NEW YORK TIMES BESTSELLER

OPAL

Seria LUX - Cartea a treia

JENNIFER L. ARMENTROUT

Această carte este dedicată echipei victorioase Invazia Daemon. *Fetelor, sunteţi tari!*

Janalou Cruz
Nikki
Ria
Beth

Jessica Baker
Beverley
Jessica Jillings
Shaaista G

Paulina Zimnoch
Rachel

CAPITOLUL 1

Nu ştiu exact ce m-a trezit. Vântul şuierător al primului viscol puternic din acel an se potolise în timpul nopţii, iar în camera mea era linişte. M-am răsucit pe o parte şi am clipit.

Nişte ochi de culoarea frunzelor pline de rouă se uitau fix la mine. Ochi straniu de familiari, dar şterşi în comparaţie cu cei pe care îi iubeam.

Dawson.

Mi-am strâns pătura la piept, m-am ridicat încet şi mi-am dat la o parte părul încurcat de pe faţă. Poate că totuşi visam, fiindcă altfel nu aveam nici cea mai vagă idee de ce Dawson, fratele geamăn al băiatului de care eram îndrăgostită la culme, ba chiar nebuneşte, stătea pe marginea patului meu.

— Hmm, ce... s-a întâmplat ceva?

Tuşisem puţin să-mi dreg vocea, dar glasul meu a sunat răguşit, de parcă aş fi încercat să am o voce sexy şi, după părerea mea, aş fi eşuat jalnic. Urletele mele de când domnul Michaels, iubitul psihotic al mamei mele, mă ţinuse încuiată în cuşca din depozit încă îmi mai afectau vocea şi după o săptămână.

Dawson a privit în jos. Genele dese şi mătăsoase îi umbreau pomeţii înalţi şi ascuţiţi, mai palizi decât

ar fi trebuit să fie. Dacă mă întrebai pe mine, Dawson era cam razna.

Mi-am aruncat o privire spre ceas. Era aproape şase dimineaţa.

— Cum ai intrat aici?

— Am intrat singur. Mama ta nu e acasă.

Dacă ar fi fost altcineva, chestia asta m-ar fi îngrozit, dar de Dawson nu îmi era frică.

— E înzăpezită la

Winchester. A dat din

cap.

— Nu puteam să dorm. N-am dormit.

— Deloc?

— Deloc. Iar Dee şi Daemon sunt îngrijoraţi din

cauza asta. Se uita la mine de parcă ar fi vrut să

înţeleg ceva ce nu

putea el să exprime prin cuvinte.

Tripleţii – la dracu', toată lumea – era încordată, aşteptând ca din clipă în clipă să-şi facă apariţia cei din Ministerul Apărării, după ce Dawson scăpase din închisoarea lor pentru luxeni. Dee încă nu îşi revenise după moartea iubitului ei, Adam, şi după întoarcerea scumpului ei frate. Daemon încerca să fie alături de el şi să îl supravegheze. Şi, cu toate că până acum nu năvălise nicio trupă de mascaţi, niciunul dintre noi nu era relaxat.

Parcă era prea multă linişte, ceea ce de obicei nu

mirosea a bine.

Uneori... uneori mi se părea că ni s-a pregătit o capcană, iar noi am intrat fix în ea.

— Ce-ai mai făcut? am întrebat eu.

— M-am plimbat, a răspuns el, uitându-se pe geam. Nu m- am gândit niciodată că o să mai fiu vreodată aici.

Toată faza asta prin care trecuse Dawson şi chestiile pe care a fost obligat să le facă erau aşa de oribile, încât nici nu-mi venea să mă gândesc la ele. Simţeam o durere surdă în piept. Am încercat să nu mă mai gândesc, fiindcă atunci când se întâmpla asta, îmi venea imediat în minte că şi Daemon ar fi putut să se afle în această situaţie, iar asta nu puteam să suport.

Dar Dawson... Avea nevoie de cineva.

Mi-am dus mâna la gât şi am strâns pandantivul familiar de obsidian.

— Vrei să vorbim despre asta?

A scuturat din nou din cap, iar şuviţele rebele de păr i-au acoperit ochii. Avea părul mai lung ca al lui Daemon – şi mai creţ – şi probabil că era cazul să se tundă. Daemon şi Dawson erau identici, dar în momentul ăsta nu semănau deloc, şi asta nu numai din cauza părului.

— Îmi aminteşti de ea – de Beth.

Habar n-aveam ce să răspund la asta. Dacă o iubea măcar pe jumătate din cât îl iubeam eu pe Daemon...

— Ştii că trăieşte. Am văzut-o.

Privirea lui Dawson a întâlnit-o pe a mea. În adâncul ochilor lui era o mare de tristeţe şi de taine.

— Ştiu, dar nu mai e la fel.

A făcut o pauză şi a lăsat capul în jos. La fel ca şi lui Daemon, părul îi aluneca mereu pe frunte.

— Tu... Îl iubeşti pe fratele meu?

Mă durea sufletul de tristeţea din vocea lui, de parcă nu mai avea nicio speranţă că va putea iubi din nou, de parcă nici n-ar mai crede în iubire.

— Da.

— Îmi pare rău.

M-am tras înapoi şi am scăpat pătura din mână.

— De ce îţi pare rău?

Dawson a ridicat capul şi a oftat obosit. Apoi, mişcându-se mai repede decât credeam că ar fi putut s-o facă, şi-a trecut degetele peste pielea mea – peste urmele rozalii care încă se mai vedeau în jurul încheieturilor mele, lăsate de cătuşe.

Uram urmele alea, nu-mi doream decât să dispară cât mai repede. De câte ori le vedeam, îmi aminteam de durerea pe care onixul mi-o provoca atunci când îmi atingea carnea. Fusese deja destul de greu să-i justific mamei vocea mea distrusă, ce să mai spun şi de apariţia neaşteptată a lui Dawson. Faţa pe care a făcut-o când l-a văzut pe Dawson cu Daemon înainte să înceapă viscolul a fost destul de amuzantă, deşi părea bucuroasă că “fratele fugar” se întorsese acasă. Dar chestiile astea de la mâini a trebuit să le

ascund, purtând numai tricouri cu mânecă lungă. Asta mergea în lunile reci, dar n-aveam idee cum o să le ascund vara.

— Şi Beth avea urmele astea când am văzut-o, a spus încet Dawson, retrăgându-şi mâna. Devenise din ce în ce mai pricepută la evadări, dar ei o prindeau mereu şi întotdeauna avea semnele astea. Dar ea le avea la gât.

Simţeam că îmi vine să vomit, aşa că am înghiţit în sec. În jurul gâtului? Nici nu puteam...

— O vedeai... o vedeai des pe Beth?

Ştiam că le dăduseră voie să se vadă cel puţin o dată, atunci când i-au ţinut prizonieri în închisoarea MA-ului.

— Nu ştiu. Nu prea aveam noţiunea timpului. La început ştiam cât timp trecuse, de la oamenii pe care mi-i aduceau. Eu îi vindecam şi, dacă... supravieţuiau, puteam să număr zilele până când se termina totul. Patru zile.

A început iar să se uite pe fereastră. Printre draperiile date la perete nu se vedeau decât cerul întunecat şi crengile pline de zăpadă.

— Nu le plăcea deloc când se termina.

Cred şi eu. MA-ul – sau Daedalus, grupul ăla care se pare că face parte din MA – îşi făcuse un scop din a folosi luxenii pentru a face mutaţii oamenilor. Uneori funcţiona.

Alteori nu.

Mă uitam la Dawson şi încercam să-mi amintesc ce îmi povestiseră Daemon şi Dee despre el. Dawson era cel mai simpatic dintre ei, amuzant şi fermecător – echivalentul masculin al lui Dee şi opusul fratelui său.

Dar acest Dawson era altfel: posomorât şi distant. Nu numai că nu vorbea cu fratele lui, din câte ştiam eu, dar nu voia să spună nimănui ce îi făcuseră. Matthew, gardianul lor neoficial, considera că nu e bine să insiste.

Dawson nu a vrut să spună nici cum a scăpat. Eu bănuiam că doctorul Michaels – nenorocitul ăla de şobolan mincinos – ne trimisese pe noi după cai verzi pe pereţi, să-l căutăm pe Dawson, ca să aibă el timp să plece dracului din Dodge şi apoi "i-a dat drumul" lui Dawson. Era singura variantă logică.

Cealaltă variantă care îmi trecea prin minte era mult, mult mai sumbră şi mai infamă.

Dawson s-a uitat la mâinile lui.

— Daemon... Te iubeşte şi el?

Am clipit repede, adusă din nou în prezent.

— Da, aşa cred.

— Ţi-a spus el?

Nu cu prea multe cuvinte.

— Nu a spus-o direct. Dar cred că mă iubeşte.

— Ar trebui să-ţi spună. În fiecare zi. Dawson şi-a dat uşor capul pe spate şi a închis ochii. N-am mai văzut zăpadă de aşa mult timp, a spus el, aproape în şoaptă.

Am căscat şi m-am uitat şi eu pe geam. Viscolul

ăla venit din nord-est, pe care l-a anticipat toată lumea, lovise colţişorul ăsta de lume şi tot weekendul şi-a bătut joc de Grand County. Şcoala fusese închisă luni şi azi, iar la ştirile de aseară spuneau

că până la sfârşitul săptămânii abia dacă o să se termine deszăpezirea. Viscolul ăsta nu putea să pice mai bine de atât. Măcar aveam la dispoziţie o săptămână întreagă să ne gândim cum facem cu Dawson.

Nu putea să apară pur şi simplu la şcoală.

— Eu n-am văzut în viaţa mea o zăpadă ca asta, am spus. Eu sunt din nordul Floridei şi am prins nişte amărâte de ploi îngheţate, dar niciodată chestia asta albă şi pufoasă.

Pe faţa lui a apărut un zâmbet slab şi trist.

— Când o să iasă soarele, o să fie superb, o

să vezi. Nu mă îndoiesc. Totul o să fie alb.

Dawson a sărit din pat şi a răsărit brusc în cealaltă parte a camerei. O clipă mai târziu am simţit gâdilătura caldă din ceafă şi inima a început să-mi bată mai tare. El şi-a ferit privirea.

— Vine fratele meu.

Nu au trecut mai mult de zece secunde şi Daemon a apărut în uşa dormitorului meu. Cu părul răvăşit după somn, cu pantalonii de pijama de flanel boţiţi. Fără tricou. Un metru de zăpadă afară, iar el tot pe jumătate dezbrăcat.

Eram gata să-mi dau ochii peste cap, numai că nu puteam să mi-i desprind de pe pieptul lui... şi

stomac. Era cazul să înceapă şi el să poarte tricou.

Privirea lui Daemon s-a mutat de la fratele lui la mine şi apoi iar spre fratele lui.

— Aţi făcut petrecere peste noapte? Şi nu m-aţi invitat şi pe mine?

Fratele lui a trecut încet pe lângă el şi a dispărut pe hol. Câteva secunde mai târziu, s-a auzit închizându-se uşa de la intrare.

— Ok, a oftat Daemon. Aşa s-a întâmplat mereu în ultimele două zile.

Mă durea inima pentru el.

— Îmi pare rău.

El a venit spre pat, cu capul înclinat pe umăr.

— Nici măcar nu ştiu dacă vreau să ştiu ce căuta fratele meu la tine în dormitor.

— Nu putea să doarmă.

M-am uitat la el cum se apleacă şi trage de pătură. Fără să- mi dau seama, am tras-o iar spre mine. Daemon a mai tras o dată de ea şi i-am dat drumul.

— Zicea că vă deranjează pe voi.

Daemon s-a băgat sub pătură şi s-a întors spre mine.

— Nu ne deranjează.

Patul era mult prea mic cu Daemon în el. Cu şapte luni în urmă – la naiba, chiar cu patru luni în urmă – aş fi fugit pe dealuri râzând în hohote dacă cineva mi-ar fi spus că tipul cel mai sexy şi cel mai capricios din şcoală o să stea în patul meu. Iar acum şapte luni nu credeam că există extratereştri.

— Ştiu, am spus eu şi m-am aşezat pe o parte, cu faţa spre el.

Privirea mea se plimba pe pometţii lui laţi, pe buzele pline şi pe ochii aceia verzi, extraordinar de luminoşi. Daemon era frumos, dar ţepos, ca un fel de cactus de Crăciun. Durase foarte mult să ajungem în faza asta, să fim în aceeaşi cameră fără să fim copleşiţi de dorinţa de a comite o crimă cu circumstanţe agravante. Daemon a trebuit să mă convingă că sentimentele lui pentru mine sunt reale şi a reuşit... în cele din urmă. N-a fost cea mai drăguţă persoană atunci când ne-am întâlnit şi a trebuit să-şi răscumpere din greu greşeala asta. Mama mea nu crescuse o fată prea uşor de dus.

— Zicea că îi amintesc de Beth.

Daemon s-a încruntat. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu în felul ăla la care te gândeşti tu.

— Pe bune, oricât de mult îl iubesc pe fratele meu, nu prea cred că-mi place să-l ştiu în dormitorul tău.

Şi-a întins braţul musculos şi mi-a luat cu degetele de pe obraz o şuviţă de păr, dându-mi-o după ureche. M-am înfiorat, iar el a zâmbit.

— Am senzaţia că trebuie să-mi marchez teritoriul.

— Taci din gură.

— O, ce-mi place când faci pe autoritara. E sexy.

— Eşti incorigibil.

Daemon s-a apropiat uşor, lipindu-şi coapsa de a mea.

— Îmi pare bine că mama ta e înzăpezită în altă parte. Am ridicat o sprânceană.

— De ce?

A ridicat din umărul puternic.

— Mă îndoiesc că ar fi acceptat să fiu aici acum.

— A, sigur nu.

Iar s-a mişcat puţin, iar acum între trupurile noastre abia puteai să strecori un fir de păr. Fierbinţeala pe care corpul lui o emana întotdeauna m-a învăluit cu totul.

— Mama ta a zis ceva de Will?

Am simţit că-mi îngheaţă maţele. Înapoi la realitate – o realitate impredictibilă, înfricoşătoare, unde nimic nu mai era ce părea să fie.

În special domnul Michaels.

— Numai ce mi-a spus săptămâna trecută că pleacă din oraş la nu ştiu ce conferinţă şi apoi să-şi viziteze şi familia, ceea ce noi ştim că e o minciună.

— E clar că şi-a plănuit asta dinainte, ca absenţa lui să nu fie suspectă.

Era obligatoriu să dispară, fiindcă, dacă mutaţia ar fi reuşit, indiferent în ce măsură, avea nevoie de timp.

— Crezi că se mai întoarce?

Şi-a trecut dosul palmei peste obrajii mei şi a răspuns:

— Ar fi nebun să se întoarcă.

Nu chiar, m-am gândit eu, închizând ochii. Daemon nu a vrut să-l vindece pe Will, dar nu a avut încotro. Vindecarea nu a fost aşa cum trebuia ca să producă o mutaţie la nivel celular. Şi nici rana lui Will nu fusese mortală, aşa că mutaţia ori nu ţinea, ori se pierdea. Iar dacă se pierdea, Will avea să se întoarcă. Puteam să bag mâna în foc. Cu toate că lucrase împotriva MA-ului, doar în interesul lui, simplul fapt că el ştia că Daemon era cel care mă schimbase era suficient pentru MA să-l accepte din nou. Era o problemă. O problemă uriaşă.

Aşa că aşteptam... aşteptam ca inevitabilul să se întâmple. Am deschis ochii şi am văzut că Daemon se uita mereu la mine.

— În legătură cu Dawson...

— Nu ştiu ce să fac, a recunoscut Daemon, lăsându-şi dosul palmei să alunece pe gâtul meu, peste sâni.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Cu mine nu vrea să vorbească, iar cu Dee abia schimbă două vorbe. Se închide tot timpul în dormitor sau hoinăreşte prin pădure. Îl urmăresc şi el ştie.

Mâna lui Daemon ajunsese pe coapsa mea şi s-a oprit acolo.

— Dar el...

— Are nevoie de timp, nu? I-am sărutat vârful nasului şi m- am retras. A trecut printr-o groază de chestii.

Degetele lui s-au strâns.

— Ştiu. În fine...

Daemon s-a mişcat aşa de repede, încât nici nu mi-am dat seama ce face până când nu m-am trezit pe spate, cu el peste mine, ţinându-mi obrajii în palme.

— Mi-am cam neglijat datoria.

Şi, într-o clipă, tot ce se întâmpla, toate grijile şi spaimele şi întrebările fără răspuns pur şi simplu au dispărut. Daemon avea efectul ăsta asupra mea. M-am uitat la el, respirând cu greutate. Nu eram sută la sută sigură care era “datoria” lui, dar aveam o imaginaţie foarte bogată.

— Nu am mai stat prea mult cu tine. Şi-a lipit buzele de tâmpla mea dreaptă, apoi de cea stângă. Dar asta nu înseamnă că nu m-am gândit la tine.

Inima îmi bătea în gât.

— Ştiu că ai fost ocupat.

— Ştii?

Buzele lui au alunecat pe fruntea mea. Când am dat din cap, el şi-a schimbat poziţia şi s-a sprijinit în cot. Mi-a prins bărbia în mână şi mi-a ridicat capul. Ochii lui îi căutau pe ai mei.

— Cum te descurci?

Am pus la bătaie fiecare gram de autocontrol pe care îl aveam ca să răspund.

— Mă descurc. Nu trebuie să-ţi faci griji

pentru mine. Părea sceptic.

— Vocea ta...

Am clipit şi mi-am dres glasul inutil.

— E mult mai bine.

Îşi plimba degetul pe maxilarul meu, cu ochii întunecaţi deodată.

— Nu chiar, dar începe să-mi

placă. Am zâmbit.

— Chiar?

Daemon a dat din cap şi şi-a apropiat buzele de ale mele. Sărutul a fost dulce şi tandru şi l-am simţit în tot corpul.

— E destul de sexy. M-a sărutat iar, mai lung şi mai apăsat. Toată răguşeala asta, dar aş fi vrut...

— Te rog. I-am luat în mâini obrajii fini. Sunt ok. Şi avem alte lucruri care să ne îngrijoreze până la corzile mele vocale, în marea schemă a evenimentelor, în niciun caz nu se află printre priorităţi.

El a ridicat o sprânceană şi, uau, chiar că vocea mea suna super-matură. Am chicotit când am văzut ce figură face, distrugând total nou descoperita mea maturitate.

— Mi-a fost dor de tine, am recunoscut eu.

— Ştiu. Nu poţi să trăieşti fără mine.

— N-aş merge chiar până acolo.

— Recunoaşte.

— Iar o luăm de la capăt. Orgoliul ăsta al tău care

strică tot, l-am tachinat eu.

Buzele lui mă sărutau pe gât.

— Ce strică?

— Pachetul

perfect. A pufnit

în râs.

— Dacă-mi dai voie, am cea mai perfectă...

— Nu fi măgar.

Dar m-am cutremurat, fiindcă atunci când m-a sărutat la baza gâtului, nu era nimic imperfect.

Nu i-aş fi spus niciodată asta, dar în afară de... ţepoşenia lui, care îşi scotea capul urâcios din când în când, era fiinţa cea mai aproape de perfecţiune pe care o întâlnisem vreodată.

Cu chicotitul ăla pe care îl ştiam aşa de bine şi care mă făcea să mă înfior, şi-a strecurat mâna pe sub braţul meu, peste mijloc, şi mi-a prins coapsa, trecându-şi piciorul peste ea.

— Ai o minte aşa de perversă. Voiam să spun doar că sunt perfect în chestiile care contează.

Am râs şi l-am cuprins cu mâinile pe după gât.

— Sunt sigură. Eşti absolut nevinovat.

— Ei, n-am spus niciodată că sunt chiar cuminţel.

Partea de jos a trupului său s-a lipit de mine, iar eu am respirat precipitat.

— Mai degrabă sunt...

— Obraznic?

Mi-am lipit faţa de gâtul lui şi am inspirat adânc. Mirosea ca întotdeauna a natură, ca frunzele şi condimentele proaspete.

— Da, ştiu, dar sub obrăznicia ta se ascunde drăgălăşenia. De-aia te iubesc.

Daemon s-a cutremurat deodată, apoi a îngheţat. A trecut aşa o clipă, apoi el s-a lăsat pe o parte, îmbrăţişându-mă strâns. Aşa de strâns, încât a trebuit să mă zbat puţin ca să îmi pot ridica privirea.

— Daemon?

— E ok. Era răguşit şi m-a sărutat pe frunte. Sunt bine. Este încă... devreme. Nu avem nici şcoală şi nicio mamă nu vine acasă să te strige pe numele complet. Măcar un timp putem să ne prefacem că nu ne aşteaptă nimic nebunesc. Să dormim ca doi adolescenţi normali.

Ca doi adolescenţi normali.

— Îmi place cum sună asta.

— Şi mie.

— Şi mie, şi ţie, am murmurat eu, strângându-mă tare în el până când eram lipiţi unul de altul cu totul.

Îi simţeam inima bătându-i în tandem cu a mea. Perfect. Exact asta îmi trebuia – clipe liniştite de existenţă normală. În care să nu existe altceva în afară de mine şi de Daemon...

Fereastra care dădea spre curtea din faţă s-a făcut ţăndări în clipa în care ceva mare şi alb s-a izbit în ea, împrăştiind pe podea cioburi de sticlă şi zăpadă.

Strigătul meu de groază a încetat când am simţit că Daemon se rostogoleşte repede din pat şi sare în picioare

trecând în adevărata lui formă de luxen, o siluetă aşa de strălucitoare, încât nu puteam să mă uit la el mai mult decât câteva secunde.

— La naiba, s-a auzit vocea lui Daemon printre gândurile mele.

Fiindcă nu îmi dădeam seama pe cine e furios Daemon, m- am târât în genunchi până la marginea patului să mă uit jos.

— La naiba, am spus şi eu cu voce tare.

Preţioasele noastre clipe de normalitate s-au încheiat odată cu aterizarea unui cadavru pe podeaua dormitorului meu.

CAPITOLUL 2

Mă holbam la omul mort de pe jos, care era îmbrăcat ca şi cum se pregătea să facă parte dintr-o alianţă a rebelilor de pe planeta Hoth[1]. În primele momente, am fost puţin tulburată, aşa se explică faptul că mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama că, îmbrăcat aşa cum era, omul acela nici nu se vedea din zăpadă, în afară de dunga aia roşie de sânge care îi curgea din cap.

Inima mea, care deja bătea tare, acum atinsese viteza luminii.

— Daemon...?

El s-a întors, a revenit la forma umană şi m-a prins în braţe, trăgându-mă înapoi ca să nu mai văd.

— E un... un ofiţer, am bâlbâit eu, smucindu-mă din braţele lui. E de la...

Deodată l-am văzut pe Dawson în uşă, cu ochii strălucind la fel ca ai lui Daemon. Două lumini albe, strălucitoare, ca nişte diamante şlefuite.

— Dădea târcoale pe afară pe lângă

pădure. Braţul lui Daemon s-a înmuiat.

— Tu... tu ai făcut asta?

[1] Planetă fictivă, descrisă în filmul *Războiul stelelor*.

Privirea fratelui său s-a îndreptat rapid spre cadavru. Cadavrul – nu puteam să mă gândesc la el ca la o fiinţă umană – era într-o poziţie contorsionată, nefirească.

— Supraveghea casa – făcea fotografii.

Dawson avea în mână ceva care semăna cu un aparat de fotografiat topit.

— L-am oprit.

Dap, Dawson îl oprise fix în fereastra dormitorului meu. Daemon s-a îndepărtat de mine şi s-a apropiat de cadavru. A îngenuncheat şi a desfăcut puţin costumul de camuflaj. Pe piept era un punct carbonizat care fumega. Mirosul de carne arsă a umplut camera.

M-am dat jos din pat, ţinându-mi mâna pe gură, în eventualitatea în care mi-ar fi venit să vomit. Îl mai văzusem şi pe Daemon lovind o fiinţă umană cu Sursa – puterea lor era în lumină. Nu rămânea decât cenuşă din fiinţa respectivă, dar ăsta avea o gaură în piept.

— Nu prea mai ai ţintă, frate.

Daemon a lăsat din mână costumul şi muşchii de pe spate îi erau încordaţi de tensiune.

— Pe fereastră?

Ochii lui Dawson s-au îndreptat spre geam.

— Nu prea mai am antrenament.

Am rămas cu gura căscată. Nu mai avea antrenament? În loc să-l carbonizeze, îl aruncase în aer prin fereastra mea. Ca să

nu mai spun că îl omorâse. Nu, nu trebuia să mă gândesc la asta.

— Mama o să mă omoare, am zis eu, simţindu-mă amorţită. De data asta chiar o să mă omoare.

Un geam spart – să mă gândesc la un geam spart când se întâmplau atâtea lucruri… dar asta mă ajuta să-mi iau gândul de la cadavrul care zăcea pe podeaua camerei mele.

Daemon s-a ridicat încet, cu ochii întunecaţi şi cu fălcile încleştate. Nu îşi dezlipea privirea de la fratele său, iar faţa lui era absolut inexpresivă. M-am întors spre Dawson, privirile noastre s-au intersectat şi, pentru prima dată, mi s-a făcut frică de el.

* * *

După ce mă schimbasem repede şi fusesem puţin la baie, stăteam acum în sufrageria plină de extraterestri, pentru prima dată după mult timp. Avantajul de a fi făcut din lumină, presupun – abilitatea asta de a ajunge oriunde într-o clipă.

De când murise Adam, aproape toţi mă ignoraseră, aşa că acum nu prea ştiam la ce să mă aştept. Probabil la un linşaj. Ştiam că asta aş fi vrut şi eu pentru cineva care ar fi fost responsabil de moartea

unei fiinţe dragi mie.

Cu mâinile în buzunare, Dawson îşi rezemase fruntea de fereastra lângă care stătuse mai demult bradul de Crăciun, cu spatele spre ceilalţi. Nu mai spusese *nimic* de când fusese

lansat strigătul de liliac care îi alertase pe extratereştri şi îi adusese fuga aici.

Dee stătea ghemuită pe canapea, cu ochii lipiţi de spatele fratelui ei. Părea agitată şi obrajii îi erau aprinşi de furie. Cred că nu se simţea prea bine să fie iar în casa asta. Sau pur şi simplu să se afle în apropierea mea. Nu mai avuseserăm ocazia să stăm de vorbă cu adevărat după... toate alea.

M-am uitat spre ceilalţi cotropitori. Răutăcioşii gemeni- minune, Ash şi Andrew, stăteau lângă Dee, cu ochii spre locul în care se aflase ultima oară fratele lor, Adam... şi unde murise.

Şi nici eu nu mă simţeam tocmai bine stând în sufrageria care îmi amintea de toate câte se întâmplaseră după ce Blake îşi dezvăluise în sfârşit adevăratul scop. Când eram nevoită să intru în camera asta, ceea ce nu se întâmpla prea des, fiindcă îmi luasem de acolo toate cărţile, privirea mea se îndrepta fix spre partea din stânga a covoraşului de sub măsuţă. Podeaua din lemn de pin era acum curată şi lucioasă, dar eu parcă tot mai vedeam balta de lichid albăstrui pe care o ştersesem împreună cu Matthew în noaptea de Revelion.

Mi-am pus braţele în jurul mijlocului şi am încercat să-mi reprim frisonul.

Am auzit coborând pe scări două perechi de picioare şi m- am întors şi l-am văzut pe Daemon şi pe gardianul lui, Matthew. Ceva mai devreme, scăpaseră de... ăla, incinerându-l departe, în pădure, după ce mai înainte verificaseră zona.

Daemon a venit lângă mine şi m-a tras uşor de hanorac.

— S-a rezolvat.

Matthew şi Daemon se urcaseră în dormitor cu vreo zece minute în urmă, înarmaţi cu o folie, un ciocan şi un pumn de cuie.

— Mulţumesc.

El a dat din cap şi privirea i-a alunecat spre fratele lui.

— A găsit cineva vreo maşină?

— Era un Ford Expedition lângă drumul de acces, a spus Andrew, clipind. L-am ars.

Matthew stătea pe marginea fotoliului, părând că ar avea nevoie de un pahar de ceva.

— Asta-i bine, dar nu e bine.

— Hai, nu, pe bune, a izbucnit Ash.

La o privire mai atentă, azi parcă nu mai era prinţesa perfectă de gheaţă. Părul îi atârna moale pe lângă obraji şi era îmbrăcată în trening. Nu am crezut că o s-o văd vreodată îmbrăcată în trening.

— Ăsta e încă un ofiţer de MA mort. Câţi se fac acum? Doi?

Păi, de fapt, se făceau chiar patru cu ăsta, dar nu era cazul să mai ştie şi ei asta.

Şi-a dat părul pe spate şi şi-a apăsat obrajii cu degetele care aveau manichiura ciobită.

— O să se întrebe unde sunt, ştiaţi asta? Oamenii nu dispar.

— Oamenii dispar tot timpul, a spus Dawson încet, fără să se întoarcă, şi cuvintele lui parcă au luat tot oxigenul din aer.

Ochii de safir luminos ai lui Ash s-au întors spre el. De fapt, toată lumea se uita la Dawson, fiindcă era prima dată când spunea ceva de când eram adunaţi aici.

— Ce e cu aparatul de fotografiat? a întrebat Matthew.

Am ridicat obiectul acela topit şi i l-am dat. Încă mai emana căldură.

— Dacă a avut fotografii, acum nu mai

sunt. Dawson s-a întors spre noi.

— Supraveghea casa asta.

— Ştim, a spus Daemon, aşezându-se mai aproape

de mine. Fratele lui şi-a lăsat capul pe umăr şi

când a început să

vorbească, vocea lui era goală.

— Contează ce era în aparat? Ei te supraveghează pe tine – pe ea. Pe noi toţi.

M-au trecut iar fiorii. Tonul lui spunea mai mult decât cuvintele.

— Dar data viitoare, trebuie să... nu ştiu, să vorbim cumva mai înainte şi abia după aia să aruncăm

oamenii pe geam, a zis Daemon şi şi-a încrucişat braţele la piept. Putem să încercăm să facem asta?

— Şi să-i lăsăm pe criminali să plece pur şi simplu? a întrebat Dee, cu voce tremurătoare, în timp ce ochii i s-au întunecat, plini de furie. Fiindcă se pare că exact asta s-ar fi întâmplat. Adică, ofiţerul ăla putea să omoare pe unul dintre noi, iar tu i-ai fi dat drumul.

O, nu. Mi s-a strâns stomacul.

— Dee, a spus Daemon, făcând un pas spre ea. Ştiu...

— Nu mă lua pe mine cu "Știu,

Dee". Buza de jos îi tremura.

— Pe Blake l-ai lăsat să plece. S-a uitat apoi la mine, iar eu parcă am simţit un pumn în burtă. Amândoi l-aţi lăsat să plece.

Daemon a clătinat din cap şi şi-a desfăcut braţele.

— Dee, au fost suficienţi morţi în noaptea aia. Prea multă moarte.

Dee a avut o reacţie de parcă Daemon o lovise rostind cuvintele acelea şi şi-a prins mijlocul cu braţele, parcă să se apere.

— Adam n-ar fi vrut asta, a spus Ash încet, rezemată de canapea. Mai mulţi morţi. El era aşa de pacifist.

— Păcat că nu putem să-l întrebăm ce părere are,

nu-i aşa? Spatele lui Dee parcă înţepenise şi abia a

reuşit să scuipe

următoarele
vorbe.

— E mort.

Scuzele mi se înghesuiau în gât, dar, până să apuce să iasă, a început Andrew să vorbească.

— Nu numai că l-aţi lăsat pe Blake să plece, dar ne-aţi minţit. De la ea... – a făcut un gest spre mine – nu mă aştept la loialitate. Dar tu? Daemon, nu ne-ai spus nimic. Şi Adam a murit.

M-am răsucit repede spre el.

— Moartea lui Adam nu a fost din vina lui. Nu mai da vina pe el.

— Kat...

— Atunci a cui e vina?

Ochii lui Dee mi-au întâlnit privirea.

— A ta?

Am tras adânc aer în piept.

— Da, a mea.

Daemon a înţepenit lângă mine şi apoi, ca întotdeauna un mediator, a intervenit Matthew.

— Gata, băieţi, ajunge. Certurile şi învinuirile nu ajută pe nimeni.

— Ne fac să ne simţim mai bine, a bolborosit Ash, închizând ochii.

Mi-am înghiţit lacrimile şi m-am aşezat pe marginea măsuţei, frustrată că eram gata să încep să plâng când nu aveam dreptul s-o fac. Ei aveau dreptul. Mi-am strâns genunchii în mâini până când mi-au intrat unghiile prin pantaloni şi am respirat prelung.

— În clipa asta trebuie să ne înţelegem, a continuat Matthew. Toţi, fiindcă deja am pierdut prea mult.

A făcut o pauză şi atunci s-a auzit:

— Eu mă duc după Beth.

Toţi din cameră s-au întors iar spre Dawson. În expresia lui nu se schimbase absolut nimic. Nicio emoţie. Nimic. Şi apoi au început să vorbească toţi deodată.

Vocea lui Daemon a bubuit peste hărmălaia creată:

— În niciun caz, Dawson – nici nu se pune problema.

— E mult prea periculos.

Dee se ridicase şi îşi lipise mâinile ca în rugăciune.

— O să te prindă şi acum n-o să mai scapi. N-ai să mai poţi. Expresia lui Dawson a rămas impenetrabilă, ca şi cum indiferent ce ar fi spus familia sau prietenii lui n-ar fi avut vreo importanţă.

— Trebuie s-o aduc înapoi. Scuze.

Ash rămăsese împietrită, de parcă o atinsese o baghetă magică.

— E nebun, a şoptit ea. E de-a dreptul nebun. Dawson a ridicat din umeri.

Matthew s-a aplecat spre el.

— Dawson, ştiu, cu toţii ştim că Beth e foarte

importantă pentru tine, dar nu se poate să te duci după ea. Trebuie să vedem mai întâi cu cine avem de-a face.

În ochii lui Dawson a sclipit o emoţie care i-a colorat într- un verde vegetal. Furie, mi-am dat eu seama. Prima emoţie pe care am perceput-o la Dawson a fost furia.

— Eu ştiu cu cine avem de-a face. Şi ştiu şi ce îi fac

ei. Daemon s-a ridicat încet şi s-a oprit în faţa

fratelui său, cu
picioarele depărtate, cu braţele încrucişate, gata de luptă. Mi se părea ireal să-i văd aşa. Erau identici, atât că Dawson era mai slab şi avea părul mai ciufulit.

— Nu pot să te las să faci asta, a spus Daemon cu o voce aşa de joasă, încât aproape că nu l-am auzit. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar nu se poate.

Dawson nici nu s-a clintit.

— Tu n-ai de ce să te bagi. Niciodată n-ai avut de ce.

Cel puţin vorbeau. Ăsta era un lucru bun, nu? Eram cumva convinsă că cearta dintre cei doi fraţi pe cât era de neplăcută, pe atât era de ciudat de liniştitoare. Era ceva ce Daemon şi Dee credeau că n-or să mai trăiască vreodată.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Dee îndreptându-se spre ei, dar Andrew a apucat-o de mână şi a oprit-o.

— Nu încerc să te controlez, Dawson. Niciodată nu am vrut să fac asta, dar abia te-ai întors din infern. Abia te-am adus înapoi.

— Încă mai sunt în infern, a răspuns Dawson. Iar dacă încerci să mă împiedici, o să te trag după mine.

Peste faţa lui Daemon a trecut o umbră de durere.

— Dawson...

Am sărit în picioare, reacţionând la răspunsul lui Daemon fără să-mi dau seama. Un fel de impuls neştiut m-a silit să fac aşa. Presupun că iubirea a fost impulsul, fiindcă nu îmi plăcea durerea care se citea pe faţa lui. Acum înţelegeam de ce mama devenea uneori mama-ursoaică atunci când i se părea că sunt supărată sau în pericol.

Prin sufragerie bătea vântul, ridicând draperiile şi fluturând paginile revistelor pe care le citea mama. Am simţit privirile fetelor concentrate asupra mea şi uimirea lor, dar eram mult prea tensionată.

— Bun. Nivelul de testosteron extraterestru e acum cam prea ridicat şi chiar nu vreau să am un scandal extraterestru în casa mea, după ce am mai avut un geam spart şi un cadavru care a zburat prin el... Am respirat adânc. Dar dacă nu terminaţi odată, vă trosnesc pe amândoi.

Acum toată lumea se uita la mine.

— Ce? am făcut eu, cu obrajii în flăcări.

Pe buzele lui Daemon a început să apară încet un zâmbet ironic.

— Răcoreşte-te, Kitten, sau vrei să-ţi dau un ghem cu care să te joci?

M-a cuprins iritarea.

— Termină cu chestiile astea, nesimţitule.

El a rânjit şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre fratele său.

Lângă el, Dawson părea cumva... amuzat. Sau îndurerat – una din astea, fiindcă de fapt nici nu zâmbea, nici nu se încrunta. Dar apoi, fără un cuvânt, a ieşit din sufragerie şi uşa de la intrare s-a trântit după el.

Daemon s-a uitat la mine şi eu am dat din cap. Cu un suspin adânc, s-a dus după fratele lui, fiindcă în clipa aia chiar nu se ştia ce ar fi putut să facă sau unde să se ducă.

După asta, bairamul extraterestru s-a terminat. I-am condus la uşă, cu ochii pe Dee. Trebuia neapărat să stăm de vorbă. Mai întâi de toate, trebuia să-mi cer iertare pentru o groază de chestii, după aia trebuia să mă explic pe mine. Nu mă aşteptam să mă ierte, dar simţeam nevoia să încerc măcar să-i vorbesc.

Am strâns mânerul de la uşă în mână până când mi s-au albit încheieturile.

— Dee?...

Ea s-a oprit pe verandă, cu spatele drept. Nu m-a privit.

— Nu sunt încă pregătită.

Şi apoi uşa mi-a zburat din mână şi s-a trântit cu zgomot.

CAPITOLUL 3

Fiindcă oricum relaţia mea cu mama era cam fragilă, am decis să nu-i mai spun şi de chestia cu fereastra când m-a sunat la telefon în seara aia să vadă ce fac. Speram şi mă rugam la toţi sfinţii să se cureţe drumurile cât de cât, ca să poată ajunge cineva aici să o repare până să vină ea acasă.

Dar nu îmi plăcea deloc să o mint. În ultimul timp numai asta făcusem şi ştiam că trebuie să-i spun tot, mai ales despre iubitul ei, Will. Dar cum ar fi decurs această conversaţie? *Ştii, mamă, vecinii noştri sunt extratereştri. Unul dintre ei m-a transformat din greşeală în mutant, iar Will este un sonat. Ai vreo întrebare?*

Dap, aşa ceva n-avea cum să se întâmple.

Înainte de a termina discuţia, a început iar cu trebuie-să-te duci-la-doctor-să-vedem-ce-e-cu-vocea-aia. Acum mai ţinea să pretind că am răcit, dar peste o săptămână sau două ce o să-i mai spun? Doamne, speram din tot sufletul ca vocea mea să-şi revină cât mai curând, cu toate că în sinea mea ştiam că ar putea să fie o chestie permanentă. Încă o amintire despre... tot.

Trebuia neapărat să-i spun adevărul.

Am luat de la congelator un cheeseburger şi l-am băgat la microunde, dar apoi mi-am privit atent mâinile, încruntată. Oare şi mâinile mele aveau microunde, aşa cum aveau Dee şi

Daemon? Am băgat totuşi cheeseburgerul la cuptor, ridicând din umeri. Îmi era mult prea foame ca să risc.

Nu le aveam cu fierbinţeala. Când mă antrena Blake să manevrez Sursa şi a încercat să mă înveţe să creez căldură – adică foc – mi-am aprins mâinile, în loc să aprind lumânarea.

În timp ce aşteptam să mi se încălzească cheeseburgerul, m- am uitat pe fereastra de deasupra chiuvetei. Dawson avusese dreptate mai devreme. Acum chiar era superb afară, după ce ieşise soarele. Zăpada acoperea pământul ca o pătură şi crengile copacilor erau albe. Din ulmi atârnau ţurţuri. Chiar şi acum, după ce soarele apusese, era acolo un univers alb minunat. Îmi venea să ies afară să mă joc.

Cuptorul cu microunde a clincheţit şi mi-am mâncat cina nesănătoasă în picioare, gândindu-mă că poate aşa mai ard nişte calorii. De când Daemon mă transformase în ciudăţenia asta de om-extraterestru-hibrid-mutant, apetitul meu era din altă lume. Aproape că nu mai rămăsese nimic de mâncare în casă.

Când am terminat, mi-am luat repede laptopul şi m-am aşezat la masa din bucătărie. Creierul meu fusese cam împrăştiat săptămâna trecută şi voiam să caut ceva, ca să nu uit. Iar.

Am intrat pe Google, am scris DAEDALUS şi am apăsat *enter*. Wikipedia mi-a servit primul link şi, fiindcă oricum nu mă aşteptam să găsesc un website în care să scrie “Bine ai venit

la Daedalus: Organizaţie guvernamentală secretă”, am intrat acolo.

Şi am aflat o groază de chestii despre miturile

greceşti. Daedalus fusese considerat un tip

novator, care a creat

labirintul unde locuia Minotaurul, printre altele. Şi mai fusese şi tăticul lui Icar, puştiul care zburase prea aproape de soare cu aripile pe care i le făcuse Daedalus şi apoi se înecase. Icar se cam ameţise de la zbor şi, cunoscându-i pe zei, ai zice că toată chestia fusese o formă de pedepsire pasivă, care l-a făcut să-şi piardă aripile. Pedepsirea lui, dar şi pedepsirea lui Daedalus, care îi făcuse drăcia aia ca să-i dădea băiatului posibilitatea de a zbura ca zeii.

Frumoasă lecţie de istorie, dar nu prea vedeam sensul. De ce ar fi botezat MA-ul o organizaţie care se ocupa de studierea oamenilor mutanţi după un tip care... ?

Şi deodată am înţeles.

Daedalus a creat tot felul de chestii care îmbunătăţeau calităţile omului şi toată chestia cu abilităţile divine semăna cu abilităţile pe care le căpătau oamenii transformaţi de luxeni. Era cam tras de păr, dar, hai să fim serioşi, ăia din guvern chiar erau atât de plini de ei încât să-şi numească

organizaţia după o legendă grecească.

Am închis laptopul, m-am ridicat şi m-am trezit că-mi iau jacheta să ies afară. Chiar nu îmi dau seama de ce. Cine ştia dacă nu erau şi alţi ofiţeri dând târcoale pe acolo? Imaginaţia

mea hiperactivă deja vedea un lunetist ascuns într-un copac şi un punct roşu de lumină pe fruntea mea. Mişto.

Am oftat, am scos din buzunarul jachetei o pereche de mănuşi şi mi-am trecut mâinile peste mormanul de zăpadă. Simţeam nevoia să fac puţină mişcare şi am început să formez un bulgăre pe care l-am rostogolit prin curte. Toate se schimbaseră în câteva luni, şi apoi iar, în câteva secunde. Am pornit de la timida şi obsedata de cărţi Katy şi am ajuns la ceva imposibil; la cineva care se schimbase nu numai la nivel celular. Acum nu mai vedeam lumea în alb şi negru şi, în adâncul sufletului meu, eram conştientă că nu mai lucram acum cu norme sociale obişnuite.

Ceva gen “Să nu ucizi”.

Nu îl ucisesem pe Brian Vaughn, ofiţerul care fusese plătit de Will să mă prindă pentru el, şi nu pentru Daedalus, ca să mă poată folosi ca garanţie că Daemon îl va transforma în loc să-l omoare pe loc, dar *aş fi vrut* s-o fac şi aş fi facut-o dacă Daemon nu mi-ar fi luat-o înainte.

Fusesem absolut liniştită la gândul că aş putea ucide pe cineva.

Dintr-un motiv sau altul, uciderea celor doi

extratereştri, arumii, nu mă afectase aşa de mult cum mă afecta gândul că sunt absolut ok cu ideea de a ucide o fiinţă umană. Nu prea ştiu ce spune asta despre mine, fiindcă, aşa cum zisese odată Daemon, o viaţă era o viaţă, dar nu prea ştiu cum se împacă

adăugirea “Ok cu uciderea” cu secţiunea umanistă a blogului meu.

Mănuşile mele de bumbac erau ude fleaşcă la momentul în care am terminat primul bulgăre mare şi am început să-l fac pe al doilea. Toată chestia asta cu epuizarea fizică nu făcuse altceva decât să-mi facă obrajii să ardă în aerul geros cu miros de zăpadă. Ratare.

Când am terminat, omul meu de zăpadă avea trei părţi, dar nu avea faţă şi nici mâini. Într-un fel, semăna cu mine, aşa mă simţeam şi eu. Aveam cam toate părţile corpului, dar îmi lipseau piesele esenţiale care să mă facă o persoană reală.

Chiar nu mai ştiam cine sunt acum.

Am făcut un pas înapoi, m-am şters fruntea cu mâneca şi am respirat greu. Muşchii îmi ardeau şi pielea mă înţepa, dar am rămas acolo în picioare până când a ieşit luna printre norii groşi, trimiţând o rază subţire de lumină argintie asupra creaţiei mele incomplete.

În dimineaţa asta a fost un cadavru în dormitorul meu.

M-am aşezat în mijlocul grădinii, pe un morman de zăpadă rece. Un cadavru – un alt cadavru, precum cadavrul lui Brian Vaughn, care aterizase pe alee, precum cadavrul lui Adam, care zăcuse în sufragerie.

Am încercat inutil să ignor un alt gând care îşi făcea loc insistent prin linia mea de apărare. Adam a murit încercând să mă protejeze pe mine.

Aerul rece şi umed îmi înţepa ochii.

Dacă aş fi fost cinstită cu Dee, dacă i-aş fi spus de la început adevărul despre ce se întâmplase în noaptea aceea când ne-am luptat cu Baruck şi despre ce s-a întâmplat după aceea, ea şi Adam ar fi fost mai prudenţi şi n-ar mai fi năvălit aşa în casa mea. Ar fi ştiut adevărul despre Blake, ar fi ştiut că este ca mine şi că poate riposta la nivelul ăla extraterestru.

Blake.

Ar fi trebuit să-l ascult pe Daemon. Dar nu, eu voiam să demonstrez ceva. Voiam să cred că Blake are intenţii bune, când Daemon simţise de la început că era ceva în neregulă cu el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tipul e dement din momentul în care a aruncat cuţitul acela spre mine sau de când m-a lăsat singură cu arumul.

Dar oare Blake chiar era dement? Nu prea credeam. Era disperat. Disperat să-l ţină în viaţă pe prietenul său Chris şi prins în capcană de ceea ce devenise. Nu pentru că viaţa lui era legată de a luxenului, ci pentru că ţinea la prietenul său. Poate de asta nu l-am ucis, fiindcă până şi în momentele alea, în care era un haos total, mă vedeam pe mine în Blake.

Am fost ok la gândul că îl omor pe unchiul lui ca să-mi apăr prietenii.

Iar Blake îmi ucisese prietenii ca să-l apere pe

prietenul lui. Cine avea dreptate? Avea cineva?

Eram aşa de adâncită în gânduri, încât nici nu am mai băgat de seamă căldura care îmi cuprinsese ceafa. Am sărit în sus când am auzit vocea lui Daemon.

— Kitten, ce faci aici?

M-am întors spre el şi am ridicat capul. Stătea lângă mine, îmbrăcat cu un pulover subţire şi blugi. Ochii îi străluceau pe sub genele dese.

— Făceam un om de zăpadă.

Privirea lui a alunecat pe lângă

mine.

— Văd. Îi lipsesc nişte chestii.

— Dap, am spus eu posomorâtă.

Daemon s-a încruntat.

— Dar asta nu explică de ce stăteai în zăpadă. Cred că ai blugii fleaşcă.

A urmat o pauză şi pot să jur că încruntătura lui s-a schimbat.

— Stai. Asta înseamnă că acum pot să-ţi văd mai bine fundul.

Am râs. Pot să mă bazez întotdeauna pe Daemon că mai scade presiunea cu un grad sau două.

El a alunecat uşor prin zăpadă, de parcă troienele se dădeau la o parte să-i facă loc, şi s-a aşezat lângă mine, picior peste picior. Un moment, niciunul

dintre noi n-a mai spus nimic, apoi el s-a aplecat spre mine, împingându-mă cu umărul.

— Pe bune, ce făceai aici? m-a întrebat el.

Niciodată nu am reuşit să-i ascund ceva, dar de data asta chiar nu eram pregătită să vorbesc cu el despre asta.

— Ce e cu Dawson? A plecat deja?

Daemon a avut aerul că nu vrea să vorbească, dar apoi a dat din cap.

— Încă nu, pentru că m-am ţinut toată ziua după el ca o dădacă. Mă gândesc să-i pun un clopoţel la gât.

Am râs încet.

— Mă îndoiesc că va fi de acord.

— Nu-mi pasă.

În vocea lui se simţea o urmă de furie.

— Plecarea asta după Beth nu are cum să se termine bine. Toată lumea o ştie.

Asta era clar.

— Daemon, tu...

— Ce?

Era greu să exprim în cuvinte ceea ce gândeam, fiindcă atunci când ajungeam s-o spun, devenea ceva adevărat.

— De ce n-au venit ei după Dawson? Sunt sigură că ştiu că este aici. Ăsta ar fi primul loc în care l-ar căuta dacă ar fi evadat. Şi e clar că suntem supravegheaţi. Am arătat spre casa mea. De ce n-au venit până acum după el? După noi?

Daemon s-a uitat la omul de zăpadă şi, preţ de câteva clipe, nu a scos un cuvânt.

— Nu ştiu. În fine, am eu nişte bănuieli.

Am înghiţit nodul care mi se formase în gât de groază.

— Ce bănuieli?

— Chiar vrei să auzi?

Când am dat din cap că da, el a început iar să se uite la omul de zăpadă.

— Eu cred că MA-ul ştia de planurile lui Will şi ştiau că o să aranjeze ca Dawson să fie eliberat. Şi au permis toate astea.

Am respirat precipitat şi am luat în mână zăpadă.

— Aşa cred şi eu.

El s-a uitat la mine, cu privirea umbrită de genele dese.

— Dar marea întrebare este de ce.

— Ceva bun n-are cum să fie. Am lăsat zăpada să-mi cadă din mână printre degete şi am rostit: E o capcană. Altceva n- are ce să fie.

— O să fim pregătiţi, a spus el după câteva secunde. Nu-ţi face griji, Kat.

— Nu-mi fac griji.

Era o minciună gogonată, dar mi se părea că e singurul lucru pe care puteam să-l spun.

— Trebuie să facem cumva să fim cu un pas înaintea lor.

— Corect.

Daemon şi-a întins picioarele lungi. Blugii lui

erau acum albastru-închis pe interior.

— Ştii cum reuşim noi să stăm sub radarul oamenilor?

— Enervându-i pe ei şi înstrăinându-vă unul de altul, am zâmbit eu ironic.

— Ha. Ha. Nu. Ne prefacem. Ne prefacem tot timpul că nu suntem altfel şi că nu se întâmplă nimic.

— Nu prea pricep.

El s-a întins pe spate şi părul negru i s-a răsfirat pe albul zăpezii.

— Dacă ne prefacem în continuare că am reuşit să-l scăpăm pe Dawson, că nu există nicio suspiciune sau că nu ştim că ei au aflat de abilităţile noastre, poate câştigăm ceva timp, să ne dăm seama ce vor.

M-am uitat cum îşi aruncă mâinile în lături.

— Crezi că se vor da de gol?

— Nu ştiu. N-aş conta prea mult pe asta, dar într-un fel am avea un avantaj. În clipa asta altceva mai bun nu avem.

Mai bunul ăsta era de doi bani.

Zâmbind de parcă n-ar fi avut nici măcar o grijă, a început să-şi mişte mâinile şi picioarele prin zăpadă ca pe nişte ştergătoare de parbriz. Ca nişte ştergătoare de parbriz foarte arătoase.

Am început să râd, dar râsul mi s-a oprit în gât şi am simţit o căldură în inimă. În viaţa mea nu m-aş fi gândit că o să-l văd pe Daemon făcând îngeraşi în zăpadă. Şi nu ştiu de ce, asta mă încălzea şi parcă mă

tulbura.

— Ar trebui să încerci şi tu, a încercat el să mă convingă, cu ochii închişi. Te face să vezi în perspectivă.

Mă îndoiam că o să văd ceva în perspectivă, dar m-am întins lângă el şi am început să-l imit.

— Deci, am căutat Daedalus pe Google.

— Da? Şi ce-ai găsit?

I-am povestit despre mit şi despre bănuielile mele, la care Daemon a început să rânjească.

— Asta nu m-ar surprinde. Orgoliul ăsta al lor!

— Dacă tu nu l-ai înţelege, atunci cine? am zis eu.

— Ha-ha. Ce să zic.

Am zâmbit.

— Chiar, în ce fel îmi oferă perspectivă

chestia asta? El a chicotit.

— Mai ai răbdare două secunde.

Am avut răbdare şi când el s-a oprit şi s-a ridicat, s-a întins spre mine şi m-a apucat de mână, ajutându-mă să mă ridic. Ne- am scuturat unul altuia zăpada de pe haine – Daemon insistând mai mult decât ar fi fost cazul în anumite zone. Am terminat şi ne-am întors să ne uităm la îngerii noştri de zăpadă. Al meu era mult mai mic şi mai inegal, de parcă eram prea pieptoasă. Al lui era perfect – talentosul. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Aştept să se producă revelaţia.

— Nu e nicio revelaţie.

Şi-a lăsat mâna grea pe umărul meu, s-a aplecat şi m-a sărutat apăsat pe obraz. Buzele lui erau calde-calde.

— Dar a fost distractiv, nu? Acum... M-a întors spre omul de zăpadă. Hai să-ţi terminăm omul ăsta de zăpadă. Nu poate să rămână aşa. Nu când sunt şi eu aici.

Inima îmi bătea tare. De atâtea ori mă întrebasem dacă Daemon putea să citească gândurile. Putea să fie uimitor de atent atunci când voia. Mi-am rezemat capul de umărul lui, întrebându-mă cum a putut să evolueze de la nesimţitul ieşit din comun care a fost la acest... tip, care încă mă mai înfuria, dar care de asemenea mă surprindea şi mă uimea mereu.

La tipul ăsta de care mă îndrăgostisem nebuneşte.

CAPITOLUL 4

Când au ajuns în sfârşit plugurile şi au curăţat puţin oraşul şi drumurile care duceau spre oraş, Matthew a adus cât ai bate din palme o echipă care să repare geamul. Plecaseră de numai câteva minute când a venit mama, vineri, îmbrăcată în uniforma ei cu buline, părând mâncată, dormită şi salvatoare de vieţi.

S-a aruncat asupra mea şi m-a îmbrăţişat, mai-mai să mă trântească la podea.

— Puiul meu, mi-a fost dor de

tine! Am strâns-o şi eu la fel de

tare.

— Şi mie. Eu...

M-am desprins din îmbrăţişare, clipind des ca să îmi ascund lacrimile. Am întors privirea şi mi-am dres vocea.

— Chiar zici că ai făcut duş săptămâna asta?

— Nu.

A încercat să mă îmbrăţişeze din nou, dar eu m-am tras înapoi. A râs, dar am văzut unda de tristeţe din ochii ei înainte de a pleca spre bucătărie.

— Era o glumă. Există şi duşuri la spital, scumpo. Sunt curată. Jur!

M-am dus după ea şi am tresărit uşor când am văzut-o umblând la frigiderul devastat. Mama a deschis uşa şi apoi a

făcut un pas înapoi, uitându-se peste umăr. Şuviţe blonde i se desprinseseră din coc.

Sprâncenele ei delicate şi arcuite s-au încruntat şi năsucul ei cârn s-a încreţit.

— Katy?...

— Scuze.

Am ridicat din umeri.

— Am fost înzăpezită. Şi mi-a fost foame. Foarte foame.

— Asta văd şi eu. A închis uşa. Nu-i nimic. O să dau o fugă la magazin mai încolo. Străzile sunt destul de bune acum. A făcut o pauză, frecându-şi fruntea, apoi a spus: Adică, pe unele ai zice că trebuie să ai snowmobil ca să treci, dar pot să ajung în oraş.

Ceea ce însemna că nici luni n-o să merg la şcoală. Pfui!

— Am putea merge împreună.

— Ar fi drăguţ din partea ta, scumpo. Asta doar dacă n-ai de gând să pui chestii în coş şi pe urmă să te enervezi atunci când eu le scot.

M-am uitat la ea calmă.

— Nu sunt aşa de scrântită.

Zâmbetul ei dulceag a fost întrerupt de căscat.

— Nu prea am avut timp să mă odihnesc. Cele mai multe asistente n-au putut să ajungă la serviciu. A trebuit să mă împart între sala de urgenţe, sala de

naşteri şi locul meu favorit

– a spus ea, luându-şi o sticlă de apă – saloanele de dezintoxicare.

— Nasol.

M-am dus iar după ea, simţeam că am mare nevoie de ea, curios de mare.

— Nici nu-ţi închipui. A luat o înghiţitură de apă, oprindu- se lângă scară. Au sângerat pe mine, au făcut pipi pe mine, au vărsat pe mine. În ordinea asta, dar nu întotdeauna.

— Cîh, am făcut eu.

Notă mentală: slujba de asistentă trebuie aşezată alături de funcţionar la şcoală pe lista cu “Slujbe Absolut Imposibil de Acceptat”.

— A!

Începuse să urce scările, dar s-a oprit pe prima treaptă şi s-a întors spre mine. Acu-i acu.

— Să nu uit, săptămâna viitoare fac schimb de ture. Nu mai lucrez la Grant în weekend, ci la Winchester. În oraş e mai multă acţiune şi o să fiu mai aglomerată decât aici, dar Will oricum lucrează în weekend, aşa că e numai bine.

Ceea ce înseamnă şi mai mult timp departe de casă... *Ce?*

Inima mea a început să bată mai tare şi parcă am simţit cum cad, învârtindu-mă.

— Ce-ai spus?

Mama s-a
încruntat.

— Scumpo, vocea ta... Chiar trebuie să vedem ce e cu gâtul tău. Bine? Sau putem să-i spunem lui Will să se uite. Sunt convinsă că nu îl deranjează.

Eram îngheţată.

— Ai mai... ai mai vorbit cu Will?

— Da, am vorbit când era la conferinţa aia de medicină internă, în vest. A zâmbit uşor. Te simţi bine?

Nu. Nu mă simţeam bine.

— Uite, a zis ea. Hai sus cu mine şi mă uit puţin la gâtul tău cu stetoscopul...

— Când... când ai vorbit cu Will?

Pe faţa frumoasă a mamei mele a apărut o uşoară tulburare.

— Acum vreo două zile. Scumpo, vocea ta...

— N-are nimic vocea mea!

Am început să hârâi înainte de a termina de vorbit şi mama se uita la mine de parcă i-aş fi spus că o să fie bunică. Acum era ocazia să-i spun adevărul.

Am urcat o treaptă şi m-am oprit. Toate cuvintele – adevărul – rămăseseră încurcate undeva între corzile vocale şi buzele mele. Nu spusesem nimănui că vreau să-i povestesc mamei – nici măcar nu îi avertizasem. Şi oare m-ar crede? Şi ce era mai rău, mama... Îl iubea pe Will. Ştiu sigur că îl iubea.

Stomacul mi se strângea în noduri tari şi am

încercat să nu se simtă panica în vorbele mele.

— Când se întoarce Will?

Ea s-a uitat atent la mine, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Nu mai devreme de o săptămână, dar, Katy... Sigur asta ai vrut să spui?

Oare chiar avea să se întoarcă? Şi dacă vorbise cu mama la telefon, însemna că trecuse cu bine peste mutaţie şi că Daemon şi cu mine eram acum legaţi de el? Sau însemna că urmele mutaţiei au dispărut?

Trebuia să vorbesc cu Daemon. Acum.

Aveam gura aşa de uscată, că nici nu puteam să înghit.

— Da. Scuze. Trebuie să mă duc...

— Unde să te duci?

— Să-l văd pe Daemon.

M-am îndepărtat cu spatele spre uşă, să-mi iau ghetele.

— Katy. A aşteptat până m-am oprit. Will mi-a spus. M-am întors încet spre ea, cu sângele îngheţat în vene.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus despre tine şi Daemon – că aţi început să ieşiţi împreună.

A făcut o pauză şi a luat înfăţişarea aia de mamă. Aia care spune *Sunt aşa de dezamăgită de tine*.

— Mi-a zis că tu i-ai spus şi, scumpo, mi-aş fi dorit

să-mi fi spus mie, n-aş fi vrut să aflu de la altcineva că fiica mea are un iubit.

Mi-a căzut falca.

A mai spus ceva şi cred că eu am aprobat. Pe bune, putea să spună şi că Thor şi Loki dau o bătălie regală în stradă. N-o mai auzeam. Ce mai plănuia Will acum?

Când mama a renunţat în sfârşit să mai poarte o conversaţie cu mine, m-am repezit să-mi iau ghetele şi am fugit acasă la Daemon. Când s-a deschis uşa, ştiam deja că nu Daemon era în spatele ei. Nu simţisem rahatul ăla de conexiune extraterestră, căldura din ceafă pe care o simţeam când era el în preajma mea.

Dar nu mă aşteptam nici să văd ochii strălucitori ca oceanul ai lui Andrew.

— Tu, a spus el cu vocea plină de

dispreţ. Am clipit.

— Eu?

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Da, tu – cum ar fi: Katy, puişorul hibrid-om-extraterestru.

— Mda, bine. Trebuie să-l văd pe Daemon.

Am vrut să intru, dar el a făcut un pas în faţa mea, blocându-mă.

— Andrew.

— Daemon nu e aici.

A zâmbit şi nu era niciun dram de căldură în zâmbetul lui.

Mi-am încrucişat şi eu braţele şi am refuzat să dau înapoi. Andrew nu mă plăcuse niciodată. Nici nu sunt convinsă că i-ar fi plăcut oamenii în general. Sau căţeii. Sau şunca.

— Şi unde e?

Andrew a ieşit din casă şi a închis uşa după el. Era aşa de aproape de mine, că mi-a atins ghetele cu ghetele lui.

— Daemon a plecat azi-dimineaţă. Presupun că îl urmăreşte pe Rain Man[2].

M-a cuprins furia.

— Dawson n-are nimic.

— Chiar aşa?

O sprânceană ridicată.

— Cred că spune trei propoziţii coerente pe zi şi cam atât. Îmi încleştasem pumnii fără să vreau. O briză uşoară mi-a ridicat şuviţele de păr de pe umeri. Nu voiam decât să-l pocnesc.

— Numai Dumnezeu ştie prin câte a trecut. Fii mai înţelegător, nesimţitule. În fine, nici nu ştiu de ce stau de vorbă cu tine. Unde e Dee?

Rânjetul i-a dispărut de pe faţă, înlocuit de o ură rece şi intensă.

— Dee e aici.

[2] *Rain Man* este un film din 1988 în regia lui Barry Levinson, cu Tom Cruise și Dustin Hoffman, acesta din urmă în rolul lui Raymond, un autist care are o memorie de calculator.

Am aşteptat să mai spună ceva.

— Mda, mi-am închipuit.

Când am văzut că tot nu-mi răspunde, eram gata să-i arăt ce poate să facă puişorul hibrid-om-extraterestru.

— Tu ce cauţi aici?

— Am fost invitat.

S-a aplecat spre mine aşa de aproape, încât ne puteam săruta, aşa că n-am avut încotro şi a trebuit să fac un pas înapoi. El a venit după mine.

— Tu nu ai fost invitată.

Au. Asta m-a durut. Fără să-mi dau seama, am ajuns cu spatele lipit de balustradă, prinsă în capcană. Nu aveam unde să mă duc, iar Andrew se tot împingea. Am simţit Sursa, energia pură pe care luxenii – şi acum şi eu – puteau s-o manipuleze, am simţit-o cum se adună în mine, cum mi se împrăştie pe piele ca electricitatea statică.

Puteam să-l fac pe Andrew să se mişte.

Probabil că Andrew a văzut ceva în ochii mei, fiindcă a rânjit.

— Nici să nu te gândeşti să faci rahaturi cu mine, vrei să mă împingi? O să te împing şi eu. Să nu ai impresia că o să stau prea mult pe gânduri.

Era fantastic de greu să îmi reprim reacţia.

Partea mea umană şi cealaltă parte, indiferent care o fi fost ea, voia să acceseze puterea aceea şi s-o folosească – s-o pună la treabă.

Era ca şi cum ar flexa un muşchi nefolosit. Îmi aminteam acest freamăt ameţitor al puterii şi pe urmă eliberarea.

O parte din mine, o parte mică-mititică, iubea asta, iar conştientizarea m-a speriat ca naiba.

Asta a fost bine pentru Andrew, pentru că spaima care se ghemuise înlăuntrul meu făcuse să dispară vântul acela de sub mine.

— De ce mă urăşti? l-am

întrebat. Andrew şi-a lăsat

capul pe umăr.

— E acelaşi lucru ca şi cu Beth. Totul era foarte bine, până când a apărut ea. L-am pierdut pe Dawson şi tu ştii al dracului de bine că nu l-am recăpătat cu adevărat. Iar acum acelaşi lucru se întâmplă cu Daemon, numai că de data asta l-am pierdut şi pe Adam în mizeria asta. S-a dus.

Pentru prima oară am văzut în ochii lui de gheaţă şi altceva în afară de dispreţul ăla arogant. Durere – genul ăla de suferinţă pe care îl ştiam aşa de bine. Aceeaşi expresie sfâşiată şi deznădăjduită pe care am avut-o şi eu după ce tata a murit de cancer.

— Şi n-o să fie singurul pe care o să-l pierdem, a continuat Andrew răguşit. Tu ştii asta, dar îţi pasă? Nu. Oamenii sunt cele mai teribile forme de viaţă în

egoismul lor. Şi nu încerca să te prefaci că tu eşti mai bună. Dacă erai, ai fi stat departe de Dee de la bun început. N-ai fi fost niciodată atacată, iar

Daemon n-ar fi fost nevoit să te vindece. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. E vina ta. Totul e din vina ta.

* * *

Dap, tot restul zilei a fost naşpa. Eram speriată de ce-o fi făcut Dawson astfel încât Daemon să se ţină după el toată ziua şi eram îngrozită că MA-ul de-abia aşteaptă să ne înhaţe pe toţi. Şi mai mult decât orice, mi-era groază de ce mai punea la cale Will, iar după discuţia cu Andrew, îmi venea să mă târăsc sub o pătură.

Şi asta am şi făcut o oră. Autocompătimirea mea avea şi ea o limită, fiindcă la un moment dat mă săturam de ea.

Am tras aer adânc în piept, am deschis laptopul şi am început să fac nişte recenzii. De când eram înzăpezită iar Daemon fusese ocupat cu Dawson cea mai mare parte din timp, terminasem patru cărţi. Nu era recordul meu de lectură, dar era destul de bine, dacă luăm în considerare faptul că în ultimul timp mă cam lăsasem de recenzii.

M-am simţit bine ca întotdeauna să scriu despre o carte care mi-a plăcut, am dat tot din mine şi am

găsit şi poze ciudate cu care să subliniez elementul *uau*. Am preferat poze cu pisoi şi lame simpatice. Şi cu Dean Winchester[3]. Când am apăsat pe “publică postarea”, am început să zâmbesc.

---

[3] Personaj fictiv din serialul *Supernatural*. El vânează demoni, spirite și alte

creaturi supranaturale, ajutat de fratele său Sam şi îngerul Castiel.

Una era gata, mai rămâneau trei.

Până seara am stat de recenzii şi apoi am mai conversat puţin cu bloggerii mei preferaţi. Unul dintre ei avea un header pentru care aş fi dat orice. Eu niciodată n-am avut talent la design, fapt explicabil prin pregătirea mea foarte puţin genială.

După un drum rapid la magazin cu mama şi după cină, mă pregăteam să pornesc o vânătoare de oameni pentru Daemon, când am simţit furnicătura caldă în ceafă.

Am ţâşnit din bucătărie, gata s-o dărâm pe mama, care se şi speriase. Am tras de uşă imediat după ce a bătut şi m-am aruncat – la propriu – în braţele lui nu chiar aşa de deschise.

Nepregătit de atac, el s-a dezechilibrat şi a făcut un pas înapoi. Dar apoi a început să râdă din toată inima, cu gura pe părul meu, şi m-a îmbrăţişat. Nu voiam să-i dau drumul deloc şi i-am strâns umerii să-i iasă sufletul, eram aşa de aproape unul de celălalt, încât îi auzeam inima bătându-i la fel de tare ca a mea.

— Kitten, a şoptit el. Ştii ce mult îmi place când mă saluţi aşa.

Am mormăit ceva ininteligibil, cu capul înfundat în spaţiul dintre umăr şi gât, care mirosea a

condimente şi a bărbat.

Daemon m-a aşezat pe picioarele mele.

— Ai fost îngrijorată, aşa-i?

— Mmm-hmmm.

Apoi mi-am adus aminte cât de îngrijorată am fost toată ziua aia nenorocită. M-am eliberat din braţele lui şi l-am lovit în piept. Foarte, foarte tare.

— Au! A zâmbit însă, frecându-se pe piept. Asta pentru ce- a fost?

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am încercat să nu ridic vocea.

— De telefon mobil n-ai auzit până

acum? El şi-a arcuit sprânceana.

— Ba da, e o chestie micuţă care are tot felul de aplicaţii mişto...

— Atunci de ce nu l-ai avut azi la tine? l-am întrerupt eu.

S-a aplecat spre mine şi în timp ce vorbea îmi atingea cu buzele obrazul, făcându-mă să mă înfior. Nu era cinstit.

— Când trebuie să-mi iau toată ziua forma reală, asta îmi cam distruge toate electronicele.

A. Mda, nu mă gândisem la asta.

— Dar puteai să mai dai un semn, totuşi. Am crezut...

— Ce-ai crezut?

I-am aruncat privirea aia *Chiar trebuie să-ţi explic?*. Sclipirea din ochii lui Daemon a dispărut.

Mi-a prins obrajii

în mâini, şi-a apropiat buzele de gura mea,

sărutându-mă tandru. A vorbit apoi cu voce joasă.

— Kitten, n-o să mi se întâmple nimic. Eu sunt ultima persoană pentru care trebuie să-ţi faci griji.

Am închis ochii, respirând în căldura lui.

— Vezi tu, ăsta e probabil cel mai stupid lucru pe care puteai să-l spui.

— Pe bune? Spun aşa de multe lucruri stupide.

— Ştiu. Asta spune multe despre tine. Am respirat adânc. Nu vreau să fiu o iubită din alea obsedate, dar situaţia noastră... situaţia noastră e altfel.

A tăcut o clipă, apoi a început să zâmbească.

— Ai dreptate.

Flăcările iadului au îngheţat. Porcii au început să zboare.

— Cum ai zis?

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi dau un semn la un moment dat. Îmi pare rău.

Pământul era plat. Nu ştiam ce să spun. După Daemon, el avea dreptate în 99% dintre cazuri. Uau.

— Ai rămas fără cuvinte. A chicotit. Îmi place asta. Şi îmi place şi când eşti agresivă. Vrei să mai dai în mine?

Am râs.

— Eşti un...

În spatele meu, mama a deschis uşa şi şi-a dres vocea.

— Nu ştiu ce aveţi voi cu veranda, dar intraţi în casă; o să îngheţaţi acolo.

Cu obrajii în flăcări de ruşine, n-am putut să fac

nimic să-l opresc pe Daemon. El mi-a dat drumul, s-a strecurat înăuntru

şi a început imediat s-o vrăjească pe mama, până când a transformat-o într-un pudel care se gudura în mijlocul holului.

Îi place noua ei tunsoare. Chiar se tunsese? Parcă într- adevăr părul ei arăta altfel. Parcă era spălat de curând sau ceva. Daemon i-a spus că cerceii ei cu diamant sunt superbi. Carpeta din faţa scărilor e foarte frumoasă. Iar mirosul care plutea încă după cina misterioasă – încă nu-mi dădusem seama ce mâncasem – era divin. El admiră în general asistentele medicale şi la faza asta n-am rezistat să nu-mi dau ochii peste cap măcar puţin.

Daemon era ridicol.

L-am apucat de mână şi l-am tras spre trepte.

— Ok, deci, a fost foarte

plăcut... Mama şi-a încrucişat

braţele la piept.

— Katy, ce ţi-am spus eu despre dormitor?

Şi atunci am crezut că faţa mea n-o să poată fi niciodată mai roşie ca acum.

— Mamă...

L-am tras pe Daemon de mână. El nu s-a

mişcat. Expresia ei a rămas aceeaşi.

Am oftat.

— Mamă, doar nu-ţi imaginezi că ne ducem să

facem sex cu tine în casă.

— Păi, scumpo, e bine de ştiut că nu faceţi sex decât când nu sunt eu acasă.

Daemon a tuşit ca să-şi înăbuşe râsul.

— Putem să stăm...

Aruncându-i o privire mortală, am reuşit să-l fac să urce o treaptă.

— Maaamă... m-am

văicărit eu. În sfârşit, a

cedat.

— Lasă uşa deschisă.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Mersi!

Apoi m-am întors şi l-am târât pe Daemon după mine în dormitor, înainte să o transforme pe maică-mea într-o fană a lui. L-am împins în cameră şi m-am izbit cu capul de el.

— Eşti groaznic.

— Iar tu nu eşti deloc cuminte. S-a dat un pic înapoi, zâmbind. Parcă ţi-a zis să laşi uşa deschisă.

— Aşa şi e.

Am arătat spre uşă.

— E crăpată. Asta înseamnă că e deschisă.

— Subtilităţi, a spus el, aşezându-se pe marginea patului, şi a ridicat mâna, făcându-mi semn cu degetul să mă apropii.

O strălucire perversă îi adâncea şi mai mult verdele ochilor.

— Vino... vino mai

aproape. Am rămas pe

loc.

— Nu te-am adus aici să-ţi satisfaci poftele animalice.

— Fir-ar.

A lăsat mâna să-i cadă pe genunchi.

M-am forţat să nu râd, ca să nu-i mai dau apă la moară, şi am trecut la subiect.

— Trebuie să discutăm. M-am apropiat de pat, străduindu- mă să vorbesc încet. Will a sunat-o pe mama.

Şi-a îngustat ochii.

— Amănunte.

M-am aşezat lângă el şi mi-am strâns genunchii la piept. I- am povestit tot ce-mi spusese mama şi muşchii fălcilor lui începuseră să tresară ritmic. Vestea nu era deloc bună şi era imposibil să ne dăm seama dacă mutaţia avusese loc sau ce avea el de gând să facă, poate doar să-l fi întrebat direct, şi, da, asta nu era o opţiune.

— Nu are cum să se întoarcă, am zis eu, frecându-mi tâmplele, unde simţeam o pulsaţie care se sincroniza cu tresărirea fălcilor lui Daemon. Dacă mutaţia nu a reuşit, ştie că o să-l omori. Iar dacă a reuşit...

— Are toate cărţile în mână, a admis

Daemon. M-am lăsat pe spate.

— Doamne, ce încurcătură – o încurcătură groaznică, de proporţii galactice.

Indiferent cum ar fi fost, pentru noi nu era bine.

— Dacă se întoarce, e imposibil să-l las să se apropie de mama. Trebuie să-i spun adevărul.

Daemon s-a rezemat de tăblia patului, tăcut.

— Nu vreau să-i spui.

M-am încruntat şi am întors capul spre el să-i văd ochii.

— Trebuie să-i spun. E în pericol.

— E în pericol dacă îi spui. Şi-a încrucişat braţele. Eu înţeleg de ce vrei să-i spui, de ce simţi nevoia să-i spui, dar dacă ştie adevărul, abia atunci e în pericol.

Într-un fel, înţelegeam asta. Orice om care ştia adevărul era în pericol.

— Dar dacă nu ştie e şi mai rău, Daemon. M-am ridicat în fund şi m-am întors spre el, în genunchi. Will e un psihopat. Dacă se întoarce şi o ia de la capăt?

Mi se pusese un nod în gât.

— Nu pot să las să se întâmple asta.

Daemon şi-a trecut mâna prin păr şi, în mişcarea aceea, materialul subţire al tricoului s-a întins peste biceps. A expirat adânc şi greu.

— Mai întâi, trebuie să vedem dacă Will chiar intenţionează să se întoarcă.

M-a cuprins iritarea.

— Şi cum propui să facem asta?

— Încă nu m-am gândit. Daemon a zâmbit slab. Dar o să mă gândesc.

M-am ridicat din pat, frustrată. Logic, mai era

timp. Nu chiar o grămadă – câteva zile sau o săptămână, dacă aveam

noroc –, dar mai era. Numai că nu-mi plăcea ideea să nu-i spun.

— Ce-ai făcut toată ziua? L-ai urmărit pe Dawson? am întrebat eu, ca să schimb subiectul.

Când a dat din cap, mi-a părut rău pentru el.

— Ce-a făcut?

— S-a fâţâit de colo-colo, dar asta ca să mă enerveze pe mine. Ştiu că de fapt ar fi vrut să se întoarcă la clădirea aceea de birouri şi, dacă nu m-aş fi ţinut după el, s-ar fi dus. Singurul motiv pentru care sunt liniştit acum este că l-a luat Dee în primire.

A făcut o pauză, uitându-se în altă parte. Umerii i se încordaseră, de parcă o greutate uriaşă fusese aşezată pe ei.

— Dawson... O să facă în aşa fel încât o să fie prins din nou.

CAPITOLUL 5

Am rămas şocată când Daemon m-a sunat sâmbătă după- amiază să-mi spună că vrea să ieşim. Adică s-o tăiem eroic prin zăpadă şi să facem ceva normal. O întâlnire. Ca şi cum noi ne permiteam luxul ăsta. Şi n-am putut să nu-mi amintesc ce îmi spusese atunci când eram la el în pat şi aşa de gata să-i dau undă verde.

El voia să facă lucrurile aşa cum trebuie. Întâlniri.

Filme. Dee preluase acum misiunea de dădacă

pentru Dawson, iar

Daemon era destul de încrezător ca să-l lase cu ea.

Am scotocit prin şifonier şi mi-am scos nişte jeanşi negri şi o maletă roşie. Am pierdut câteva minute în plus cu machiajul şi apoi m-am repezit pe scări. Mi-a luat vreo jumătate de oră să-l dezlipesc pe Daemon de mama.

Poate că de fapt nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu ea şi Will. Poate trebuia să-mi fac griji în legătură cu ea şi Daemon. Gerontofilul.

Imediat ce ne-am făcut comozi în Dolly, maşina lui, a dat drumul la căldură şi mi-a zâmbit.

— Ok. Există câteva reguli pentru întâlnirea

noastră. Am ridicat o sprânceană.

— Reguli?

— Dap. A pornit-o pe Dolly şi a ieşit de pe alee, cu grijă să evite peticele negre de gheaţă groasă. Regula numărul unu este că nu vom vorbi despre nimic care să aibă legătură cu MA-ul.

— Ok.

Mi-am muşcat buza.

El s-a uitat la mine dintr-o parte, de parcă ar fi ştiut că îmi vine să-i zâmbesc cu dragoste.

— Regula numărul doi este că nu vom vorbi despre Dawson sau Will. Iar numărul trei, ne vom concentra atenţia asupra nemaipomenitelor calităţi ale mele.

Ok. Nu mi-am mai stăpânit zâmbetul. S-a întins de la o ureche la alta.

— Cred că o să mă descurc cu regulile astea.

— Ar fi cazul, fiindcă pentru fiecare încălcare este şi o pedeapsă.

— Şi ce fel de pedeapsă

ar fi? A chicotit.

— Probabil un fel de pedeapsă care ţi-ar plăcea.

Căldura îmi cuprinsese obrajii şi venele. Am preferat să nu răspund la replica asta. Am întins mâna spre radio în acelaşi timp cu Daemon. Degetele ni s-au atins şi energia statică s-a dus de pe braţul meu pe al lui. Am tresărit şi el a râs din nou, dar

râsul i-a sunat răguşit şi parcă maşina devenise prea mică.

Daemon s-a oprit pe un canal de muzică rock, dar a lăsat volumul la minimum. Călătoria nu a înregistrat niciun

eveniment, dar a fost plăcută... tocmai fiindcă nu s-a întâmplat nimic nebunesc. A ales un restaurant italian şi ne-am aşezat la o masă mică, luminată de lumânări pâlpâitoare. M-am uitat în jur. Nicio altă masă nu avea lumânări. Mesele erau acoperite cu feţe de masă în pătrate caraghioase, roşu cu alb.

Dar masa noastră de lemn nu era acoperită, nu avea decât lumânări şi două pahare de vin umplute cu apă. Chiar şi şervetele păreau să fie din bumbac veritabil.

Gândindu-mă la câte oportunităţi aveam în faţă, inima mea a făcut un flip-flop.

— Tu ai...?

El şi-a pus coatele pe masă şi s-a aplecat spre mine. Umbre uşoare îi dansau pe chip, subliniindu-i curbura obrazului şi a buzelor.

— Eu am, ce?

— Ai aranjat toate astea?

Am arătat cu mâna spre lumânări. Daemon a ridicat din umeri.

— Poate...

Mi-am dat părul pe spate şi am zâmbit.

— Mulţumesc. Este foarte...

— Minunat?

Am râs.

— Romantic – este foarte romantic. Şi minunat, da.

— Dacă zici că e minunat, atunci a meritat efortul.

S-a uitat în sus la chelneriţa care se apropiase de masa noastră. Numele scris pe ecusonul ei era RHONDA.

Când s-a întors spre Daemon să ia comanda, ochii ei au început să strălucească – un efect secundar obişnuit pe care îl avea prezenţa Domnului Minunat, de-acum ştiam asta.

— Dar tu, scumpo?

— Spaghetti cu carne, am spus eu, după care am închis meniul şi i l-am înmânat.

Rhonda s-a mai uitat o dată la Daemon şi am avut impresia că a şi oftat.

— Îţi aduc imediat baghetele.

După ce am rămas singuri, i-am zâmbit partenerului meu.

— Cred că o să primim şi chifteluţe

bonus. El a râs.

— Ei, sunt şi eu bun la ceva.

— Eşti bun la mai multe lucruri.

Imediat ce am rostit asta am roşit. Asta putea să fie interpretat în mai multe feluri.

În mod surprinzător, Daemon n-a comentat replica şi a început să mă tachineze în legătură cu o carte pe care o văzuse în dormitorul meu. Era un roman de dragoste. Evident, cu o copertă pe care se afla un tip cu pieptul gol şi cu şaişpe pacheţele

de mușchi pe burtă. Când a sosit grămada de baghete, aproape că îl convinsesem că ar putea şi el să pozeze pentru cărţi de genul ăla.

— Dar eu nu port pantaloni de piele, a spus el, muşcând din bunătăţile cu unt şi usturoi.

Şi chiar era al naibii de păcat.

— Totuşi. Arăţi bine.

El şi-a dat ochii peste cap.

— Mă placi numai pentru corpul meu. Recunoaşte.

— Păi, mda...

Genele i-au descoperit ochii strălucitori ca pietrele preţioase.

— Mă simt ca un bărbat-jucărie.

Am izbucnit în râs. Dar apoi mi-a pus o întrebare la care nu mă aşteptam.

— Ce-ai de gând să faci cu facultatea?

Am clipit des. Facultatea? M-am lăsat pe spate şi privirea mi-a căzut pe flacăra mică a lumânărilor.

— Nu ştiu. Adică, nici nu prea am cum să plec, decât dacă mă duc lângă un munte de cuarţ...

— Tocmai ai încălcat o regulă, mi-a amintit el, zâmbind cu un colţ al gurii.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dar tu? Tu ce-ai de gând cu

facultatea? A ridicat din umeri.

— Nu m-am hotărât încă.

— Nu prea mai ai timp, am remarcat eu, exact cum spunea Carissa, care abia aştepta să-mi zică asta ori de câte ori ne întâlneam.

— De fapt, amândoi suntem în criză de timp, doar să putem obţine o acceptare mai târzie.

— Ok. Lăsând regulile la o parte, cum ar fi asta? Să facem cursuri online?

El a ridicat iar din umeri şi, într-un fel, îmi venea să-i bag furculiţa în ochi.

— Sau ştii tu vreo facultate care are un mediu...

potrivit? Ne adusese mâncarea, aşa că am

abandonat conversaţia, iar

chelneriţa presăra acum brânză din belşug în farfuria lui Daemon. Până la urmă, mi-a pus şi mie un pic. Imediat cum a plecat, am izbucnit.

— Deci, ştii tu un loc ca ăsta?

Cu furculiţa şi cuţitul în mâini, el s-a apucat să taie o porţie de lasagna de mărimea unui camion.

— Flatirons.

— Ce?

— Flatirons este un munte chiar lângă Boulder, Colorado, a răspuns în timp ce îşi tăia porţia în bucăţele minuscule. Daemon mânca extrem de delicat, pe când eu vânam spaghetele prin farfurie. Sunt nişte munţi plini de cuarţit. Nu e aşa de

cunoscut şi nici aşa de vizibil ca în alte locuri, dar este acolo, sub mai mulţi metri de sedimente.

— Ok.

M-am străduit să-mi mănânc şi eu pastele cu înghiţituri mai mici.

— Şi ce legătură are asta cu orice?

El s-a uitat drept la mine printre genele mătăsoase.

— Universitatea din Colorado e cam la trei kilometri de Flatirons.

— A.

Am mestecat încet şi brusc mi-a pierit apetitul.

— Şi acolo... acolo vrei să te

duci tu? A mai ridicat o dată

din umeri.

— Colorado nu-i prea rău. Cred că ţi-ar plăcea.

Mă holbam la el, uitând de mâncare. Oare voia să spună ceea ce credeam eu că vrea să spună? Nu voiam să trag concluzii pripite şi îmi era prea frică să-l întreb, fiindcă poate era o sugestie că aş fi putut să merg în vizită acolo, nu neapărat să stau acolo... cu el. Iar dacă ar fi fost aşa, m-aş fi simţit ultra- umilită.

Am lăsat furculiţa jos, cu mâinile reci. Ce-ar fi să plece Daemon? Dintr-un motiv sau altul, întotdeauna fusesem convinsă că Daemon nu va pleca niciodată de aici. Niciodată. Şi mă resemnasem, în subconştient, cu ideea că sunt blocată aici, mai ales pentru că nu îmi imaginasem că aş putea să găsesc un

loc în care să fiu protejată de arumi.

Am rămas cu ochii în farfurie. Acceptasem să rămân aici pentru Daemon? Asta era de fapt? *Nu ţi-a spus niciodată că te iubeşte*, mi-a şoptit o voce insidioasă şi enervantă. *Nici măcar după ce tu i-ai spus.*

Of, vocea aia idioată avea dreptate pe undeva.

Pe neaşteptate, am simţit o baghetă lovindu-mă uşor pe nas. Am tras capul speriată. Firişoare de sare cu usturoi au curs pe jos. Daemon ţinea bagheta cu două degete, cu sprâncenele ridicate.

— La ce te gândeai acum?

Am măturat firimiturile cu mâna. Aveam în stomac o senzaţie neplăcută şi m-am chinuit să zâmbesc.

— Mă gândeam... mă gândeam că pare interesant Colorado. *Minţi*, se citea pe faţa lui, dar a început din nou să mănânce. O tăcere ciudată s-a lăsat între noi, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Am făcut eforturi să mă bucur de mâncare şi s-a întâmplat un lucru foarte curios. După tachinările blânde ale lui Daemon şi după ce discuţia s-a concentrat pe alte subiecte, cum ar fi obsesia lui legată de fantome, chiar am început să mă simt bine din nou.

— Crezi în fantome? l-am întrebat eu, fugărind

prin farfurie ultimele spaghete.

El a terminat de mâncat, a luat o gură de apă.

— Cred că există.

Am rămas

uimită.

— Pe bune? Hmm. Am crezut că te uiţi la emisiunile alea cu fantome doar de amuzament.

— Păi, da. Îmi place emisiunea aia în care tipul ăla strigă la fiecare cinci secunde “Băi! Frate!”. A zâmbit când am izbucnit în râs. Dar, serios vorbind, nu e imposibil. Sunt prea mulţi oameni care au fost martori la întâmplări ce nu pot fi explicate.

— Aşa cum sunt prea mulţi oameni care au văzut OZN-uri, am zâmbit eu.

— Exact.

A pus paharul pe masă.

— Numai că treaba asta cu OZN-urile e o mare gogoaşă. Guvernul e singurul responsabil pentru toate Obiectele Zburătoare Neidentificate.

Am rămas cu gura căscată. De ce mă mai miram?

Rhonda a apărut cu nota noastră de plată, dar mie nu îmi venea deloc să plec. Toată treaba asta cu întâlnirea fusese un moment de normalitate mult prea scurt, de care niciunul dintre noi nu avusese parte de mult timp. În timp ce mergeam spre ieşirea restaurantului, am vrut să-l iau de mână, dar m-am reţinut. Daemon făcea tot felul de nebunii în public, dar să se ţină de mână cu o fată?

Chiar nu era genul lui.

La o masă de lângă uşă erau doi copii de la noi de

la şcoală. Când ne-au văzut, au făcut ochii cât farfuria. Având în vedere

că aproape tot anul eu şi Daemon am avut relaţia asta de ură- ură, nu mi se părea anormală uimirea lor.

Cât stătusem înăuntru, începuse să ningă şi acum un strat subţire de zăpadă acoperise parcarea şi maşinile din ea. Încă mai ningea. M-am oprit lângă portiera din stânga şi am scos limba să prind un fulg de nea.

Ochii lui Daemon s-au îngustat, iar intensitatea privirii lui mi-a stârnit o zbatere nervoasă în stomac. Ardeam de dorinţa de a mă duce la el, dar nu puteam să mă mişc. Picioarele parcă prinseseră rădăcini acolo şi aerul mi-a ieşit tot din plămâni.

— Ce? am şoptit eu.

A întredeschis uşor gura.

— Mă gândeam la un film.

— Ok.

Simţeam că ard, cu toată zăpada care cădea.

— Și?

— Dar ai încălcat regulile, Kitten. De mai multe ori. Eşti datoare cu o pedeapsă.

Inima mea a tresărit.

— Sunt o violatoare de

reguli. A zâmbit într-un

colţ al gurii.

— Într-adevăr.

Mişcându-se cu viteza luminii, Daemon a fost în faţa mea înainte să mai apuc să mai spun ceva, mi-a luat obrajii în mâini, mi-a dat capul pe spate şi s-a aplecat spre mine. Buzele lui m-

au atins uşor, trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Atingerea a fost la început uşoară ca un fulg, sfâşietor de tandră. Apoi ne- am apropiat mai mult, iar buzele mele s-au deschis în întâmpinarea lui.

Chiar îmi plăcea genul ăsta de pedeapsă.

Mâinile lui Daemon au alunecat spre şoldurile mele şi m-a tras spre el, dându-ne în acelaşi timp înapoi până când am ajuns cu spatele lipit de metalul umed şi rece al maşinii – speram că al maşinii lui. Mă îndoiam că cineva ar fi vrut ca un cuplu să facă ce făceam noi pe maşina lui.

Fiindcă ne sărutam, ne sărutam cu adevărat, şi nu mai era niciun centimetru între corpurile noastre. Mâinile mele l-au prins de gât, iar degetele mi s-au strecurat printre şuviţele mătăsoase de păr acoperite uşor de zăpadă. Ne potriveam perfect acolo unde trebuia.

— Film? a murmurat el, sărutându-mă din nou. Şi apoi ce, Kitten?

Nu puteam să gândesc când îi simţeam gustul şi atingerea. Când inima mea bătea ca o tobă fiindcă degetele lui se strecurâseră pe sub bluza mea, atingându-mă pe piele. Şi voiam să fiu goală, complet, şi numai cu el, mereu cu el. Ştia ce “apoi ce” trebuia să urmeze. Să facem lucrurile aşa cum trebuie... o,

Doamne, voiam să facem acele lucruri care trebuie chiar acum.

Fiindcă nu puteam să-mi desprind buzele de sărutul lui ameţitor, am preferat să adopt metoda arată-fără-cuvinte, şi

mi-am lăsat mâinile spre şoldurile lui. Am apucat catarama centurii şi l-am tras spre mine.

Daemon a scos un geamăt, iar pulsul meu a luat-o razna. Dap, cred că înţelesese. Mâna lui a urcat uşor, mângâind dantela, şi...

Mobilul lui a început să sune în buzunar, urlând tare ca o alarmă de incendiu. Preţ de o fracţiune de secundă am crezut că o să-l ignore, dar el s-a retras uşor, gâfâind.

M-a sărutat repede, lăsându-şi mâna exact acolo unde fusese când a sunat telefonul. Mi-am îngropat faţa în pieptul lui, respirând accelerat. Îmi lăsase simţurile într-o tulburare delicioasă, ieşită de sub control.

Când Daemon a vorbit, vocea îi era răguşită.

— Sper să fie important...

Am simţit cum se încordează, cum inima începe să-i bată mai tare şi am ştiut imediat că se întâmplase ceva rău. M-am dat înapoi şi m-am uitat ţintă la el.

— Ce?

— Ok, a spus el în telefon, iar pupilele i-au devenit luminoase. Nu-ţi face griji, Dee, rezolv eu. Îţi promit.

Frica îmi răcorise fierbinţeala din interior. În timp

ce Daemon lăsa jos telefonul şi îl punea la loc în buzunar, stomacul meu se strângea.

— Ce? l-am întrebat eu din nou. Toţi muşchii lui erau încordaţi.

— Dawson. A reuşit să fugă.

CAPITOLUL 6

M-am uitat fix la el, sperând că poate nu am înţeles bine, dar disperarea nesfârşită şi unda de furie din ochii lui super- strălucitori m-au făcut să-mi dau seama că nu era aşa.

— Îmi pare rău, a spus el.

— Nu. Înţeleg perfect. Mi-am dat părul pe spate. Ce-aş putea să fac eu?

— Trebuie să plec, a spus el, după care a scos din buzunar cheile de la maşină şi mi le-a pus în mână. Adică trebuie să plec imediat. Tu te duci acasă şi stai acolo.

Apoi mi-a dat mobilul lui.

— Ţine-l în maşină. Mă întorc cât de

repede pot. Să mă duc acasă?

— Daemon, pot să te ajut. Aş putea să mă duc...

— Te rog.

Mi-a prins din nou faţa în mâinile lui – mâini calde pe obrajii mei acum răciţi. M-a sărutat din nou, cu dorinţă şi cu furie. Apoi s-a dat înapoi.

— Du-te acasă.

Şi apoi a dispărut, mişcându-se mult prea repede ca ochiul omenesc să-l vadă. Am rămas acolo câteva clipe. Am avut o oră, poate două, şi apoi s-a dus

dracului totul? Mâinile mele s-au încleştat pe cheile de la maşină. Metalul ascuţit mi-a intrat în carne.

Întâlnirea ratată era cea mai mică dintre problemele mele.

— Fir-ar.

M-am întors şi am fugit pe partea cealaltă a SUV-ului. Am urcat, am aşezat scaunul de pe poziţia Godzilla pe poziţia Normal, ca să pot ajunge la pedale.

Du-te acasă.

Dawson nu s-ar fi dus decât în două locuri. Ieri, Daemon spusese că Dawson a încercat să se ducă la clădirea de birouri, Care era ultima locaţie în care fusese el ţinut. Era logic să verifice mai întâi locul acela.

Du-te acasă şi stai acolo.

Am scos maşina din parcare, ţinând volanul strâns în mână. Ducă mă duceam acasă, puteam să mă ghemuiesc frumos pe canapea ca o fată cuminte, să citesc o carte. Să scriu o recenzie și eventual să-mi fac nişte floricele. Apoi, când Daemon s-ar întoarce, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic înfiorător, m-aş arunca iar în braţele lui.

Am făcut la dreapta în loc să fac la stânga şi am râs tare. Glasul meu suna gros şi răguşit, graţie corzilor mele vocale paradite şi neliniştii.

La naiba cu dusul acasă. Nu eram în 1950. Eu nu eram o fiinţă umană fragilă. Şi nici nu mai eram acea

Katy pe care o întâlnise Daemon prima oară, asta-i clar. Va trebui să se împace cu ideea asta.

Am ambalat motorul, sperând că băieţii în albastru au altă treabă în seara asta decât să monitorizeze traficul. Nu aveam cum să fac eu mare lucru acolo, dar dacă ei ar fi avut necazuri, poate aş putea să creez vreo diversiune sau ceva de genul ăsta. Aş fi putut să fac ceva.

Pe la jumătatea drumului, am văzut cu coada ochiului o lumină albă puternică, departe, printre copacii care se aliniau pe şosea. Apoi am văzut-o iar – albă cu un contur roşu.

Am călcat frâna puternic şi fundul SUV-ului s-a mişcat ca o coadă de peşte, aşa că am tras dreapta de volan, până s-a oprit într-o poziţie strâmbă la marginea drumului. Cu sângele bubuindu-mi în vine, m-am întors spre locul de unde venise lumina şi am împins cu putere portiera. Am traversat în fugă cele două benzi de şosea, mai mult alunecând, până am ajuns pe partea cealaltă şi m-am echilibrat puţin. Apoi am accesat Sursa, sau ce era acolo, în mine, am prins viteză, alergând aşa de repede, încât picioarele aproape că nu-mi atingeau pământul.

Crengile joase îmi agăţau părul. Am trecut în viteză pe lângă un copac gros şi peste mine a căzut un val de zăpadă, călcam pe zăpadă neumblată. În stânga mea am zărit un contur maroniu care se

îndepărta în viteză. Probabil o căprioară sau, la cât eram eu de norocoasă, un chupacabra.

Înaintea mea a strălucit iar o lumină alb-albăstruie, ca un fel de fulger orizontal. Cu siguranţă venea de la un luxen, dar nu

de la Daemon – lumina lui era roşiatică. Trebuia să fie Dawson sau...

Am trecut în fugă pe lângă un morman de pietroaie, răscolind zăpada, în timp ce ţurţuri criminali cădeau din ulmi şi se spărgeau peste tot în jurul meu. Trecând aşa prin labirintul de copaci, am zburat drept în...

Erau acolo, doi luxeni pe poziţie completă lumină-căldură, iar cei doi erau... Ce dracu'? Am frânat brusc şi am tras aer în piept cu lăcomie.

Unul era mai înalt, de un alb pur cu margini roşii. Celălalt era mai subţire şi mai lent, o formă cu o strălucire albăstruie. Cel mai mare, despre care ştiam că e Daemon, îl apucase pe celălalt de gât şi îl imobilizase. O imobilizare strălucitoare, cu forme umane, aşa cum văzusem că se face la wrestling.

Acum era oficial: le văzusem pe toate.

Presupunând că celălalt era Dawson, fratele lui Daemon era destul de şmecher, căci a reuşit să se elibereze şi l-a împins pe Daemon un pas înapoi. Dar Daemon şi-a aruncat braţele în mijlocul siluetei de lumină, a ridicat-o în aer *şi a trântit-o la pământ* aşa de puternic, încât au început să cadă o grămadă de ţurţuri din copacii care erau peste tot în jurul nostru.

Lumina lui Dawson a început să pulseze şi fâşii

albastre au ricoşat din copaci spre cei doi, gata să-i lovească. A încercat să- l răstoarne pe Daemon – cel puţin aşa părea –, dar Daemon era mai tare.

Mi-am încrucişat braţele tremurând.

— Nu pot să cred aşa ceva.

Cei doi extratereştri cu capetele înfierbântate au îngheţat şi chiar îmi venea să mă duc la ei şi să-i pocnesc pe amândoi. În clipa următoare, luminile lor s-au stins.

Ochii încă incandescenţi ai lui Daemon mi-au întâlnit privirea.

— Parcă ţi-am zis să te duci acasă şi să stai acolo, mi-a spus el, cu o voce cumva ameninţătoare.

— Ultima oară când am verificat eu, nu erai tu cel care să- mi spună mie când să plec şi când să stau. Am făcut un pas în față, fără să iau în seamă felul în care i s-au aprins ochii. Uite ce e, mi-am făcut griji. M-am gândit să vin să vă ajut.

Și-a strâns buzele.

— Şi cum aveai de gând să ne ajuţi?

— Cred că v-am şi ajutat deja. Am reuşit să vă întrerup bătaia, idioţilor.

El s-a mai uitat la mine o clipă cu un aer care promitea multe necazuri pentru mai târziu. Poate necazuri care se pedepsesc. Nu, las-o baltă. Expresia lui nu sugera nimic amuzant.

— Lasă-mă să mă ridic,

frate. Daemon s-a uitat în

jos la el.

— Nu ştiu ce să zic. Probabil iar o să fugi şi o să mă faci să vin după tine.

— Nu poţi să mă opreşti, a spus Dawson cu o voce înfiorător de plată.

Sub puloverul lui Daemon se vedeau muşchii încordându-
se.

— Ba pot şi o s-o fac. Nu-ţi permit să-ţi faci una ca asta.
Ea...

— Ea, ce? Nu merită?

— Nu ar vrea să faci asta, a terminat Daemon. Dacă ea ar fi fost în locul tău, nici tu n-ai fi vrut să facă asta.

Dawson s-a tras înapoi, reuşind să pună destul spaţiu între ei cât să se poată ridica. Stăteau amândoi în picioare, parcă gata de atac.

— Dacă ei ar fi ţinut-o pe Katy prizonieră...

— Nici să nu te aud.

Mâinile lui Daemon se transformaseră în nişte pumni ameninţători.

Fratele lui nu părea deloc afectat.

— Dacă ea ar fi fost prizonieră, şi tu ai fi făcut la fel. Nu minţi.

Daemon a deschis gura, dar n-a spus nimic. Toţi ştiam că asta ar face şi că nimeni nu i-ar sta în cale. Şi, ştiind asta, cum am fi putut să-l oprim pe Dawson?

Nu aveam cum.

Am ştiut exact care a fost momentul în care Daemon şi-a dat seama şi el, fiindcă a făcut un pas înapoi şi şi-a trecut furios

mâinile prin părul bătut de vânt. Era prins între dorinţa de a face ce e bine şi dorinţa de a face ce trebuie.

Am păşit în faţă şi pot să jur că am simţit greutatea pe care o simţea Daemon de parcă ar fi fost a mea.

— Nu putem să te oprim. Ai dreptate, am spus.

Dawson s-a întors brusc spre mine, cu ochii verzi strălucitori.

— Atunci daţi-mi drumul.

— Dar nici asta nu putem face, am continuat eu.

Am îndrăznit să trag cu coada ochiului spre Daemon. Nu puteai să citeşti nimic în expresia lui.

— Dee şi fratele tău au trăit un an întreg cu gândul că ai murit, i-am spus. Asta i-a terminat. Tu nu ştii cum a fost.

— Tu nu ştii prin ce am trecut eu. Şi-a lăsat ochii în jos. Ok, poate ştii câte ceva. Ce ţi-au făcut ţie i-au făcut lui Beth de o mie de ori. Nu pot să uit pur şi simplu de ea, cu toate că-mi iubesc fratele şi sora.

Am auzit respiraţia şuierată a lui Daemon. Era pentru prima dată de când Dawson se întorsese acasă când îşi afirma dragostea faţă de familie. Am încercat să profit.

— Şi ei ştiu asta. Eu ştiu asta. Nimeni nu îţi cere să uiţi de Beth, dar dacă fugi aşa şi te laşi prins nu ajuţi

pe nimeni.

Uau. Când ajunsesem eu vocea raţiunii?

— Şi ce alternative aş avea? a întrebat Dawson

Şi-a lăsat capul pe umăr – un gest care semăna perfect cu al fratelui său.

Aici era problema. Dawson nu se va opri. În sinea lui, Daemon ştia şi înţelegea de ce, pentru că şi el ar fi făcut la fel. Era o ipocrizie fără limite să ceri cuiva să facă altfel. Trebuia să existe un compromis.

Şi exista.

— Dă-ne voie să te ajutăm.

— Ce? a făcut

Daemon. Nu l-am

băgat în seamă.

— Ştii foarte bine că nu merge aşa, să dai fuga la MA şi gata. Trebuie să aflăm mai întâi unde e Beth, dacă e undeva pe aici, şi apoi să facem un plan să o luăm. Un plan bine gândit, cu mai puţine şanse de eşec.

Amândoi fraţii se holbau acum la mine. Mi-am ţinut respiraţia. Asta era. Era imposibil ca Daemon să-şi supravegheze veşnic fratele. Şi nici nu era corect s-o facă.

Dawson s-a întors cu spatele, cu umerii încordaţi. Au trecut câteva secunde lungi, în care vântul bătea printre copaci, învârtejind zăpada.

— Nu pot să trăiesc cu gândul că este la ei. Mă doare şi să mă gândesc la asta.

— Ştiu, am şoptit eu.

Lumina lunii se strecura printre crengi, desenând pe chipul lui Daemon contururi aspre. Nu mai zicea nimic, dar furia ieşea

din el în valuri. Chiar îşi imagina că o să se ţină mereu aşa de Dawson? Dacă asta credea, înseamnă că nu era zdravăn.

Într-un târziu, Dawson a dat din cap.

— Ok.

M-a inundat o senzaţie dulce de uşurare, care mi-a înmuiat picioarele.

— Dar trebuie să ne promiţi să ne dai puţin

timp. Totul se reducea la un timp pe care nu

îl aveam.

— Să nu îţi pierzi răbdarea şi să fugi iar. Trebuie să juri.

El s-a întors cu faţa spre mine, scuturat de un frison, dar fără nicio urmă de împotrivire. Tensiunea dispăruse şi el stătea aşa, cu mâinile atârnate fără vlagă.

— Jur. Ajută-mă, şi eu jur.

— Ne-am înţeles.

A fost apoi un moment de tăcere, de parcă pustietatea din jur a înghiţit promisiunea lui şi promisiunea mea, păstrând-o în memorie. Apoi toţi trei ne-am întors la maşină, tăcuţi şi obosiţi. Degetele îmi erau îngheţate şi i-am dat cheile lui Daemon.

Dawson s-a suit în spate şi şi-a rezemat capul de banchetă cu ochii închişi. Mă tot uitam la Daemon, aşteptând să spună ceva, orice, dar el se uita fix la

şosea, iar tăcerea lui era ca o bombă cu ceas.

M-am uitat spre bancheta din spate, Dawson îl privea pe Daemon uşor încruntat.

— Hei, Dawson?

Şi-a întors încet ochii spre mine.

— Da?

— Vrei să te întorci la şcoală?

Şcoala i-ar da o ocupaţie cât timp noi ne-am gândi cum naiba s-o scoatem pe Beth de acolo. Şi ar fi şi pe placul lui Daemon, ca şi cum i-am fi râs MA-ului în nas, iar noi am putea să-l avem sub ochi pe Dawson, în caz că voia să-şi încalce promisiunea.

— Adică, sunt sigură că ai putea să te întorci. Ai putea să spui că ai fugit de acasă. Se întâmplă.

— Oamenii cred că e mort, a spus Daemon.

— Sunt convinsă că e plină ţara de fugari despre care lumea crede că sunt morţi şi ei nu sunt, am argumentat eu.

Dawson părea că se gândeşte serios la asta.

— Şi despre Beth ce o să le spun?

— Asta e o întrebare bună.

Vocea lui Daemon suna

provocator. Am încetat să-mi

mai rod unghiile.

— Spui că aţi fugit împreună, iar tu ai vrut să te întorci acasă. Ea nu.

Aplecându-se în faţă, Dawson şi-a sprijinit bărbia în mâini.

— E mai bine decât să stau toată ziua în casă gândindu-mă la toate.

Normal că era mai bine. Putea s-o ia razna.

— Ar trebui să se înscrie la şcoală, a spus Daemon, bătând cu degetele în volan. O să vorbesc cu Matthew. Să vedem ce putem face ca să rezolvăm.

Încântată că în sfârşit Daemon e de partea mea, m-am rezemat de scaun şi am zâmbit. Criza trecuse. Ce bine ar fi dacă aş reuşi să le rezolv şi pe celelalte la fel de uşor.

Când am ajuns pe alee, Dee aştepta pe verandă, cu Andrew ca o santinelă lângă ea. Dawson s-a dat jos din maşină şi s-a apropiat de ea. Au schimbat câteva vorbe, prea încet ca să le aud, apoi s-au îmbrăţişat.

Era un gen de iubire uimitoare. Diferită de iubirea pe care o împărtăşiseră părinţii mei, dar la fel de puternică şi de nesfârşită. Indiferent de iadul nebunesc prin care trebuiau să treacă toţi.

— Parcă ţi-am zis să te duci acasă.

Nu îmi dădusem seama că zâmbeam până când nu mi-a pierit zâmbetul auzind vocea lui Daemon. M-am uitat la el şi am simţit că mi se strânge inima. Dap, iată necazurile pe care mi le promisese mai devreme.

— Trebuia să ajut.

El se uita prin parbriz.

— Şi ce-ai fi făcut dacă în loc să mă găseşti cu Dawson m-ai fi găsit luptându-mă cu vreunii din MA

sau din cine ştie ce alt grup nenorocit, oricum i-o fi zicând?

— Daedalus, am spus eu. Şi dacă erai cu ei, tot aş fi putut să te ajut.

— Da, exact cu asta am eu o problemă.

A coborât din maşină, lăsându-mă cu ochii în soare.

Am respirat plină de frustrare şi m-am dat şi eu jos. Stătea rezemat de portbagaj, cu braţele încrucişate la piept. Nu s-a uitat la mine când am venit lângă el.

— Ştiu că eşti supărat fiindcă îţi faci griji din cauza mea, dar nu am de gând să fiu fata care stă acasă şi îl aşteaptă pe erou să distrugă ticăloşii.

— Asta nu e o carte, a izbucnit el.

— Păi, nu...

— Nu. Nu pricepi deloc. S-a întors spre mine, furios. Ăsta nu e un roman paranormal sau ce dracu' citeşti tu. Nu există niciun scenariu prestabilit şi nicio idee clară despre cum se va termina toată povestea. Duşmanii nu sunt evidenţi. Nu se garantează niciun happy-end şi tu... – şi-a lăsat capul în jos, ca să mă privească în ochi – tu nu eşti vreun super-erou, indiferent de ce dracu' poţi tu să faci.

Uau. Chiar că citea blogul meu. Dar nu era momentul acum.

— Ştiu că nu e o carte, Daemon. Nu sunt proastă.

— Nu eşti? A râs fără nicio urmă de veselie.

Fiindcă nici deşteaptă nu eşti dacă dai fuga aşa după mine.

— Şi despre tine pot să spun acelaşi lucru!

Furia mea era acum la fel de mare ca a lui.

— Fugi după Dawson fără să ai nici cea mai vagă idee în ce ai putea să intri.

— Nu mai spune. Dar eu pot controla Sursa fără să bâjbâi. Ştiu foarte bine de ce sunt în stare. Tu nu ştii.

— Ba ştiu de ce sunt în stare.

— Pe bune? a făcut el.

Pometţii obrajilor i se înroşiseră de furie.

— Dacă aş fi fost înconjurat de oameni, ofiţeri, ai fi reuşit să-i omori? Şi ai fi putut să trăieşti liniştită după toate astea?

Neliniştea îmi strângea stomacul şi tentaculele ei întunecate parcă mă cuprindeau din toate părţile. Când eram singură şi fără alte griji, numai la asta mă gândeam, la cum fusesem aşa de dornică să iau viaţa unui om.

— Sunt pregătită să fac

asta. Vocea mea a ieşit ca

o şoaptă.

El s-a tras un pas înapoi şi a clătinat din cap.

— La naiba, Kat, nu vreau să treci prin

asta. Chipul lui era plin de emoţie.

— Nu e greu să ucizi. Ceea ce urmează e greu – sentimentul de vinovăţie. Nu vreau să treci prin asta. Nu pricepi? Nu vreau să trăieşti o viaţă ca asta!

— Dar deja trăiesc o viaţă ca asta. Toate speranţele, dorinţele şi bunele intenţii din lume nu pot să schimbe asta.

Adevărul a părut că îl înfurie şi mai mult.

— Lăsând asta deoparte, ce i-ai promis tu lui Dawson este al dracului de incredibil.

— Ce?

Braţele mi-au căzut pe lângă corp.

— Să îl ajutăm s-o găsească pe Beth? Şi cum dracu' ar trebui să facem asta?

M-am mutat de pe un picior pe altul.

— Nu ştiu, dar o să găsim noi ceva.

— O, asta-i minunat, Kat. Nu ştim unde e, dar o să ajutăm. Superb plan.

Mi se înfierbântase şira spinării. Ei, nu, asta era prea de tot.

— Eşti un mare ipocrit! Tu mi-ai spus ieri că trebuie să aflăm ce are de gând să facă Will, dar nu ai nici cea mai vagă idee cum. E acelaşi lucru şi cu Daedalus!

A deschis gura, dar ştiam că nu mai avea ce spune.

— Şi n-ai putut să-l minţi pe Dawson când te-a întrebat ce ai face tu dacă eu aş fi la ei. Aşa că nu eşti singurul care ia decizii pripite şi stupide.

A strâns buzele.

— Nu e vorba despre

asta. Am ridicat o

sprânceană.

— Ce argument jalnic.

Daemon s-a repezit spre mine şi a spus răguşit:

— N-ai niciun drept să faci promisiuni dintr-astea *fratelui meu*. Nu face parte din familia *ta*.

Am tresărit şi am făcut un pas înapoi. Dacă m-ar fi lovit, m- aş fi simţit mai bine. După părerea mea, reuşisem cel puţin îl îndepărtez pe Dawson de la marginea prăpastiei. Bine, promisiunea că o să-l ajutăm s-o găsească pe Beth poate nu era cea mai grozavă, dar măcar aşa nu mai fugea tot timpul de acasă ca un zănatic.

Am încercat să-mi stăpânesc furia şi dezamăgirea, fiindcă înţelegeam de unde vine supărarea lui. Daemon nu voia ca eu să păţesc ceva şi era îngrijorat şi pentru fratele lui, dar nevoia asta puternică, aproape obsedantă, de a fi protector nu era o suză pentru nesimţire.

— Dawson este problema mea fiindcă este problema ta, am spus eu. Suntem împreună în povestea asta.

Ochii lui Daemon mi-au întâlnit privirea.

— Nu chiar în toate, Kat. Îmi pare rău. Dar ăsta e

adevărul. Mă ardea gâtul şi am clipit de mai

multe ori ca să-mi

stăpânire lacrimile, fiindcă refuzam să plâng, chiar dacă inima mă durea aşa de tare.

— Dacă nu suntem împreună în toate, atunci cum putem fi cu adevărat împreună? M-am înecat: Fiindcă nu văd cum ar fi posibil aşa ceva.

Ochii lui s-au mărit.

— Kat...

Am scuturat din cap, ştiind cum se va termina această discuţie. Dacă nu va înceta să mă considere o păpuşă fragilă de porţelan, atunci n-aveam nicio şansă.

Să plec de lângă el a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Mai rău a fost că nici măcar nu a încercat să mă oprească, fiindcă nu era stilul lui, dar undeva în adâncul meu, acolo unde era numai adevărul, nici nu mă aşteptasem s-o facă. Dar aş fi vrut. Simţeam nevoia s-o facă.

Şi n-a făcut-o.

CAPITOLUL 7

Aşa cum era de aşteptat, cursurile s-au reluat luni şi nimic nu poate să fie mai rău decât să te întorci la şcoală după o vacanţă neprevăzută şi toţi profesorii să tragă tare ca să recupereze timpul pierdut. Poţi să mai pui la socoteală şi faptul că Daemon şi cu mine nu ne împăcaserăm după cearta aia groaznică şi, oricum, lunea era cea mai împuţită zi.

M-am trântit pe scaun şi mi-am scos cartea aia uriaşă de trigo.

Carissa s-a uitat la mine peste rama ochelarilor ei portocaliu ţipător. Alţii. Iar.

— Arăţi absolut încântată că eşti din nou la şcoală.

— Uraaa, am făcut eu fără

entuziasm. Pe chipul ei se citea

compasiune.

— Ce face... cum e Dee? Am încercat s-o sun de două ori, dar nu m-a sunat înapoi.

— Nici pe mine, a adăugat Lesa, aşezându-se în faţa Carissei.

Lesa şi Carissa habar n-aveau că Adam nu murise într-un accident de maşină şi eram nevoiţi să nu le spunem.

— Nu vorbeşte cu nimeni la ora actuală.

Bine, în afară de Andrew, ceea ce era aşa de bizar, încât nici nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.

Carissa a oftat.

— Aş fi vrut să-l înmormânteze aici. Mi-ar fi plăcut să mă duc să transmit condoleanţe, ştii?

Se pare că luxenii nu fac înmormântări. Aşa că am inventat o scuză că înmormântarea nu va avea loc în oraş şi că numai familia va participa.

— E aşa nasol, a spus ea, uitându-se la Lesa. Mă gândeam că săptămâna asta am putea să ieşim la un film. Să o scoatem puţin din starea asta.

Am dat din cap. Suna bine, dar mă îndoiam că va fi de acord. Trebuia să mai pun în aplicare şi Planul A – care era reintroducerea lui Dawson în societate. Chiar dacă acum mă aflam pe lista caca a fratelui său, Dawson trecuse ieri pe la mine şi îmi spusese că Matthew o să-l ajute. Probabil că nu va veni la şcoală decât pe la mijlocul săptămânii, dar va veni sigur.

— S-ar putea totuşi să nu meargă săptămâna asta, am spus eu.

— De ce?

Curiozitatea făcea ca ochii Lesei să strălucească. Îmi plăcea de ea, dar era aşa o ţaţă bârfitoare. Exact ce îmi trebuia mie.

Dacă lumea era prevenită de întoarcerea lui Dawson, atunci nu aveau să fie aşa de surprinşi când apărea. Lesa o să ducă sigur vorba.

— Fetelor, n-o să vă vină să credeţi, dar... Dawson a venit acasă.

Carissa a devenit mai palidă cu vreo câteva nuanţe, iar Lesa a început să ţipe ceva gen “băga-mi-aş”. Eu vorbisem încet, dar reacţiile lor au atras atenţia tuturor.

— Dap, se pare că e în viaţă. A fugit şi acum s-a hotărât în sfârşit să vină acasă.

— Imposibil, a suflat Carissa, cu ochii mari în spatele lentilelor. Nu pot să cred aşa ceva. Adică, e o veste extraordinară, dar toată lumea a crezut... În fine, ştii şi tu.

Lesa era şi ea la fel de şocată.

— Toată lumea a crezut că a murit.

M-am chinuit să par nepăsătoare, ridicând din umeri.

— Ei bine, n-a murit.

— Uau, a făcut Carissa.

Lesa şi-a dat la o parte o şuviţă creaţă.

— Nici măcar nu pot să realizez. Mi s-a blocat creierul. Aşa ceva...

Carissa a pus întrebarea care probabil avea să fie în mintea tuturor:

— S-a întors şi Beth?

Am scuturat din cap, cu o expresie cât mai neutră.

— Se pare că au plecat împreună, dar numai Dawson a vrut să se întoarcă. Ea n-a vrut. Nu ştie unde e acum.

Carissa se holba la mine, iar Lesa se juca agitată cu o şuviţă de păr.

— E aşa de... ciudat.

A făcut o pauză, uitându-se spre caietul ei. A căpătat un aer curios, pe care nu l-am putut interpreta, dar ce vrei, asta era o veste de tip “Ce dracu’!”

— Poate s-a dus în Nevada. Nu de acolo era ea? Părinţii ei s-au mutat acolo, mi se pare.

— Poate, am murmurat eu, întrebându-mă ce naiba o să facem dacă o s-o eliberăm pe Beth.

Nu puteam s-o ţinem aici. Bine, avea optsprezece ani acum și oficial era majoră, numai că familia ei avea alt fus orar.

Am simţit căldura cuprinzându-mi ceafa şi m-am uitat spre ușă. Câteva secunde mai târziu a intrat Daemon. Mi s-a strâns stomnacul şi m-am forţat să nu îmi las privirea în pământ. Dacă susţineam că sunt capabilă să mă descurc în situaţii grele, nu aveam voie să mă ascund de iubitul meu fiindcă ne certaserăm.

Daemon doar a ridicat o sprânceană când a trecut pe lângă mine ca să se aşeze în spatele meu. Înainte ca prietenele mele să sară pe el cu întrebări despre Dawson, m-am întors eu la bancă.

— Hei, am zis, după care am roşit, fiindcă nu puteam să spun nimic mai penibil decât un *hei*.

El părea că se gândeşte la acelaşi lucru şi mi-a

arătat zâmbetul lui patentat, în colţul gurii. Sexy? Da. Enervant? O, da. Mă întrebam ce o să zică. Oare ar ţipa la mine fiindcă am stat ieri de vorbă cu Dawson? Şi-ar cere scuze? Fiindcă dacă şi- ar cere scuze m-aş târî în braţele lui chiar aici în clasă. Sau ar

continua cu stilul lui preferat “vorbim în altă parte”? Lui Daemon îi plăceau spectatorii, dar ştiam că ceea ce arată el în public nu este faţa lui reală şi, dacă voia să se deschidă, devenind vulnerabil, nu ar fi vrut să o facă în public.

— Îmi place cum îţi stă părul aranjat aşa, a spus el.

Sprâncenele mele s-au ridicat automat. Ok.

Nu mă

aşteptasem la asta. Mi-am ridicat mâinile şi mi-am netezit părul. Singura diferenţă era că îmi făcusem cărare pe mijloc. Nimic extraordinar.

— Hmm... mersi?

Rânjetul îi rămăsese lipit pe faţă tot timpul cât am stat aşa şi ne-am uitat unul la altul şi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât devenea mai enervant. Pe bune?

— Mai vrei să-mi spui ceva? l-am întrebat.

El s-a aplecat în faţă, cu coatele pe bancă. Între capetele noastre nu mai erau decât câţiva centimetri.

— Vrei să-ţi mai spun

ceva? Am respirat

adânc.

— O grămadă de chestii...

Şi-a lăsat genele jos, iar vocea lui era caldă ca mătasea.

— Sunt convins.

Credea că flirtez? Apoi a vorbit iar.

— Şi eu vreau să spui ceva. Ce zici de “Îmi pare rău pentru ziua de sâmbătă.”?

Voiam să-i dau cu ceva în cap. Mai mare tupeu ca ăsta nu exista, jur. N-am mai ripostat, i-am aruncat doar o privire iritată şi m-am întors la bancă. Până la sfârşitul orei nu l-am mai băgat în seamă şi am plecat fără să-i spun vreun cuvânt.

Pe hol, era la doi paşi în spatele meu, normal. Tot spatele mă gâdila sub privirea lui şi, dacă îl cunoşteam cu adevărat, probabil că îl distra toată chestia asta.

Orele de dimineaţă abia au trecut. La bio a fost ciudat, acum că locul de lângă mine era gol. Lesa a observat şi ea, încruntată.

— Nu l-am mai văzut pe Blake de la sfârşitul vacanţei de Crăciun.

Am ridicat din umeri, studiind cu mare atenţie ecranul retroproiectorului pe care Matthew îl desfăşura.

— Habar n-am.

— Cum, voi eraţi prieteni pe vecie şi habar n-ai

unde e? În vocea ei se simţea neîncrederea.

Suspiciunea ei era perfect de înţeles. Petersburgul era ca un triunghi al Bermudelor pentru tineri. Veneau mulţi. Pe unii nu-i mai vedeai niciodată, iar alţii ieşeau după un timp din vizuina lor. În clipa aia, mi-am dat seama că îmi doream să spun totul,

aşa cum făceam eu din când în când. Atâtea secrete mă omorau.

— Nu ştiu. A zis ceva, că se duce să-şi viziteze familia în California. Poate s-a hotărât să rămână acolo. Doamne,

deveneam înspăimântător de bună la minciuni. Petersburgul e cam plictisitor, am adăugat.

— Asta-i clar. A făcut o pauză. Dar nu ţi-a spus dacă se mai întoarce?

Mi-am muşcat buzele.

— Păi, de când eu şi Daemon am început să ne întâlnim oarecum, cu Blake nu prea am mai vorbit.

— Ha.

Faţa ei s-a luminat de un rânjet atotştiutor.

— Daemon e gelos. Nu i-ar plăcea deloc un alt tip care să fie prea prietenos cu tine.

Am simţit că roşesc.

— A, nu, e ok cu prietenii mei...

Dar nu cu ăia care îi omoară pe ai lui. Mi-am frecat fruntea, oftând.

— În fine, cu Chad cum mai e?

— Jucăria mea masculină? a chicotit ea. E perfect.

Am reuşit să rămân la subiectul Chad şi la cât de apropiaţi au devenit ei doi. Normal că Lesa voia să ştie tot despre mine şi Daemon, dar am refuzat să-i spun ceva, spre dezamăgirea ei. Mi-a declarat că vrea să trăiască povestea cu Daemon prin mine.

După bio, m-am dus ca de obicei la dulap să schimb dragele mele manuale. Mă îndoiam că Dee are chef să-mi vadă faţa. Aranjamentele cu locurile de la

cantină erau acum greu de

suportat şi încă mai eram iritată de Daemon. Până când am terminat eu să-mi iau cărţile, holul era pustiu şi nu se mai auzea decât un zgomot îndepărtat de voci.

Mi-am închis dulapul şi am tras clapeta de la geanta pe care mi-o luase mama de Crăciun. Am văzut o mişcare în capătul coridorului care fusese până atunci pustiu, o siluetă care parcă se ivise de nicăieri. O siluetă înaltă şi subţire, în capătul holului, care era clar un băiat, dacă te uitai mai atent, cu o şapcă de baseball pe cap, ceea ce era ciudat, fiindcă reprezenta o încălcare a codului vestimentar din şcoală. Era o şapcă din aia oribilă de camionagiu care odinioară era tare la modă.

Pe şapcă scria DRIFTER[4] cu litere negre, groase, şi deasupra era o formă ovală... care semăna foarte bine cu o placă de surf.

Pulsul mi-a luat-o razna, am clipit şi m-am tras înapoi. Tipul nu mai era, dar uşa din stânga se legăna încet.

Nu... nu, era imposibil. Ar fi fost nebun de legat să se întoarcă aici, dar... Ţinându-mi geanta strâns pe lângă mine, am început să merg şi apoi, fără să-mi dau seama, m-am trezit alergând. Am izbit uşa, dându-o de perete. M-am repezit la balustradă şi m-

am uitat peste ea. Tipul Misterios era la parter, ziceai că aşteaptă lângă uşă.

Acum vedeam mai bine şapca. Sigur era o placă de surf. Blake fusese un surfer pasionat când locuia în California.

---

[4] Hoinarul.

Apoi am văzut un braţ bronzat, care parcă aparţinea cuiva care trăise toată viaţa la soare, apucând mânerul argintiu al uşii, iar imaginea asta aşa de cunoscută mi-a ridicat firişoarele de păr de pe mâini.

Rahat.

O bucată din creierul meu a acţionat rapid. Am coborât scările câte trei trepte deodată, cu respiraţia tăiată. La primul etaj, holul era mai aglomerat, fiindcă elevii se duceau la cantină. Am auzit-o pe Lesa că mă strigă, dar eu eram cu ochii după şapcă: depăşise acum sala de sport şi se îndrepta spre ieşirea din spate, acolo unde era parcarea.

A trebuit să-i ocolesc pe doi care se pupau de zor în mijlocul holului, m-am strecurat printre câţiva prieteni care stăteau de vorbă şi o secundă am pierdut şapca din ochi. *Fir-ar să fie.* S-au găsit cu toţii să-mi stea în drum. Am dat peste cineva, am mormăit o scuză şi am continuat să merg. Când am ajuns la capătul holului, mi-am dat seama că nu putea să fi ieşit decât pe uşă afară. N-am stat pe gânduri. Am ieşit după el. Cerul înnorat făcea să pară totul sumbru şi rece şi, uitându-mă atent prin parcare, mi-am dat seama că a dispărut.

Numai două creaturi din lumea asta puteau să se

mişte aşa de repede: extratereştrii şi mutanţii extraterestrilor.

Iar în mintea mea nu era niciun dubiu că l-am văzut pe Blake şi că el a vrut ca eu să-l văd.

CAPITOLUL 8

Nu mi-a fost deloc greu să-l găsesc pe Daemon. Stătea rezemat de mascota şcolii, pictată pe peretele cantinei, şi vorbea cu Billy Crump, un băiat de la trigo. Într-o mână ţinea o cutie cu lapte şi în cealaltă o felie de pizza îndoită. O combinaţie greţoasă ca naiba.

— Trebuie să vorbim, am spus eu, întrerupându-le momentul masculin.

Daemon a muşcat din pizza, iar Billy s-a uitat în jos spre mine. Probabil că a văzut ceva în privirea mea fixă, fiindcă zâmbetul i-a dispărut şi şi-a ridicat încet mâinile, retrăgându- se.

— Atunci, ok. Vorbim mai târziu,

Daemon. El a dat din cap, cu ochii la

mine.

— Care-i treaba, Kitten? Ai venit să-ţi ceri scuze?

Am îngustat ochii şi, preţ de o clipă, m-am gândit cum ar fi să-l trântesc la pământ în mijlocul cantinei.

— A, nu. N-am venit să-mi cer scuze. *Tu* îmi datorezi *mie*
scuze.

— Cum vine asta, după tine?

A luat o înghiţitură de lapte, mimând o curiozitate naivă.

— Păi, mai întâi, eu nu sunt o jigodie. Tu eşti. A chicotit şi s-a uitat într-o parte.

— Ai început bine.

— Iar Dawson mă ascultă pe mine.

Am zâmbit victorioasă când şi-a îngustat ochii.

— Şi... Stai. Asta nici măcar n-are importanţă. Doamne, mereu faci aşa.

— Ce fac?

Mă privea intens, fără nicio urmă de supărare. Mai degrabă cu un fel de amuzament sau altceva destul de nepotrivit, dat fiind că eram în cantină. O, Doamne...

— Îmi distragi atenţia cu nonsensuri. Şi în caz că nu ştii ce înseamnă nonsens, îţi spun eu, înseamnă prostii – mereu mă distragi cu prostii.

Şi-a terminat porţia de pizza.

— Ştiu ce înseamnă nonsens.

— Mă şochezi, am ripostat eu.

Pe buzele lui a apărut un zâmbet de motan care a mâncat canarul.

— Probabil că într-adevăr te zăpăcesc, fiindcă nici acum nu mi-ai spus despre ce voiai să-mi vorbeşti.

Fir-ar. Avea dreptate. Uf. Am respirat adânc şi m-am concentrat.

— Am văzut...

Daemon m-a prins de cot, m-a întors şi a început să înainteze printre mese.

— Hai să mergem într-un loc mai izolat.

Am încercat să-mi eliberez cotul din mâna lui. Nu puteam să-l sufăr când făcea pe bărbatul atotputernic cu mine şi îmi dădea ordine.

— Daemon, nu mai trage de mine. Pot să merg şi singură, Doofus[5].

— Aha.

M-a dus pe hol şi s-a oprit în dreptul sălii de sport. Mi-a luat capul în mâini, ţinându-mă strâns, şi s-a aplecat spre mine. Şi-a lipit delicat fruntea de a mea.

— Pot să-ţi spun

ceva? Am dat din

cap.

— Mi se pare extrem de seducător când eşti aşa agresivă cu mine. Mi-a sărutat uşor tâmpla. Cred că asta mă cam distrage. Dar îmi place.

Da, asta nu era prea bine, dar era ceva... sexy în rapiditatea cu care mă apăra de câte ori se întâmpla ceva.

Apropierea de el era foarte tentantă, mai ales că îi simţeam respiraţia caldă aşa de aproape de buzele mele. Mi-am adunat toată voinţa pe care o aveam, mi-am pus mâinile pe piept şi l- am împins uşor.

— Concentrează-te, am spus, deşi nu ştiu exact cui mă adresam, mie sau lui. Am de spus ceva mai

important decât ce chestii tulburătoare te impresionează pe tine.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet.

---

[5] Personaj de desene animate din seria *Duck Tales*, stupid și mâncăcios.

— Ok, să ne întoarcem la ce ai văzut tu. Sunt concentrat. Am capul limpede şi tot ce trebuie.

Am râs pe înfundate, dar m-am adunat repede. Daemon în niciun caz nu o să reacţioneze bine la ce aveam să-i spun.

— Sunt aproape sigură că azi l-am văzut pe

Blake. Daemon şi-a lăsat capul într-o parte.

— Mai zi o dată.

— Cred că l-am văzut pe Blake aici, acum câteva minute.

— Cât de sigură eşti? L-ai văzut bine – i-ai văzut

faţa? Era acum complet concentrat, ochii lui

erau atenţi ca ai

unui vultur şi faţa lui avea o expresie dură.

— Da, am văzut...

Nu îi văzusem faţa. Mi-am muşcat buzele şi m-am uitat pe hol. Copiii ieşeau de la cantină în grupuri mari, împingându-se şi râzând. Am înghiţit în sec.

— Nu i-am văzut

faţa. A expirat

adânc.

— Ok. Ce ai văzut?

— O şapcă – o şapcă de

camionagiu. Doamne, cum suna

asta.

— Avea o placă de surf pe ea. Şi i-am văzut

mâna... Asta suna şi mai aiurea.

A ridicat o sprânceană.

— Deci, fă-mă să înţeleg. Ai văzut o şapcă şi o mână?

— Dap.

Am oftat, cu umerii căzuţi.

Daemon şi-a mai îndulcit expresia şi mi-a înconjurat umerii cu braţul lui greu.

— Eşti chiar sigură că el era? Fiindcă e ok dacă nu eşti sigură. Ai fost foarte stresată în ultimul timp.

Mi-am încreţit nasul.

— Îmi amintesc că mi-ai mai spus şi altă dată aşa. Ştii tu, când încercai să-mi ascunzi adevărul în legătură cu ce eşti tu. Dap, îmi amintesc.

— Hai, Kitten, ştii că nu e acelaşi lucru. Mi-a strâns umerii. Eşti sigură, Kat? Nu vreau să-i alarmăm pe toţi dacă nu eşti sigură.

De fapt, fusese mai mult o senzaţie decât o imagine clară a lui Blake. Toată lumea ştie că sunt o groază de băieţi pe aici care încalcă regulamentul şcolar cu oribilităţi gen şepci de camionagiu. Adevărul e că nu-i văzusem faţa şi, dacă mă gândeam mai bine, nu eram sută la sută sigură că fusese Blake.

M-am uitat în ochii strălucitori ai lui Daemon şi am simţit că roşesc. Nu era niciun reproş în ei. Mai degrabă compasiune. Credea că cedez din cauza presiunii. Poate începeam să am halucinaţii.

— Nu sunt sigură, am spus eu într-un târziu şi am lăsat ochii în pământ.

Iar cuvintele alea parcă mi-au umplut stomacul de fiere.

* * *

În seara aceea, Daemon şi cu mine eram de serviciu pe post de dădacă. Deşi Dawson promisese că n-o să-şi lanseze propria misiune de căutare şi salvare, ştiam că Daemon nu putea să fie liniştit lăsându-l singur, iar Dee voia să iasă, la film sau undeva.

Pe mine nu m-a invitat.

Aşa că stăteam de patru ore între Daemon şi Dawson la o integrală George Romero[6] cu zombi, cu un castron de floricele în poală şi cu un caiet pe burtă. Făcuserăm planuri pentru salvarea lui Beth şi ajunseserăm chiar să stabilim pe care dintre cele două locaţii cunoscute s-o supraveghem în weekendul viitor, ca să vedem ce sisteme de securitate au acum. Când a început *Land of the dead*, toţi zombi erau mai urâţi şi mai deştepţi.

Şi chiar mă distram.

— Habar n-aveam că eşti fan zombi, a zis Daemon şi a luat o mână de floricele. Ce-ţi place la filmele astea – sângele şi maţele sau implicaţiile antisociale?

— Cred că mai mult sângele şi maţele, am râs eu.

— Asta nu e prea potrivit pentru o fată, a comentat Daemon, privind încruntat cum un zombi începe să spargă un zid cu satârul. Nu ştiu ce să zic. Câte ore mai avem?

Dawson a ridicat mâna şi două DVD-uri au ţâşnit

în mâna lui.

---

[6] George Andrew Romeo (n. 1940), regizor și scenarist american, cunoscut pentru seria sa de filme horror satirice despre o apocalipsă zombi.

— Păi, mai avem *Diary of the dead* şi *Survival of the dead*.

— Perfect, a mormăit

Daemon. Mi-am dat ochii

peste cap.

— Fricosule.

— Dacă zici tu.

M-a lovit uşor cu cotul şi a aruncat cu o floricică între caiet şi pieptul meu. Am oftat.

— Vrei s-o iau eu? m-a întrebat.

I-am aruncat o privire urâtă, am scotocit după floricică şi i- am aruncat-o în faţă.

— O să-mi fii recunoscător când o să vină apocalipsa zombi, iar eu o să ştiu ce am de făcut datorită obsesiei mele pentru zombi.

Părea că se îndoieşte.

— Există obsesii mai bune decât asta, Kitten. Aş putea să-ţi arăt câteva.

— A, nu, mersi.

Dar am roşit. Şi o grămadă de imagini mi-au invadat deodată creierul.

— Trebuie să te duci la cel mai apropiat Costco[7] sau aşa ceva, nu? a întrebat Dawson, dând drumul DVD-ului pe măsuţă.

Daemon s-a întors încet spre fratele lui geamăn, cu

un aer nedumerit.

---

[7] Cunoscut lanț de hipermarketuri din USA.

— De unde mai ştii şi
asta? El a ridicat din
umeri.

— Scrie în *Ghidul de supravieţuire pentru zombi*.

— Aşa e, am aprobat eu încântată. Costco are de toate – pereţi groşi, mâncare şi provizii. Vând chiar arme şi muniţii. Ai putea să te ascunzi acolo ani de zile, în timp ce zombii afară fac hap-hap.

Daemon a rămas cu gura căscată.

— Ce? am zâmbit eu. Şi zombii trebuie să mănânce, să ştii.

— Chiar aşa e cu Costco ăsta.

Dawson a luat o floricică şi a aruncat-o în gură.

— Dar am putea să-i aruncăm în aer pe zombi. Ne-am descurca şi aşa.

— A, da, bine gândit.

Am răscolit castronul după boabe desfăcute pe jumătate, favoritele mele.

— Sunt înconjurat de ciudaţi, a spus Daemon cu un aer aiurit, clătinând din cap, dar ştiam că se simte bine.

În primul rând, pentru că era perfect relaxat lângă mine şi apoi era pentru prima oară când Dawson se comporta... normal. Bine, o discuţie despre zombi nu era cel mai important pas pentru omenire, dar era

ceva.

Pe ecran, un zombi a muşcat zdravăn din braţul unui individ.

— Ce dracu'? s-a plâns Daemon. Ăla stătea acolo ca lemnul. Hello. Sunt zombi peste tot. Încearcă să te uiţi în jurul tău, idiotule.

Am chicotit.

— De-asta mi se par nerealiste filmele cu zombi, a continuat el. Ok. Să zicem că lumea ajunge să fie cotropită de nişte rahaţi de zombi. Ultimul lucru pe care l-ar face cineva care are măcar doi neuroni ar fi să stea la colţ aşteptând să fie mâncat de ei.

Dawson a zâmbit.

— Taci din gură şi uită-te la film, am

zis eu. El nu s-a oprit.

— Şi deci tu eşti sigură că o s-o duci bine în timpul apocalipsei zombi?

— Dap, am făcut eu. Sigur ţi-aş salva fundul.

— Nu serios?

S-a uitat din nou spre ecran. Apoi a început să se estompeze şi ceva... a apărut altceva.

Am tresărit şi m-am tras spre Dawson.

— Doamne Dumnezeule...

Pielea lui Daemon era de un verde spectral şi atârna flască pe faţă. Petice moarte de piele maronie îi acopereau obrajii. Unul dintre ochi era... o gaură. Celălalt era fix şi alb ca laptele. Pe cap avea doar nişte smocuri de păr.

Zombi Daemon a zâmbit ştirb.

— Să-mi salvezi fundul? Păi, nu prea

cred. Nu puteam decât să mă holbez.

Dawson chiar a râs. Nu ştiu ce era mai şocant: râsul lui Dawson sau zombiul de lângă mine.

A început să se estompeze din nou şi s-a întors – frumos, cu linia sculptată a obrazului şi cu tot părul pe cap. Slavă Domnului.

— Cred că ai fi naşpa la apocalipsa zombi, a zis el.

— Tu... nu eşti sănătos la cap, am bolborosit eu, aşezându- mă cu grijă lângă el.

Cu un zâmbet arogant, a băgat mâna în castron şi l-a golit. O parte dintre floricele cred că erau pe jos. Am simţit că Dawson se uită la mine şi m-am întors spre el.

Se uita fix la noi, dar nu sunt convinsă că ne vedea cu adevărat. Era ceva în privirea lui, un fel de tristeţe şi încă ceva. Hotărâre? Nu-mi dădeam seama, dar pentru o clipă strălucirea verde a ochilor lui s-a accentuat, nu mai era privirea aceea ternă şi neutră şi semăna aşa de mult cu Daemon, încât am respirat precipitat.

Apoi a clătinat uşor din cap şi şi-a întors privirea.

M-am uitat spre Daemon, ştiam că văzuse şi el asta. A ridicat din umeri.

— Mai vrea cineva floricele? a întrebat el. Avem

colorant alimentar. Dacă vrei, ţi le fac roşii.

— Plus floricele, minus colorant, te rog.

Când a luat castronul şi s-a ridicat, l-am surprins aruncând spre fratele lui o privire uşurată.

— Vrei să pun pauză?

Privirea lui însemna nu, iar eu am chicotit. Daemon a ieşit alene din cameră, oprindu-se în uşă să se uite la nişte zombi care mergeau pe apă. Apoi a clătinat din nou din cap şi a ieşit. Nu mă păcălea el pe mine.

— Cred că îi plac filmele cu zombi, în secret, a spus Dawson, uitându-se la mine.

I-am zâmbit.

— Şi eu cred. Nu se poate să nu-i placă, dacă îl interesează toate fantomele.

Dawson a dat din cap.

— Înainte înregistram emisiunile alea şi ne petreceam toată ziua de sâmbătă urmărindu-le. Sună destul de jalnic, dar ne distram. A făcut o pauză şi apoi privirea lui s-a îndreptat din nou spre televizor. Mi-e dor de asta.

Mă durea inima pentru el şi Daemon. M-am uitat spre ecran, muşcându-mi buzele.

— Ştii că puteţi să faceţi asta şi

acum. Nu a răspuns.

Mă întrebam dacă nu cumva problema era că Dawson nu se simte în largul lui singur cu Daemon.

Erau multe chestii nerezolvate între ei.

— Mi-ar plăcea să văd şi eu nişte emisiuni de-astea sâmbătă, înainte să plecăm să verificăm clădirile alea.

Dawson nu a spus nimic, şi-a încrucişat doar gleznele. Eram aproape sigură că nu o să-mi răspundă, că o să ignore propunerea mea, dar era în regulă. Paşi mărunţi şi aşa mai departe.

Dar apoi a început să vorbească.

— Da, ar fi destul de mişto. Ar fi... aş putea să fac

asta. Uimită, am întors repede capul spre el.

— Pe bune?

— Dap.

A zâmbit. Un zâmbet şters, dar, oricum, un zâmbet.

Fericită, am dat din cap şi mi-am îndreptat din nou

atenţia

spre masacru. Dar l-am zărit pe Daemon stând chiar lângă uşă. Ochii mi-au fost atraşi de privirea lui şi am respirat întretăiat.

Auzise toată discuţia.

Îl vedeam că debordează de uşurare şi recunoştinţă. Nu era nevoie să spună ceva. Se citea clar un mulţumesc în ochii lui, în felul în care castronul cu floricele proaspete s-a mişcat puţin în mâna lui. A intrat în cameră şi s-a aşezat, punând castronul în poala mea. Apoi s-a întins, mi-a apucat mâna în mâna

lui şi tot restul serii a rămas aşa.

* * *

Peste vreo două zile, ajunsesem să accept ideea că poate luni am avut doar o criză minoră. N-am mai văzut alte şepci de camionagii din iad, iar joi deja toată chestia cu Blake nu mai era de interes.

Dawson se întorsese la liceu.

— L-am văzut azi-dimineaţă, mi-a spus Lesa la trigo şi zumzăia toată de încântare. Sau cel puţin aşa cred. Putea să fie şi Daemon, dar mi s-a părut că ăsta era mai slăbuţ.

Pentru mine era uşor să-i disting pe cei doi.

— Dawson era.

— Dar e o chestie ciudată.

Parcă îi mai trecuse entuziasmul.

— Noi doi n-am fost niciodată cei mai buni prieteni, dar el era întotdeauna prietenos. M-am dus la el, dar a trecut pe lângă mine de parcă nu mă văzuse niciodată în viaţa lui. Şi, să fim sinceri, e greu să nu mă vezi pe mine. Personalitatea mea efervescentă strigă în gura mare.

Am râs.

— Nimic mai

adevărat. Lesa a

zâmbit.

— Nu, serios, e ceva... în neregulă cu el.

— Da?

Mi s-a accelerat pulsul. Oare oamenii puteau să-şi dea seama că e ceva cu Dawson?

— Cum adică?

— Nu ştiu.

S-a uitat spre peretele din faţă, trecând absentă cu ochii peste formulele scrise cu cretă pe tablă şi parţial şterse. Buclele i se revărsau pe umeri.

— Nu ştiu cum să explic.

N-am mai avut timp s-o descos. A intrat Carissa în clasă şi apoi Daemon. A pus un pahar cu mocha latte pe banca mea. Mirosul de scorţişoară s-a împrăştiat în toată clasa.

— Mersi. Am luat paharul cald în mână. Al tău unde e?

— În dimineaţa asta nu mi-e sete, a spus el, răsucind un pix între degete. S-a uitat peste umărul meu. Salut, Lesa.

Lesa a oftat.

— Vreau şi eu un Daemon.

M-am întors spre ea fără să-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Ai un Chad.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ăla nu-mi aduce niciun

latte. Daemon a chicotit.

— Nu toţi băieţii sunt minunaţi ca mine.

Acum a fost rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Mai controlează-ţi eul, Daemon.

Pe rândul celălalt, Carissa se juca cu ochelarii, apoi s-a uitat la Daemon cu o privire serioasă şi sobră.

— Voiam să-ţi spun că mă bucur că s-a întors Dawson şi că e bine.

Pe obraji i-au apărut doi bujori.

— Cred că a fost o uşurare imensă.

Daemon a încuviinţat din cap.

— Aşa e.

Discuţia despre fratele lui s-a încheiat aici.

Carissa s-a întors la banca ei şi, cu toate că Lesa nu prea lăsa să-i scape vreo conversaţie, de data asta nu a auzit. Dar după oră, când eu şi Daemon treceam pe hol, toţi parcă erau înţepeniţi.

Toată lumea se holba la Daemon şi toţi şuşoteau. Unii încercau să fie discreţi. Alţii nu prea.

— Ai văzut?

— Iar sunt amândoi...

— E ciudat că s-a întors fără Beth...

— Unde o fi Beth?...

— Poate s-a întors din cauza lui Adam...

Râşniţă de măcinat bârfe în adevăratul sens al cuvântului. Am luat o gură din cafeaua mea, care mai era şi acum caldă,

şi am tras cu coada ochiului spre Daemon. Avea fălcile încleştate.

— Hm, poate că n-a fost o idee prea bună, am zis eu.

Cât timp mi-a ţinut uşa deschisă spre scări, a rămas cu mâna pe mijlocul meu.

— De ce oare crezi asta? a

replicat. I-am ignorat tonul sarcastic.

— Dar dacă nu s-ar fi întors, ce ar fi făcut? l-am

întrebat. Daemon a mers alături de mine până la

etajul doi, ocupând

aproape tot holul. Copiii trebuiau să se înghesuie ca să poată trece pe lângă el. Chiar nu îmi dădeam seama unde vrea să meargă. Clasa lui era la primul etaj.

S-a aplecat spre mine şi mi-a spus încet:

— A fost o idee şi proastă, şi bună. Trebuie să se reintegreze în societate. O să fie nasol la început, dar merită.

Am dat din cap. Era adevărat ce spunea.

Când am ajuns la uşa clasei în care intram eu, pentru ora de engleză, a luat o gură de cafea din paharul meu şi apoi mi l-a dat înapoi.

— Ne vedem la prânz, a spus el, apoi m-a sărutat uşor şi a plecat.

Îmi fremătau buzele uitându-mă după el cum se îndepărtează, cu pletele lui negre, apoi am intrat în clasă. Se întâmplau aşa de multe chestii, că era imposibil să mă mai concentrez. La un moment dat m-a strigat profesorul şi eu nu mi-am dat seama. Deşi toată clasa auzise. Ciudat.

S-a nimerit ca Dawson să facă biologia cu mine şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Stătea lângă Kimmy

când am trecut eu pe lângă el. A dat din cap şi a continuat să-şi răsfoiască manualul. Ochii colegei lui de bancă erau mari şi rotunzi.

Oare învăţase ceva cât fusese plecat? Nu că avea vreo importanţă. Luxenii se dezvoltau mental mult mai repede decât

oamenii. Un an de absenţă la şcoală probabil că nu însemna nimic pentru el.

— Vezi?

Lesa s-a întors spre mine din secunda în care m-am aşezat.

— Ce să văd?

— Dawson, a şoptit ea. Nu e ăsta Dawson pe care îl ştiam eu. El mereu vorbea şi râdea. Nu citea niciodată din manualul de bio.

Am ridicat din umeri.

— O fi trecut prin nişte chestii mai

tâmpite. Nu era o minciună.

— Şi probabil e destul de neplăcut pentru el să se întoarcă şi să vadă că toată lumea se holbează aşa la el.

Nici asta nu era o minciună.

— Nu ştiu. Şi-a băgat rucsacul în bancă, uitându-se spre Dawson. Dar acum e mai distant decât era Daemon înainte.

— Daemon era distant? am zis eu cam sec.

— Păi, nu era tocmai prietenos, mi se pare. Nu avea treabă decât cu el însuşi. A ridicat din umeri. A! Apropo, cum naiba a ajuns Dee să umble cu Grupul Jigodiilor?

Grupul Jigodiilor era numele de cod pe care eu şi Lesa îl găsiserăm pentru Ash şi Andrew, la început,

când abia venisem la şcoala din Petersburg. Pe atunci, mi se pare că şi Daemon făcea parte din grup.

— A, am făcut eu, simţind brusc dorinţa de a răsfoi manualul de bio.

De câte ori mă gândeam la Dee, îmi venea să plâng. Prietenia noastră făcuse o cotitură bruscă şi intrase pe Tărâmul Despărţirilor.

— Nu ştiu. S-a... schimbat, de când cu Adam.

— Rahat. Lesa a clătinat din cap. Procesul ei de recuperare e înspăimântător. Ieri, la dulapuri, am încercat să vorbesc cu ea, iar ea s-a uitat la mine, n-a zis nimic şi apoi a plecat.

— Au!

— Da, chiar m-a durut.

— Cam aşa mi s-a întâmplat...

A sunat clopoţelul şi chiar atunci s-a deschis uşa, iar primul lucru pe care l-am observat a fost tricoul vintage cu Nintendo, îmbrăcat peste un tricou cenuşiu cu mânecă lungă. Îmi plăceau la nebunie tricourile alea cu desene din filme clasice. Apoi am văzut părul dezordonat şi ochii castanii.

Mi s-a oprit inima; am simţit că-mi vâjâie urechile din ce în ce mai tare. În cameră ziceai că nu mai e aer deloc. Puteam să mă aştept că se va întoarce Will, dar nu... el.

— A. Ia uite cine a venit, a spus Lesa, trecându-şi palmele peste manual. Blake.

CAPITOLUL 9

Cred că visam, nu putea să fie adevărat. În niciun caz. Absolut sigur, nu. Nu era Blake ăsta care trecea printre bănci de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi nici Matthew nu-şi scăpase hârtiile din mână. M-am uitat la Dawson, dar abia pe urmă mi-am dat seama că el nu ştie nimic. Nu îl văzuse niciodată pe Blake.

— Katy, te simţi bine? Pari cam şocată, a

spus Lesa. M-am uitat repede la ea, scoasă

din minţi.

— Eu...

În clipa următoare, Blake îşi relua vechiul său loc în bancă – lângă mine. Toată clasa parcă dispăruse în ceaţă. Apariţia lui mă prostise.

El şi-a pus cartea pe bancă şi s-a rezemat de spătar, încrucişându-şi braţele. S-a uitat la mine pieziş şi mi-a făcut cu ochiul.

Ce mama dracului?...

Renunţând să mai aştepte răspunsul meu, Lesa s-a întors la bancă, dând din cap.

— Ciudaţi prieteni mai am şi eu, a bolborosit ea.

Blake nu a zis nimic pe când Matthew îşi aduna hârtiile risipite pe jos. Inima îmi bătea aşa de tare,

încât eram convinsă că dintr-o clipă în alta o să fac un infarct.

Toţi copiii se holbau, dar eu chiar nu puteam să-mi iau ochii de la Blake. În cele din urmă am reuşit să articulez:

— Ce... ce faci aici?

El s-a uitat la mine şi în stropii verzi din ochii lui se ascundeau mii de secrete.

— Am venit la şcoală.

— Tu...

Nici nu aveam cuvinte. Apoi şocul a început să se estompeze, făcând loc unei furii aşa de puternice şi de fierbinţi, încât am simţit cum începe să-mi alerge pe piele şuvoiul de energie statică.

— Ochii tăi, a şoptit Blake cu un mic zâmbet, încep să strălucească.

Am închis ochii, încercând să-mi controlez emoţiile care mă copleşeau. Când am fost cam patruzeci la sută sigură că nu o să sar ca o maimuţă pe el să-i rup gâtul, am deschis din nou ochii.

— N-ar trebui să fii aici.

— Dar sunt.

Nu era momentul potrivit pentru discuţii în doi peri. M-am uitat spre tablă şi l-am văzut pe Matthew scriind ceva, palid la faţă. Vorbea, dar eu nu auzeam nimic.

Mi-am dat părul după ureche şi am rămas cu mâna

acolo. Făceam orice, numai să nu-l pocnesc pe Blake, fiindcă era foarte posibil să fac asta.

— Ţi-am dat o şansă. Vorbeam încet. Alta n-o să mai capeţi.

— Ba eu cred că da. S-a aplecat spre mine, apropiindu-se aşa de mult, încât muşchii mi s-au încordat. După ce auziţi ce ofertă vă fac.

Îmi venea să râd ca o nebună, dar m-am abţinut, cu ochii lipiţi de Matthew.

— Eşti ca şi mort, absolut mort.

Lesa s-a uitat întrebător la mine peste umăr. M-am silit să zâmbesc.

— Apropo de morţi, a şoptit el după ce Lesa s-a întors la banca ei, văd că fratele de mult pierdut s-a întors. Blake şi-a luat pixul şi a început să scrie. Pun pariu că Daemon e în al nouălea cer. A, stai că mi-am amintit – sunt destul de sigur că el te-a transformat.

Mâna mea dinspre el s-a încleştat. O urmă palidă de lumină plutea în jurul încheieturilor, ca miezul unei flăcări. Faptul că ştia cine mă transformase era periculos pentru noi. Pe lângă implicaţiile pe care le-ar fi avut asta pentru Daemon în comunitatea luxenilor, şi MA-ul putea să profite de informaţia asta. Aşa cum a făcut cu Dawson şi Bethany.

— Ai grijă, a spus el. Văd că tot mai ai probleme cu controlul furiei.

I-am aruncat o privire întunecată şi plină de ameninţări.

— De ce ai venit? Serios.

El şi-a dus degetul la buze.

— Sst. Vreau să aud... S-a uitat la tablă, cu ochii strânşi de concentrare. Despre diferitele tipuri de organisme. Superb.

A trebuit să-mi adun toate resursele de autocontrol ca să rezist până la sfârşitul orei.

Chiar şi Matthew părea să aibă probleme, fiindcă la două minute uita ce voia să spună. La un moment dat i-am prins privirea lui Dawson şi aş fi vrut să pot să comunic cu el...

Stai. Nu puteam oare să comunic cu Daemon? Mai făcusem aşa ceva şi înainte, dar asta se întâmplase doar când el era în forma lui de luxen. Am respirat precipitat, mi-am lăsat ochii spre liniile înceţoşate ale caietului meu şi m-am concentrat cât de mult am putut.

Daemon.

Spaţiul dintre urechile mele zumzăia ca un televizor pus pe mut. Nu se auzea niciun sunet în afară de un zumzăit de înaltă frecvenţă. *Daemon?* Am aşteptat, dar nu a venit niciun răspuns.

Frustrată, am expirat adânc. Trebuia să găsesc o metodă prin care să-l anunţ că Blake se întorsese, că era cu adevărat aici, la şcoală. Mă gândeam că aş putea să-i spun lui Dawson să-i transmită, dar nu ştiu

cum ar fi reacţionat acesta dacă m-aş fi dus după el la baie să-i spun că nemernicul de lângă mine era Blake.

Am aruncat o privire spre sus-numitul nemernic. Fără îndoială, Blake arăta bine. Avea înfăţişarea aia şmecheră de surfer, cu părul auriu ciufulit şi cu pielea bronzată. Dar sub zâmbetul lui detaşat se ascundea un criminal cu sânge rece.

În clipa când a sunat, mi-am luat repede calabalâcul şi m- am îndreptat spre uşă, aruncându-i din mers o privire lui Matthew. Parcă părea să înţeleagă cumva, fiindcă l-a oprit pe Dawson şi – aşa speram – avea să-l împiedice pe acesta să-l arunce pe fereastră pe Blake de faţă cu toată lumea, după ce o să-i spună cine era. Era pauza de masă, dar eu mi-am căutat cu înfrigurare mobilul în geantă.

Am apucat să fac doar vreo trei paşi până când Blake a apărut în spatele meu şi m-a prins de cot.

— Trebuie să vorbim, a

spus el. Am încercat să-mi

trag mâna.

— Şi tu trebuie să-mi dai drumul.

— Sau ce? Ai de gând să faci ceva dacă nu-ţi dau drumul? Şi-a aplecat capul spre mine şi am simţit mirosul de aftershave cunoscut. Nu. Fiindcă ştii ce riscuri sunt dacă mă expui.

Am scrâşnit din dinţi.

— Ce vrei?

— Să vorbim, atât.

M-a împins într-o sală de clasă goală. Când am intrat şi el a închis uşa, mi-am tras mâna înapoi.

— Uite...

Instinctiv, am dat drumul genţii pe podea şi am lăsat Sursa să mă inunde. Braţele mele au fost învăluite de o lumină alb- roşie, care pârâia în aer cu scântei. Deasupra palmei s-a format o minge de lumină albă cât o minge de softball.

Blake şi-a dat ochii peste cap.

— Katy, nu vreau decât să stăm de vorbă. Nu e

cazul să... Am eliberat energia. Lumina a ţâşnit în

cameră ca un fulger.

Blake s-a ferit repede şi fulgerul a lovit tabla.

Intensitatea lui a topit placa verde şi camera s-a

umplut de mirosul de ozon ars.

Sursa se acumula din nou în mine, iar de data asta nu aveam de gând să ratez ţinta. Cobora pe braţ până în vârful degetelor. Chiar nu ştiam în clipa aceea dacă era destul de intensă ca să-l ucidă pe Blake sau dacă doar l-ar fi rănit. Sau poate ştiam şi pur şi simplu nu voiam să recunosc.

Blake s-a ascuns în spatele unui birou solid de stejar şi a ridicat mâna. Toate scaunele din stânga mea au zburat spre dreapta, lovindu-mă în picioare şi înghesuindu-mă. Pierdusem ţinta şi globul de energie a lovit peste capul lui Blake, în ceasul rotund care se afla deasupra tablei. Acesta a explodat în sute de bucăţele de plastic şi de sticlă, care au început să cadă

în ploaie peste tot...

Apoi bucăţelele s-au oprit în aer, suspendate parcă de fire invizibile. Sub ele, Blake s-a ridicat cu ochii luminoşi.

— Rahat, am şoptit eu, cu ochii la uşă.

Era imposibil să ajung până acolo şi dacă îngheţase cioburile alea, probabil că totul era îngheţat. Uşa. Oamenii care erau dincolo, cred.

— Ai terminat acum?

Vocea lui Blake răsuna aspru.

— Fiindcă în câteva secunde o să te epuizezi.

Avea dreptate. Oamenii care deveneau mutanţi nu aveau resursele de energie pe care le aveau luxenii. Mai era şi chestia că atunci când eram pregătită să-l distrug pe Blake, era şi Daemon cu mine şi mă alimentam cu energia lui.

Dar asta nu însemna că trebuia să stau acolo şi să-l las pe Blake să facă ce vrea.

Am făcut un pas în faţă şi el a ridicat scaunele în apărarea lui. Le ridicase în aer şi le aşezase în cerc în jurul meu, unul peste altul, până la tavan, obligându-mă să mă retrag.

Am ridicat mâinile şi mi-am imaginat cum se desprind de scaune hiaturile ataşate de ele. Acum mutam cu uşurinţă lucruri, aşa că, teoretic, mititelele alea ar fi trebuit să-l lovească pe Blake ca nişte gloanţe. Au început să tremure şi s-au îndepărtat uşor de mine.

Blake le-a împins înapoi, iar zidul de scaune s-a cutremurat, dar nu s-a mişcat din loc. Am continuat să

îmi imaginez cum le împing, încărcându-mă cu energia statică ce se aduna în mine, până când am simţit în tâmple o durere atroce. Mă durea aşa de tare, încât am lăsat braţele jos. M-am răsucit şi inima mi s-a

oprit. Eram prinsă în capcană – prizonieră într-un cavou nenorocit de scaune.

— Şi pun pariu că nici n-ai mai

exersat. L-am văzut printre scaune

că se apropie.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Mă învârteam cu paşi mici în cercul acela strâmt, respirând cu greu. Îmi simţeam picioarele moi ca gelatina, iar pielea uscată şi friabilă.

— L-ai omorât pe Adam.

— N-am vrut. Trebuie să mă crezi că ultimul lucru pe care l-am vrut a fost să rănesc pe cineva.

Am rămas cu gura căscată.

— Aveai de gând să mă dai în primire! Şi chiar au fost persoane care au suferit din cauza ta, Blake.

— Ştiu. Şi n-ai idee ce groaznic mă simt din cauza asta. Se mişca după mine de partea cealaltă a zidului. Adam era un tip de treabă şi...

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre el! l-am oprit eu cu pumnii strânşi inutil. Nu trebuia să te întorci.

Blake şi-a lăsat capul pe umăr.

— De ce? Fiindcă Daemon o să mă

omoare? Am făcut acelaşi gest ca el.

— Fiindcă *eu* o să te omor.

A ridicat o sprânceană şi pe chipul lui se citea curiozitatea.

— Ai avut deja ocazia asta, Katy. Nu e în firea ta să omori pe cineva.

— Dar în firea ta este, nu-i aşa?

M-am dat un pas în spate şi am încercat scaunele. S-au mişcat puţin. Blake avea poate mai multă experienţă cu chestiile astea, dar şi el obosea.

— Ai face orice să-ţi protejezi

prietenul. El a respirat adânc.

— Da.

— Ei, bine, şi eu aş face orice să-mi protejez prietenii.

A făcut o pauză. În clipele acelea, cioburile ceasului au căzut pe jos. Am simţit în interior un mic dans de bucurie.

— Te-ai schimbat, a spus el într-un târziu.

Într-un fel, îmi venea să râd, dar râsul mi s-a oprit în gât.

— Habar n-ai tu.

S-a îndepărtat de scaune şi şi-a trecut mâna prin părul ciufulit.

— Asta-i bine, poate aşa o să înţelegi ce importantă e oferta mea.

Mi-am îngustat ochii.

— N-ai tu ce să-mi oferi mie.

A zâmbit ironic cu buzele acelea pe care le-am sărutat odată. Am simţit un gust amar.

— Te-am urmărit zile la rând. La început, nu am fost singurul, dar ai aflat deja asta. Sau cel puţin fereastra

dormitorului tău a aflat. Şi-a încrucişat braţele la piept când şi- a dat seama că mi-a captat atenţia. Ştiu că Dawson a vrut s-o caute pe Beth, dar nu ştie unde. Este ţinută în acelaşi loc cu Chris.

Am încetat să mă plimb.

— Adică unde?

Blake a râs.

— Cum crezi că ţi-aş spune aşa, când ăsta e singurul lucru care mă ţine în viaţă? Dacă eşti de acord să mă ajuţi să-l salvez pe Chris, o să-l ajut şi eu pe Dawson s-o elibereze pe Beth. Nu vreau altceva.

Am clipit des din ochi, rămăsesem fără cuvinte. Cerea ajutor, după toate cele întâmplate? Mă apuca iar râsul ăla nebun, iar de data asta chiar a ieşit, gros şi răguşit.

— Nu eşti sănătos la cap.

Expresia lui s-a transformat într-o strâmbătură.

— MA-ul mă consideră hibridul lor perfect. Am cerut să rămân aici pentru că e o mare comunitate de luxeni şi pentru că există posibilitatea să mai fie şi alţii ca mine. Eu sunt spionul lor. Şi am posibilitatea să te introduc în sediul lor. Ştiu unde se află, ştiu la ce etaj sunt, inclusiv celula în care sunt închişi. Şi, ce e mai important, le ştiu slăbiciunile.

Nu putea să vorbească serios. Scaunele din vârf au

început să se clatine şi am ştiut că mai am doar câteva secunde până să fiu îngropată în mormanul ăla nenorocit de lemne.

— Fără mine, n-o s-o găsiţi niciodată şi n-o să faceţi altceva decât să picaţi fix în mâna celor de la Daedalus.

A mai făcut un pas înapoi. Din spatele lui, aerul se mişca în valuri. Puterea pe care o punea la bătaie...

— Aveţi nevoie de mine, a spus el. Şi, da, şi eu am nevoie de voi. Singur nu pot să-l salvez pe Chris.

Ok, deci vorbea serios.

— Şi cum crezi tu că am putea avea încredere în tine?

— N-aveţi de ales.

Şi-a dres vocea, iar scaunele s-au zguduit. M-am uitat în jos fără să vreau. Picioarele scaunelor de dedesubt se întorseseră spre el.

— N-o s-o găsiţi niciodată, iar Dawson va face până la urmă un lucru necugetat.

— Ne asumăm riscul.

— Mi-a fost teamă că o să spui asta. Blake a ridicat de jos geanta mea şi a pus-o pe catedră. Ori mă ajutaţi, ori mă duc la Nancy Husher şi îi spun ce puternică eşti.

La auzul acelui nume, am respirat precipitat. Nancy lucra pentru MA şi probabil şi pentru Daedalus.

— Nu i-am spus până acum şi, din moment ce Vaughn a lucrat pentru Will Michaels, nici el nu i-a

spus, a continuat el. Ea crede deocamdată că mutaţia ta nu a prins. Iar dacă i-aş da o asemenea informaţie, aş putea să mă salvez. Sau poate nu, dar după tine oricum ar veni. Şi dacă îţi închipui că, scăpând de

mine, scapi de toate, te înşeli. Am pregătit un mesaj care să-i fie transmis în cazul în care mie mi se întâmplă ceva şi în care i-am scris şi despre puterile tale, şi despre Daemon, că te-a transformat. Da, m-am gândit la toate.

Furia începea să crească în mine şi scaunele au început să se zgâlţâie cu putere. Acum câteva secunde mi-a luat toate puterile pe care le dobândisem, lăsându-mă neajutorată.

— Şobolan nenorocit...

— Îmi pare rău.

Ajunsese la uşă şi, pentru Dumnezeu, cred că eram chiar idioată, pentru că mi s-a părut că este sincer.

— N-am vrut să se ajungă la asta, dar tu mă înţelegi, nu-i aşa? Ai spus şi tu. Ai face orice să-ţi protejezi prietenii. Nu suntem chiar atât de diferiţi, Katy.

Apoi a deschis uşa şi a ieşit. Zidul de scaune s-a prăbuşit la podea. Mi s-a părut o ironie cum au căzut aşa grămadă, cam ca viaţa mea.

CAPITOLUL 10

Ameţită, am ieşit din clasa demolată şi abia ajunsesem la jumătatea holului când uşa de la scări s-a dat de perete şi a intrat Daemon ca o furtună.

Când m-a privit, am văzut că avea ochii incredibil de strălucitori şi din patru paşi a ajuns la mine şi m-a apucat de umeri. În spatele lui erau Matthew şi Dawson, care avea un aer uşor confuz, dar Daemon... niciodată nu-l văzusem aşa de furios, iar asta spunea multe.

— Te-am căutat peste tot, a spus el cu fălcile

încleştate. A apărut şi Matthew lângă noi.

— Ai văzut unde s-a dus? Blake?

Ca şi cum mai trebuia să-mi explice. Apoi mi-am dat seama că ei nu ştiau că fusesem cu el până atunci. Oare cât timp stătusem în clasa aia? Mi s-au părut ore întregi, dar poate că nu fuseseră decât câteva minute. Iar dacă Blake îi îngheţase şi pe ceilalţi din afara clasei, luxenii ar fi aflat, fiindcă ei nu puteau fi afectaţi. Înseamnă că Blake nu îi îngheţase şi pe ceilalţi din şcoală.

Am înghiţit în sec, conştientă că Daemon va reacţiona groaznic.

— Da, el... voia să vorbească cu

noi. Daemon a înţepenit.

— Ce?

M-am uitat spre Matthew agitată. Pe lângă furia care clocotea în Daemon, expresia lui părea senină.

— Ne-a urmărit. Nu cred că a plecat deloc de aici.

Daemon a lăsat mâinile jos şi s-a dat înapoi, trecându-şi nervos degetele prin păr.

— Nu-mi vine să cred că e aici. Vrea să moară.

Confuzia de pe faţa lui Dawson a fost înlocuită de curiozitate şi s-a apropiat de fratele lui.

— De ce ne-a urmărit?

Şi acum vine bubuiala, mi-am zis eu.

— Vrea să-l ajutăm să-l salveze pe Chris.

Daemon s-a răsucit aşa de rapid, încât dacă ar fi fost om şi-ar fi sucit cu siguranţă vreun muşchi.

— Poftim?

I-am spus cât de repede am putut ce mi-a zis Blake, lăsând departe ameninţarea că o să ne toarne pe amândoi la Nancy. M-am gândit că asta trebuie să i-o spun doar lui. A fost o decizie bună, fiindcă deja Daemon intrase în modul luxen chiar acolo. Matthew a clătinat din cap.

— Dar cum... cum zice el că putem să avem încredere în el?

— Nu cred că îi pasă prea mult dacă avem, am spus eu, dându-mi părul pe spate.

Nu voiam decât să stau jos şi să mănânc o cutie de

prăjituri pline de zahăr, pentru că începuseră să-mi tremure mâinile de epuizare.

— Dar el chiar ştie unde este Beth? a întrebat febril Dawson.

— Nu ştiu. M-am rezemat de un dulăpior. Nu avem cum să știm asta.

Dawson a sărit drept în faţa mea, brusc.

— Ţi-a zis ceva – ceva de care să ne folosim ca s-o găsim? Am clipit des, uimită de brusca lui însufleţire.

— Nu. Nu chiar. Eu...

— Gândeşte-te, mi-a spus Dawson poruncitor, aplecându- se spre mine. Trebuie să fi zis ceva, Katy.

Daemon l-a apucat de umăr pe fratele lui şi l-a împins uşor.

— Termină, Dawson. Serios.

El i-a dat mâna lui Daemon la o parte, încordat ca un arc.

— Dacă ştie…

— Nici măcar să nu te gândeşti, l-a întrerupt Daemon. A fost trimis aici de MA să afle dacă Katy este un subiect viabil. Ca să-i facă şi ei ce îi fac lui Beth. El l-a ucis pe Adam, Dawson. Nu o să colaborăm cu...

Am simţit brusc că mi se înmoaie picioarele şi m-am clătinat uşor spre stânga. Chiar nu-mi dau seama cum a ştiut Daemon, dar s-a întors rapid spre mine şi m-a susţinut înainte să cad. Mi-a strâns mijlocul în

braţele lui puternice şi m-a tras spre el.

Sprâncenele lui Daemon erau acum ca două linii negre deasupra ochilor.

— Ce s-a

întâmplat? Obrajii

îmi ardeau.

— Sunt bine. Serios, n-am nimic.

— Minţi.

Vocea lui suna acum periculos de grav.

— Te-ai luptat cu el?

Şi apoi vocea lui a devenit şi mai joasă, stârnindu-mi fiori de gheaţă pe şira spinării.

— Te-a atacat? Fiindcă jur în clipa asta că o să răscolesc tot statul ca să...

— Sunt ok. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, dar braţul său parcă era de fier. Eu am fost cea care l-a atacat mai întâi şi abia apoi i-am pus întrebări. M-am obosit, dar el nu mi-a făcut nimic.

Daemon nu părea prea convins, dar şi-a îndreptat atenţia spre fratele lui.

— Ştiu că îţi doreşti să crezi că Blake ar putea să ne ajute cumva, dar nu putem avea încredere în el.

Dawson s-a uitat în altă parte, cu muşchii fălcilor tresărind nervos. Frustrarea ieşea din el în valuri.

— Daemon are dreptate.

Matthew şi-a pus mâinile în şolduri. La capătul holului, uşa s-a deschis şi au intrat doi profesori, cu pahare aburinde în mână şi cu nişte hârtii în braţe.

— Dar nu e locul în care să purtăm asemenea discuţii. După ore, la voi acasă.

Şi cu asta s-a răsucit pe călcâie şi a plecat în direcţia opusă.

— Ştiu ce vrei să spui, a zis Dawson iritat. N-am de gând să fac nimic necugetat. V-am promis că n-o să fac şi eu mă ţin de promisiune. Aţi face bine să vă ţineţi şi voi de ea.

Dawson s-a îndepărtat şi Daemon s-a uitat după el neliniştit.

— Nu e bine, a spus.

— Nu mai spune! M-am uitat în sus la el şi am aşteptat să intre profesorii în clase. S-ar putea să n-avem încotro cu Blake. El s-a întors spre mine cu ochii îngustaţi, într-o poziţie în care ziceai că vrea să mă protejeze de ceva.

— Ce vrei să spui?

M-am rugat să n-o ia razna.

— Blake a confirmat ce a spus Will. Cei din MA şi de la Daedalus cred acum că mutaţia mea nu a prins. Asta e o veste bună, nu? Dar el e disperat – mai disperat decât credeam noi. Dacă nu acceptăm să-l ajutăm, a zis că ne toarnă.

Reacţia lui Daemon a fost aşa cum mă şi aşteptam. Acum uşa dulapului de lângă noi avea o gaură de mărimea pumnului, aşa că l-am apucat de mână şi l-

am tras după mine spre scări, înainte să iasă vreun profesor să vadă ce se întâmplă.

O furie neputincioasă se împrăştiase în aer şi îl învăluise ca o pătură. Ştia foarte bine ce nu-i spusesem încă. Aşa cum se

întâmplase cu Will, eram şantajaţi – din nou prinşi în capcană, ce puteam face? Să-l refuzăm pe Blake şi să ne toarne? Sau să avem încredere în cineva care deja ne demonstrase că nu era de încredere?

Doamne, eram jucaţi pe degete în ultimul hal.

Eram sigură că Daemon e gata să plece de la şcoală ca să răscolească tot statul, dar nu voia nici să mă lase singură... chiar dacă eu încercasem înainte să-i spun că cel mai sigur loc pentru mine era şcoala. Se pare că nu mai era acum, când Blake se întorsese şi se purta ca un elev normal. Iar Blake ştia că atâta timp cât stă prin preajma oamenilor, nu puteam să-i facem nimic.

Tot restul zilei am aşteptat ca Blake să-şi facă din nou apariţia, dar nu a mai venit. După ce clopoţelul a sunat încheierea ultimei ore, nu am fost surprinsă că Daemon era lângă dulapul meu.

— Mergem acasă cu maşina ta, a zis el.

— Bine.

N-avea niciun rost să mă cert cu el pentru asta.

— Dar Dolly cum ajunge acasă?

El a zâmbit, fiindcă era încântat când vorbeam de maşina lui folosindu-mă de numele ăla stupid.

— Dimineaţă am venit cu Dee. Acum Andrew şi Ash se duc cu ea acasă.

N- am spus nimic, dar nu puteam să nu mă întreb cum de ajunsese Dee aşa de apropiată de cei doi. Niciodată nu fusese încântată de ei şi de tendinţa lor de a-i urî pe toţi oamenii. Se schimbaseră foarte multe lucruri în ultimul timp şi eram conştientă că nici nu-mi dădeam seama de toate schimbările.

— Crezi că ar fi în stare să ne toarne? l-am întrebat eu după ce am urcat în micul meu sedan.

Afară, copacii goi din jurul parcării se clătinau ca nişte oase uscate.

— E clar că e disperat.

Daemon a încercat să-şi întindă picioarele, bombănind.

— Blake a fost deja în stare să ucidă ca să-şi apere prietenul şi singura variantă pe care o are este fie să te toarne pe tine, aşa cum trebuia s-o facă de atunci, fie să capete ajutorul nostru. Deci, da, sunt convins că ar face-o.

Am apucat strâns volanul, simţind furia ca pe o lavă care îmi inundă pielea. Îl lăsaserăm pe Blake să plece, îi dăduserăm şansa să stea cât mai departe de noi, iar el se întorsese să ne manipuleze. Cât de nerecunoscător putea să fie?

M-am uitat spre Daemon.

— Ce-o să

facem? El şi-a

strâns fălcile.

— Avem două posibilităţi: să colaborăm cu el sau să-l omorâm.

Mi-au ieşit ochii din orbite.

— Şi cine să facă asta – tu? Nu e corect. Nu trebuie să fii tu întotdeauna responsabil. Nu eşti singurul luxen care poate să lupte.

— Asta ştiu, dar nu pot să am pretenţii să ia altcineva povara asta pe umeri. S-a uitat la mine: Şi nu vreau să începem iar să ne certăm dacă tu ai putea sau nu să fii o Femeie-Minune şi nu vreau ca tu sau fraţii mei să facă asta. Ştiu că tu ai face-o ca să... te protejezi sau să ne protejezi pe noi, Kat, dar nu vreau să trăieşti cu un asemenea sentiment de vinovăţie. Ok?

Am dat din cap. Numai gândindu-mă cum ar fi să simt ceea ce simt acum, dar amplificat, mi se răscolea stomacul.

— Aş putea să mă descurc... dacă ar trebui s-o fac.

Peste o fracţiune de secundă i-am simţit mâna pe obrazul meu. O clipă mi-am luat ochii de la drum. A zâmbit uşor.

— Tu eşti o flacără strălucitoare, pentru mine cel puţin, şi ştiu că ai putea să te descurci, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca lumina ta să fie pătată de ceva aşa de întunecat.

Lacrimi de fetişcană caraghioasă îmi ardeau ochii, iar drumul a devenit cam ceţos. Nu puteam să las să cadă lacrimile acelea, fiindcă dacă plângeam numai fiindcă auzeam ceva aşa de dulce, nu mă ajuta deloc la

imaginea mea de “fată rea”. Dar i-am zâmbit cumva duios şi cred că el a înţeles.

Am ajuns acasă înaintea celorlalţi. Plină de o energie nervoasă, am intrat în casă după Daemon, am luat o sticlă cu apă şi apoi m-am dus în sufragerie. Până să încep eu să tocesc

covorul cu plimbarea mea nervoasă, Daemon m-a prins de mână şi m-a tras pe genunchii lui.

M-a strâns în braţe şi şi-a înfundat faţa în gâtul meu.

— Ştii ce trebuie să facem, a spus el încet.

Am lăsat sticla alături şi i-am înconjurat gâtul cu braţele.

— Să-l omorâm pe

Blake. El a râs cu

sughiţuri.

— Nu, Kitten. N-o să-l

omorâm. Am fost surprinsă.

— Nu?

El s-a retras şi mi-a întâlnit privirea întrebătoare.

— O să facem ce vrea el.

Ok, eram mai mult decât surprinsă. Mai degrabă şocată.

— Dar... dar... dar...

Pe buzele lui a apărut un surâs amuzat.

— Foloseşte-te de cuvinte, Kitten.

M-am scuturat din şoc şi am izbucnit.

— Dar nu putem avea încredere în el. Mai mult ca sigur e o capcană!

— Şi într-un fel, şi în altul, n-avem încotro. S-a mişcat puţin şi a lăsat mâinile mai jos, pe mijlocul meu. Dar m-am gândit bine la asta.

— Când? În cele zece minute cât am făcut până

acasă?

— Mi se pare plăcut să consideri casa mea acasă.

Zâmbetul lui îi cuprinsese şi ochii, adâncindu-le strălucirea verde.

— Apropo, e chiar casa mea. Numele meu e trecut în contract.

— Daemon, am spus eu, oftând. Mulţumesc că mi-ai spus, dar asta nu e important acum.

— E adevărat, dar e o informaţie pe care e bine s-o ai. În fine, fiindcă tot nu mai ai subiecte de discutat...

— Poftim? Cum ai ajuns la concluzia asta? Tu ai fost cel care....

— Îl cunosc pe fratele meu. Dawson se va duce la Blake chiar dacă noi n-o să fim de acord.

Toată veselia îi dispăruse brusc.

— Aşa aş face şi eu dacă aş fi în locul lui. Iar noi îl cunoaştem pe Blake mai bine decât îl cunoaşte el.

— Nu ştiu ce să zic,

Daemon. El a ridicat din

umeri.

— N-o să-i dau voie să te

toarne. M-am încruntat.

— Şi pe tine o să te toarne, iar familia ta? Să-l acceptăm pe Blake printre noi e şi riscant... şi prostesc.

— Riscul e preferabil decât posibilele urmări.

— Sunt şocată, am recunoscut eu, desfăcându-mi mâinile. N-ai vrut să mă antrenez cu Blake fiindcă nu aveai încredere în el, iar asta era *înainte* să ştim că era un criminal.

— Dar acum intrăm amândoi în jocul ăsta ştiind de ce e în stare. Avem ochii deschişi.

— Nu are niciun sens. Am auzit zgomotul portierelor trântite şi m-am uitat pe fereastră. Nu te-ai hotărât să colaborezi cu el decât din cauza lui Dawson şi a mea. Asta nu cred că e cea mai deşteaptă hotărâre pe care ai luat-o vreodată.

— Poate că nu.

S-a mişcat repede, mi-a prins obrajii în mâini şi m-a sărutat apăsat, apoi m-a dat jos din braţe neceremonios, pe perna de lângă el.

— Dar eu sunt hotărât. Pregăteşte-te. Întâlnirea asta n-o să fie plăcută.

Am căscat gura la el, pe jumătate răsturnată pe canapea. Normal că nu o să meargă prea bine. Am scotocit sub mine după sticla cu apă, în timp ce echipa de şoc a extratereştrilor îşi făcea intrarea.

Dee a început imediat să se plimbe prin faţa televizorului. Părul ei lung şi negru îi flutura pe spate. O sclipire ciudată, febrilă, îi apăruse în ochii verzi.

— Deci Blake s-a întors?

— Da.

Daemon s-a aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, cu ochii la soră-sa.

Ea s-a uitat repede la mine şi apoi şi-a mutat privirea în altă parte.

— Bineînţeles că a vorbit cu ea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Erau prieteni la cataramă.

Ce dracu' voia să spună cu asta? Simţeam că mă cuprinde furia, dar am încercat să mă calmez.

— Nu a fost chiar o conversaţie prietenească.

— Atunci ce facem? a întrebat Ash.

Claia blondă de păr era strânsă într-o codiţă subţire. Altă fată cu o coadă ca asta ar fi părut cam dură, dar ea ziceai că se duce la un casting de modelling.

— Îl omorâm, a spus Dee, oprindu-se în faţa măsuţei de cafea.

Iniţial, am crezut că glumeşte, fiindcă era *Dee*. Astă-vară am fost martoră când a luat cu lopăţica un muşuroi de pământ plin de furnici pe care l-a mutat în altă parte ca să nu se sufoce în mraniţă. Dar, căscând ochii la ea – *toată lumea* căscase ochii la ea –, mi-am dat seama că vorbeşte serios.

Am rămas cu gura căscată.

— Dee?...

Ea şi-a îndreptat umerii.

— Nu-mi spune. Tu nu vrei să-l omorâm? Ştiam deja asta. L-ai convins pe fratele meu să-l lase în viaţă.

— Nu ea m-a convins, a spus Daemon, cu degetele strânse sub bărbie.

Am sărit în sus înainte ca el să mai spună ceva. Nu era treaba lui să-mi ia mereu apărarea.

— Nu l-am convins să facă nimic, Dee. Amândoi am fost de acord că în noaptea aceea muriseră deja prea mulţi oameni. Nu ne-am imaginat că o să se întoarcă.

— Nu e numai asta, a spus Matthew. El este conectat cu un alt luxen. Moare el, moare şi prietenul lui. Nu îl omorâm numai pe el. Mai omorâm şi o altă fiinţă nevinovată.

— Aşa cum sunt Katy şi Daemon? a întrebat Ash, cu o voce lipsită de veninul ei obişnuit.

Cred că agresivitatea ei se transferase cumva la Dee. Sentimentul de vinovăţie a început să mă zgârie ca o sârmă ghimpată imediat după ce s-a profilat gândul acela şi am început să râcâi nervoasă o bucată rărită din blugi. Nu era corect. Dee trăise cu Adam o poveste lungă – după ce ignoraseră ceea ce probabil existase dintotdeauna între ei. Iubirea şi afecţiunea. Şi abia ajunseseră să se cunoască la nivelul acesta, când el i-a fost furat.

Ash s-a uitat la Dawson.

— Şi ca tine cu Beth?

Când cei doi băieţi au aprobat din cap, Ash s-a lăsat pe spătar şi s-a uitat spre Matthew, care nu mai spunea nimic.

— Nu putem să-l omorâm pe Blake dacă ştim că

omoram în acelaşi timp şi un luxen nevinovat. Este ca şi cum am omorî-o pe Katy şi automat ar muri şi Daemon.

Am ridicat o sprânceană, ceea ce l-a făcut pe Daemon să mă lovească cu genunchiul.

— N-am spus s-o omorâm pe Katy sau pe Beth, a ţinut Dee să precizeze. Nu ştim cine este luxenul ăsta. Ar putea foarte bine să lucreze cu MA-ul sau cum se numeşte celălalt grup. Blake… El l-a ucis pe Adam, Ash.

— Ştiu şi eu asta, a izbucnit ea, iar ochii albaştri îi sclipeau. Am fost sora lui.

Dee s-a îndreptat şi a încercat să se adune.

— Iar eu am fost iubita lui.

Ce mama dracului… Zici că s-a întors lumea cu fundul în sus sau ceva de genul ăsta. Am scuturat din cap, uluită.

— Grupul se numeşte Daedalus.

Dap. De-aia nu mai putea Dee că se numeşte aşa. S-a întors spre Matthew.

— Trebuie să luăm măsuri, înainte să mai păţească cineva ceva.

Matthew părea la fel de uluit.

— Dee, noi nu suntem…

— Criminali? S-a înroşit la faţă şi apoi a pălit. Am mai ucis şi altă dată ca să ne apărăm! Tot timpul ucidem arumi. Daemon a omorât şi ofiţeri de la MA!

Daemon a tresărit, iar eu am luat-o personal. Poate că el nu arăta cât de mult îl afectează să ucidă pe cineva, dar eu ştiam că aşa e.

— Dee, am spus eu şi, surprinzător, s-a uitat la mine. Ştiu că te doare, dar asta... nu eşti tu însăţi.

Ea a respirat precipitat, iar în spatele ei televizorul a început să pâlpâie.

— Tu nu mă cunoşti. Şi nu ştii nimic. Ăla, nenorocitul ăla de om – cine o fi el – a fost aici pentru că fratele meu ţi-a făcut ce ţi-a făcut. Teoretic, dacă tu n-ai fi venit aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Adam…

Vocea i s-a înecat.

— Adam ar fi fost şi acum în

viaţă. Daemon înţepenise lângă

mine.

— Ajunge, Dee. N-a fost vina ei.

— E în regulă.

M-am lăsat pe spătarul canapelei, cu senzaţia că pereţii s-au apropiat. Andrew spusese acelaşi lucru acum câteva zile şi dacă din gura lui suna naşpa, auzind-o pe Dee mi se părea ca o înţepătură de viespe. O parte din mine parcă nici nu putea să creadă că Dee a spus aşa ceva. Nu era efervescenta şi simpatica Tinker Bell Dee. Nu era fata care năvălise în viaţa mea în vara trecută, fiindcă se simţea la fel de singură ca şi mine. Fata asta nu era prietena mea cea mai bună.

Şi apoi am avut revelaţia.

Dee nu mai era prietena mea cea mai bună.

Doamne, asta mi s-a părut mai grav decât toate celelalte probleme. Da, bine, poate că părea stupid dacă te uitai la imaginea de ansamblu, dar Dee era foarte importantă pentru mine şi eu o trădasem.

Alături de mine, Dawson s-a aplecat uşor în faţă.

— Dacă n-ar fi venit Katy aici, eu acum nu eram liber. Universul funcţionează pe căi încurcate.

Dee avea aerul că nici măcar nu se gândise la asta. S-a întors pe călcâie, răsucindu-şi pe deget o şuviţă de păr – un tic nervos al ei. Braţul i s-a estompat câteva secunde, apoi s-a aşezat pe măsuţă cu spatele la noi.

De pe braţul fotoliului, Andrew a oftat. De fiecare dată când mă uitam la el, el era cu ochii pe Dee.

— Fraţilor, că vă place sau nu ideea de a ucide pe cineva, chestia e că trebuie să facem ceva.

— Chiar facem, a încuviinţat Daemon. S-a uitat repede la mine, înainte de a se adresa tuturor: E o pierdere de timp să ne certăm pentru Blake. Dacă nu îl ajutăm să-l elibereze pe Chris şi în felul acesta s-o recuperăm şi pe Beth, o să ne toarne pe mine şi pe Katy.

— Uau, a mormăit Matthew, trecându-şi degetele prin păr. Apoi a făcu ceva incredibil, cel puţin din partea lui. A înjurat.

Dee s-a ridicat din nou în picioare, cu o mişcare bruscă şi nervoasă.

— A spus el asta?

— Eu nu cred că a vorbit serios, am spus eu,

supărată că din cauza mea trebuie să treacă toată lumea prin asta.

Dacă l-aş fi ascultat pe Daemon atunci, la început... erau atâtea momente în care aş fi putut să fac altfel.

— Este teribil de disperat să-l elibereze pe Chris.

— Atunci aşa rămâne, a spus Dawson, cumva uşurat. Noi îl ajutăm pe el şi el ne ajută pe noi.

Dee a luat-o razna.

— Sunteţi duşi cu pluta! Nu putem să-l ajutăm pe ucigaşul lui Adam!

— Atunci ce propui? a întrebat-o Matthew. Să-l lăsăm să-i toarne pe fratele tău şi pe Katy?

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Nu. Aşa cum am spus, îl omorâm. Aşa nu va mai putea să facă nimic.

Am clătinat din cap, şocată de ferocitatea din cuvintele ei. Şi eu credeam că Blake ar fi trebuit să moară după ce l-a omorât pe Adam, dar cuvintele lui Dee m-au lovit ca o lamă de cuţit.

Daemon s-a ridicat, respirând adânc.

— O să-l ajutăm şi o să stăm cu ochii pe el, a continuat el neclintit. Şi niciunul dintre noi n-o să-l omoare.

— Pe dracu', a şuierat ea.

Ridicându-se, Andrew a făcut şi el un pas în faţă.

— Dee, cred că trebuie să te linişteşti puţin şi să te gândeşti mai bine. Tu n-ai mai omorât pe nimeni până acum. Nici măcar un arum.

Ea şi-a încrucişat la piept braţele subţiri şi şi-a

ridicat bărbia cu un gest sfidător.

— Pentru toate e un început.

Ochii lui Ash s-au făcut mari şi mi-a aruncat repede o privire care spunea *Ce dracu' e asta?* Aş fi vrut să ştiu ce să spun sau ce să fac, dar nu era nimic de făcut.

Pierzându-şi răbdarea, Daemon a luat aceeaşi poziţie ca soră-sa.

— Nu mai e nimic de discutat, Dee.

Corpul ei care tremura a fost înconjurat de o aură palidă de lumină albă.

— Ai dreptate. Nu ai cum să mă convingi că viaţa lui merită să fie cruţată.

— Nu avem de ales. Blake a aranjat ca în cazul în care i se întâmplă ceva, Nancy să fie informată despre Katy şi despre mine. Nu putem să-l omorâm.

Ea era neclintită.

— Atunci o să aflăm cu cine a vorbit şi cu cine a aranjat şi o să-i aranjăm şi pe ei!

Daemon a rămas cu gura căscată.

— Tu vorbeşti serios?

— Da!

El s-a întors, gata să izbucnească. Mi se strânsese stomacul. Toată chestia asta era aşa de aiurea.

Lângă mine, Dawson s-a aplecat în faţă şi a luat aceeaşi poziţie pe care o avusese Daemon mai

devreme.

— Nevoia ta de răzbunare e mai importantă decât s-o găsim pe Beth şi să-i oprim pe ei s-o mai rănească?

Ea nu şi-a schimbat privirea, dar a strâns buzele, încăpăţânată.

Toţi ochii erau acum îndreptaţi către Dawson.

— Pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, surioară, ceea ce i s-a întâmplat lui Adam nu e nimic în comparaţie cu ce trăieşte ea. Lucrurile pe care le-am văzut eu… A făcut o pauză şi a lăsat ochii în jos. Dacă nu crezi ce spun, întreab-o pe Katy. Ea a avut ocazia să simtă pe pielea ei doar o parte dintre metodele lor şi tot nu poate să povestească tot ce-a trăit.

Dee a pălit. Nu mai vorbisem cu adevărat cu ea din seara de Revelion. Nu aveam idee ce ştie ea despre scurta mea captivitate sau despre metodele de convingere pe care le folosise Will cu mine. Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a uitat în altă parte.

— Îmi ceri prea mult, a spus ea răguşită, iar buza de jos îi tremura.

Dar apoi umerii i-au căzut, s-a întors şi a pornit spre uşă. A plecat fără să spună un cuvânt.

Andrew a plecat imediat după ea, aruncându-i o privire lui Daemon.

— Am eu grijă de ea.

— Mulţumesc, a spus el, frecându-şi obrazul. Ei,

totul a decurs perfect.

— Chiar te aşteptai ca ea, sau oricare dintre noi, să accepte asta fără probleme? a întrebat Ash.

Daemon a pufnit.

— Nu, dar am o problemă când o văd pe sora mea aşa de dornică să ucidă.

— Nu pot...

Nici măcar n-am putut să termin. Ştiam că n-o să fie bine, în toată povestea asta m-aş fi aşteptat ca Ash şi Andrew să fie cei care sunt dispuşi să fie criminali în serie –, dar niciodată nu m-aş fi gândit la Dee.

Matthew a adus discuţia din nou în prezent.

— Cum îl contactăm pe Blake? Nu e ceva ce aş vrea să discut cu el la şcoală.

Toată lumea s-a uitat spre mine... toată lumea în afară de Daemon.

— Ce?

— Tu ai numărul lui de telefon, nu? a spus Ash, studiindu- şi unghiile nefăcute. Dă-i mesaj. Sună-l. Cum o fi. Şi spune-i că suntem aşa de incredibil de proşti şi că vrem să-l ajutăm.

M-am strâmbat, dar am întins mâna după geantă şi mi-am scos telefonul. Am oftat şi i-am trimis lui Blake un scurt mesaj. În secunda următoare mi-a răspuns. Stomacul mi s-a strâns de tot.

“Mâine-seară – sâmbătă.”

Vocea mea de-abia se auzea.

— Vrea să ne întâlnim mâine-seară într-un loc public – la Smoke Hole.

Daemon a tresărit vizibil.

Degetele mele ar fi vrut să se revolte, dar au scris până la urmă un ok scurt şi apoi am băgat telefonul în geantă de parcă ar fi fost o bombă care putea să-mi explodeze în mână.

— S-a făcut.

Niciunul nu părea mai uşurat. Nici măcar Daemon. Erau şanse ca toată chestia asta să ne explodeze în faţă şi să ne termine pe toţi. Dar posibilităţile noastre erau limitate. Aşa cum spusese Daemon, Dawson ar fi apelat oricum la Blake, indiferent dacă noi am fi fost sau nu de acord.

Dar simţeam în piept ceva rece şi dureros.

Nu pentru că o apucam pe drumul ăsta împreună cu Blake şi nu pentru că Dee voia ca Blake să moară. Ci pentru că undeva în adâncul meu, sub toată straturile de piele, muşchi şi os, ascuns de toată lumea, chiar şi de Daemon, şi eu aş fi vrut ca Blake să moară. Cu sau fără luxenul acela nevinovat... Codul meu moral nu era afectat de asta. Iar asta nu era bine, nu era bine deloc.

CAPITOLUL 11

Am mai stat puţin la ei, sperând că Dee se va întoarce şi voi putea să stau de vorbă cu ea, dar toată lumea a plecat, iar ea şi Andrew tot nu veneau.

Stăteam pe verandă, uitându-mă cum pleacă Ash şi Matthew, și inima mea era grea de tristeţe şi de un miliard de alte lucruri. Nu a trebuit să mă uit în spate ca să-mi dau seama că Daemon venise după mine. Am primit cu bucurie căldura şi puterea pe care mi le dădeau braţele lui când m-au înconjurat de la spate.

M-am rezemat de pieptul lui, cu ochii închişi. El şi-a pus bărbia pe capul meu şi câteva minute n-am mai auzit decât cântecul unei păsări singuratice şi undeva, în depărtare, un claxon. Pe spatele meu, îi simţeam inima bătându-i regulat şi puternic.

— Îmi pare rău, a spus el pe neaşteptate.

— De ce?

A respirat adânc.

— Nu trebuia să sar aşa la chestia cu Dawson din weekendul trecut. Ai făcut bine spunându-i că îl vom ajuta. Dacă nu ar fi fost aşa, Dumnezeu ştie ce ar fi făcut până acum.

A tăcut o clipă ca să mă sărute pe creştet şi eu am zâmbit. Era iertat de mult.

— Şi îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru Dawson. Chiar dacă sâmbăta aia o să ne trimită fix la dracu'. Dawson... S-a schimbat din seara aia zombi. Nu e chiar Dawson cel de dinainte, dar e pe aproape.

Mi-am muşcat buzele.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru asta. Serios.

— Ba da. Şi chiar vorbesc serios.

— Ok.

Au mai trecut câteva secunde.

— Crezi că am făcut o greşeală? Când l-am lăsat pe Blake să plece în noaptea aceea?

Braţele lui s-au strâns mai tare în jurul meu.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— Am avut intenţii bune, nu? Am vrut să-i dăm o şansă, presupun.

Apoi am râs.

— Ce?

Am deschis ochii.

— Drumul spre iad este pavat cu intenţii bune. Trebuia să-l terminăm.

Daemon a lăsat capul mai jos şi şi-a rezemat bărbia pe umărul meu.

— Poate că înainte să apari tu aşa aş fi

făcut. Am întors capul spre el.

— Cum adică?

— Dacă n-ai fi fost tu, l-aş fi ucis pe Blake pentru ce a făcut şi după aia m-aş fi simţit ca dracu', dar aş fi făcut-o.

M-a sărutat apăsat pe vena în care se simţea pulsul meu neliniştit.

— Şi, într-un fel, tu chiar m-ai convins. Nu aşa cum crede Dee, dar tu ai avut ocazia să-l termini pe Blake şi n-ai făcut-o.

Acum, tot ce era legat de noaptea aceea mi se părea haotic şi ireal. Trupul fără viaţă al lui Adam şi arumii care atacau... Vaughn şi arma lui... Fuga lui Blake...

— Nu ştiu.

— Eu ştiu, a spus el şi buzele lui au zâmbit pe obrazul meu. M-ai făcut să gândesc înainte de a acţiona. M-ai făcut să vreau să fiu o fiinţă mai bună – un luxen mai bun, în fine.

M-am întors cu totul spre el, să-l privesc.

— Tu eşti o persoană bună.

Daemon a zâmbit, cu ochii strălucitori.

— Kitten, ştim amândoi că asta e incredibil de rar.

— Nu...

A pus un deget pe buzele mele.

— Iau decizii groaznice. De multe ori sunt un nesimţit şi asta în mod deliberat. Am tendinţa de a-i

obliga pe oameni să facă ce vreau eu. Şi ceea ce s-a întâmplat cu Dawson nu a făcut decât să amplifice... hmm, trăsăturile astea de caracter. Dar... Şi-a retras degetul şi zâmbetul i s-a lărgit. Dar tu... tu mă faci să vreau să fiu altfel. De aceea nu l-am ucis pe Blake. De aceea

nu vreau ca tu să faci alegeri de genul ăsta şi nu vreau să fii de faţă când fac eu o alegere de genul ăsta.

Eram copleşită de mărturisirea lui şi nu ştiam ce să spun. Dar el s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat şi eu am aflat că uneori, când cineva spune ceva aşa de devastator de perfect, nu e nevoie de un răspuns. Cuvintele acelea au spus totul.

* * *

Mi-am petrecut dimineaţa de sâmbătă împreună cu mama. Am fost la IHOP şi am luat un mic dejun foarte gras, de moartea arterelor, după care am pierdut vreo două ore la un magazin de mărfuri cu preţ redus. În mod normal preferam să- mi smulg genele decât să cotrobăi prin rafturile alea, dar acum voiam să fiu împreună cu ea.

În seara asta, Daemon şi cu mine trebuia să ne întâlnim cu Blake – numai noi, la cererea lui. Matthew şi Andrew trebuiau s-o facă pe spionii în parcare, ca să ne apere, la nevoie, în timp ce Dee şi Dawson, din motive diferite, nu aveau voie să se apropie de locul acela.

Dar nu se putea spune ce o să se întâmple, totuşi. Asta putea să fie ultima mea sâmbătă, ultima

mea *orice* cu mama. Şi asta făcea ca totul să capete un gust dulce-amar şi îngrozitor. În timpul mesei sau când eram în maşină, am fost gata de mai multe ori să-i spun totul, dar nu am putut. Şi chiar dacă aş fi putut, probabil că nici nu mi-aş fi găsit cuvintele. Se simţea

bine – era bucuroasă că suntem împreună – şi n-aş fi putut să stric totul. Dar eram bântuită de întrebări de genul “şi dacă”. Şi dacă asta era o capcană? Şi dacă MA-ul sau cei de la Daedalus ne-ar prinde? Şi dacă aş ajunge la fel ca Beth şi mama n-ar mai auzi niciodată de mine? Şi dacă ar ajunge să se mute înapoi la Gainesville ca să nu-şi mai amintească de ce mi s-a întâmplat?

Când am ajuns acasă, eram sigură că o să vomit. Stomacul meu se răscolea din cauza mâncării. Mă simţeam aşa de rău, încât a trebuit să stau culcată, în timp ce mama se dusese să se odihnească puţin înainte de a pleca la serviciu.

După vreo oră de uitat pe pereţi, am primit mesaj de la Daemon şi eu i-am spus să vină la mine. Abia am apăsat *send* că am şi simţit căldura aceea pe ceafă şi m-am întors cu faţa spre uşă.

Daemon a intrat fără zgomot, deschizând uşa încet şi strecurându-se neauzit, cu o sclipire perversă în ochi.

— Mama ta

doarme? Am dat

din cap.

Ochii lui au întârziat o clipă pe faţa mea, apoi a închis uşa în urma lui. O fracţiune de secundă mai

târziu era pe pat lângă mine, încruntat.

— Eşti îngrijorată.

Cum ştia asta, mă depăşea. Am început să-i spun că nu eram, fiindcă nu voiam deloc să se streseze din cauza mea sau

să creadă că sunt slabă, numai că n-aveam chef să fiu puternică acum. Aveam nevoie de tandreţe – aveam nevoie de el.

— Mda,

puţin. A

zâmbit.

— O să fie bine. Orice s-ar întâmpla, n-o să permit să ţi se întâmple ceva.

Daemon şi-a trecut vârful degetelor pe obrazul meu şi atunci mi-am dat seama că puteam să le am pe toate. Puteam să mă sperii puţin în sinea mea şi să am nevoie de el, dar în acelaşi timp puteam să fiu destul de puternică încât să pornesc la ora şase ca să-mi înfrunt soarta. Puteau să fie amândouă.

Doamne, aveam nevoie de amândouă.

Fără cuvinte, m-am tras mai departe ca să-i fac loc. Daemon s-a strecurat sub pătură, punându-şi braţul greu pe mijlocul meu. M-am ghemuit la pieptul lui, cu capul sub bărbia lui și cu mâinile pe pieptul lui. Am desenat cu degetele o inimă în dreptul inimii lui şi el a râs.

Am stat aşa vreo două ore. Uneori vorbeam sau râdeam încet, ca nu cumva să se trezească mama. Am şi dormit un pic, şi când m-am trezit eram lipită strâns de mâinile şi de picioarele lui. Alteori ne

sărutam şi săruturile noastre... ei, astea au durat cel mai mult.

Era aşa de-al naibii de bun la asta.

Simţeam că mi s-au umflat buzele, iar el zâmbea, cu genele lăsate, dar în spatele genelor ochii lui aveau culoarea ierburilor

înrourate de primăvară. Pe lângă ceafă, părul i se ondula. Îmi plăcea la nebunie să-mi trec degetele prin el, să trag uşor de bucle şi să văd cum revin la loc. Şi lui îi plăcea când mă jucam în părul lui. Închidea ochii şi lăsa capul pe umăr, ca să pot să ajung la buclele alea, ca un motan care se întinde ca să fie mângâiat.

Ah, micile lucruri plăcute din viaţă!

Daemon mi-a prins mâna când i-am mângâiat gâtul puternic. Mi-a luat palma şi a dus-o la buze. Inima mea a început să bată mai tare, apoi el m-a sărutat din nou... şi din nou. Mâna lui a alunecat spre coapsa mea, m-a strâns uşor de picior şi apoi s-a strecurat sub marginea tricoului, ceea ce a făcut ca pulsul meu s-o ia razna. S-a rostogolit peste mine, iar apăsarea lui îmi provoca tot felul de senzaţii în stomac.

Când mâna lui a început să urce, mi s-a arcuit spatele.

— Daemon...

Mi-a oprit cu gura vorbele pe care aveam de gând să le rostesc, iar mintea mea s-a golit. Nu mai era nimic, doar eu şi el. Ce trebuia să facem mai târziu a dispărut pur şi simplu de pe radarul cu îngrijorări. M-am apropiat de el, am pus piciorul peste piciorul lui şi...

... am auzit paşi pe hol.

Daemon a dispărut de deasupra mea şi a reapărut pe scaunul de la birou. A apucat o carte de pe birou, zâmbind fără jenă, în timp ce eu mă aranjam.

— Ţii cartea invers, l-am tachinat eu, netezindu-mi părul.

A râs încet, a întors cartea şi a deschis-o. O secundă mai târziu, mama a bătut la uşă şi a deschis-o. S-a uitat spre pat şi apoi spre scaun.

— Bună ziua, doamnă Swartz, a spus Daemon. Arătaţi odihnită.

I-am aruncat o privire şi mi-am dus mâna la gură, înăbuşindu-mi chicotitul. El avea în mână un roman istoric de dragoste, cu o copertă pe care erau corsaje adânci şi piepturi goale.

Mama a ridicat o sprânceană. Pe faţa ei se citea clar “Ce dracu’?”, iar eu aproape că m-am pierdut.

— Bună seara, Daemon.

S-a întors la mine cu ochii îngustaţi.

“Suspensor?!” a citit Daemon fără sunet, dându-şi ochii peste cap.

— Uşa de la dormitor, Katy. Mama a pornit-o înapoi spre hol. Ştii regulile.

— Scuze. N-am vrut să te trezim.

— Sunteţi foarte atenţi, dar uşa trebuie să stea deschisă. După ce paşii ei s-au îndepărtat, Daemon mi-a aruncat cartea în cap. Am ridicat mâna şi am oprit-o, a rămas plutind în aer şi eu am luat-o.

— Bun material de

lectură. Şi-a îngustat ochii.

— Taci din gură.

Am chicotit.

* * *

Nu mai râdeam deloc când, aproape de ora şase, opream maşina în parcarea de la Smoke Hole. M-am uitat peste umăr şi am văzut SUV-ul lui Matthew parcat mai în spate. Speram din tot sufletul ca el şi Andrew să fie foarte atenţi.

— MA-ul n-o să dea buzna aici, a spus Daemon, scoţând cheile din contact. Nu în public.

— Dar Blake ar putea să-i îngheţe pe toţi.

— Şi eu pot.

— A. Nu te-am văzut niciodată făcând

asta. El şi-a dat ochii peste cap.

— Ba da, m-ai văzut. Am îngheţat camionul. Îţi aminteşti? Când ţi-am salvat viaţa şi aşa mai departe?

— A, da, am zis şi m-am străduit să nu zâmbesc. Chiar ai făcut asta.

El s-a întins spre mine şi m-a lovit uşor peste bărbie.

— Păi, ai face bine să ţii minte asta. În plus, mie nu-mi place să mă dau mare.

Am deschis portiera şi am râs.

— Nu? Ţie nu-ţi place să te dai mare? Ok.

— Ce? A închis portiera cu o furie prefăcută şi a ocolit maşina să vină la mine. Sunt foarte modest.

— Dacă îmi amintesc bine, ai spus că modestia este pentru sfinţi şi pentru rataţi.

Discuţia asta mă ajuta să nu mai fiu aşa de încordată.

— *Modest* nu e un cuvânt prin care te-aş descrie

pe tine. A pus mâna pe umărul meu.

— N-am zis niciodată aşa ceva.

— Mincinosule.

Daemon mi-a aruncat un zâmbet jucăuş şi ne-am îndreptat spre intrare. M-am uitat prin tot restaurantul după Blake, am trecut cu privirea peste grămezile de pietre care decorau podeaua, peste separeuri, dar Blake încă nu venise. Chelnerul ne-a oferit o masă într-un separeu mai în spate, chiar lângă şemineul în care ardea un foc plăcut. Am început să-mi fac de lucru, ferefeniţind un şerveţel.

— Ai de gând să-l mănânci sau vrei să faci manual aşternut pentru hamsteri? m-a întrebat el.

— Aşternut organic pentru pisici, de fapt.

— Mişto.

A apărut o chelneriţă roşcată, cu un zâmbet luminos.

— Daemon, ce mai faci? Nu te-am mai văzut de un secol.

— Bine. Tu ce faci, Jocelyn?

Normal că a trebuit să mă uit mai bine la ea, din moment ce îşi spuneau pe nume. Nu din gelozie sau

ceva. Da, bine. Jocelyn era mai mare ca noi, dar nu cu mult. Poate vreo

douăzeci de ani, dar era chiar drăguţă-drăguţă, cu părul ei roşcat căzând în bucle de-a lungul feţei de porţelan.

Ok, era frumoasă... frumuseţe de

luxen. Mi-am îndreptat spatele.

— Sunt chiar bine, a spus ea. Am renunţat la postul de manager de când cu copiii. Acum lucrez cu jumătate de normă, fiindcă ei îmi ocupă tot timpul, dar tu şi familia ta ar trebui să veniţi să ne vizitaţi, mai ales acum... S-a uitat la mine pentru prima oară, iar zâmbetul i s-a şters. Acum că s-a întors şi Dawson. Roland ar fi încântat să vă vadă.

E clar extraterestră, m-am gândit eu.

— Şi noi la fel. Daemon s-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul şmechereşte. Apropo, Jocelyn, ea este iubita mea, Katy.

Am simţit o plăcere ridicolă întinzându-i mâna.

— Bună.

Jocelyn a clipit şi aş fi putut să jur că faţa ei s-a albit mai tare.

— Iubita?

— Iubita, a repetat Daemon.

Ea şi-a revenit repede şi mi-a strâns mâna. O scânteie micuţă a trecut de pe pielea ei pe a mea, dar m-am făcut că nu observ.

— Îmi pare bine să... să te cunosc, a spus ea şi mi-a dat repede drumul la mână. Ăăă, ce pot să vă ofer?

— Două coca-cola, a cerut el.

După asta Jocelyn s-a îndepărtat, iar eu am ridicat sprâncenele întrebător spre Daemon.

— Jocelyn?

El mi-a mai dat un şerveţel peste grămada mea de rupturi.

— Eşti geloasă, Kitten?

— Pfui. Las-o baltă.

Am încetat

franjureala.

— Ok, poate că am fost puţin, până mi-am dat seama că face parte din PRE.

— PRE? S-a ridicat şi a venit lângă mine. Dă-te mai încolo, a zis.

M-am dat mai încolo.

— Programul de Relocare a Extratereştrilor.

— Ha. Şi-a rezemat braţul de zidul separeului şi şi-a întins picioarele. Da, e fată bună.

Jocelyn s-a întors cu băuturile şi ne-a întrebat dacă vrem să îl aşteptăm mai întâi pe prietenul nostru ca să facem comanda. Am spus nu cu toată gura. Daemon a comandat un sandvici cu chiftea, iar eu am preferat să mănânc din porţia lui. Nu eram prea sigură că o să pot mânca altceva.

După ce s-a hotărât ce să aleagă dintre cartofi prăjiţi şi piure şi au câştigat cartofii prăjiţi, s-a întors spre mine.

— N-o să se întâmple nimic, a spus el încet. Ok?

Mi-am pus faţa curajoasă, am dat din cap şi m-am uitat prin restaurant.

— Nu vreau decât să se termine mai repede.

N-a trecut un minut şi s-a auzit clopoţelul de la uşă; până să ridic privirea, l-am simţit pe Daemon cum se încordează lângă mine. Şi am ştiut – am ştiut din prima clipă. Stomacul mi-a ajuns în gât.

Părul ţepos şi auriu şi-a făcut apariţia – coafat dezordonat cu o tonă de gel – şi apoi ochii aceia castanii s-au lipit de masa noastră de lângă uşă.

Venise Blake.

CAPITOLUL 12

Blake avea un aer foarte sigur pe sine când a pornit către masa noastră şi nu avea nimic de a face cu băţoşenia lui Daemon sau cu zâmbetul lui rece şi arogant. Era un aer de prădător clasic.

Dintr-odată nu mi s-a mai părut o idee bună întâlnirea noastră în public.

— Bart, a tărăgănat Daemon, bătând cu degetele pe zidul separeului, în spatele meu. Nu te-am mai văzut de mult.

— Văd că nici acum nu mi-ai reţinut numele.

Blake s-a strecurat pe scaunul din faţa noastră. Privirea i s-a îndreptat spre grămada de hârtiuţe din faţa mea.

— Hei, Katy.

Daemon s-a aplecat în faţă. Zâmbetul nu îl părăsise, dar cuvintele lui erau ca un vânt polar.

— Cu ea nu vorbeşti. Deloc.

Era imposibil să-l opreşti pe Domnul-Eu când intra în scenă, dar l-am ciupit pe sub masă. Daemon m-a ignorat.

— Păi, dacă o să vorbesc numai cu tine, înseamnă că discuţia noastră o să fie foarte dificilă.

— Şi crezi că îmi pasă? a spus Daemon,

punându-şi şi cealaltă mână pe masă.

Am expirat încet.

— Ok. Hai să trecem la subiect. Unde sunt Chris şi Beth, Blake?

Blake s-a uitat din nou la mine.

— Eu...

Un curent electric a ţâşnit din mâna lui Daemon peste masă şi l-a făcut pe Blake să tresară. S-a tras în spate repede cu un fel de şuierat, uitându-se la Daemon cu ochii îngustaţi.

Daemon a zâmbit.

— Să ştii că de data asta nu poţi să mă intimidezi,

idiotule. Vocea lui Blake era plină de dispreţ.

— Aşa că nu faci decât să-ţi pierzi timpul şi să mă enervezi.

— O să mai vedem noi.

Jocelyn s-a întors cu porţia uriaşă comandată de Daemon şi i-a luat comanda lui Blake. Ca şi mine, nu a cerut decât un suc. Când am rămas din nou singuri, m-am uitat la Blake.

— Unde sunt?

— Ar trebui să vă cred pe cuvânt că n-o să mă îngropaţi în ciment voi doi şi cu ceilalţi, după ce vă spun.

Mi-am dat ochii peste cap auzind aluzia aia la mafia.

— Încrederea e un drum cu două sensuri.

— Şi noi nu avem încredere în tine, a sărit

Daemon. Blake a respirat adânc.

— Nu vă condamn pentru asta. Nu v-am dat niciun motiv să aveţi încredere în mine în afară de faptul că nu le-am spus celor din Daedalus că mutaţia s-a produs.

— Şi pun pariu că de fapt unchiul tău – Vaughn – a fost cel care te-a împiedicat s-o faci, iar tu credeai că îşi îndeplineşte misiunea, am ripostat eu, încercând să nu-mi amintesc expresia de oroare care se aşternuse pe faţa lui Blake atunci când şi-a dat seama că unchiul lui îl trădase.

Nu merita să-mi fie milă de el.

— Dar te-a trădat pentru

bani. Blake a strâns fălcile.

— Aşa e. Şi l-a pus în pericol pe Chris. Dar după aceea am reuşit să-i conving că nu e aşa. Acum ei cred că sunt fericit să fiu un spion. Că am băut gaz şi că mai vreau.

Daemon s-a strâmbat.

— Ca să-ţi salvezi fundul,

normal. El i-a ignorat

comentariul.

— Cert este că Daedalus nu te consideră acum un subiect viabil.

— De unde ştii?

Degetele lui Daemon s-au încleştat pe

furculiţă. Blake i-a aruncat o privire gen

“prost eşti”.

— Singura necunoscută din toată povestea asta e Will. E clar că el a ştiut şi s-a folosit de asta.

— Will nu este cea mai mare şi cea mai enervantă problemă pe care o avem noi acum. Daemon a luat o înghiţitură de mâncare şi a început să mestece încet. Tu ori eşti foarte

curajos, ori eşti incredibil de prost, iar după mine cred că mai degrabă eşti prost.

Blake a pufnit.

— Da. Bine.

Pe faţa lui Daemon a trecut o umbră ameninţătoare şi, o clipă, când Jocelyn a venit cu sucul lui Blake, nimeni nu s-a mişcat. În secunda în care ea a plecat, Daemon s-a aplecat în faţă, iar pe sub gene i se vedeau ochii începând să se aprindă.

— Ţi-am dat o şansă şi tu te-ai întors aici după ce ai ucis pe unul de-ai noştri. Crezi că numai eu trebuie să mă uit peste umăr şi să am grijă. Nici nu ştii cât te înşeli.

În ochii neliniştiţi ai lui Blake a apărut în sfârşit o urmă de teamă, dar vocea i-a rămas neutră.

— E valabil şi pentru tine, frate.

Daemon s-a lăsat pe spate, cu ochii ascunşi sub gene.

— Atâta vreme cât ne înţelegem.

— Să ne întoarcem la Daedalus, am spus eu. De unde ştii că îl supraveghează pe Dawson?

— V-am urmărit pe voi şi i-am văzut în zonă. S-a rezemat de zidul separeului şi şi-a încrucişat braţele la piept. Nu ştiu cât de mult s-a chinuit Will să-l elibereze, dar mi-e greu să cred că putea s-o facă de unul singur. Dawson e liber pentru că ei au vrut să fie

liber.

M-am uitat la Daemon. Suspiciunile lui Blake erau aceleaşi cu ale noastre, dar asta era o problemă de care urma să ne ocupăm altă dată, se pare.

Blake se uita la paharul din faţa lui.

— Uite care e treaba. Eu ştiu locul în care îi ţin pe Chris şi pe Beth. Nu am fost niciodată acolo, dar ştiu pe cineva care a fost şi care poate să ne dea codurile de securitate ca să intrăm în clădire.

— Stai aşa, am spus eu, scuturând din cap. Deci tu nu poţi să ne bagi acolo. E altcineva care poate?

— Dacă-ţi vine să crezi, a chicotit Daemon. Biff e practic inutil.

Buzele lui Blake s-au subţiat.

— Ştiu la ce etaj sunt şi în care celulă, aşa că fără mine, nu veţi face decât să alergaţi de colo-colo prin toată clădirea, invitându-i să vă prindă.

— Iar faţa ta invită pumnul meu, a reacţionat

Daemon. Mi-am dat ochii peste cap.

— Deci nu numai că ne ceri să avem încredere în tine, trebuie să mai avem încredere şi în altcineva?

— Acel *altcineva* este exact ca noi, Katy. Blake îşi pusese

coatele pe masă şi învârtea paharul în mână. Este hibrid şi a reuşit să scape de Daedalus. Şi, după cum e de aşteptat, îi urăşte şi nu vrea decât să se răzbune. N-o să ne înşele.

Dap, nu-mi plăcea nimic din toată povestea asta.

— Şi cum poate cineva “să scape” de

Daedalus? Blake a zâmbit fără niciun pic

de căldură.

— Poate să dispară.

O, da, asta suna foarte credibil. Mi-am dat părul peste umeri, simţindu-mă încolţită.

— Ok, să zicem că facem asta; cum iei legătura cu el?

— N-o să mă credeţi până când n-o să vedeţi cu

ochii voştri. Şi avea dreptate.

— Ştiu unde să-l găsesc pe

Luc. Gura lui Daemon s-a

strâmbat.

— Îl cheamă *Luc*?

Blake a încuviinţat.

— Nu poate fi contactat prin telefon sau e-mail. E puţin cam paranoic şi consideră că guvernul urmăreşte telefoanele şi computerele. Va trebui să mă duc la el.

— Şi unde ar fi asta? a întrebat Daemon.

— În fiecare miercuri seara se duce la un club aflat la câţiva kilometri de Martinsburg, a explicat Blake. O să fie acolo şi miercurea asta.

Daemon a început să râdă, iar eu m-am întrebat ce naiba e aşa de amuzant.

— Singurele cluburi din zona aia a Virginiei de

Vest sunt cele de striptease.

— Aşa s-ar zice.

Pe faţa lui Blake a trecut o umbră de aroganţă.

— Numai că ăsta e un alt fel de club.

Privirea lui s-a întors spre mine.

— Femeile nu se duc acolo în blugi şi pulover.

M-am uitat rece la el şi am pescuit un cartof din farfuria lui Daemon.

— Şi cu ce se îmbracă? Cu nimic?

— Cu aproape nimic.

Acum zâmbetul lui era sincer, iar verdele din ochii lui începuse să strălucească, amintindu-mi de acel Blake pe care îl cunoscusem odată.

— Nasol pentru tine. Perfect pentru mine.

— Tu chiar vrei să mori, aşa-i? a făcut Daemon.

— Câteodată aşa cred. A făcut o pauză şi apoi şi-a mişcat uşor umerii. În fine, ne ducem la el, el ne dă codurile şi demarăm. Intrăm, voi luaţi ce vreţi şi eu iau ce vreau. N-o să mă mai vedeţi după aceea niciodată.

— Ăsta-i primul lucru care îmi place din câte ai spus până acum.

Privirea ascuţită a lui Daemon s-a fixat pe Blake.

— Chestia e că nu prea am încredere în tine. Zici că hibridul ăsta stă în Martinsburg, nu? În zona aia nu e nici măcar un pic de beta-cuarţ. Cum de nu a devenit până acum gustarea de după-amiază a vreunui arum?

Prin ochii lui Blake a trecut o strălucire misterioasă.

— Luc poate să aibă grijă de el.

Ceva nu era în regulă aici.

— Şi unde e luxenul de care e legat?

— Cu el, a spus Blake.

Ei, asta lămurea o problemă, dar tot nu mi se părea în ordine. Rahat, toată povestea asta părea cusută cu aţă albă, dar ce puteam face? Eram deja băgaţi până la gât. Puteam foarte bine să ne afundăm până peste cap – să ne scufundăm sau să înotăm, aşa cum ar fi spus tata.

— Uite, a spus Blake, cu ochii la Daemon. Ce s-a întâmplat cu Adam... n-am vrut să se întâmple niciodată. Şi îmi pare rău, dar exact tu ar trebui să înţelegi mai bine ca oricine. Şi tu ai face orice pentru Katy.

— Aş face.

Daemon s-a cutremurat imperceptibil. Energia statică s-a adunat şi mi-a ridicat firele subţiri de păr de pe corp.

— Deci, dacă o clipă o să cred că vrei să ne tragi pe sfoară, să ştii că n-o să ezit. Nu vei mai avea parte de a treia şansă. Şi nici n-ai văzut deocamdată de ce sunt în stare, băieţaş.

— Ne-am înţeles, a murmurat Blake, cu privirea abătută. Facem asta?

Întrebarea de un milion de dolari – chiar ne

apucam să facem asta? Bătăile inimii lui Daemon s-au liniştit, am simţit asta în pieptul meu. Deja se hotărâse. Nu numai că ar fi făcut orice ca să mă ştie în siguranţă, dar ar fi făcut orice şi pentru fratele lui.

Ne scufundăm sau înotăm.

Am ridicat ochii şi am întâlnit privirea lui Blake.

— O facem.

* * *

Mi-am petrecut aproape toată ziua de sâmbătă acasă la Daemon urmărind un maraton de documentare *Detectivii de fantome* cu cei doi fraţi şi aşteptând-o – sau pândind-o – pe Dee. Trebuia să vină la un moment dat acasă. Aşa spunea Daemon.

Se înserase când s-a întors. Am sărit de pe canapea, l-am şi speriat pe Dawson, care adormise cam de la a patra oră de chestii care se arătau în noapte.

— S-a întâmplat

ceva? Se trezise de-a

binelea.

Daemon s-a tras spre el, în locul meu.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Fratele lui s-a uitat lung la el, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre televizor. Ştiind ce vreau să fac chiar dacă nu-i spusesem nimic, Daemon a dat din cap.

Dee începuse să urce scările fără să spună un cuvânt.

— Ai vreo două minute? am întrebat eu.

— Nu chiar, mi-a aruncat ea peste umăr şi a continuat să urce.

Mi-am îndreptat spatele şi am urcat după ea.

— Păi, dacă ai avea măcar un minut, m-aş mulţumi şi cu ăla.

Ea s-a oprit în capul scărilor şi s-a întors spre mine. O clipă, m-am gândit că vrea să mă îmbrâncească pe scări, ceea ce mi- ar fi dat planurile peste cap cu totul.

— Bine, a zis ea şi apoi a oftat de parcă i s-ar fi cerut să spună nişte formule de trigonometrie. Ar trebui să terminăm o dată pentru totdeauna.

Nu aşa aş fi vrut să înceapă discuţia noastră, dar cel puţin vorbea cu mine. M-am dus în dormitor după ea. Ca de fiecare dată când intram aici, am fost copleşită de abundenţa de *roz*. Pereţi roz. Cuvertură roz. Laptop roz. Covor roz. Abajururi roz.

Dee s-a aşezat pe un scaun lângă fereastră, încrucişându-şi gleznele subţiri.

— Ce vrei, Katy?

Mi-am adunat curajul şi m-am aşezat pe marginea patului. Toată ziua îmi pregătisem discursul ăsta lung, dar acum, brusc, nu voiam decât să cad la picioarele ei. Am văzut o umbră de nerăbdare pe chipul ei delicat şi mi s-a strâns stomacul.

— Nu ştiu cum să încep, am recunoscut eu

încet. Ea a respirat greu.

— Ai putea să începi cu minciunile tale de luni

de zile. Am tresărit, dar meritam asta.

— În noaptea aceea din luminiş, când ne-am luptat cu Baruck, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar nu Daemon l-a ucis.

— Tu l-ai ucis?

Se uita pe fereastră, jucându-se încet cu o buclă neagră de păr.

— Da... am intrat în conexiune cu el... şi cu tine. Noi... noi am presupus că s-a întâmplat aşa fiindcă Daemon m-a vindecat înainte. Cumva, toate vindecările alea ne conectaseră.

Urme de frică din noaptea aceea încercau să iasă din nou la suprafaţă, răscolindu-mi stomacul.

— Dar eram rănită – foarte grav, cred, iar după ce ai plecat, Daemon m-a vindecat.

Umerii ei s-au încordat.

— Prima minciună, nu? Mie mi-a spus că eşti bine, iar eu am fost fraieră şi l-am crezut. Păreai... chiar grav. Şi pe urmă, după ce a plecat Daemon, nu te comportai prea normal. Trebuia să-mi dau seama că s-a întâmplat ceva... A scuturat uşor din cap: în fine, puteai totuşi să-mi spui adevărul. Nu cred că ţi-era teamă că o să mă supăr sau ceva de genul ăsta.

— Ştiu, m-am grăbit eu s-o aprob. Dar nici noi nu ştiam prea bine ce se întâmplase. Am crezut că e mai bine să nu spunem nimic până nu ne dăm şi noi

seama. Iar când ne-am dat seama că eram conectaţi, deja... apăruseră alte probleme.

— Blake?

Parcă a scuipat numele şi şi-a lăsat şuviţa de păr din mână.

— El... şi altele. Aş fi vrut să mă aşez lângă ea, dar ştiam că nu trebuie s-o forţez. Au început să mi se întâmple tot felul de lucruri. Voiam un pahar cu ceai, iar paharul zbura din dulap. Nu puteam să controlez nimic şi mi-a fost teamă că o să vă expun pe voi din cauza asta.

S-a uitat la mine şi apoi a lăsat ochii în jos.

— Dar i-ai spus lui

Daemon. Am dat din cap.

— Numai pentru că am crezut că el poate să ştie ce mi se întâmplă, din moment ce el mă vindecase. Nu pentru că aveam mai multă încredere în el decât în tine.

Dee a ridicat ochii spre mine.

— Dar n-ai mai vrut să mai ieşi cu mine.

Obrajii mi s-au înroşit de ruşine. Luasem o grămadă, o groază de decizii proaste.

— Am crezut că e mai bine aşa. Că dacă aş fi ajuns să fac vreo mişcare greşită, să nu te implic şi pe tine.

A râs scurt, ca un lătrat.

— Eşti exact ca Daemon. Mereu consideri că ştii tu mai bine decât alţii.

Am vrut să răspund, dar ea a continuat.

— Mişto e că te-aş fi putut ajuta. Dar acum e oricum prea târziu.

— Îmi pare rău.

Aş fi vrut ca aceste trei cuvinte să poată şterge toate greşelile pe care le făcusem.

— Chiar îmi pare...

— Şi cu Blake ce-a fost?

S-a uitat la mine cu

duritate. M-am uitat în

jos, spre mâini.

— La început, nu ştiam cine e. Sincer, îmi plăcea fiindcă era normal. Nu era ca Daemon şi am crezut... am crezut că nu trebuie să mă tot întreb dacă Blake mă place sau nu, cum era cu Daemon. Am râs, dar râsul meu a sunat la fel de aspru ca al lui Dee. Am fost o idioată. De la început Daemon nu a avut încredere în Blake. Eu am crezut că e gelos sau că aşa face el de obicei. Dar apoi, când eram odată la restaurant cu el, a apărut un arum şi am aflat ce este el.

Dee s-a estompat şi apoi a apărut lângă şifonier, cu mâinile în şolduri.

— Fă-mă să înţeleg. A apărut un arum şi nu ţi-a trecut prin cap să-mi spui şi mie sau celorlalţi despre asta?

M-am răsucit spre ea.

— Ba da, dar Blake l-a ucis, iar Daemon ştia. Şi noi oricum îi supravegheam...

— Mie mi se pare o scuză jalnică.

Era o scuză? Era, fiindcă ar fi trebuit să le spun. Am înghiţit nodul care mi se formase în gât. Ochii ei străluceau puternic.

— Tu n-ai idee cât de greu mi-a fost la început să-ţi ascund adevărul! Cât îmi era de teamă că o să păţeşti ceva din cauza noastră... Dee s-a oprit şi a închis ochii. Nu-mi vine să cred că Daemon mi-a ascuns toate astea.

— Nu trebuie să te superi pe Daemon. A făcut tot ce a putut să oprească asta. Nu a crezut că Blake vrea doar să mă ajute să-mi controlez abilităţile. A fost vina mea.

Iar sentimentul acesta de vinovăţie mă consuma bucată cu bucată.

— Eu am crezut că Blake ar putea să mă ajute. Că, dacă aş putea să-mi controlez abilităţile, aş putea să lupt – aş putea să vă ajut. Că n-ar mai fi trebuit să vă faceţi griji pentru mine sau să mă protejaţi. N-aş mai fi fost problema voastră.

A deschis ochii repede.

— Tu n-ai fost niciodată o problemă pentru mine, Katy! Ai fost cea mai bună prietenă a mea – prima şi singura mea prietenă adevărată. Şi da, poate că învăţ cam greu cum funcţionează toată treaba asta cu prietenia, dar ştiu sigur că prietenii trebuie să aibă încredere unul în altul. Iar tu ar fi trebuit să-ţi dai seama că eu nu te consider nici slabă şi nici o problemă.

— Eu...

Am încercat să vorbesc, dar nu ştiam ce să spun.

— Nu ai crezut niciodată în prietenia noastră. Ochii i s-au umezit şi m-am simţit ca ultimul om.

— Asta mă doare cel mai mult. De la bun început n-ai avut încredere în mine.

— Ba da! Am vrut să mă ridic, dar am îngheţat. Am luat decizii tâmpite, Dee. Am făcut greşeli. Iar când mi-am dat seama cât de mari erau greşelile pe care le-am făcut era...

— Prea târziu, a şoptit ea. Era prea târziu, nu-i aşa?

— Da. Voiam să respir, dar mă tot înecam. Blake era ce era şi tot ce s-a întâmplat a fost din vina mea. Ştiu asta.

Dee a venit spre mine, cu paşi egali şi înceţi.

— De cât timp ştiai de Beth şi Dawson?

Am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea. O parte uriaşă din mine ar fi vrut să mint – aş fi vrut să spun că nu ştiam decât după ce a confirmat Will, dar nu am putut.

— Înainte de vacanţa de Crăciun am văzut-o pe Beth. Apoi Matthew a confirmat că dacă Beth era în viaţă, atunci trebuia să fie şi Dawson în viaţă.

Ea şi-a înăbuşit un strigăt şi a strâns pumnii.

— Cum... cum ai îndrăznit?

Eram convinsă că vrea să mă plesnească şi obrajii mă usturau de parcă ar fi făcut-o deja. Într-un fel, aş fi vrut s-o facă.

— Nu ştiam dacă o să reuşim să-l găsim sau dacă

o să putem să-l aducem acasă. Nu voiam să-ţi faci speranţe şi apoi să ai sentimentul că-l pierzi iar.

Dee se uita la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Ăsta-i cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Dă-mi voie să ghicesc – a fost ideea lui Daemon, nu? Fiindcă aşa pare. Ar vrea să mă protejeze dându-mă la o parte – rănindu-mă.

— Daemon...

— Nu, a spus ea, întorcându-se.

Vocea îi tremura.

— Nu îi lua apărarea. Îl cunosc pe fratele meu. Ştiu că are intenţii bune, care de cele mai multe ori sfârşesc prost. Dar tu... tu ştiai cât de mult am suferit eu pentru că l-am pierdut pe Dawson. Nu numai Daemon a fost distrus. Poate că n-am făcut casa să se năruie, dar o parte din mine a murit în ziua când ei m-au anunţat că nu mai e. Meritam să ştiu din prima clipă în care ai bănuit că trăieşte.

— Ai dreptate.

Corpul ei a licărit o secundă.

— Ok. Ok... să lăsăm astea. Dacă mi-ai fi spus ce e cu Blake, eu şi Adam am fi ştiut în ce ne băgăm. Tot am fi făcut-o
– crede-mă, am fi intrat oricum în casă ca să te ajutăm –, dar nu am fi fost aşa de orbi.

Mi se strânsese gâtul. Era o pată pe sufletul meu, întunecată şi rece. Nu îl omorâsem eu pe Adam, dar contribuisem şi eu la moartea lui. Ca un fel de

complice post-factum. Oamenii fac mereu greşeli, dar greşelile astea nu ucid oameni.

A mea aşa a făcut.

Umerii mi s-au lăsat sub greutatea acestui gând. Să-ţi ceri iertare nu schimba cu nimic lucrurile, nici pentru mine, nici pentru ea. Nu puteam să întorc timpul înapoi. Nu puteam decât să merg înainte şi să încerc să-mi răscumpăr greşeala.

Dee se uita la mine şi o vedeam plină de furie. S-a întors iar la locul ei de lângă fereastră, s-a aşezat şi şi-a strâns picioarele la piept.

— Iar acum vreţi să faceţi o altă greşeală.

— Nu avem de ales, am spus. Chiar nu avem.

— Ba da, aveţi. Am putea să avem grijă de Blake şi de cine o fi ăla cu care a vorbit.

— Dar Dawson? am întrebat eu

încet. Nu a răspuns multă vreme.

— Ştiu că aş putea să las la o parte ce simt eu pentru Blake de dragul lui, dar nu pot. Nu e bine. Ştiu. Dar nu pot.

Am dat din cap.

— Nu îţi cer asta, dar nu vreau ca relaţia noastră să mai fie aşa. Trebuie să fie o soluţie...

Mândria mea a zburat pe fereastră.

— Mi-e dor de tine, Dee, și nu pot să suport ca nu mai vorbim şi că eşti supărată pe mine. Vreau să trecem peste asta.

— Îmi pare rău, a şoptit ea.

Lacrimile mi se adunaseră în
gât.

— Ce pot să fac să îndrept lucrurile?

— Nu poţi să faci nimic. Şi nici eu. Dee a scuturat capul cu tristeţe. Nu pot să îndrept moartea lui Adam. Nu pot să îndrept situaţia asta, când tu şi Daemon vă imaginaţi că e un lucru bun să colaboraţi cu Blake. Şi nu pot să îndrept prietema noastră. Unele lucruri pur și simplu nu pot fi reparate.

CAPITOLUL 13

Marţi după şcoală, Lesa a venit la mine să învăţăm împreună pentru examenul de la bio de a doua zi, ceea ce era naşpa, fiindcă ultimul lucru la care mă puteam gândi acum era şcoala. Pe de o parte, speram ca Matthew să reprogrameze examenul, fiindcă ştia ce trebuie să fac mâine-seară. Chiar am sugerat asta luni după ore, dar, o, nu, nu se poate.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu de la computer, cu manualul de bio în braţe, aproape necitit. Lesa îşi citea notiţele, iar eu trebuia s-o ascult, în schimb deschisesem laptopul, fiindcă svusesem o copie după un roman nou pentru tineri şi voiam să postez pe Teaser Tuesday.

Am scris repede câteva cuvinte, am selectat şi nişte replici, cu un zâmbet diabolic. “Eu eram puterea lui – asul pe care îl avea în mânecă. Eu eram începutul şi el era sfârşitul. Iar împreună noi eram totul.” Am apăsat *post* şi apoi am închis coperta frumuşică de chihlimbar a cărţii.

— Nu eşti deloc atentă, a spus Lesa, ridicându-se.

— Ba da, sunt. M-am întors spre ea, străduindu-mă

să nu zâmbesc. Ziceai ceva de celule şi organisme.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Uau. Ai reţinut ceva.

— O să pic. Am lăsat capul pe spate, am închis ochii şi am oftat jalnic: Pur şi simplu nu mă pot concentra. Aş prefera să citesc ceva interesant – ca asta.

Am făcut un gest cu mâna spre cartea despre care postasem şi apoi spre teancul celălalt de cărţi.

— Şi mai am de făcut şi o altă chestie mâine-seară.

— A. Ce chestie? O chestie cu Daemon şi, dacă zici da, măcar spune-mi că acea chestie începe cu *s* şi se termină cu *x*.

Am căscat ochii şi apoi m-am încruntat.

— Frate, eşti mai rău ca un mascul.

Ea a dat din cap şi buclele i s-au clătinat.

— Ştiai asta.

Am aruncat pixul spre ea. Ea a închis caietul râzând.

— Deci, ce trebuie să faci mâine-seară de nu te poţi concentra?

Nu puteam să-i spun prea multe, dar eram încărcată de o agitaţie nervoasă şi nevoia de a vorbi m-a făcut să-mi dau drumul la gură.

— Eu şi Daemon mergem la un fel de... club sau ceva de genul ăsta, undeva în Martinsburg, ca să vizităm nişte prieteni de-ai lui.

— Păi, sună bine.

Am ridicat din umeri. Mamei mele îi spusesem deja că mergem la film şi, din moment ce avea să

fie la serviciu, întârzierea nu era o problemă. Problema era că habar n-aveam

cu ce să mă îmbrac, iar chestia cu Dee mă aruncase într-o depresie majoră.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus la şifonier.

— Ar trebui să port ceva sexy. Nu am nimic

sexy. Lesa a venit după mine.

— Sunt convinsă că trebuie să fie ceva acolo.

Era un ocean de blugi şi de pulovere, nimic din ce sugerase Blake. Eram plină de furie. Cu Blake înapoi la şcoală, totul se dăduse peste cap. Era un criminal – colegul meu de laborator era un criminal.

Scârbită, am dat la o parte un teanc de blugi.

— Dap, nu prea cred.

Lesa m-a împins

deoparte.

— Dă-mi voie să mă uit. Eu sunt regina combinaţiilor deştepte şi sexy. Cel puţin aşa crede Chad şi cam trebuie să-i dau dreptate – a fluturat rapid spre mine un zâmbet impertinent – fiindcă are gusturi fine.

M-am rezemat de perete.

— Fă o magie.

Cinci minute mai târziu, eu şi Lesa ne uitam la nişte chestii aşezate pe patul meu de parcă stăteau pe o prostituată invizibilă. Obrajii mei erau deja roşii ca sfecla.

— Câh...

Lesa a chicotit.

— Dacă ţi-ai vedea faţa...

Am scuturat din cap disperată.

— Tu vezi cu ce mă îmbrac eu de obicei? Asta... asta nu sunt eu.

— Asta-i chestia mişto când te duci la un club, mai ales la unul care e în afara oraşului. Şi-a încreţit uşor nasul: De fapt, aici nu e niciun club, aşa că toate sunt în afara oraşului, dar, în fine, aşa poţi să fii altcineva. Să laşi stripperiţa din tine să iasă şi să se joace.

Am izbucnit în râs.

— Stripperiţa din

mine? A încuviinţat

din cap.

— Nu te-ai strecurat niciodată într-un bar sau într-un club?

— Ba da, dar alea erau pe plajă şi toată lumea era îmbrăcată de vară. Acum nu e vară.

— Şi?

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am întors spre pat. Lesa găsise o fustă de blugi pe care o comandasem anul trecut pe internet pentru vară, dar care s-a dovedit a fi prea scurtă. Adică scurtă încât abia îmi acoperea fundul, iar mie mi-a fost lene s-o mai trimit înapoi. Niţel mai sus de fusta de blugi aşezase un pulover scurt, pe care de obicei îl purtam peste un tricou sau peste o maletă. Avea mâneci lungi, aşa că putea să-mi acopere cicatricele de la

încheieturi, dar în rest mai nimic. Pe jos pusese o pereche de cizme până la genunchi pe care le cumpărasem iarna trecută de la reduceri.

Şi asta era

tot. Dap,

asta era.

— O să mi se vadă şi fundul, şi

sânii. Lesa s-a strâmbat.

— Sânii o să fie acoperiţi.

— Dar burta o să fie goală!

— Ai o burtă frumoasă, arat-o. A luat fusta şi şi-a potrivit-o pe talie. După ce termini cu asta, poate mi-o împrumuţi şi mie.

— Sigur, am zis, apoi m-am încruntat. Unde ai de gând să te duci cu ea?

— La şcoală. A început să râdă când mi-a văzut faţa. O să pun nişte colanţi pe dedesubt, ruşinoaso.

Am avut o revelaţie.

— Colanţi! M-am întors repede spre şifonier şi am început să răscolesc printre ciorapi. Am scos o pereche de colanţi negri opaci. A-ha! Aş putea să-mi pun ăştia.

Şi o jachetă... poate şi o mască.

Ea mi-a smuls colanţii din mână şi i-a aruncat.

— Nu poţi să-i pui pe

ăştia. Mi-a căzut faţa.

— Nu?

Ea s-a uitat peste umărul meu şi apoi a zâmbit, s-a

întins şi a scos din şifonier ceva.

— Ăştia da.

Am rămas cu gura căscată. În mâna ei atârna o pereche de colanţi vărgaţi.

— Ăştia sunt de la un costum de Halloween.

— Perfect.

I-a aşezat pe pat.

Doamne, Maica Domnului... M-am aşezat turceşte pe podea.

— Păi, măcar Daemon cred că ar fi încântat.

— Să ştii că da. S-a lăsat pe pat şi zâmbetul îi pierise. Pot să te întreb ceva şi să-mi răspunzi cinstit?

Am auzit soneria de alarmă, dar am dat din cap. Ea a respirat adânc.

— Serios, cât de bine sărută Daemon? Fiindcă îmi imaginez că te face pur şi simplu...

— Lesa!

— Ce? O fată trebuie să afle chestii de-

astea. Mi-am muşcat buzele şi am

roşit.

— Haide, e momentul confesiunilor şi al tandreţii.

— El... el sărută de parcă ar fi mort de sete, iar eu aş fi apa... M-am lovit cu palmele peste obrajii roşii. Nu-mi vine să cred că am spus asta cu voce tare.

Lesa a chicotit.

— Seamănă cu cărţile alea de dragoste pe care le citeşti tu.

— Seamănă. Am chicotit şi eu. Dar, of,

Doamne, e adevărat. Sunt ca un pudel care se face fleaşcă atunci când mă

sărută. E jenant. Sunt ceva gen “Mulţumesc, pot să mai capăt unul?” Trist.

Am început amândouă să râdem. Era ciudat, fiindcă am simţit cum o mare parte din tensiune mi se risipeşte. Să chicoteşti aşa despre băieţi era uimitor de normal.

— Îl iubeşti, nu-i aşa? a întrebat ea după ce ne-am mai potolit.

— Da. Mi-am întins picioarele şi am oftat. Chiar îl iubesc. Dar tu pe Chad?

Ea s-a lăsat să alunece din pat şi s-a aşezat pe podea, rezemată de el.

— Îmi place de el – îmi place mult. Dar o să mergem la facultăţi diferite. Aşa că trebuie să fiu realistă.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Eu şi Chad ne simţim bine şi, serios acum, care ar fi sensul dacă nu te simţi bine? Asta e deviza mea în viaţă. A făcut o pauză şi şi-a împins buclele ei răzleţe de pe faţă, apoi a spus: Cred că ar trebui s-o învăţ şi pe Dee deviza asta. Ce dracu’ se întâmplă cu ea? Nici acum nu vorbeşte cu mine şi cu Carissa.

Toată veselia mea a dispărut şi m-am încordat iar. *Nu pot*

să îndrept prietenia noastră. Încercasem – chiar încercasem –, dar stricăciunile provocate se pare că erau ireparabile.

Am oftat.

— A trecut prin multe chestii – cu Adam şi cu întoarcerea lui Dawson.

Lesa a prins din zbor ideea.

— Dar nu e totuşi o chestie ciudată?

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi se pare ciudat? Tu nu erai aici atunci, dar Beth şi Dawson erau un fel de Romeo şi Julieta ai statului Virginia de Vest. Nu-mi vine să cred că acum nu mai ştie de ea.

Am simţit un fior de nelinişte pe şira spinării.

— Nu ştiu. Tu ce crezi?

Lesa s-a uitat într-o parte, muşcându-şi buza de jos.

— E tare ciudat. Iar Dawson e absolut diferit acum. E aşa de ursuz şi serios.

M-am chinuit să găsesc ceva de spus.

— Păi, probabil că încă mai ţine la ea şi e supărat că lucrurile n-au mers şi îi lipseşte şi Adam. Sunt tot felul de chestii acolo, să ştii.

— Cred că da. S-a uitat la mine dintr-o parte. Unii au început să vorbească.

Mi s-au ascuţit simţurile.

— Despre ce să vorbească?

— Păi, ştii tu, bârfitorii de serviciu – Kimmy şi ceilalţi. Dar s-au întâmplat o groază de chestii ciudate pe aici. Lesa şi-a întins picioarele şi apoi şi-a

strâns buclele rebele într-o coadă.

Mai întâi, Beth şi Dawson au dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului. Apoi Sarah Butler s-a evaporat vara trecută.

Pielea mea parcă era acoperită cu gheaţă. Sarah Butler fusese la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. În noaptea în care eu fusesem atacată de arum, Daemon apăruse la fix şi îl gonise. De furie, arumul o omorâse pe fată.

Lesa a început să se plimbe prin cameră.

— Apoi a dispărut Simon Cutters. Adam moare într-un accident ciudat de maşină şi apoi Dawson răsare de nicăieri, fără iubirea vieţii lui.

— E ciudat, am zis eu încet, dar toate sunt coincidenţe.

— Oare?

Ochii ei negri străluceau. A scuturat din cap.

— Unii băieţi – prietenii lui Simon – sunt convinşi că s-a întâmplat ceva cu el.

O, nu.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că a fost omorât. S-a aşezat lângă mine şi a vorbit încet, de parcă ar fi vrut să nu fie auzită de cineva. Şi că Adam ar fi fost implicat în chestia asta.

— Ce?

Ok, la asta chiar nu mă

aşteptam. Ea a dat din cap.

— Ei cred că Adam de fapt nu e mort. N-a fost nicio înmormântare şi toate astea. Ei cred că a fugit înainte ca poliţia să-şi dea seama că i-a făcut ceva lui Simon.

Am rămas uitându-mă la ea.

— Crede-mă, Adam e mort. E mort de-a

binelea. Şi-a strâns buzele.

— Te cred.

Nu prea mi se părea.

— Dar de ce cred ei că Adam are vreo legătură cu Simon?

— Păi... unii cred că Simon a încercat ceva cu tine. Şi că Daemon l-a bătut de i-a sunat apa în cap. Poate a încercat ceva şi cu Dee, iar Adam nu s-a mai putut controla.

Am râs, mai mult din cauza şocului.

— Adam nu putea să izbucnească aşa. Nu era genul.

— Şi eu cred asta, dar alţii... S-a lăsat pe spate. În fine, să lăsăm tâmpeniile astea – o să arăţi super-sexy mâine-seară.

Apoi discuţia a alunecat spre şcoală, dar eu rămăsesem cu o senzaţie de răceală în stomac, ca o înţepătură. Ca atunci când ai făcut ceva rău şi eşti gata să fii prins.

Dacă lumea începea să fie atentă la toate ciudăţeniile care se întâmplau pe aici, cam cât timp

ar dura până să dibuiască indiciile care să-i ducă la sursă? La Daemon, la familia lui, la specia lui şi la mine?

CAPITOLUL 14

Martinsburg nu era chiar un orăşel, dar nici un oraş propriu-zis, cel puţin nu după standardele din Gainesville. Era o localitate în plină dezvoltare, aflată la doar o oră distanţă de capitala statului. Era situat chiar la limita dintre state, adăpostit de doi munţi – un fel de poartă spre oraşe mari, precum Hagerstown şi Baltimore. Partea de sud a oraşului era puternic dezvoltată – magazine, restaurante pentru care mi-aş fi dat şi cartea preferată numai ca să existe şi în Petersburg şi clădiri de birouri. Era chiar şi un Starbucks şi pe bune dacă nu m-am simţit ca dracu' să trec pe lângă el şi să nu mă opresc. Eram în întârziere.

Excursia noastră începuse prost, ceea ce nu era un semn bun pentru restul serii.

Mai întâi, Blake şi Daemon s-au luat la harţă înainte să apucăm măcar să ieşim din Petersburg. Ceva despre cum se poate ieşi cel mai repede în afara statului, spre est. Blake susţinea că trebuie s-o luăm spre sud, Daemon susţinea că cel mai bine e spre nord. S-a pornit o ceartă monstruoasă.

În cele din urmă a câştigat Daemon, fiindcă el era la volan, iar Blake stătea îmbufnat în spate. Apoi, în

apropiere de Deep Creek, am nimerit în plin viscol, ceea ce ne-a încetinit, iar Blake a prins ocazia să spună că probabil drumurile din sud erau mai bune.

Apoi, cantitatea de obsidian cu care eram decorată şi lipsa hainelor mă făcea să mă simt aiurea. Urmasem sfatul Lesei, spre fericirea lui Daemon. Dacă mai făcea vreun comentariu despre lungimea fustei mele, eram gata să-l pocnesc.

Iar dacă ar fi făcut Blake vreunul, Daemon l-ar fi desfigurat. Mă aşteptam ca din moment în moment să apară o flotă de arumi din senin şi să zboare maşina de pe drum, dar până la momentul acesta obsidianul de la lănţişor, de la brăţară şi de la pumnalul ascuns în cizmă – auzi, în cizmă! – rămăsese rece. Când am ajuns la Martinsburg, îmi venea să sar din mers din maşină. Apropiindu-ne de ieşirea spre Falling Waters, Daemon a întrebat:

— Pe care din ele?

Blake s-a aplecat în faţă, proptindu-şi coatele de scaunele noastre.

— Încă o ieşire – pe la Spring Mills. Ieşi prin stânga, ca şi cum te-ai întoarce spre Hedgesville sau Back Creek.

Back Creek[8]? Am scuturat din cap. Civilizaţia noastră avansase aşa de mult, dar denumirile astea parcă spuneau altceva.

După vreo trei kilometri de la ieşirea din

autostradă, Blake a spus:

— Vezi staţia aia veche de benzină – pompele?

---

[8] Deep Creek – Pârâul adânc, Falling Waters – Ape curgătoare; Spring Mill

– Moară de apă; Back Creel – Pârâul ascuns.

— Da.

— Întoarce acolo.

M-am lăsat pe spate să mă uit mai bine. Pompa antică era înconjurată de buruieni înalte. Era acolo şi o clădire – de fapt o cocioabă – în spatele pompelor.

— Clubul e într-o

benzinărie? Blake a râs.

— Nu. Mergi pe lângă clădire. Rămâi pe drumul de pământ. Bombănind că o murdăreşte pe Dolly, Daemon a urmat indicaţiile seci pe care le dădea Blake. Drumul de pământ era mai mult o cărare făcută de cauciucuri de maşină. Era aşa de întuneric, încât eram gata să le spun să ne întoarcem.

Cu cât înaintam, cu atât peisajul era mai sinistru. Copaci groşi se îngrămădeau în jurul cărării, iar din când în când apărea câte o clădire dărăpănată, cu ferestre sparte şi cu găuri negre în locul unde odinioară se găseau uşile.

— Nu ştiu ce să zic, am zis eu. Cred că am mai văzut toate astea în *Texas Chainsaw Massacre*.

Daemon a pufnit în râs. SUV-ul sălta pe terenul denivelat şi apoi au apărut nişte maşini. Peste tot. Maşini parcate aiurea, pe lângă copaci, pe câmp. În spatele şirurilor de maşini se vedea o clădire pătrăţoasă şi scundă, care nu avea nicio lumină pe

afară.

— Ok. Cred că de fapt în *Hostel* – 1 *şi* 2 – am văzut chestia

asta.

— O să fie bine, a spus Blake. Locul este ascuns ca să fie discret, nu fiindcă aici se răpesc şi se omoară trecătorii.

Îmi rezervam dreptul să mă îndoiesc foarte tare de asta. Daemon a parcat cât de departe a putut, îngrijorat mai degrabă să nu o julească cineva pe Dolly decât că am putea fi mâncaţi de Bigfoot.

Un tip venea împleticit dinspre maşini. Lumina lunii se oglindea în lanţul lui cu ţepi şi în coafura verde.

Sau să fim mâncaţi de un puşti gotic.

Am deschis portiera şi am coborât, strângându-mi jacheta pe lângă mine.

— Ce fel de local e ăsta?

— Un local foarte diferit, a fost răspunsul lui Blake.

A trântit portiera şi Daemon era gata să-i rupă capul. Dându-şi ochii peste cap, Blake a venit lângă mine.

— Va trebui să-ţi laşi jacheta.

— Ce? M-am uitat urât la el. E ger afară. Îmi vezi respiraţia?

— N-o să îngheţi în două secunde până intrăm pe uşă. N-o să te lase să intri.

Simţeam că mi se înmoaie picioarele şi m-am

uitat neajutorată la Daemon. Ca şi Blake, era îmbrăcat în blugi negri şi tricou. Dap. Atâta. Se pare că tipii ăştia nu aveau şi pentru bărbaţi un cod vestimentar.

— Nu pricep, m-am văitat eu.

Jacheta era salvarea mea. Era destul de rău că franjuraţii mei colanţi nu-mi acopereau cum trebuie picioarele.

— Nu e deloc cinstit.

Daemon s-a apropiat de mine şi m-a prins de mâini. O şuviţă ondulată de păr i-a căzut pe ochi.

— Nu trebuie să facem asta dacă nu vrei. Vorbesc serios.

— Dacă nu vrea, atunci am pierdut timpul degeaba.

— Taci din gură, a mârâit Daemon peste umăr şi apoi s-a întors spre mine. Pe bune. Spune-mi acum şi mergem acasă. Trebuie să mai existe o cale.

Dar nu mai era o altă cale. Blake, Dumnezeu să mă ierte, avea dreptate. Pierdeam timpul. Am clătinat din cap, m-am dat un pas înapoi şi mi-am descheiat jacheta.

— Sunt bine. Mi-am pus ţoale de fată mare şi toate chestiile.

Daemon s-a uitat la mine tăcut cum îmi scot armura. Am dat jacheta jos, am respirat adânc şi am aşezat-o pe banchetă. Cât de frig era, corpul meu tot reuşea să se simtă de parcă ardea în flăcări.

— Dap, a făcut Daemon, aşezându-se ca un scut în faţa mea. Nu sunt prea sigur de asta.

Peste umărul lui, Blake a ridicat sprâncenele.

— Uau.

Daemon s-a întors fulgerător spre el, cu braţul ridicat, dar Blake s-a ferit repede în stânga, evitând la milimetru lovitura.

Au apărut scântei alb-roşii care luminau în întuneric ca nişte artificii.

Mi-am încrucişat mâinile peste mijlocul meu gol, expus de puloverul prea scurt şi de talia joasă a fustei. Mă simţeam dezbrăcată, ceea ce era stupid, fiindcă am fost îmbrăcată la viaţa mea şi în costum de baie. Am scuturat din cap şi m-am apropiat de Daemon.

— Hai să intrăm acolo.

Ochii lui Blake au trecut peste mine suficient de repede cât să evite moartea sigură pe care i-o pregătea extraterestrul iritat din spatele meu. Mă mânca pumnul să-i dau una să-i sară capacele.

Am ajuns repede la uşa de oţel din colţul clădirii. Nu era nicio fereastră nicăieri, dar, pe măsură ce ne apropiam, începea să se audă muzică dinăuntru.

— Şi ce facem, ciocănim la uşă...?

De undeva din întuneric a apărut o matahală. Avea braţele ca nişte trunchiuri de copaci care se iveau de sub salopeta uzată pe care o purta. Nu avea tricou, de parcă ar fi fost afară vreo patruzeci de grade sau cam aşa ceva. Părul individului era alcătuit din trei rânduri de ţepi aşezaţi pe o ţeastă cheală. Smocuri mov.

Îmi plăcea movul.

Am înghiţit în sec, agitată.

Piercingurile îi străluceau peste tot: în nas, în buze, în sprâncene. Loburile urechilor erau găurite de nişte bolţuri uriaşe. S-a oprit în faţa noastră fără niciun cuvânt, s-a uitat întâi la băieţi şi apoi la mine.

— Vezi ceva ce-ţi place? a întrebat Daemon.

Tipul era imens – mare ca un luptător de wrestling – şi rânjea de parcă îl evalua pe Daemon pentru masa lui de prânz. Şi ştiam că şi Daemon făcea acelaşi lucru. Probabilitatea să ieşim din chestia asta fără niciun masacru era destul de mică.

Blake a intervenit.

— Am venit doar să ne distrăm. Atât.

Luptătorul de wrestling a rămas tăcut o secundă şi apoi s-a întins spre uşă. Cu ochii la Daemon, a deschis uşa şi muzica a năvălit afară. A făcut o plecăciune batjocoritoare.

— Bine aţi venit la The Harbinger[9]. Petrecere frumoasă.

The Harbinger? Ce drăguţ... un nume foarte potrivit pentru un club.

Blake s-a uitat peste umăr şi a spus:

— Cred că te place, Daemon.

— Taci din gură, a făcut Daemon.

Blake a început să râdă şi a intrat, iar picioarele mele s-au târât printr-un coridor îngust care ne-a transportat brusc într- un alt univers. Unul plin de

enclave umbroase şi lumini stroboscopice, iar mirosul care plutea în el te copleşea. Nu era

---

[9] Mesagerul.

chiar urât, dar era un amestec de transpiraţie, parfum şi alte arome discutabile. Izul greu de alcool plutea în aer.

Lumini albastre, roşii şi albe ţâşneau de peste tot şi se loveau de grămada de corpuri care se unduiau pe muzică, la intervale ameţitoare. Dacă aş fi fost predispusă la crize, eram de mult pe podea. Toată pielea aia goală – mai ales cea feminină – strălucea de parcă fetele erau acoperite cu praf lucios. Ringul de dans era plin, trupurile se mişcau, unele pe ritm, altele pur şi simplu. În spatele ringului se vedea o scenă de dans. O fată cu păr lung şi blond se învârtea în mijlocul acestui haos; era scundă, dar corpul ei subţire se unduia cu graţie de dansatoare, învârtindu-se în mişcări fluide.

Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Încetase să se învârtă; acum partea de jos a corpului ei se mişca pe ritmul muzicii şi îşi dăduse pe spate părul transpirat. Figura ei radia de inocenţă, avea un zâmbet frumos şi deschis. Era tânără – mult prea tânără pentru a se afla într-un loc ca ăsta.

Apoi am început din nou să studiez mulţimea, erau o groază de tineri care nu împliniseră vârsta legală pentru a consuma alcool. Unii da, dar marea majoritate păreau să fie de vârsta noastră.

Dar cea mai interesantă chestie era deasupra scenei. Din tavan atârnau nişte cuşti, în care se aflau nişte fete sumar îmbrăcate. Mama mea le-ar fi spus *dansatoare go-go*. Nu prea ştiam cum se numesc acum, dar fetele aveau nişte cizme super-

mişto. Partea de sus a feţei era acoperită cu nişte măşti strălucitoare. Toate aveau părul vopsit în culorile curcubeului.

M-am uitat spre partea descoperită a corpului meu, care se vedea între bluză şi fustă. Dap, aş fi putut să fiu şi mai dezbrăcată.

Ceea ce mi se părea şi mai ciudat e că nu se zărea nicăieri vreo masă sau vreun scaun. Pe laturile întunecoase ale sălii se vedeau nişte canapele, dar nici nu mă gândeam să mă duc să stau acolo.

Daemon mă ţinea ferm de umeri şi s-a aplecat spre mine să- mi vorbească la ureche.

— Nu prea eşti în elementul tău, Kitten?

Interesant că Daemon ieşea în evidenţă chiar şi în mulţimea asta. Era cu un cap mai înalt decât toţi şi niciunul nu se mişca aşa ca el şi nici nu arăta ca el.

— Cred că trebuia să-ţi faci ochii cu creion,

am spus. A început să zâmbească.

— N-ai să vezi aşa ceva.

Blake o luase înaintea noastră, mergând pe lângă ringul de dans, în vreme ce ritmul alert al muzicii tehno scădea un pic şi apoi a început altul, şi mai rapid, cu başi puternici.

Toată lumea s-a oprit.

Am văzut pumni agitându-se în aer, apoi s-au auzit

strigăte, iar eu am căscat ochii. O să văd un dans colectiv violent? Într- un fel, aş fi vrut să văd aşa ceva. Ritmul ăla supărat probabil că

era potrivit. Fetele din cuşti s-au agăţat cu mâinile de gratii. Blonda drăguţică de pe scenă dispăruse.

Daemon m-a apucat de mână şi m-a strâns. Urechile mele se chinuiau să distingă versurile melodiei în toate ţipetele acelea. *Eliberat de durere şi de adevăr şi de alegeri şi de alte otrăvuri malefice...* Apoi iar strigătele, care acopereau totul, în afară de tobe.

Mi se ridicase părul pe ceafă.

Era ceva cu clubul ăsta. Ceva în neregulă... absolut în neregulă.

Am înconjurat barul şi am ajuns pe un coridor îngust. Aici lumea stătea lipită de perete, aşa de înghesuită, încât nici nu-ţi dădeai seama care-i unul şi care-i altul. Un tip a ridicat ochii peste sticla din care bea şi ochii lui machiaţi cu negru mi-au întâlnit privirea.

Mi-a făcut cu ochiul.

M-am uitat repede în altă parte. Notă pentru mine: să nu mă uit în ochii nimănui.

Până să-mi dau seama, am ajuns la o uşă pe care scria EXCLUSIV PERSONALUL, dar cuvântul “personalul” fusese şters şi cineva scrisese cu marker CIUDAŢII.

Drăguţ.

Blake s-a dus să bată la uşă, dar mai întâi a deschis-o puţin. Nu puteam să văd nimic înăuntru. M-am uitat în spate peste umăr. Ochii desenaţi cu dermatograf încă mă priveau. Jegos.

— Vrem să vorbim cu Luc, a spus Blake.

Persoana misterioasă din spatele uşii a zis ceva cam nasol, fiindcă Blake s-a încordat.

— Spune-i că îl caută Blake şi că are o datorie faţă de mine. A urmat o pauză şi apoi ceafa lui Blake s-a înroşit.

— Nu mă interesează ce face; trebuie să-l văd.

— Perfect, a mormăit Daemon, iar corpul lui se încorda şi se relaxa alternativ. Nu există niciun prieten, normal.

Încă un răspuns confuz şi uşa s-a deschis ceva mai mult. Apoi Blake a mârâit.

— La dracu', îmi e dator. Băieţii ăştia sunt ok. Crede-mă. Nu e niciun carcalac aici.

Carcalac? A, un alt cuvânt pentru agenţi infiltraţi.

În sfârşit, Blake s-a întors spre noi cu sprâncenele încruntate.

— Vrea să vorbească mai întâi cu mine.

Singur. Daemon s-a înălţat în toată splendoarea lui.

— Dap, nu prea cred aşa ceva. Dacă faci asta, atunci rămâi aici, să te aducă altcineva acasă, am făcut drumul degeaba.

Eram convinsă că lui Daemon nu-i convine deloc situaţia asta, iar eu nu făcusem drumul ăla de rahat

şi nu mă îmbrăcasem degeaba ca o stripteuză. M-am ridicat pe vârfuri şi i-am pus mâna pe spate.

— Hai să dansăm.

Daemon s-a întors pe jumătate spre mine, cu ochii scânteind. L-am apucat de mână.

— Hai.

S-a întors fără tragere de inimă şi peste umărul lui l-am văzut pe Blake strecurându-se pe uşă. O presimţire sumbră îmi strângea stomacul, dar odată ajunşi aici nu mai era nimic de făcut. Tobele au început să scadă în intensitate şi a început o melodie oarecum cunoscută. Am respirat adânc şi l-am tras pe Daemon pe ringul de dans, strecurându-ne printre cei care dansau, să căutăm un loc liber. Am găsit unul şi m-am întors spre el.

El se uita la mine curios, de parcă spunea *Chiar vrei să facem asta?* Chiar voiam. Părea aiurea să dansăm, când eram aşa de disperaţi să aflăm nişte informaţii, dar am dat la o parte motivele pentru care ne aflam aici. Am închis ochii şi mi-am adunat tot curajul, am păşit spre el, i-am pus braţul după gât şi cealaltă mână pe talie.

Am început să mă mişc lângă el, aşa cum făceau şi ceilalţi, fiindcă în realitate, când băieţii dansau, de fapt stăteau acolo şi lăsau fetele să facă toată treaba. Dacă îmi aminteam corect, de câte ori mă strecurasem cu fetele din Gainsville prin cluburi, în fond fetele erau cele care îi făceau pe băieţi să arate bine.

Am fost câteva secunde cam ţeapănă, până când am început să prind ritmul melodiei şi atunci mi s-au relaxat şi muşchii, care nu prea avuseseră parte în ultimul timp de multă acţiune,

dar m-am descurcat, muzica îmi suna în urechi şi apoi se transmitea spre corpul şi membrele mele. Mă legănam pe muzică, m-am învârtit şi mi-am mişcat umerii şi şoldurile. Braţul lui Daemon s-a strâns pe mijlocul meu şi i-am simţit bărbia pe gât.

— Ok, s-ar putea să fiu nevoit să-i mulţumesc lui Blake că n-are prieteni, mi-a spus el la ureche.

Am zâmbit.

Braţul lui m-a strâns mai tare când ritmul s-a accelerat, la fel ca şi mişcările mele.

— Cred că începe să-mi placă.

Peste tot în jurul nostru erau trupuri umede şi lucioase de transpiraţie, de parcă ar fi dansat aşa de ani de zile. Asta era chestia cu locuri de genul ăsta – orele treceau şi ţi se părea că au fost doar minute.

Daemon m-a întors iar spre el, iar eu stăteam în vârful picioarelor cu faţa la el. A aplecat capul şi şi-a lipit fruntea de fruntea mea, apoi buzele noastre s-au atins. Energia din el s-a transferat pe pielea mea şi, sub luminile strălucitoare, ne-am izolat de toată lumea. Trupurile noastre se mişcau în ritmul muzicii, perfect sincronizate, în timp ce alţii de lângă noi păreau că nu reuşesc să se armonizeze.

Când buzele lui Daemon s-au lipit de ale mele, am deschis gura, fără să pierd ritmul, chiar dacă

rămăsesem fără aer. Inima mea – a noastră – bubuia, mâinile se strângeau, se atingeau

febril, ale lui alunecaseră pe arcuirea spatelui meu, iar în spatele pleoapelor închise am văzut o scânteie de lumină albă.

I-am apucat obrajii în mâini şi l-am sărutat. Energia statică circula între noi, trecând ca o cascadă prin trupurile noastre în râuri de lumină alb-roşiatică, ascunsă de strălucirea stroboscopului, şi se scurgea în podea ca un val de electricitate. Peste tot în jurul nostru oamenii dansau, fie nebăgând în seamă şocurile care îi scuturau, fie impulsionaţi de ele, dar mie nu îmi păsa. Mâinile lui Daemon erau pe şoldurile mele, mă trăgeau spre el şi eram gata să ajungem la fel ca acele cupluri dubioase pe care le văzusem pe hol.

Cred că muzica s-a oprit, s-a schimbat, sau ceva, dar noi am rămas la fel de lipiţi unul de celălalt, devorându-ne de-a dreptul. Şi poate mai târziu, mâine sau săptămâna viitoare, o să fiu jenată de manifestarea asta publică de afecţiune, dar nu acum.

Pe umărul lui Daemon s-a aşezat o mână, iar el s-a întors. Într-o secundă i-am prins braţul, oprindu-l să-i dea un salut fălcii lui Blake.

Blake a zâmbit şi a strigat ca să acopere muzica asurzitoare:

— Voi faceţi sex sau dansaţi?

Obrajii mei au luat foc. Ok, poate acum eram chiar

jenată. Daemon a mormăit ceva şi Blake s-a dat un pas înapoi, cu mâinile în sus.

— Scuze, a strigat el. Doamne. E dispus să ne primească, asta dacă aţi terminat să vă mâncaţi feţele.

Blake avea s-o încaseze la un moment dat.

I-am luat din nou mâna lui Daemon şi împreună ne-am dus după Blake înapoi spre coridor, printre trupurile unduioase ca şerpii. Inima încă îmi mai bătea tare, iar pieptul mi se ridica şi cobora prea repede. Dansul ăla...

Ochii înnegriţi nu mai erau acolo de data asta şi, când Blake a bătut la uşă, aceasta s-a deschis larg. Am intrat şi eu, sperând să nu fiu roşie la faţă.

Nu ştiu la ce mă aşteptam să găsesc în spatele uşii. Poate o cameră întunecată şi plină de fum, cu bărbaţi cu ochelari de soare trosnindu-şi încheieturile, sau altă matahală în salopetă, dar sigur nu mă aşteptam la asta.

Camera era mare şi bine aerisită şi mirosea a vanilie. Erau câteva canapele, iar pe una dintre ele se afla un băiat cu părul şaten, lung până la umeri, dat după urechi. Era tânăr, la fel ca fata pe care o văzusem mai devreme dansând. Poate de vreo cincisprezece ani, cel mult, şi avea nişte găuri în blugi de dimensiunea planetei Marte. La încheietura mâinii avea un fel de cătuşă argintie cu o piatră ciudată în mijloc. Era neagră, dar nu era obsidian. În

mijlocul pietrei ardea o flacără portocaliu- roşiatică, iar sub ea scântei albastre şi verzi.

Nu ştiu ce piatră putea să fie, dar era frumoasă şi părea scumpă.

Puştiul şi-a ridicat ochii din DS-ul Nintendo cu care se juca şi eu am fost şocată de frumuseţea lui copilărească. Ochii lui de culoarea ametistului s-au uitat la mine în treacăt şi apoi s-au întors iar la jocul lui. Într-o zi, băiatul ăsta o să fie o frumuseţe.

Apoi mi-am dat seama că Daemon înţepenise şi se uita fix la un tip care stătea într-un fotoliu de piele. Pe biroul din faţa lui erau teancuri de bani, iar el se uita şocat la Daemon, cu părul blond-deschis şi cu ochii strălucitori, ca de argint.

Tipul avea probabil în jur de treizeci de ani şi, Dumnezeule, era superb.

Daemon a făcut un pas în faţă. Tipul s-a ridicat. Iar inima mea a început să bată nebuneşte. Cele mai urâte temeri mă cuprinseseră ca un incendiu scăpat de sub control.

— Ce se întâmplă? am întrebat

eu. Până şi Blake părea speriat.

Puştiul de pe canapea a râs şi şi-a închis jocul.

— Extraterestri. Au ei sistemul ăsta intern care le permite să se miroasă de la distanţă. Presupun că niciunul dintre ei nu se aştepta să se vadă.

M-am întors încet către puşti. El s-a ridicat, aruncându-şi picioarele de pe canapea. Faţa lui ar fi fost perfect copilărească dacă nu ar fi fost sclipirea aia

de inteligenţă din ochi şi expresia dură a gurii care sugera experienţă.

— Deci, voi, zăpăciţilor, vreţi să pătrundeţi în fortăreaţa Daedalus şi aveţi nevoie de ajutorul meu?

Am rămas cu gura căscată. Luc era un *copil,* în puii mei.

CAPITOLUL 15

Mă aşteptam ca puştiul să înceapă să urle "Psihopaţilor!" şi apoi să fugă spre cel mai apropiat loc de joacă, dar, pe măsură ce clipele se lungeau, a trebuit să accept că mesia informaţiilor noastre era un adolescent.

Luc a zâmbit de parcă ar fi ştiut ce gândeam.

— Surprinsă? N-ar trebui să fii. N-ar trebui să te surprindă nimic, vreau să spun. S-a ridicat şi am fost uluită să văd că este aproape la fel de înalt ca Daemon. Când aveam şase ani, a continuat, am vrut să mă joc de-a raţele şi vânătorii cu un taxi în viteză. A câştigat taxiul. Am pierdut cea mai tare bicicletă din toate timpurile şi o groază de sânge, dar norocul meu a fost că prietenul meu din copilărie era extraterestru.

— Cum... cum ai reuşit să scapi de

Daedalus? Şi aşa de tânăr, eram gata să

adaug.

Luc a venit spre masă, cu paşi uşori, parcă fără să depună niciun efort.

— Am fost elevul lor vedetă.

Zâmbetul lui era viclean, aproape înfricoşător.

— Să n-ai încredere niciodată în cineva care e prea bun. Nu-i aşa, Blake?

Rezemat de perete, Blake a ridicat din umeri.

— Cred că da.

— De ce?

Luc s-a aşezat pe marginea biroului.

— Fiindcă până la urmă elevul devine mai deştept decât profesorul, iar eu am avut nişte profesori, foarte, foarte deştepţi. Deci. Şi-a plesnit palmele. Probabil că tu eşti Daemon Black.

Dacă Daemon a fost surprins că Luc ştia cine este, n-a arătat-o.

— Am auzit de tine. Blake e un mare fan de-al

tău. Blake a ridicat degetul mijlociu.

Daemon a răspuns sec:

— Îmi pare bine să aflu că fan clubul meu e aşa

de mare. Luc şi-a lăsat capul pe umăr.

— Şi ce fan club – ah, scuză-mă, nu ţi l-am prezentat pe camaradul tău, un luxen special. Tipul ăsta se numeşte Paris. De ce? Nu ştiu.

Paris a zâmbit forţat şi i-a întins mâna lui Daemon.

— Îmi pare bine întotdeauna să cunosc un altul care nu e legat de convingeri învechite şi de reguli inutile.

Daemon i-a strâns mâna.

— Şi mie. Cum ai ajuns să te legi de

el? Luc a râs.

— E o poveste lungă, o las pentru altă dată – dacă va mai fi o altă dată.

Ochii lui extraordinari s-au întors din nou spre mine.

— Tu măcar ai habar ce-ţi vor face dacă îşi vor da seama că eşti un hibrid perfect funcţional? Şi-a lăsat capul în jos, zâmbind. Suntem aşa de rari. Trei ca noi în acelaşi loc este chiar uimitor.

— Am o imaginaţie bogată, am spus eu.

— Serios? Luc a ridicat din sprâncene. Mă îndoiesc că Blake ţi-a spus măcar jumătate – partea cea mai rea.

M-am uitat spre Blake. Expresia lui era întunecată. Am simţit un curent de gheaţă pe şira spinării, care n-avea nicio legătură cu îmbrăcămintea mea sumară.

— Dar tu ştii toate astea, a spus Luc, apoi s-a ridicat şi s-a întins, ca un motan după somn. Şi totuşi eşti dispusă să rişti şi să intri în cuibul de viespi.

— Nu prea avem de ales, i-a răspuns Daemon, uitându-se urât spre Blake. Deci ne dai codurile alea sau nu?

Luc a ridicat din umeri şi şi-a trecut degetele peste teancurile de bani.

— Şi eu ce câştig din

asta? Am expirat greu.

— În afară de faptul că poţi să-i enervezi pe cei din Daedalus, altceva nu prea avem ce să-ţi oferim.

— Hmm, nu ştiu ce să zic.

A luat în mână un teanc de bani prinşi cu bandă de cauciuc. În clipa următoare, marginile bancnotelor au început să se

răsucească, iar hârtia s-a topit în mâna lui, până când aerul s-a umplut de miros de arsură şi n-a mai rămas nimic din bani.

Eram invidioasă, dat fiind că treaba cu folosirea luminii pentru căldură şi foc mă depăşea cu totul.

— Şi ce am putea să facem pentru tine? l-am întrebat eu.

— E clar că nu banii te interesează, a adăugat

Daemon. Buzele lui Luc au tresărit.

— Nu am nevoie de bani. Şi-a şters degetele de pantaloni. Nici de putere. Sincer, singura chestie pe care o vreau e o favoare.

Blake s-a dezlipit brusc de perete.

— Luc...

Ochii lui s-au îngustat.

— Nu vreau decât o favoare – una pe care să o pot cere oricând. Asta vreau în schimb şi o să vă dau toate informaţiile pe care le vreţi.

Păi, mi se părea că nu cere prea mult.

— O...

— Stai, m-a întrerupt Daemon. Vrei să acceptăm să-ţi facem o favoare fără să ştim despre ce e vorba?

Luc a încuviinţat din cap.

— Unde mai e riscul dacă le ştii pe toate?

— Unde e inteligenţa dacă nu le ştii? a ripostat

Daemon. Puştiul a râs.

— Îmi placi. Mult. Dar ajutorul meu presupune şi o doză de pericol.

— Doamne, eşti un mafiot preşcolar, am mormăit eu.

— Ceva de genul ăsta. A zâmbit angelic. Ce nu înţelegeţi voi – voi toţi – e că există lucruri mult mai importante decât iubita unui frate sau un prieten... sau chiar decât să ajungi să fii controlat de cineva. În spatele acestor vânturi fierbe o schimbare, iar vânturile vor fi cumplite. Luc s-a uitat la Daemon. Guvernul se teme de luxeni, fiindcă ei sunt semnul căderii umanităţii din vârful lanţului de evoluţie. Ca să contrabalanseze asta, au creat ceva mult mai puternic decât un luxen. Şi nu vorbesc despre puii hibrizi obişnuiţi.

M-am cutremurat.

— Despre ce vorbeşti?

Ochii lui movulii s-au uitat la mine, dar n-a mai zis

nimic. Paris şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar dacă nu sunteţi dispuşi să negociaţi, uşa e acolo.

Daemon şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Sincer, nu ştiam ce să spun. Chiar mi se părea că facem o înţelegere cu nişte mafioţi – cu un înfricoşător *capo di tutti capi* copil.

— Fraţilor, a spus Blake. El e singura noastră şansă.

— Dumnezeule, a mormăit Daemon. Bine. O să-ţi facem o favoare.

Ochii lui Luc au sclipit.

— Şi tu?

Am oftat.

— Sigur. De ce nu?

— Perfect! Paris?

A întins mâna spre el. Paris s-a aplecat, a luat un mic MacBook Air şi i l-a dat.

— O clipă.

Ne-am uitat la el cum tastează cu sprâncenele încruntate de concentrare. Cât timp aşteptam, s-a deschis o uşă din spatele camerei şi fata de pe scenă a băgat capul pe uşă.

Luc a ridicat capul repede.

— Nu acum.

Fata s-a uitat încruntată, dar a închis uşa la loc.

— Ea e fata de pe...

— Să nu termini propoziţia asta dacă vrei să merg mai departe. Nici măcar să nu vorbeşti despre ea. De fapt, nici n-aţi văzut-o vreodată, a spus Luc şi şi-a îndreptat din nou ochii spre ecran. Altfel toată înţelegerea pică.

Mi-am ţinut gura, deşi aveam o mie de întrebări despre cum au reuşit cei doi să scape şi cum supravieţuiau practic fără niciun fel de protecţie.

În sfârşit, Luc a pus laptopul pe birou. Ecranul era împărţit în patru secţiuni, negru, alb şi granular ca

un geam securizat. Într-o imagine era o pădure. Alta reprezenta un gard înalt şi o poartă, într-una era o gheretă de pază şi în ultima apărea un

bărbat în uniformă care patrula de-a lungul unei alte secţiuni din gard.

— Faceţi cunoştinţă cu Mount Weather – deţinut de FEMA[10], păzită de Homeland Security. Adăpostit de superbul munte Blue Ridge, e folosit ca loc de antrenament şi ca adăpost pentru anumiţi oficiali în cazul în care suntem bombardaţi de cineva, a zis Luc, rânjind. Mai e faimos şi pentru faptul că e frontul pe care se desfăşoară Daedalus şi MA, întrucât în subteran sunt 183 de kilometri pătraţi nenorociţi pentru antrenament şi tortură.

Blake se uita fix la ecran.

— Le-ai spart sistemul de

securitate? El a ridicat din

umeri.

— Aşa cum am spus, elev-vedetă şi toate alea. Uitaţi-vă la secţiunea asta.

A arătat pe ecran locul unde patrula paznicul, pe lângă gardul care aproape nici nu se vedea.

— Asta e intrarea secretă, care nu există. Foarte puţini oameni ştiu asta – Blakey-boy ştie.

Luke a apăsat tasta *space* şi camera s-a mutat spre dreapta.

În imagine a apărut o poartă.

— Uite care-i şmecheria: duminică la ora nouă seara o să fie momentul vostru cel mai potrivit. Se

schimbă garda, iar

---

[10] Federal Emergency Management Agency – agenție guvernamentală americană însărcinată cu coordonarea activităților în caz de dezastre.

personalul e redus la minimum – numai doi paznici vor păzi gardul ăsta. Fiindcă, ştiţi cum e, duminica e o zi mai relaxată.

Paris a luat o hârtie şi un pix.

— Poarta asta este cel mai uşor obstacol de trecut. Va trebui să anihilaţi paznicii, dar asta nu e mare lucru. Eu o să am grijă ca între ora nouă şi nouă şi un sfert să nu funcţioneze camerele de luat vederi – ştiţi voi, facem o fază din Jurassic Park. Aveţi cincisprezece minute să intraţi, să vă luaţi prietenii şi să ieşiţi. Aşa că aveţi grijă să nu vă doboare vreun balaur care scuipă foc.

Daemon a pufnit în râs.

— Cincisprezece minute, a murmurat Blake, dând din cap. Merge. După ce intrăm în complex, intrarea duce la lifturi. Putem să coborâm cu liftul zece etaje şi să mergem direct la celulă.

— Minunat. Luc a bătut cu degetul în poarta de pe ecran. Codul de la poartă este *Icar*. Ai priceput aluzia? A râs. Când intraţi în complex, o să vedeţi trei uşi una lângă alta.

Blake a dat iar din cap.

— Uşa din mijloc, ştiu. Codul?

— Aşteaptă. Unde duc celelalte uşi? am întrebat eu.

— Spre marele Oz, a spus Luc şi a apăsat tasta *space* până când a adus camera pe uşi. De fapt, nu

e nimic interesant. Doar birouri şi chestii de la FEMA. Vrea cineva să ghicească codul de la uşa asta?

— Daedalus, am răspuns eu

repede. A zâmbit.

— Pe aproape. Codul este *Labirint*. E greu de scris, ştiu, dar

aveţi grijă să-l scrieţi corect. Aveţi o singură şansă. Dacă introduceţi greşit codul, se va termina urât. Luaţi ascensorul până la etajul şase, cum a spus Blake, şi apoi tastaţi DAEDALUS – cu litere mari. *Voilà!*

Daemon a clătinat din cap, neîncrezător.

— Sunt doar nişte coduri de intrare? Asta-i toată securitatea lor?

— Ha! a făcut Luc şi a mai apăsat

câteva taste. Ecranul s-a întunecat.

— Fac mai mult decât să vă dau codurile şi să vă opresc camerele, noul meu prieten bun. O să închid şi software-ul lor de identificare. Poate fi oprit zece-cincisprezece minute într-o zi fără să trezească suspiciuni.

— Ce se întâmplă dacă reporneşte şi noi suntem tot înăuntru? am întrebat eu.

Luc a ridicat mâinile.

— Uf, aţi fi ca într-un avion care e gata să se prăbuşească. Vă băgaţi capul între genunchi şi spuneţi pa-pa.

— A, grozav, am spus. Deci tu eşti un fel de hacker

mutant? Mi-a făcut cu ochiul.

— Dar aveţi grijă. Alte precauţii de securitate care ar putea să apară eu nu o să mai închid. Asta chiar ar stârni bănuieli.

— Stai aşa. Daemon s-a încruntat. Ce alte precauţii de securitate ar mai putea fi?

— Schimbă codurile prin rotaţie zilnic, din câte am văzut eu, a spus Blake. În afară de asta, nimic, doar paznici, dar e momentul când se schimbă garda. A zâmbit: O să fie bine. Ne descurcăm.

Paris a întins hârtiuţa pe care notase codurile. Daemon a luat-o înainte să ajungă Blake la ea şi a băgat-o în buzunar.

— Mulţumesc, a spus el.

Luc s-a întors la canapeaua şi la DS-ul lui, s-a aşezat şi zâmbetul i-a dispărut.

— Nu-mi mulţumiţi încă. De fapt, nu-mi mulţumiţi deloc. Nici nu exist pentru voi, să ştiţi, până nu voi avea nevoie de favoarea aia. A deschis DS-ul. Ţineţi minte, duminica asta la ora nouă. Aveţi cincisprezece minute, atât.

— Ok, am reuşit eu să spun, uitându-mă spre

Blake. Mi-ar fi plăcut să ştiu cum s-au

întâlnit ăştia doi.

— Păi, cred că...

— Noi plecăm, a completat Daemon. Mi-a făcut plăcere, oarecum, să vă cunosc.

— Cum zici tu, a spus el, cu degetele zburând pe

consolă. Când am ajuns la uşă, ne-a oprit vocea lui

Luc.

— Habar n-aveţi ce vă aşteaptă. Aveţi grijă. Nu mi-ar plăcea să nu-mi mai primesc partea de înţelegere dacă o să fiţi ucişi... sau mai rău.

M-am cutremurat. Frumos mod de a încheia o conversaţie cu o doză sănătoasă de groază.

Daemon a dat din cap spre celălalt luxen şi am ieşit, iar Blake a închis uşa în urma noastră. Abia atunci mi-am dat seama că încăperea era izolată fonic.

— Ei, a făcut Blake, zâmbind. N-a fost chiar aşa de

rău, nu? Mi-am dat ochii peste cap.

— Am senzaţia că tocmai am semnat un pact cu diavolul şi că o să vină la un moment dat să ne ceară primul născut sau ceva de genul.

Daemon a ridicat din sprâncene.

— Vrei să faci copii? Fiindcă ştii cum se spune, cu exerciţiu obţii...

— Taci din gură.

Am clătinat din cap şi am pornit. Am trecut repede prin club, pe lângă ringul de dans, la fel de aglomerat. Cred că toţi trei eram nerăbdători să ieşim. Apropiindu-mă de ieşire, m-am uitat în jurul lui Daemon şi al lui Blake, pe ringul de dans.

Într-un fel, aş fi vrut să ştiu câţi din ăştia erau, sau dacă erau, hibrizi. Eram rari, dar, aşa cum am simţit chiar de la început, locul ăsta era cumva diferit. Şi băiatul ăla, Luc, era foarte diferit.

Luptătorul de wrestling ne-a luat în primire la uşă.

S-a dat la o parte, cu braţele încrucişate la piept.

— Ţineţi minte, a spus el. N-aţi fost niciodată aici.

CAPITOLUL 16

Am ajuns târziu acasă de la Martinsburg şi m-am dus direct la culcare. Daemon a venit cu mine, dar nu am făcut decât să ne strângem în braţe şi să dormim. Amândoi eram terminaţi de toate astea şi era atât de plăcut să stau aşa cu el, o prezenţă liniştitoare care îmi relaxa şi îmi alina nervii încordaţi.

Joi, la bio, eram ca un zombi, iar veselia exagerată a lui Blake mă făcea să vărs.

— Ai putea să fii şi tu mai fericită, mi-a şoptit el, luând notiţe de zor.

Nu era nicio îndoială că picasem examenul de ieri.

— Duminică se va termina totul.

Se va termina totul. Mi s-a oprit pixul. Muşchii gâtului mi s- au încordat.

— N-o să fie uşor, am spus.

— Ba da, o să fie. Trebuie să ai încredere.

Aproape că am izbucnit în râs. Încredere în cine? În Blake? Sau în copilul-mafiot? Nu aveam încredere în niciunul.

— După ziua de duminică, o să dispari.

— La fel ca ultimul deceniu, a făcut el.

După ore, mi-am luat catrafusele, am zâmbit la

ceva ce a spus Lesa şi apoi l-am aşteptat pe Dawson. Nu voiam să-l las singur cu Blake. Nu când Dawson se uita la individ ca şi cum ar fi fost în stare să stoarcă din el orice informaţie.

Blake a trecut pe lângă noi şi şi-a mutat zâmbind cărţile dintr-o mână într-alta. Mergea pe hol în pas de plimbare, făcând cu mâna spre un grup din care îl strigase cineva.

— Nu-mi place de el, a mârâit Dawson.

— Stai la rând.

Ne-am îndreptat spre ieşire.

— Dar până duminică avem nevoie de

el. Dawson privea fix în faţă.

— Tot nu-mi place de el. Apoi m-a întrebat: A avut ceva pentru tine, nu-i aşa?

Mi s-au înroşit obrajii.

— De ce crezi asta?

A avut un zâmbet uşor.

— Ura fratelui meu pentru el nu cunoaşte limite.

— Păi, oricum, el l-a ucis pe Adam, am spus eu încet.

— Da, ştiu, dar asta e ceva

personal. M-am încruntat.

— Mai personal decât atât cum poate să fie?

— Este.

Dawson a împins uşa şi peste noi a năvălit un grup chicotitor de fete.

Kimmy era căpitanul de grup.

— Uau. De ce oare nu sunt surprinsă?

M-am trezit că mă aşez în faţa lui Dawson.

— Şi eu de ce oare habar n-am despre ce vorbeşti?

În spatele meu, Dawson se mişca de pe un picior pe altul.

— Păi, e destul de clar, a spus Kimmy şi s-a rezemat de balustradă, cu rucsacul aşezat pe ea.

În jurul ei, fetele chicoteau.

— Un singur frate nu e de ajuns pentru tine.

Până să apuc să zic ceva, Dawson a ieşit din spatele meu şi s-a stropşit la ea:

— Eşti jalnică şi oribilă.

Zâmbetul lui Kimmy a îngheţat şi poate că vechiul Dawson nu ar fi spus niciodată ceva de genul ăsta, fiindcă ea şi toate amicele ei au părut brusc străbătute de un fior rece. Cumva, în sinea mea, îmi venea să râd, dar eram mult prea furioasă – mult prea îngreţoşată de aluzia ei că m-aş întâlni cu ambii fraţi.

Chiar nu ştiu ce s-a întâmplat pe urmă. Un impuls de energie a ieşit din mine, iar rucsacul ei drăguţ şi roz s-a clătinat şi apoi a căzut peste balustradă. Greutatea lui a dezechilibrat-o pe Kimmy. Pantofii cu toc i-au alunecat pe podea şi am văzut într-o străfulgerare ce urma să se întâmple.

Avea să cadă peste balustradă, direct în cap.

Un strigăt s-a format în gâtul meu şi apoi a răsunat din Kimmy. Expresia înspăimântată de pe feţele prietenelor ei mi s-a întipărit în minte pentru totdeauna, iar inima mea a luat-o razna.

Dawson s-a repezit la ea şi a prins-o de una dintre mâinile care bâjbâiau prin aer. A pus-o înapoi pe picioare înainte ca ţipătul ei să se şteargă din urechile mele.

— Te-am prins, a spus el, surprinzător de delicat.

Kimmy trăgea aer în piept cu lăcomie, ţinându-se strâns de braţul lui Dawson.

— E ok. Eşti ok.

I-a desfăcut cu grijă degetele încleştate şi s-a dat înapoi. Prietenele ei s-au strâns imediat în jurul ei. Atunci el s-a întors spre mine, cu ochii înneguraţi. M-a prins de cot şi m-a împins repede pe scări.

După ce ne-am îndepărtat destul de mult, s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Ce-a fost asta?

Mi s-a oprit respiraţia şi m-am uitat în altă parte, tulburată şi ruşinată. Totul se petrecuse aşa de repede şi eram aşa de furioasă. Dar eu fusesem acolo – o parte din mine care acţionase fără raţiune şi fără măsură. O parte din mine care ştia că greutatea rucsacului ei o va trage peste balustradă.

* * *

La prânz, nu i-am spus lui Daemon ce s-a

întâmplat cu Kimmy la scări, convingându-mă singură că nu pot să am această discuţie cu el fiindcă erau de faţă Lesa şi Carissa. Nu era decât o scuză, dar eram la fel de scandalizată şi acum de

ceea ce spusese Kimmy. Mai târziu, când eram acasă la Daemon să planificăm cu echipa acţiunea de duminică, iar mi- am spus că nu e momentul potrivit.

Mai ales că Dee spunea că vrea să meargă şi ea, iar Daemon nici nu voia să audă.

— Am nevoie de tine şi de Ash să fiţi pe fază, împreună cu Matthew, în caz că se întâmplă ceva.

Dee şi-a încrucişat braţele pe piept.

— De ce, crezi că nu pot să mă stăpânesc la fel ca voi? Că o să mă fac că mă împiedic şi o să-l înjunghii mortal pe Blake?

Fratele ei s-a uitat la ea fără nicio expresie.

— Păi, acum că spui

asta... Ea şi-a dat ochii

peste cap.

— Vine şi Katy cu voi?

Mi-au căzut umerii. *Acum să*

vezi. Daemon s-a încordat.

— Nu vreau...

— Da, l-am întrerupt eu cu o privire ucigătoare. Numai fiindcă eu am fost cea care i-am băgat pe toţi în această mizerie, iar Blake nu ar face nimic fără mine şi fără Daemon.

Ash s-a strâmbat de pe canapeaua unde stătea. În afară de faptul că se uita fix la Daemon de parcă ar

fi vrut să reînvie idila lor, nu făcea şi nu zicea mai nimic.

— Ce bravă eşti tu,

Katy. Nu am băgat-o

în seamă.

— Dar avem nevoie şi de cineva care să rămână afară, în cazul în care ceva merge prost, am adăugat.

— Cum? a făcut Andrew. Nu ai încredere în Blake? Ca să vezi.

Daemon s-a rezemat de spătar, trecându-şi ambele mâini prin păr.

— În fine, intrăm repede şi ieşim. Apoi totul... totul va lua sfârşit.

Fratele lui a clipit încet şi eu ştiam că se gândeşte la Beth. Poate chiar o vedea cu ochii minţii şi mă întrebam de când n-o mai văzuse. Aşa că l-am întrebat şi, în mod surprinzător, mi-a răspuns.

— Nu ştiu. Timpul era diferit acolo. Săptămâni? Luni? S-a ridicat şi a făcut o mişcare circulară cu umerii. Nu cred că pe mine m-au ţinut în locul ăla, Mount-nu-ştiu-cum. Acolo unde am fost eu era întotdeauna cald şi uscat de câte ori eram scos afară.

Era scos afară, aşa cum scoţi un căţel la plimbare. Aiurea din toate punctele de vedere.

Dawson a respirat întretăiat.

— Simt nevoia să mă plimb, să mă mişc.

M-am uitat repede pe geam. Soarele apusese de mult. Nu că ar fi avut nevoie de soare. Era deja la uşă până să spună cineva ceva.

— Vin şi eu.

Dee spunea asta. Andrew s-a ridicat.

— Vin după tine.

— Cred că o tai şi

eu. Asta o spunea

Ash. Matthew a

oftat.

— O să vină şi ziua când o să trecem peste toate problemele astea.

Daemon a râs obosit.

— Îţi urez succes.

În mai puţin de cinci minute, toată lumea în afară de Daemon plecase din casă. Era momentul perfect să mărturisesc cum am fost gata să-i rup gâtul lui Kimmy, dar Daemon avea o sclipire în ochii lui de jad.

Mi s-a uscat gura.

— Ce?

Daemon s-a ridicat şi s-a întins uşor, lăsând să se vadă o fâşie de piele fermă.

— E linişte.

Mi-a întins mâna şi eu i-am ţinut-o într-a mea.

— Aici nu e linişte niciodată. Nu mai e.

Avea dreptate. M-am lăsat ridicată în picioare.

— N-o să dureze mult.

— Nup.

M-a tras spre el şi o clipă mai târziu eram în

braţele lui, zburând pe scări. M-a aşezat în picioare în dormitor.

— Recunoaşte. Îţi place metoda mea de

transport. Am râs, mă simţeam uşor ameţită.

— Nu va trece mult şi o să fiu mai rapidă decât tine.

— Nu te opri din visare.

— Măgarule, am ripostat.

Daemon a strâmbat un colţ al gurii.

— Belea.

— A. Am făcut ochii mari. Durule.

— Ar trebui să profităm de orele astea de linişte

A venit spre mine, ca un prădător care a pus ochii pe victima lui.

— Serios?

Mi s-a făcut brusc foarte cald şi am mers cu spatele până am ajuns la marginea patului.

— Serios.

Şi-a scos pantofii din picioare.

— Eu zic că avem vreo treizeci de minute până să vină careva să ne întrerupă.

Am privit in jos când l-am văzut că-şi scoate tricoul şi îl aruncă. Am respirat adânc.

— Probabil că nu atât de

mult. El a zâmbit cu

viclenie.

— Corect. Deci hai să zicem douăzeci de minute plus minus cinci.

S-a oprit în faţa mea. Ochii îi erau umbriţi de gene.

— Nici pe departe destul timp pentru ce aş vrea eu să fac, dar măcar putem să încercăm.

Prin venele mele curgea fierbinţeală şi m-am simţit din nou ameţită.

— Putem?

— Îhî.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a apăsat uşor până m- am aşezat pe marginea patului. M-a mângâiat pe obraji, a îngenuncheat în faţa picioarelor mele moi ca de vată, iar acum eram la acelaşi nivel cu ochii lui.

Genele lui Daemon au coborât, umbrindu-i pometţii.

— Mi-a fost dor de tine.

L-am prins cu mâinile de încheieturi.

— M-ai văzut în fiecare zi.

— Nu destul, a şoptit el şi şi-a pus apăsat buzele pe gâtul meu, acolo unde se simţea pulsul meu agitat. Şi mereu mai era cineva cu noi.

Doamne, chiar aşa era. Ultima oară când am fost singuri mai mult timp, am dormit. Aşa că momentele acestea erau foarte preţioase, scurte şi furişe.

Am zâmbit când el a început să deseneze o cărare de săruturi până spre bărbia mea, oprindu-se în dreptul buzelor.

— Atunci, probabil că ar trebui să ne petrecem timpul ăsta stând de vorbă.

— Î-hî. Mi-a sărutat colţul gurii. Vorbitul e o pierdere de timp. Apoi mi-a sărutat celălalt colţ al gurii. Şi când vorbim, de obicei ajungem să ne certăm.

Am râs.

— Nu întotdeauna.

Daemon s-a tras înapoi, cu sprâncenele ridicate.

— Kitten...

— Ok.

M-am tras înapoi, iar el a venit după mine, strângându-mă cu braţele lui mari şi puternice. Doamne, uneori mă simţeam copleşită de el.

— Poate ai dreptate, dar timpul trece.

— Întotdeauna am dreptate.

Am deschis gura să-l contrazic, dar buzele lui le-au acoperit pe ale mele, iar sărutul lui a pătruns adânc, topindu-mi muşchii şi oasele. I-am simţit limba peste a mea şi în clipa aceea putea să aibă dreptate cât voia el, atâta timp cât mă săruta în felul ăla. Mi-am strecurat degetele prin părul lui şi l-am strâns când a ridicat capul spre mine. Am început să protestez, dar el mă săruta pe gât în jos, la marginea gulerului de la pulover, spre nasturii în formă de floricică, şi mai jos încă, până nu am mai putut să-i ţin capul. Sau să-mi mai dau seama încotro se îndreaptă.

Daemon s-a aşezat într-o parte şi a început să-mi scoată cizmele. A desfăcut una şi a aruncat-o peste umăr. Cizma s-a lovit de perete cu un zgomot surd.

— Din ce sunt făcute astea? Piele de iepure?

— Ce? am chicotit eu. Nu. Imitaţie de piele de oaie.

— Sunt aşa de moi.

A scos-o şi pe cealaltă şi s-a dus şi aceea în perete. Apoi au urmat şosetele. Mi-a sărutat vârful piciorului şi eu am tresărit.

— Dar nu e aşa de fină ca ăsta, totuşi. A ridicat zâmbind capul. Apropo, îmi plac ciorapii.

— Da?

Ochii mei erau fixaţi pe tavan, dar nu vedeam absolut nimic. Nu puteam să văd, când mâna lui îmi atingea gamba.

— Asta... fiindcă sunt roşii?

— Da.

I-am simţit obrazul pe genunchiul meu şi mâinile mi-au zvâcnit în pat.

— Şi pentru că sunt aşa de subţiri. Şi sexy, dar tu ştii deja asta.

Sexy? Mă simţeam sexy. Mâinile lui se plimbau pe coapsele mele, pe sub fusta de blugi, împingând materialul tot mai sus. Mi-am muşcat buzele atât de tare, încât am simţit imediat în gură un gust

metalic. Materialul acela era într-adevăr foarte subţire, o barieră fragilă, aproape inexistentă între pielea lui şi

a mea. Îi simţeam fiecare atingere şi chiar o atingere abia simţită era echivalentă cu o mie de volţi de electricitate.

— Kitten?...

— Mmm?

Am strâns cuvertura în pumni.

— Doar voiam să mă asigur că eşti cu mine.

Mi-a sărutat coapsa, chiar deasupra genunchiului.

— Nu vreau să adormi sau ceva.

Ca şi cum aş fi putut să dorm.

Cumva. Ochii lui au sclipit.

— Ştii ceva? Dă-mi două minute. Doar atât vreau.

— Ce vrei tu, am zis. Şi ce-o să faci cu celelalte optsprezece care rămân?

— Ne cuibărim.

Am început să râd, dar degetele lui descoperiseră elasticul de la colanţii mei şi a tras de el, înjurând atunci când s-a încurcat în picioarele mele.

— Ai nevoie de ajutor? m-am oferit eu, cu vocea tremurătoare.

— Am reuşit, a mormăit el, făcându-i

ghem. Au zburat şi ei undeva.

Lucrurile mergeau mai departe ca până atunci. Eram agitată, dar nu voiam să se oprească. Eram mult prea curioasă şi aveam deplină încredere în el. Şi nu

era nimic care să separe mâinile lui sau buzele lui de pielea mea şi am încetat să mai

gândesc, nu eram în stare să concep niciun gând coerent. Era numai el şi năvala nebună de senzaţii pe care mi le provoca, le scotea din mine ca un fel de artist care pregăteşte o capodoperă. Nici măcar eu nu mai existam, fiindcă trupul meu nu putea să mai tremure mult aşa. Ca un balon care a fost tras în jos şi apoi i s-a dat drumul. Pluteam şi pe pereţi apăruse o strălucire albă difuză, care nu venea de la Daemon.

Când mi-am revenit, ochii lui Daemon erau ca două diamante strălucitoare. Arăta cumva uimit, ceea ce mi se părea ciudat, fiindcă el era de obicei cel care mă uimea pe mine.

— Străluceşti puţin, a spus el, ridicându-se. O singură dată te-am văzut aşa.

Ştiam la ce noapte se referă, dar nu îmi venea să mă gândesc acum la noaptea aceea. Eram fericită acolo unde pluteam acum. Era bine – minunat chiar, şi nu puteam să vorbesc. Creierul meu era topit. Habar n-aveam că asta ar putea fi aşa. La naiba, eram şocată şi pentru că s-a întâmplat. Mă simţeam de parcă ar fi trebuit să spun mulţumesc sau ceva.

Zâmbetul lui avea ceva mândrie şi aroganţă masculină, de parcă ştia că îmi prăjise creierul. Şi-a aplecat capul spre mine şi m-a sărutat uşor, apăsat.

— N-au fost nici două minute, a spus el. Ţi-am zis eu. Inima mea era pe undeva prin gât.

— Ai avut dreptate.

— Ca întotdeauna.

CAPITOLUL 17

Ceva mai târziu, am vrut să mă întind şi, când am început să vorbesc, vocea mea suna înăbuşit, fiindcă eram îngrămădită la pieptul lui.

— Nu pot să mă mişc.

Râsul lui a trecut prin mine şi a mai slăbit puţin strânsoarea.

— Asta înseamnă să ne cuibărim.

— Cred că ar fi cazul să plec la mine, m-am văicărit eu, fiindcă nu-mi venea deloc să plec.

Eram aşa de relaxată, că nici nu-mi simţeam degetele de la picioare.

— Trebuie să vină mama.

— Chiar trebuie să pleci acum?

Am scuturat capul. Mai aveam, poate, o oră. Voiam să-i pregătesc cina, deci asta dura treizeci, patruzeci de minute cel mult. Daemon şi-a pus degetul sub bărbia mea şi a ridicat-o.

— Ce? am întrebat eu.

Ochii lui mă priveau

atent.

— Voiam să vorbim înainte să

pleci. M-am simţit cuprinsă de

nelinişte.

— Despre ce?

— Duminică, a spus el şi neliniştea mea s-a făcut şi mai mare. Ştiu că ai impresia că tu ne-ai băgat într-asta, dar sper că ştii că nu e aşa, da?

— Daemon... Ştiam foarte bine încotro se îndreaptă discuţia. Suntem aici din cauza deciziilor pe care eu...

— Noi, m-a corectat el tandru. Deciziile pe care noi le-am luat.

— Dacă nu m-aş fi antrenat cu Blake şi te-aş fi ascultat, nu am fi fost aici. Adam ar fi fost în viaţă. Dee nu m-ar urî acum din tot sufletul. Will n-ar fi bântuit cine ştie pe unde, făcând numai Dumnezeu cine ştie ce. Am strâns ochii cu putere: Şi aş putea să continui. Înţelegi ce vreau să spun.

— Iar dacă n-ai fi luat acele decizii, nu l-am fi recăpătat pe Dawson. A fost o mişcare stupid-deşteaptă, ca să zic aşa.

Am râs sec.

— Asta e.

— Nu poţi să te învinovăţeşti pentru asta,

Kat. Patul s-a mişcat cu noi când s-a ridicat

într-un cot.

— O să ajungi ca mine.

M-am uitat repede spre el.

— Cum? Un extraterestru foarte înalt şi cam

nesimţit? A zâmbit.

— Ai dreptate în privinţa nesimţirii. Eu mă simt vinovat de ce s-a întâmplat cu Dawson. M-a schimbat.

Încă nu am ajuns să fiu la fel cum eram înainte de a se întâmpla toate astea. Nu face şi tu asta.

Era mai uşor de zis decât de făcut, dar am dat din cap. Ultimul lucru pe care îl voiam era ca Daemon să fie acum

îngrijorat de viitoarele mele facturi la psiholog. Şi era momentul să ajungem la ce voia cu adevărat să spună.

— Nu vrei să vin duminică cu

tine. Daemon a respirat

adânc.

— Ascultă-mă mai întâi, bine?

Când am dat din cap, a

continuat:

— Ştiu că vrei să ajuţi şi ştiu că poţi. Am văzut de ce eşti capabilă. Poţi să fii destul de înfricoşătoare când eşti furioasă.

Habar n-are, m-am gândit eu cu umor.

— Dar... dacă treaba iese prost, nu vreau să fii implicată. Mi-a susţinut privirea: Vreau să te ştiu undeva în siguranţă.

Ştiam ce vrea să spună şi voiam să-i dau asigurări că nu va fi aşa, dar să stau deoparte nu era ceva ce puteam să fac.

— Nici eu nu vreau să fii tu implicat, Daemon. Şi eu vreau să te ştiu undeva în siguranţă, dar nu îţi cer să stai deoparte.

S-a încruntat.

— E cu totul altceva.

M-am ridicat în fund şi mi-a îndreptat puloverul.

— De ce e altceva? Şi dacă spui că e altceva fiindcă eşti băiat, te bat, să ştii.

— Hai, Kitten.

Mi-am îngustat

ochii. El a oftat.

— E mai mult decât atât. Este vorba de experienţă. Simplu. Tu n-ai.

— Ok, ai dreptate, dar eu am fost într-o cuşcă. Ştiu foarte bine ce înseamnă asta şi am mai multe motive decât tine să nu mă las prinsă.

— Iar ăsta e un alt motiv pentru care nu vreau să

faci asta. Ochii lui erau acum de un verde

strălucitor. Un semn clar

că era gata să aibă o izbucnire temperamentală din cauza caracterului său protector.

— Tu nici măcar nu-ţi închipui ce a fost în capul meu când te-am văzut în cuşca aia – când aud şi acum că vocea ta încă mai hârâie când eşti excitată sau supărată. Ai ţipat aşa de mult încât...

— Nu am nevoie să-mi aminteşti, am izbucnit eu şi apoi am înjurat în şoaptă.

Am încercat să mă calmez. Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine este felul ăsta protector al tău de-a fi, dar tot el mă scoate din sărite. Nu poţi să mă protejezi la nesfârşit.

Figura lui sugera că poate şi că va

încerca. Am expirat greu.

— Trebuie să fac asta – trebuie să-i ajut pe Dawson şi Beth.

— Şi pe Blake? a întrebat el.

— Poftim? M-am uitat fix la el. Asta de unde ai mai scos-o?

— Nu ştiu. Şi-a retras braţul din mâna mea. Nu contează. Aş...

— Stai. Ba contează. De ce crezi că aş vrea să-l ajut pe Blake după tot ce a făcut? L-a ucis pe Adam! Voiam să moară. Tu ai fost cel care ai deschis o nouă pagină cu el, ca să zic aşa.

Am regretat cuvintele acelea imediat ce mi-au ieşit pe gură. El s-a închis imediat.

— Îmi pare rău, am spus şi chiar aşa era. Nu ştiu de ce n-ai vrut să... terminăm cu Blake, dar eu trebuie să fac asta. O să mă ajute să trec mai uşor peste tot ce am făcut. Ca şi cum mi-aş răscumpăra greşeala sau aşa ceva.

— Tu nu...

— Ba da.

Daemon a întors capul şi a strâns din fălci.

— Chiar nu poţi să faci asta pentru mine? Te rog.

Mă durea inima, fiindcă ştiam că atunci când Daemon spunea “te rog”, ceea ce se întâmpla rar, însemna că era ceva care îl supăra cu adevărat.

— Nu pot.

Au trecut câteva secunde şi umerii lui s-au încordat.

— E o prostie. N-ar trebui să faci asta. Nu sunt îngrijorat decât că ai putea să păţeşti ceva.

— Vezi? Asta e problema! Nu poţi să fii mereu îngrijorat că o să păţesc ceva.

Şi-a arcuit sprâncenele.

— Tu *mereu* păţeşti ceva. Am rămas cu gura căscată.

— Nu e

adevărat! A

râs.

— Da, mai încearcă.

L-am împins, dar era ca un munte neclintit de muşchi. Înfuriată, am trecut peste el şi m-am înfuriat şi mai tare când am văzut sclipirea amuzată din ochii lui.

— Doamne, cum poţi să mă enervezi.

— Păi, măcar am reuşit să te...

— Nici măcar să nu îndrăzneşti să termini

propoziţia asta! Mi-am adunat ciorapii şi colanţii. I-

am rulat şi am băgat un

picior.

— Uf, uneori te urăsc.

El s-a ridicat în fund cu o mişcare uşoară.

— Un pic mai devreme, mă iubeai tare de tot.

— Taci din gură. Am băgat şi celălalt picior. Duminică merg şi eu cu voi. Asta e. Am încheiat discuţia.

Daemon s-a ridicat în picioare.

— Nu vreau să vii.

Mi-am tras colanţii, uitându-mă urât la el.

— Nu poţi să-mi spui tu mie ce să fac şi ce să nu fac, Daemon. Am luat o cizmă, minunându-mă cum

o fi ajuns tocmai acolo. Nu sunt o eroină fragilă şi neajutorată pe care trebuie s-o salvezi tu.

— Asta nu e o carte,

Kat. Am găsit şi

cealaltă cizmă.

— Nu, zău? Rahat. Eu speram să sari peste final şi să-mi spui cum se termină. Îmi plac cei care îmi spun cum se termină o carte.

M-am întors pe călcâie, am ieşit şi am coborât. Normal că el era la un pas în spatele meu, ca o umbră gigantică. Am ajuns până afară şi el m-a oprit.

— După toate câte s-au întâmplat cu Blake, ai zis că n-o să te mai îndoieşti de mine, mi-a spus. Că o să ai încredere în deciziile mele, dar acum faci la fel. Nu mă asculţi nici pe mine, nici raţiunea. Iar când asta o să-ţi explodeze în faţă din nou, ce- ar trebui eu să fac?

Am rămas fără aer şi am făcut un pas înapoi.

— Asta... Asta a fost o lovitură sub

centură. El şi-a pus mâinile în

şolduri.

— Ăsta e adevărul.

Lacrimile îmi înţepau ochii şi mi-au trebuit câteva secunde până să pot vorbi.

— Ştiu că spui toate astea cu bune intenţii, dar nu am nevoie să-mi aminteşti prieteneşte cât de rău am greşit. Ştiu perfect. Şi încerc să repar asta.

— Kat, nu vreau să fiu nemernic.

— Da, ştiu, e ceva natural.

Pe şosea se vedeau apropiindu-se prin ceaţă farurile unei maşini.

Când am vorbit din nou, vocea mea era răguşită.

— Trebuie să plec. A venit mama.

Am coborât scările în grabă şi am fugit pe pietriş şi pe pământul tare şi îngheţat. Până să ajung în verandă, a apărut şi Daemon. M-am oprit brusc şi m-am stropşit la el:

— Nu-mi place când faci asta.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Kat.

Privirea lui a sclipit peste umărul meu. Maşina mamei aproape ajunsese.

— Nu trebuie să demonstrezi nimic.

— Nu?

Daemon a spus “Nu”, dar mie nu mi se păruse aşa când el îmi trântise că iar o să-mi explodeze totul în faţă.

* * *

Răsucindu-se şi frământându-se, creierul meu nu voia să se calmeze. Mi-am derulat în minte toate întâmplările, din clipa în care am oprit creanga aceea în faţa lui Blake până la momentul în care am găsit în maşina lui ceasul plin de sânge al lui Simon. De câte ori nu apăruseră indicii că el era mai mult decât pretindea? De prea multe ori. Şi de câte ori Daemon nu a intervenit să mă convingă să nu mă mai

antrenez cu Blake? De prea multe ori.

M-am întors pe spate şi am strâns tare pleoapele.

Şi ce a vrut să spună despre Blake? Chiar i-a trecut prin cap că vreau să-l ajut şi în ce scop? Ultimul lucru pe care îl voiam

era să respir acelaşi aer cu Blake. Era imposibil ca Daemon să fie gelos. Nu. Nu. Nu. Îi dădeam una peste ochi dacă mai spunea aşa ceva. Şi apoi aş fi început să plâng, fiindcă dacă se îndoia de mine...

Nici măcar nu puteam să mă gândesc la asta.

Un singur lucru bun ieşise din toată porcăria asta – Dawson. Dar toate celelalte... Ei, ăsta era şi motivul pentru care nu puteam sta deoparte, cu braţele încrucişate.

M-am întors pe o parte, am umflat perna cu pumnul şi m- am chinuit să-mi ţin ochii închişi.

La ivirea zorilor am reuşit să adorm câteva secunde, dar apoi am simţit lumina soarelui strecurându-se printre draperii. M-am dat jos din pat, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat.

În spatele ochilor se instalase bine o durere enervantă de cap. Nu mi-a trecut, cum speram, nici când am ajuns la şcoală şi mi-am luat cărţile din dulap. Am intrat la trigonometrie şi mi-am verificat telefonul pentru prima dată de aseară. Nu aveam niciun mesaj.

Am lăsat telefonul în geantă şi mi-am sprijinit bărbia în mâini. Lesa a venit prima.

Nasul i s-a încreţit când a dat cu ochii de mine.

— Câh. Arăţi groaznic.

— Mersi, am murmurat eu.

— N-ai pentru ce. Carissa are gripă aviară sau ceva. Sper că n-ai şi tu.

Aproape am râs. De când mă vindecase Daemon, nici măcar nu mai strănutasem vreodată. Şi dacă mă luam după Will, odată survenită mutaţia, nu te mai puteai îmbolnăvi, de fapt tocmai de-aia îl forţase pe Daemon să-l transforme.

— Probabil că-i de la clubul ăla unde

ai fost. S-a scuturat din tot corpul.

Am simţit căldura dansându-mi pe ceafă şi am lăsat ochii în jos ca o fraieră când Daemon s-a aşezat în spatele meu. Ştiam că se uită la mine. Nu a spus nimic aproximativ şaizeci şi două de secunde. Le-am numărat.

M-a împuns în spate cu pixul lui de încredere.

M-am întors, încercând să-mi compun o faţă inexpresivă.

— Hei.

A ridicat o singură sprânceană.

— Pari foarte odihnită.

El, în schimb, arăta la fel ca de obicei. Al dracului de perfect.

— Am dormit o groază azi-noapte. Tu?

Daemon şi-a pus pixul după ureche şi s-a aplecat spre mine.

— Am dormit vreo oră. Cred.

Am lăsat ochii în jos. Nu eram fericită că noaptea fusese naşpa şi pentru el, dar măcar asta însemna că

se gândise şi el la discuţia noastră. Am vrut să întreb, dar el a clătinat din cap.

— Ce? am spus eu.

— Nu m-am răzgândit, Kitten. Speram că tu te-ai răzgândit.

— Nu, am spus şi s-a auzit clopoţelul.

I-am mai aruncat o privire semnificativă şi m-am întors la bancă. Lesa s-a uitat la mine cu o expresie ciudată şi eu am ridicat din umeri. Nu puteam să-i explic cum se face că azi abia schimbam nişte replici monosilabice. Ar fi fost o discuţie amuzantă.

Când a sunat, stăteam în dubiu dacă să fug la uşă, dar m-am răzgândit când am văzut cu coada ochiului o pereche de picioare în blugi. Nu puteam să-mi controlez fluturaşii din stomac, chiar dacă eram supărată pe el.

Eram aşa de fraieră.

Daemon nu a zis nimic nici când am ieşit din clasă şi nici când am plecat fiecare la clasa lui şi în fiecare pauză apărea lângă mine din neant. Aşa s-a întâmplat şi înainte de ora de bio, a urcat scările împreună cu mine, cu ochii scrutând peste capetele copiilor.

— Ce faci? l-am întrebat într-un târziu, obosită de atâta tăcere.

El a ridicat din umerii ăia largi.

— M-am gândit să mă comport ca un gentleman şi te conduc la sală.

— Aha.

Nu a mai zis nimic şi am tras cu coada ochiului

spre el. Ochii i se îngustaseră şi buzele se strâmbau de parcă mâncase ceva acru. M-am ridicat uşor pe vârfuri şi abia mi-am stăpânit o

înjurătură. Blake stătea rezemat de perete lângă uşa clasei, cu capul întors spre noi şi cu un zâmbet obraznic.

— Îl antipatizez la maximum, a mormăit Daemon. Blake s-a desprins de perete şi a venit lejer spre noi.

— Copii, arătaţi destul de vioi pentru o zi de vineri. Daemon bătea cu un manual peste coapsă.

— Ai vreun motiv pentru care stai acolo?

— E clasa mea. A arătat cu bărbia spre clasă. Sunt cu Katy. Din Daemon radia o adevărată fierbinţeală când a făcut un pas spre Blake şi s-a uitat în jos spre el.

— Îţi place să mă enervezi, nu? Blake a înghiţit nervos în sec.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Daemon a râs şi eu am simţit un fior pe şira spinării. Uneori uitam cât de periculos putea să fie.

— Te rog. Pot fi în multe feluri – în multe feluri negative, Biff, dar nu prost sau orb.

— Bine, am spus eu încet. Se uita lumea la noi.

— E timpul să vă jucaţi frumos.

— Trebuie să fiu de acord, a spus Blake şi s-a uitat în jur. Numai că aici nu e un loc de joacă.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Nu cred că vrei să te joci, Barf, fiindcă am putea imediat să facem chestia aia mişto cu îngheţatul, chiar aici şi acum.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu era cazul. L-am prins pe Daemon de braţul ăla încordat.

— Haide, am şoptit eu.

A trecut o secundă lungă şi energia statică a sărit de pe braţul lui pe al meu. A întors încet capul spre mine şi s-a aplecat, punându-şi gura pe gura mea. Sărutul era neaşteptat – apăsat şi puternic. Am rămas acolo înmărmurită, iar el s-a retras, muşcându-mi uşor buza de jos.

— Gustos, Kitten. Apoi s-a întors, a pus o mână grea pe umărul lui Blake, izbindu-l de un dulăpior. Ne mai vedem, a spus el rânjind.

— Dumnezeule, a bolborosit Blake, îndreptându-se. Are probleme cu controlul furiei.

Chipurile care căscau gura la noi s-au înceţoşat. Blake a trecut pe lângă mine, dregându-şi vocea.

— Ar trebui să intri la clasă.

CAPITOLUL 18

Am dat din cap, dar când a sunat clopoţelul, eu eram tot acolo, cu mâna pe buze.

Pe la prânz, dispoziţia lui Daemon era ceva între melancolie şi răutate. Reuşise să sperie de moarte jumătate din elevi numai fiindcă treceau pe lângă el sau respirau în aceeaşi cameră cu el. Nu puteam să-mi dau seama de unde îi vine asta. Era imposibil ca cearta noastră să-l fi făcut aşa.

Când s-a ridicat să-şi ia a treia porţie de lapte, Lesa s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a fluierat încetişor.

— Care-i treaba cu el?

— Nu ştiu, am spus, împingând o bucată de carne prin farfurie. O fi perioada aia nasoală din lună pentru el.

Chad a râs lătrat.

— Da, hai să nu vorbim despre

asta. Lesa i-a zâmbit iubitului

ei.

— Dacă eşti deştept şi ştii ce e bine pentru tine, atunci n-o să vorbeşti.

— Cine e deştept? a întrebat Daemon, aşezându-se.

— Nimeni, am spus toţi trei

deodată. El s-a încruntat.

Restul după-amiezii a trecut foarte repede şi periodic mi se strângea stomacul. Mai era o zi – sâmbătă – şi apoi încercam imposibilul. Să pătrundem în complexul de la Mount Weather

şi să-i salvăm pe Beth şi Chris. Şi ce făceam cu ei dacă reuşeam? *Nu dacă – atunci când reuşeam*, m-am corectat eu în gând.

Când ieşeam din şcoală, mi-a vibrat telefonul. L-am scos să mă uit şi mi s-a amărât gura. Aş fi vrut ca Blake să piardă numărul meu.

Trebuie să vorbim.

Am scrâşnit din dinţi şi am scris: *Dc.*

Mi-a răspuns imediat: *Despre duminică.*

— Cine ţi-a făcut faţa asta fioroasă? m-a întrebat Daemon, apărut din senin lângă mine.

Am sărit cu un ţipăt.

— Doamne Dumnezeule, de unde ai apărut?

El a zâmbit, ceea ce era un lucru bun, având în vedere starea lui de peste zi, dar zâmbetul ăla nu a făcut decât să mă alarmeze.

— Sunt neauzit ca o pisică.

Am oftat şi i-am arătat telefonul.

— Blake. Vrea să vorbim despre ziua de

duminică. Daemon a mârâit.

— De ce îţi dă ţie mesaje?

— Probabil fiindcă ştie că tu eşti un pericol pentru sănătatea lui.

— Şi tu nu eşti?

Am clătinat din

cap.

— Se pare că e mai puţin înspăimântat de mine.

— Poate ar trebui să schimbăm asta.

Şi-a pus mâna pe umerii mei, m-a tras spre el şi am ieşit afară în vântul aspru de februarie.

— Spune-i că vorbim

mâine. Mă încălzisem

lângă el.

— Unde?

— Acasă la mine, a răspuns el cu un zâmbet malefic. Dacă are tupeu, o să vină.

M-am strâmbat, dar i-am scris mesajul lui Blake.

— De ce nu diseară?

Daemon a strâns

buzele.

— Avem nevoie să petrecem ceva timp de calitate

singuri. Timp de calitate cum a fost timpul de

calitate de ieri?

Fiindcă la aşa ceva m-aş fi băgat, dar chiar trebuia să lămurim nişte lucruri. Până să abordez subiectul, Blake mi-a răspuns că rămâne stabilit pentru mâine.

— Ai venit cu maşina? am întrebat.

El a clătinat din cap, cu ochii la un pâlc de copaci.

— Am venit cu Dee. Speram să facem ceva normal. Cum ar fi un matineu în pauza de masă.

O parte din mine dansa dansul fericirii. Dar

cealaltă parte, mai responsabilă, şi-a pus ochelarii de profesoară şi a scos rigla. Enervanta Katy matură a câştigat.

— Ar fi minunat, dar nu crezi că ar trebui să stăm de vorbă despre noaptea trecută?

— Despre firea mea

generoasă? Mi-au luat foc

obrajii.

— Hmm, nu... după

asta. A avut o umbră

de zâmbet.

— Mda, cam ştiam asta. Facem un târg. Mergem întâi la film şi după aia discutăm, ok?

Era un târg bun, aşa că am acceptat. Şi, sincer, îmi plăcea la nebunie să fac lucruri normale cu Daemon – cum ar fi să ieşim. Era o raritate. Mi-a dat voie să aleg eu filmul, iar eu am ales o comedie romantică. În mod surprinzător, nu s-a plâns. Poate şi din cauza găleţii uriaşe de floricele pe care o aveam sub nas şi din care înfulecam printre săruturi cu gust de unt.

Era dumnezeiesc de normal.

* * *

Normalul dumnezeiesc s-a încheiat în clipa când am ajuns acasă la el şi a coborât din maşină cu ochii îngustaţi. Toate luminile erau aprinse. Se pare că Dee nu prea le avea cu economisirea energiei.

— Kat, cred că ar trebui să te duci acasă.

— Ce? Am închis portiera, încruntată. Parcă era vorba să discutăm. Şi să mâncăm îngheţată – mi-ai promis că o să mâncăm îngheţată.

El a chicotit încet.

— Ştiu, dar am musafiri.

M-am proptit în faţa scărilor de la verandă.

— Ce fel de musafiri?

— Musafiri luxeni, a spus el, punându-şi mâinile pe umerii mei.

Ochii lui de un verde nepământean m-au privit în ochi.

— Bătrânii.

Cred că era mişto să ai un sistem de-ăsta ciudat de simţuri.

— Şi eu nu pot să vin?

— Nu cred că e o idee bună. S-a uitat spre casă şi am auzit şi eu o uşă. Şi nu cred că poate fi o opţiune.

M-am uitat în spate. În uşă stătea un bărbat cu o înfăţişare distinsă. Avea un costum la patru ace şi toate cele, iar părul negru ca noaptea era argintiu pe la tâmple. Nu ştiam la ce mă aşteptam de la un bătrân luxen. Poate la o robă albă şi un cap chel – fiindcă trăiau într-o colonie la poalele muntelui Seneca.

La asta nu mă aşteptam.

Nu mă aşteptam nici la faptul că Daemon nu şi-a retras mâinile imediat ca să pună o distanţă potrivită om- extraterestru între noi. A murmurat ceva în limba lui şi m-a apucat de mijloc, stând lângă mine.

— Ethan, a spus Daemon. Nu mă aşteptam să te văd.

Ochii uimitor de violeţi ai bărbatului s-au oprit asupra mea.

— Văd. Asta e *fata* despre care m-au informat fratele şi sora ta?

Trupul lui Daemon s-a încordat.

— Depinde ce informaţii amabile ţi-au dat.

Aerul îmi rămăsese în plămâni. Nu ştiam ce să fac, aşa că stăteam acolo, străduindu-mă să par cât mai calmă. Nu era bine ca bărbatul în costum să-şi dea seama că eu ştiu cine era. Luxenul acela nu trebuia să afle că eu le ştiu secretul şi nici că eu eram hibrid.

Ethan a zâmbit.

— Mi-a spus că te vezi cu ea. Am fost surprins. Practic, suntem o familie.

Cumva, mi s-a părut că avea mai degrabă legătură cu faptul că ei ar fi vrut ca Daemon să se apuce să facă bebeluşi extratereştri cu Ash, nu că se aşteptau ca el să trimită mesaj de grup prin care să-i notifice pe toţi că nu mai era pe piaţă.

— Ştii cum sunt eu, Ethan; nu-mi place să sărut şi să povestesc tuturor.

Degetul lui mare desena cercuri lente şi uşoare pe spatele meu.

— Kat, el este Ethan Smith. Este un fel de…

— Naş, am spus eu şi apoi am roşit, fiindcă era cel mai stupid lucru pe care puteam să-l spun.

Dar din expresia lui Ethan am înţeles că i-a plăcut

ce am zis.

— Da, ca un fel de naş.

Ochii aceia ciudaţi s-au fixat asupra mea şi eu m-am străduit să-mi ţin capul sus.

— Nu eşti din părţile astea, Kat, nu-i aşa?

— Nu, domnule, sunt din Florida.

— A. A ridicat o sprânceană neagră. Virginia de Vest e pe placul tău?

M-am uitat spre Daemon.

— Da, e drăguţ.

— Minunat. Ethan a coborât o treaptă. E o plăcere să te cunosc.

A întins mâna.

Din obişnuinţă, am întins şi eu mâna, dar Daemon mi-a prins-o repede şi mi-a strâns-o. Apoi a dus-o la buze şi mi-a sărutat palma. Ethan a urmărit scena cu mare curiozitate şi cu încă ceva ce nu puteam defini.

— Kat, trec eu pe la tine mai târziu.

Mi-a lăsat mâna şi s-a interpus între mine şi luxen.

— Am de vorbit ceva, ok?

Am dat din cap şi m-am străduit să-i zâmbesc frumos lui Ethan.

— Mi-a părut bine să vă cunosc.

— Asemenea, a spus bărbatul. Sunt convins că ne vom mai vedea.

Nu ştiu de ce, cuvintele lui au căzut peste mine ca o muşcătură de ger. I-am făcut cu mâna lui Daemon şi m-am dus repede la maşină să-mi iau geanta. Ei deja intraseră în casă şi eram în stare să-mi tai un deget ca să ştiu ce vorbesc. De când îi cunoscusem pe Dee şi Daemon, nu mai văzusem niciodată vreun luxen din colonie să vină acasă la ei.

Puţin tulburată de apariţia lui Ethan, mi-am aruncat geanta pe hol şi mi-am pus un pahar de suc de portocale. Mama dormea, aşa că am mers în vârful picioarelor pe hol şi am închis uşa de la dormitor. M-am aşezat pe pat, mi-am pus paharul pe masă. M-am concentrat asupra laptopului şi am ridicat mâna.

S-a săltat de pe birou şi a venit chiar în mâna mea. Încercam să nu-mi folosesc prea des abilităţile extraterestre – poate o dată sau de două ori pe zi ca să menţin în formă... hmm... chestia asta. De câte ori le foloseam, aveam un fel de ameţeală, ca şi cum eram într-un carusel, sus, gata să cobor cu 130 km pe oră – momentul ăla în care stomacul îţi sare în gât şi simţi furnicături pe piele. Era puţin altfel – nu era rău, destul de plăcut şi poate chiar îmi crease şi ceva dependenţă.

Şi atunci când am accesat chestia asta, în noaptea

în care a murit Adam, m-am simţit mai puternică decât mă simţisem vreodată. Deci, da, îmi dădeam seama, cu puterea asta poate să ţi se urce la cap. Dacă la Will ar fi avut succes mutaţia, numai Dumnezeu ştie ce lucruri nebuneşti ar putea face.

Nu-mi permiteam să mă gândesc la el acum, aşa că mi-am deschis laptopul şi am hoinărit pe internet vreo jumătate de oră, citind recenzii, după care l-am închis şi l-am trimis înapoi pe birou. Am luat o carte şi m-am ghemuit cu ea în pat, sperând să apuc să citesc măcar câteva capitole până să apară Daemon, dar am adormit după trei pagini.

Când m-am trezit, în dormitor era întuneric şi, după cercetări ulterioare, am descoperit că trecuse deja de nouă şi mama plecase la serviciu. Surprinsă că Daemon nu a venit încă, mi-am pus cizmele şi am plecat spre el.

Dawson a deschis uşa, cu o cutie de suc într-o mână şi cu o plăcintă în cealaltă.

— Frumos aport de zahăr ţi-ai pregătit acolo, am spus eu zâmbind.

El s-a uitat în jos.

— Da, nu cred că o să mă culc prea curând.

Mi-am amintit ce-mi spusese el, că nu doarme deloc, eu sperasem că se rezolvase asta. Până să întreb ceva, el mi-a spus:

— Daemon nu e aici.

— A. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea: E tot cu bătrânul ăla.

— Doamne fereşte, nu. Ethan nu a stat decât vreo

oră. Nu era prea fericit. Dar acum Daemon a ieşit cu Andrew.

— Cu Andrew.

Nu mă aşteptam la asta.

Dawson a dat din cap.

— Dap. Andrew, Dee şi Ash au avut chef să meargă să mănânce ceva. Eu nu am vrut să merg.

— Ash? am şoptit eu.

Ok, la asta chiar nu mă aşteptam. Dar la valul de gelozie iraţională care m-a lovit şi care m-a transportat în ţara fetelor nebune, chiar mă aşteptam.

— Da, a spus el şi s-a uitat la mine. Vrei să intri?

Nu mi-am dat seama că am intrat după el până când nu m- am trezit stând pe canapea cu genunchii strânşi. Daemon chiar s-a dus să mănânce în oraş cu Ash şi cu ceilalţi?

— Când au plecat?

Dawson a luat o gură din plăcinta lui.

— Hmm, nu chiar de mult.

— E aproape zece seara.

Luxenii aveau un apetit uriaş, dar, să fim serioşi, nu luau cina noaptea. Ştiam şi eu asta.

El s-a aşezat în fotoliu şi s-a uitat spre plăcintă.

— Ethan a plecat pe la cinci. Apoi a venit Andrew pe aici... Dawson s-a uitat la ceasul din perete, încercând să-şi amintească. El şi Ash au venit pe la şase.

Stomacul mi se strânsese tare.

— Şi după aia au plecat toţi patru să mănânce?

Dawson a dat din cap, de parcă vorbirea era un lucru prea ciudat.

Patru ore pentru cină. Am simţit dintr-odată că nu mai pot sta. Voiam să mă duc la restaurantul unde erau ei. Voiam să-l găsesc. Am vrut să mă ridic, dar a trebuit să stau mai întâi să înghit nodul oribil care mi se formase în gât.

— Nu e ce crezi tu, a spus Dawson încet.

Am întors repede capul spre el şi am descoperit cu oroare că aveam lacrimi în ochi. Ironia sorţii nenorocite mă plesnea peste faţă. Aşa se simţise şi Daemon când am ieşit în oraş cu Blake? Dar atunci nu eram împreună. Nu era ca şi cum aş fi avut vreo tonă de obligaţii faţă de el atunci.

— Nu e? am hârâit eu.

Dawson şi-a terminat

plăcinta.

— Nu. Cred că a simţit pur şi simplu nevoia să iasă puţin.

— Fără mine?

El şi-a scuturat firimiturile de pe blugi.

— Cu tine sau fără tine. Fratele meu nu mai este cum îl ştiam eu. Nu m-aş fi gândit în viaţa mea că o să iasă cu o fiinţă umană. Nu vreau să te jignesc.

— Nu mă jigneşti, am şoptit.

Fără mine. Fără mine. Cuvintele alea se repetau la nesfârşit. Nu eram genul ăla de fată care are nevoie mereu de iubitul ei, care trebuie să fie în permanenţă

lângă el, dar mă durea ca dracu'.

Şi durerea aia se transforma într-un junghi fierbinte de furie când îmi imaginam cum Andrew şi Dee stau unul lângă

altul în separeu, iar Daemon şi Ash pe partea cealaltă, fiindcă aşa stăteau probabil la restaurant. Ar fi fost ca odinioară – când Daemon şi Ash erau împreună.

E adevărat că şi eu m-am sărutat o dată cu Blake, dar atunci nu aveam o relaţie stabilă. Doamne, poate că ei…

M-am hotărât să nu merg mai departe.

Dawson s-a ridicat, a trecut pe lângă măsuţa de cafea şi a venit lângă mine.

— Ethan l-a înfuriat. Voia să ştie dacă relaţia cu tine nu cumva afectează devotamentul lui faţă de specia noastră. Dawson s-a aplecat în faţă, trecându-şi mâinile peste genunchi. Şi, în fine, poţi să-ţi închipui reacţia lui Daemon.

Nu eram convinsă că pot.

— Ce-a spus?

Dawson a râs şi ochii lui au sclipit aşa cum îi sclipeau şi lui Daemon.

— Să zicem doar că Daemon i-a explicat că viaţa lui nu îi afectează loialitatea, dar cu alte cuvinte.

Am zâmbit uşor.

— Naşpa?

— Foarte naşpa, a spus el, uitându-se la mine. Nu se aşteptau la una ca asta din partea lui. Nimeni nu se aştepta. De la mine? Să zicem că de la mine nu

aşteptau cine ştie ce. Mai ales fiindcă mie nu îmi păsa ce cred ei – nu că lui Daemon i-ar păsa, dar...

— Ştiu. El a fost întotdeauna cel care a avut grijă de toate, nu? Nu cel care poate crea o asemenea problemă.

A dat din cap.

— Ei nu ştiu ce eşti tu, dar mă îndoiesc că Ethan se va opri aici.

— O să-l izgonească?

A aprobat tăcut şi eu am scuturat din cap. Atunci când un luxen era izgonit, i se interzicea să stea în comunitatea lor, chiar şi în apropiere, ceea ce însemna că nu putea să se mai afle în zona de protecţie a beta-cuarţului. Era practic singur împotriva arumilor.

— Ce este Ethan? Am înţeles că e unul dintre bătrâni, dar ce e?

Dawson şi-a încreţit sprâncenele.

— Bătrânii sunt cum ar fi nişte primari sau preşedinţi în comunitatea noastră. Ethan este preşedintele.

Am ridicat din sprâncene.

— Pare să fie important.

— Toţi cei care se află în colonie trebuie să asculte de el. Cei care n-o fac riscă să fie anatemizaţi social. Dawson s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Chiar şi cei care au de-a face cu oamenii, cum ar fi cei care

lucrează în afara coloniei sau ceva de genul, se tem să-i supere pe bătrâni. Niciunul dintre noi nu poate pleca fără permisiunea MA-ului, dar, la naiba, dacă vor să ne dea afară, găsesc ei o modalitate.

— Ţi-au făcut asta şi ţie din cauza lui

Beth? Chipul lui s-a încordat.

— Ar fi facut-o, dar nu au avut timp. N-a fost suficient timp pentru nimic.

Mă durea inima pentru el şi l-am atins uşor pe braţ.

— O s-o aducem înapoi pe

Beth. A avut un mic zâmbet.

— Ştiu. Duminica asta... Totul se învârteşte în jurul duminicii ăsteia.

Stomacul mi s-a răsucit aiurea şi pulsul mi s-a accelerat.

— Cum a fost acolo?

A deschis ochii ca două fante. Mai multe clipe au trecut până să răspundă.

— La început, nu a fost prea rău. Ne lăsau să ne vedem, pe mine şi pe Beth. Ne-au spus că ne ţin acolo pentru siguranţa noastră. Ştii tu placa aia cu "dacă oamenii află ce i-am făcut eu lui Beth, o să se termine prost şi trebuie să fim protejaţi". Daedalus era de partea noastră. Chiar mi s-a părut că aşa era, o perioadă. Eu... Chiar am crezut că o să ieşim împreună de acolo la un moment dat.

Era prima dată când îl auzeam pe Dawson pronunţând cuvântul *Daedalus*. Suna ciudat când îl spunea el.

— Încrederea nu mi-a adus altceva decât suferinţă

şi în cele din urmă furie atunci când speranţa s-a năruit.

Colţurile gurii i s-au ridicat puţin.

— Daedalus voia să refac ceea ce îi făcusem lui Beth. Voiau *să creez* mai mulţi indivizi ca ea. Să perfecţionez omenirea şi toate rahaturile alea şi atunci când au văzut că nu merge... situaţia s-a schimbat.

M-am foit.

— În ce fel s-a schimbat?

Linia obrazului s-a

încordat.

— La început, nu mi-au mai dat voie s-o văd pe Beth – era pedeapsa mea fiindcă nu am reuşit să fac ceea ce lor li se părea foarte simplu. Nu pricepeau că eu nu ştiam cum am vindecat-o şi cum am schimbat-o. Îmi aduceau nişte muribunzi şi eu încercam, Katy, chiar încercam. Dar mureau, indiferent cât de mult mă străduiam eu.

Mă cuprinsese greaţa şi aş fi vrut să ştiu ce să spun, dar mi se părea că ăsta e unul dintre momentele în care nimic din ce ai spune n-are rost.

— Apoi au început să-mi aducă oameni sănătoşi, pe care îi răneau – îi făceau să sufere –, iar eu îi vindecam. Unii... unii s- au înzdrăvenit. Cel puţin pentru un timp, dar era de parcă rănile alea pe care le avuseseră reveneau şi mai puternic. Alţii... alţii se destabilizau.

— Se destabilizau?

Mâinile lui Dawson se desfăceau şi se închideau pe coapse.

— Începeau să capete ceva abilităţi, dar era ceva... ceva care nu mergea. A fost la un moment dat o fată – nu cu mult mai

mare ca noi şi drăguţă, foarte drăguţă. I-au dat nu ştiu ce fel de pastilă şi era pe moarte. Am vindecat-o. Voiam aşa de mult s-o vindec, fiindcă era foarte speriată.

Ochii lui de smarald s-au uitat în ochii mei.

— Şi am crezut că a mers. S-a îmbolnăvit la fel ca Beth, atunci când au închis-o, la început. La o zi după ce boala a trecut, s-a izbit de zid.

M-am încruntat.

— Şi de ce e aşa de

rău? El s-a uitat în

altă parte.

— Noi putem să ne mişcăm mai repede ca un glonte, Katy. Ea s-a izbit de perete. L-a lovit cu viteză supersonică.

— O, Doamne...

— Şi nu era ca şi cum nu s-ar fi putut opri. Câteodată mă întreb dacă nu a făcut-o înadins. După ea au mai fost alţii, mulţi alţii. Oameni care mureau în mâinile mele. Oameni care mureau după ce îi vindecam eu. Oameni care supravieţuiau mutaţiei, dar care nu mai erau văzuţi niciodată după aceea. Dawson s-a uitat în jos şi a murmurat: E atâta sânge pe mâinile mele.

— Nu. Am scuturat capul cu putere. Toate astea

nu s-au întâmplat din vina ta.

— Crezi?

În vocea lui se simţea furia.

— Am abilitatea asta de a vindeca, dar n-am fost în stare s-o folosesc aşa cum trebuie.

— Dar ai vrut să-i vindeci – adică ai vrut cu toată fiinţa ta. Ai fost obligat s-o faci.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că au murit atâţia oameni. S-a aplecat iar, neliniştit. A fost o vreme când am crezut că merit ce mi se întâmplă, dar nu... dar nu şi Beth. Ea nu merita asta.

— Nici tu nu meritai, Dawson.

El s-a uitat la mine o clipă şi apoi şi-a mutat privirea.

— Mai întâi, nu mi-au mai dat voie s-o văd pe Beth, apoi nu mi-au mai dat mâncare şi după aceea nici apă, iar când au văzut că nici aşa nu merge, au venit cu alte idei.

A expirat adânc.

— Presupun că acelaşi lucru i l-au făcut şi lui Beth, dar chiar nu ştiu asta. Eu n-am văzut decât cum mureau oamenii sub ochii mei.

Stomacul parcă îmi căzuse direct pe canapea. Aveam o presimţire foarte rea.

— O răneau numai ca să o vindec eu, iar ei să studieze procesul.

Muşchii obrazului i s-au încordat.

— De fiecare dată aveam o frică îngrozitoare. Dacă de data asta nu mai mergea? Dacă nu mai reuşeam s-o

vindec pe Beth? Aş fi fost...

Şi-a mişcat gâtul de parcă l-ar fi strâns tricoul.

El nu va mai fi niciodată cum a fost. Lacrimile mă înăbuşeau iar. Voiam să plâng pentru el, pentru Beth, dar mai ales pentru oamenii care au fost ei odată şi care nu vor mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL 19

După asta, Dawson s-a închis în el. A vorbit despre orice – despre vreme, despre fotbal, despre Strumfi –, dar nimic altceva despre Daedalus sau ce i-au făcut lui şi lui Beth. Pe de o parte, îi eram recunoscătoare pentru asta. Nu sunt convinsă că aş mai fi suportat să aflu şi altele, chiar dacă sună egoist.

Dar partea proastă era că imediat ce am încheiat cu discuţia aceea serioasă, mintea mea s-a întors fix în locul de unde plecase, adică unde e Daemon şi ce face acolo. Când am văzut că e aproape miezul nopţii, n-am mai putut să stau acolo.

Nu puteam să stau nicăieri.

Am spus noapte bună şi am plecat repede prin frig, peste peluză. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi verific telefonul. Aveam un mesaj şi, când l-am văzut, mi s-au accelerat bătăile inimii.

Îmi pare rău pentru seara asta. Vb mâine.

Era trimis în urmă cu o oră. Asta însemna că şi acum era cu Ash – bine, cu Andrew, Dee *şi* Ash.

M-am uitat la ceas, ca şi cum aş fi putut schimba cumva timpul. Inima îmi bubuia în piept de parcă aş fi venit acasă în fugă. M-am uitat la mobil şi m-am stăpânit cu greu să nu-l arunc în perete. Ştiam că

mă comportam ridicol. Daemon era prieten cu ei, inclusiv cu Ash. Putea să se ducă undeva cu ei şi

fără mine. Iar de când cu răceala instalată între mine şi Dee, nu prea mai stătuse cu ea.

Ridicol sau nu, eram îndurerată. Şi detestam asta – detestam faptul că mă las afectată de ceva aşa de stupid.

Am luat telefonul cu mine şi am urcat la etaj, m-am spălat pe faţă, pe dinţi şi mi-am pus pijamaua, neştiind dacă ar trebui să-i răspund la mesaj sau nu. Aş fi vrut să am puterea să nu-i răspund, să fie un fel de du-te naibii, dar, fir-ar să fie, parcă era prea caraghios având în vedere toată situaţia.

Pe de altă parte, mă durea prea tare. Aşa că am pus telefonul pe noptieră şi m-am băgat în pat, trăgându-mi pătura până la bărbie. Am rămas aşa, reproşându-mi că nu i-am răspuns la SMS, reproşându-mi că am ieşit atunci cu Blake, că l-am sărutat şi că stau acum trează ca să-mi fac reproşuri. În cele din urmă, creierul meu s-a săturat de toate şi a închis prăvălia pentru noapte.

Ceva mai târziu, nu eram sigură dacă dorm sau sunt trează. Eram într-o dimensiune nebuloasă unde realitatea era amestecată cu subconştientul. O parte era vis, îmi dădeam şi eu seama de asta, fiindcă îl vedeam pe Daemon într-o clădire. Am zărit fugitiv părul lui negru şi apoi nu l-am mai văzut. Era într- o

cameră şi, până să ajung eu la el, s-a dus în altă cameră. Era un labirint nesfârşit şi el tot pleca, fără să-mi răspundă atunci când strigam după el.

Eram plină de tristeţe şi mă durea inima. Îl urmăream, nu ajungeam niciodată la timp, îl pierdeam... la nesfârşit.

Apoi patul s-a mişcat şi clădirea a dispărut, evaporându-se într-un nor de fum şi de întuneric. Am simţit o greutate lângă mine. O mână mi-a dat părul de pe faţă şi cred că am zâmbit, fiindcă el era acolo şi asta mă liniştea. Am alunecat iar într-un somn adânc, în care nu-l mai urmăream pe Daemon în vis.

* * *

Când s-a făcut dimineaţă, m-am rostogolit pe o parte, aşteptându-mă să-l găsesc pe Daemon lângă mine. Mama lucra sâmbăta până spre prânz, aşa că Daemon ar fi putut să stea mai mult, dar patul era gol.

Mi-am trecut mâna peste perna goală, am inspirat, aşteptându-mă să simt parfumul acela curat de ierburi care era numai al lui, dar nu am simţit decât un iz uşor de lămâie. Oare am visat că Daemon fusese aici?

Doamne, ar însemna să fiu de-a dreptul jalnică.

M-am încruntat, m-am ridicat în fund şi mi-am luat telefonul. Era un mesaj de la Daemon, venit pe la ora două dimineaţa.

Şuncă & ouă la micul dejun. Vino când te trezeşti.

Două dimineaţa? M-am uitat fix la telefon. Stătuse până la ora aia?

Inima mi-o luase iar razna şi m-am trântit la loc în pat, gemând. Era evident că eram jalnică, iar Daemon stătuse în oraş până târziu, dar nu cu mine.

M-am târât jos din pat, am făcut un duş şi mi-am pus o pereche de blugi şi un pulover. Parcă eram amorţită, mi-am uscat părul doar pe jumătate şi l-am strâns într-un coc neglijent. M-am dus la ei şi am descoperit că uşa era încuiată.

Am pus mâna pe clanţă şi am aşteptat până ce am auzit clicul încuietorii. După ce am deschis uşa, m-a cuprins deodată neliniştea. Era mult prea simplu să intru în casa cuiva, inclusiv în casa mea.

Am scuturat din cap, am închis încet uşa şi am respirat adânc. În casă domnea o tăcere mormântală. Toată lumea dormea. Am urcat la etaj, călcând cu grijă pe cele două trepte de sus care scârţâiau. Uşile de la dormitoarele lui Dee şi Dawson erau închise, dar din camera lui Daemon se auzea muzica în surdină.

Am deschis puţin uşa de la dormitorul lui şi m-am strecurat înăuntru. Privirea mi s-a dus direct spre pat şi, oricât de mult aş fi vrut, nu puteam să-mi opresc palpitaţiile inimii.

Daemon era întins pe spate, cu o mână în spaţiul gol de lângă el şi cu cealaltă pe burtă. Cearşafurile

erau răvăşite în jurul şoldurilor lui înguste. În somn, figura lui avea un aer aproape angelic, liniile obrazului erau dulci şi buzele relaxate. Genele dese adumbreau obrajii.

Părea mult mai tânăr aşa, în somn, dar, cumva ciudat, era şi mai departe de mine aşa. Frumuseţea lui masculină era intimidantă, din altă lume. Ceva ce găseam numai între paginile cărţilor pe care le citeam eu.

Câteodată mi-era greu să cred că el e o fiinţă reală.

Am mers spre el în vârful picioarelor şi m-am aşezat pe marginea patului, incapabilă să-mi iau ochii de la el. Nu voiam să-l trezesc. Aşa că am stat acolo ca o ciudată, uitându-mă la pieptul lui, cum se ridică şi coboară regulat. Mă întrebam dacă azi-noapte l-am visat sau chiar a trecut pe la mine. Iar aveam fluturi în stomac şi aproape uitasem de criza de anxietate de azi-noapte. Aproape, dar nu chiar...

Daemon s-a întors pe neaşteptate într-o parte, m-a apucat cu braţul de mijloc şi m-a tras lângă el. A venit mai aproape şi şi-a îngropat faţa în gâtul meu.

— Bună dimineaţa, a murmurat el.

I-am pus mâna pe umăr şi am zâmbit. Pielea lui era fierbinte.

— Neaţa.

El a pus un picior peste mine şi m-a strâns mai tare.

— Unde sunt ouăle mele cu şuncă?

— Am crezut că te-ai oferit să le faci tu.

— Ai interpretat greşit ce am spus. Treci la

bucătărie, femeie.

— Mă laşi.

M-am întors cu faţa spre el. A ridicat capul, m-a sărutat pe nas şi apoi şi-a băgat faţa în pernă. Am râs.

— E mult prea devreme, a mormăit el.

— E aproape zece.

— Prea devreme.

Parcă aveam o piatră în stomac. Mi-am muşcat buzele şi nu ştiam ce să spun.

El şi-a lăsat leneş braţul pe coapsa mea şi a întors capul spre mine.

— Nu mi-ai răspuns azi-noapte.

Deci chiar o să deschidem subiectul ăsta.

— Am adormit şi am crezut că... eşti

ocupat. A ridicat o sprânceană.

— Nu eram ocupat.

— Am trecut aseară pe la tine să te văd şi te-am aşteptat un timp. Mă jucam cu un colţ de cearşaf, răsucindu-l pe deget. Ai venit târziu.

A deschis un ochi.

— Deci ai primit mesajul meu şi puteai să-mi

răspunzi. M-am dat singură de gol.

Daemon a oftat.

— De ce nu mi-ai răspuns, Kitten? Mi-ai rănit sentimentele.

— Sunt convinsă că Ash te-a alinat.

În clipa în care mi-au zburat cuvintele acelea de pe buze, îmi venea să-mi dau palme.

Acum deschisese amândoi ochii, apoi a făcut ceva care m-a surprins şi m-a enervat: a zâmbit cu gura până la urechi.

— Eşti geloasă.

După felul în care a spus-o, lui i se părea un lucru bun.

— Nu sunt geloasă.

— Kitten...

Mi-am dat ochii peste cap şi apoi am avut o criză gravă de tot de diaree verbală.

— Am fost îngrijorată din cauza prezenţei bătrânului, iar noi stabiliserăm să stăm de vorbă. N-ai mai venit. În schimb, te-ai dus în oraş cu Andrew, Dee şi Ash. Ash, cum ar veni, fosta, şi cum aflu eu de asta? De la fratele tău. Şi cum aţi stat la masă? Dee şi Andrew au stat pe o parte a mesei, iar tu şi Ash pe partea cealaltă? Sunt convinsă că a fost foarte plăcut.

— Kitten...

— Nu mă lua cu Kitten, m-am răstit şi m-am strâmbat la el; acum mă pornisem. Ai plecat la cinci şi nu ai venit decât, când? După ora două? Ce-aţi făcut acolo? Şi nu mai zâmbi aşa ca prostul. Nu e nimic amuzant.

Daemon a încercat să nu mai zâmbească, dar nu a

reuşit.

— Îmi place la nebunie când îţi scoţi ghearele.

— Ah, taci din gură. Dezgustată, i-am dat mâna la o parte. Dă-mi drumul. Poţi s-o suni pe Ash s-o întrebi dacă nu vrea să- ţi facă nişte ouă cu şuncă. Eu am tăiat-o.

În loc să-mi dea drumul, s-a suit peste mine, sprijinindu-se în mâini. Acum surâdea – surâsul acela arogant al lui care mă scotea din minţi.

— Vreau numai să o aud de la tine: sunt geloasă.

— Am spus-o deja, nemernicule. Sunt geloasă. De ce n-aş

fi?

El a lăsat capul pe umăr.

— A, nu ştiu. Poate pentru că pe Ash nu am vrut-o

niciodată, iar pe tine te-am vrut din prima clipă în care te-am văzut – şi înainte să începi iar, ştiu că nu am arătat-o cum trebuie, dar ştii şi că te-am vrut. Numai pe tine. Eşti nebună dacă eşti geloasă.

— Chiar aşa?

Mi-am reprimat lacrimile de furie.

— Voi doi aţi fost împreună.

— *Am fost* împreună.

— Probabil că ea încă te mai vrea.

— Eu nu o vreau, aşa că nu

contează. Pentru mine conta.

— E frumoasă ca un top-model.

— Iar tu eşti şi mai frumoasă.

— Nu încerca să mă duci cu zăhărelul.

— Nu fac asta, mi-a spus el.

M-am uitat peste umărul lui şi mi-am muşcat buzele.

— Ştii, iniţial am crezut că într-un fel am meritat să mi se întâmple ce mi s-a întâmplat aseară. Acum ştiu ce ai simţit atunci când am ieşit cu Blake. Adică o răzbunare a karmei, dar nu e acelaşi lucru. Atunci noi doi nu eram împreună, iar eu şi Blake nu aveam un trecut.

El a respirat adânc.

— Ai dreptate; nu e acelaşi lucru. Eu nu am fost la întâlnire cu Ash. Andrew a trecut pe aici şi am început să vorbim despre Ethan. Lui Andrew îi era foame, aşa că ne-am hotărât să ieşim undeva să mâncăm. Dee a vrut să vină cu noi, iar Ash era şi ea acolo, fiindcă, ştii, e sora lui.

Am ridicat puţin din umeri. Bine, era un argument.

— Şi nu am fost la restaurant să mâncăm. Am comandat pizza, ne-am dus acasă la Andrew şi am discutat despre ziua de duminică. Ash este speriată de moarte să nu-l piardă şi pe Andrew. Dee tot vrea să-l omoare pe Blake. Mi-au trebuit ore în şir să-i conving. N-a fost o petrecere la care tu să nu fii invitată.

Dar oricum n-am fost invitată, voiam să spun, dar ştiam că

e caraghios.

— Dar de ce nu mi-ai spus, cel puţin? Ai fi putut să-mi spui ceva. Atunci imaginaţia mea nu ar mai fi luat-o razna.

El s-a uitat atent la mine o clipă, apoi s-a ridicat şi s-a aşezat lângă mine.

— Am vrut să trec pe la tine când am ajuns acasă, dar era târziu.

Deci a fost un vis. Penibilitatea mea era confirmată oficial.

— Uite, nu m-am gândit la asta.

— Se pare că nu, am mormăit eu.

Daemon s-a frecat uşor pe piept, deasupra inimii.

— Sincer, nu m-am gândit că o să te deranjeze aşa de tare. M-am gândit că mă cunoşti mai bine de-atât.

Eu stăteam tot culcată, prea obosită să mă mişc.

— Te cunosc mai bine de-atât?

— Da, credeam că ştii că şi dacă Ash ar apărea goală în clipa asta în dormitor, aş trimite-o acasă. Că nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Mersi pentru imaginea asta care îmi va rămâne în cap pentru totdeauna.

El a clătinat din cap, cu un hohot sec.

— Nesiguranţa asta a ta mă supără, Kat.

Am rămas cu gura căscată şi apoi am sărit în genunchi.

— Poftim? Numai tu ai voie să fii nesigur?

— Ce? A rânjit. De ce aş fi nesigur?

— Bună întrebare, dar cum numeşti tu micul episod de ieri cu Blake, pe hol? Şi întrebarea ta stupidă dacă

vreau să-l ajut pe Blake?

A strâns buzele.

— Ha! Exact. E chiar mai ridicol ca tu să fii nesigur. Dă-mi voie să-ţi explic.

Când furia îmi creştea, creştea şi Sursa. O simţeam plimbându-mi-se pe piele.

— Îl urăsc pe Blake. S-a folosit de mine şi era gata să mă dea pe mâna celor de la Daedalus. El l-a omorât pe Adam. Există numai o părticică minusculă din mine care mai poate să- l tolereze. Cum poţi să fii chiar şi numai puţin gelos pe el?

Daemon a izbucnit.

— El te vrea.

— Doamne maica Domnului, nu e adevărat.

— Zici tu. Eu sunt băiat. Ştiu cum gândesc

ceilalţi băieţi. Am ridicat mâinile exasperată.

— Nici nu contează dacă mă vrea. Eu. Îl.

Urăsc. S-a uitat în altă parte.

— Ok.

— Iar tu n-o urăşti pe Ash. E o parte din tine care o iubeşte. Ştiu că e aşa şi poate nu la fel cum mă iubeşti pe mine, dar acolo există afecţiune – acolo este un trecut. Dă-mă în judecată dacă ţi se pare că sunt puţin intimidată de asta.

M-am dat jos din pat şi îmi venea să bat din picior ca un copil. Poate chiar să mă tăvălesc pe jos puţin. Aş

mai fi eliberat o parte din energie.

Daemon a apărut în faţa mea, a făcut un pas spre mine şi mi-a luat obrajii în mâini.

— Ok. Am înţeles ce vrei să zici. Ar fi trebuit să-ţi spun. Iar chestia cu Blake – dap, şi aia e o tâmpenie.

— Bine.

Mi-am încrucişat braţele. Buzele lui au tresărit.

— Dar trebuie să înţelegi că pe tine te vreau. Nu pe Ash. Şi nici pe altcineva.

— Chiar dacă bătrânii vor să fii cu cineva ca ea?

Şi-a aplecat capul şi mi-a atins uşor obrazul cu buzele.

— Nu-mi pasă ce vor ei. Aşa sunt eu, incredibil de egoist. Mi-a sărutat tâmpla.

— Ok?

Am închis ochii.

— Ok.

— Acum mai avem vreo problemă?

— Dacă îmi promiţi că nu mă mai baţi la cap să nu vin mâine cu voi.

Şi-a apăsat fruntea de fruntea mea.

— Îmi ceri să accept o înţelegere foarte grea.

— Da.

— Nu vreau să vii, Kat. A oftat şi m-a cuprins în braţe. Dar nu pot să te opresc. Promite-mi măcar că nu te îndepărtezi de mine.

Zâmbetul meu era ascuns la pieptul lui.

— Obţii întotdeauna ce vrei tu, aşa-i?

— Nu întotdeauna.

L-am prins cu mâinile de talie şi m-am lipit de căldura lui. Dacă era după mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar era o chestie în toată povestea asta. Mă întrebam dacă vreunul dintre noi o să obţină ce vrea.

El m-a strâns mai tare şi am simţit că oftează.

— Hai. Să ne apucăm de ouăle alea cu şuncă. Azi am nevoie de toată puterea mea.

— Pentru ce... M-am întrerupt, fiindcă mi-am dat seama ce a vrut să spună. A, da... Blake.

— Mda. M-a sărutat tandru. O să am nevoie de multă putere să nu-i produc vătămări corporale, a spus. Ştii asta, nu? Aşa că eu trebuie să mănânc porţie dublă de şuncă.

CAPITOLUL 20

Dee stătea ghemuită pe ultima treaptă ca un spiriduş dement, gata să dezlănţuie iadul pe pământ. Avea părul adunat strâns la spate şi ochii ei erau de un verde strălucitor şi febril. Buzele nu erau decât o linie subţire. Ţinea degetele încleştate pe genunchi ca nişte gheare ascuţite gata să zgârie.

— E aici, a spus ea, cu ochii pe fereastra de lângă uşă.

M-am uitat la Daemon. Pe faţa lui se vedea un zâmbet de lup.

Nu era deloc îngrijorat de dorinţele criminale ale surorii sale. Poate nu fusese o idee prea bună să-l chemăm aici pe Blake.

Dee a sărit de pe treaptă şi a dat uşa de perete înainte ca Blake să apuce să bată. Nimeni nu a oprit-o şi nimeni n-a făcut vreo mişcare.

Surprins, Blake a lăsat mâna jos.

— Hmm, bună...

Dee şi-a tras înapoi braţul subţire şi şi-a repezit pumnul direct în falca lui Blake. Impactul l-a aruncat în spate aproape un metru.

Am rămas cu gura

căscată. Andrew a râs.

Ea s-a întors repede şi a expirat profund.

— Ok. Am terminat.

M-am uitat la ea cum se duce spre fotoliu şi se aşază, scuturându-şi mâna.

— I-am promis că-i dau voie să-l pocnească o dată zdravăn, a zis Daemon, chicotind. Acum o să se poarte frumos.

M-am uitat fix la el.

Blake a intrat încet pe uşă, frecându-şi falca.

— Ok, a spus el, clipind des. Am meritat asta.

— Meritai mai mult decât asta, a replicat Andrew. Reţine ce spun.

El a dat din cap şi şi-a aruncat ochii prin cameră. Şase luxeni şi un pui de hibrid se uitau ţintă la el. Era normal să pară nervos, ba chiar speriat. Ostilitatea din cameră era palpabilă.

Blake s-a aşezat în aşa fel încât să fie cu spatele la perete. Băiat deştept. A băgat încet mâna în buzunarul de la spate şi a scos de acolo o hârtie împăturită.

— Cred că ar fi bine să terminăm repede cu asta.

— Cred şi eu, a spus Daemon, smulgându-i hârtia din mână. Ce-i asta?

— O hartă, a răspuns el. Drumul pe care trebuie să mergem noi e marcat cu roşu. E un drum de acces care duce la intrarea din spate a complexului Mount Weather.

Daemon a desfăşurat harta pe masă. Dawson se

uita peste umărul fratelui său, care trecea cu degetul peste linia roşie şerpuită.

— Şi cam cât facem până la drumul ăsta?

— Cu maşina, vreo douăzeci de minute, dar e imposibil ca acolo să ajungă neobservată o maşină.

A făcut timid un pas în faţă, cu ochii la Dee, care îl privea ţintă. Pe obrazul drept îi rămăsese o urmă roşie. Aia va fi o vânătaie.

— Trebuie să mergem pe jos şi repede.

— Ce înseamnă repede la tine? a întrebat Matthew din locul în care stătea, lângă uşa sufrageriei.

— Cât de repede neomeneşte posibil, a răspuns Blake. Trebuie să ne mişcăm cu viteza luminii. Luc ne dă cincisprezece minute şi nu putem să pierdem prea mult timp pe lângă Mount Weather. Trebuie să ajungem acolo cam cu cinci minute înainte şi să pornim pe drumul ăsta cât mai repede.

M-am lăsat pe spate. O singură dată ajunsesem la viteza aia despre care vorbeau ei. Atunci când pornisem în urmărirea lui Blake.

Daemon a ridicat ochii spre mine.

— Poţi să faci asta?

— Da.

Având în vedere motivaţia, eram singură că o să pot. Speram.

Dee s-a ridicat, clătinând din cap.

— Cât de repede pot ei să alerge?

— Al naibii de repede, atunci când trebuie, a spus Blake. Atacă-mă din nou şi o să-ţi demonstrez că pot să alerg foarte repede.

Dee a pufnit.

— Pun pariu că tot te-aş prinde.

— Probabil, a murmurat el şi apoi a spus: Trebuie să te antrenezi mâine toată ziua. Poate şi în seara asta. Nu ne permitem să avem pe cineva cu noi care să ne încetinească.

Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că vorbeşte cu mine.

— N-o să încetinesc pe nimeni.

— Voiam doar să mă asigur.

S-a uitat la mine cu ochii tulburi.

Am întors repede capul. Faptul că eram evident cea mai slabă verigă mă chinuia. Dee sau Ash erau probabil mai potrivite pentru asta, dar ştiam că pot s-o fac.

— Nu-ţi mai face tu griji pentru ea, nu e treaba ta, a izbucnit Daemon.

Matthew s-a apropiat şi s-a interpus între Daemon şi Blake.

— Ok. Deci trebuie să ajungem la drumul ăsta şi noi unde trebuie să rămânem?

Daemon şi-a încrucişat braţele cu ochii îngustaţi.

— La capătul drumului de acces, asta vă va lăsa

posibilitatea să fugiţi dacă ceva merge prost.

— N-o să meargă nimic prost, a spus Ash, cu ochii la Daemon. O să vă aşteptăm aici.

— Desigur, a spus Daemon cu un zâmbet liniştitor. O să fie bine, Ash.

M-am ciupit de picior. *Nu o vrea pe ea. Nu o vrea pe ea. Nu*

o vrea pe ea. Asta m-a ajutat puţin.

— Am încredere în tine, a spus Ash, cu ochii lipiţi de adoratul ei, de parcă Daemon era un sfânt sau ceva.

M-am ciupit şi mai tare. *O s-o pocnesc. O s-o pocnesc. O s-*

o pocnesc. Asta nu m-a ajutat.

Blake şi-a dres vocea.

— În orice caz, Luc a spus că la capătul drumului de acces e o fermă părăsită. Ar trebui să putem parca acolo maşinile.

— Sună bine.

Dawson s-a dat înapoi şi şi-a pus mâinile în şolduri. Pe ochi îi alunecase o şuviţă de păr.

— Şi după ce ajungem acolo, avem cincisprezece minute, nu?

Daemon a dat din cap.

— După capul adolescent al mafiei, Luc, asta am avea.

— Şi aveţi încredere în puştiul ăsta? a întrebat Matthew.

— Pot să garantez eu

pentru el. M-am uitat la

Blake.

— Asta e o garanţie

tare. Obrajii lui s-au

înroşit.

— E un om de încredere.

— Crezi că ne ajunge timpul? l-a întrebat Dawson pe fratele său. Să intrăm, să ajungem la Beth şi la Chris şi să ieşim?

— Ar trebui să ne ajungă.

Daemon a împăturit harta şi a băgat-o în buzunarul de la spate.

— O s-o iei pe Beth, iar împuţitul ăsta de-aici o să-l ia pe Chris.

Blake şi-a dat ochii peste cap.

— Andrew, Kat şi cu mine o să-i acoperim. N-ar trebui să dureze mai mult de cincisprezece minute.

Daemon s-a aşezat lângă mine şi i-a aruncat o privire încărcată de ură lui Blake.

— Şi după aia tu ţi-l iei pe Chris şi pleci dracului de aici. Nu mai ai niciun motiv să te întorci.

— Şi dacă se întoarce? a întrebat Dee. Dacă mai găseşte ceva cu care să ne şantajeze ca să-l ajutăm?

— Nu mă voi întoarce, a spus Blake şi i-am simţit ochii asupra mea. N-am de ce.

Daemon s-a crispat.

— Dacă te întorci, o să mă aduci în stare să iau măsuri. Nu vreau s-o fac – deşi mi-ar plăcea, dar nu vreau.

Blake a ridicat bărbia.

— Am înţeles.

— Bine, atunci, a spus Matthew, adresându-se tuturor. Ne întâlnim aici mâine la şase jumate. Tu ţi-ai aranjat treburile, Katy?

Am dat din cap.

— Mama ştie că mă duc să dorm la Lesa. Oricum, e la serviciu.

— Întotdeauna e la serviciu, a spus Ash, studiindu-şi unghiile. Măcar îi place să vină acasă?

Nu-mi dădeam seama dacă e o răutate sau nu, dar m-am stăpânit.

— Singură plăteşte împrumutul la bancă, mâncarea, facturile şi toate cheltuielile mele cu şcoala. E nevoită să lucreze mult.

— Poate ar trebui să-ţi iei şi tu o slujbă, a sugerat ea, uitându-se la mine. Ceva după şcoală, care să-ţi ia vreo douăzeci de ore din viaţa ta.

Mi-am încrucişat braţele la piept cu buzele strânse.

— Şi de ce crezi tu asta, dacă-mi dai voie să te

întreb? Şi-a luat ochii de la mine cu un zâmbet

de pisică hoaţă.

— Mă gândeam doar că dacă eşti aşa îngrijorată de cât munceşte mama ta, ai putea s-o ajuţi.

— Sunt sigură că asta aveai în vedere.

M-am relaxat când Daemon mi-a pus mâna pe

spate. Ash a observat gestul şi şi-a strâmbat

gura cu acreală. Na, dacă-ţi place!

— Trebuie să avem grijă la o chestie, a spus Blake, de parcă într-adevăr ar fi fost *doar o singură* chestie de care trebuia să avem grijă. Sunt acolo uşi de urgenţă care se închid din metru în metru dacă se dă alarma. Uşile alea au şi nişte arme defensive. Sub nicio formă să nu vă apropiaţi de lumina albastră. Sunt lasere. Vă termină instantaneu.

Am rămas toţi cu ochii la el. Uau, da, asta era o mare problemă.

Blake a zâmbit.

— Dar n-ar trebui să fie o problemă. Ar trebui să intrăm şi să ieşim fără să fim văzuţi.

— Ok, a spus încet Andrew. Altceva? Nu e şi vreo reţea de onix de care ar trebui să ne facem griji?

Blake a râs.

— Nu, cam asta e tot.

Acum că planul fusese pus la punct, Dee a vrut ca Blake să plece. Fără să protesteze, el s-a dus spre uşă, dar s-a oprit ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva. I-am simţit din nou privirea, apoi a plecat. S-au împrăştiat şi cei din grupul nostru, rămânând doar gemenii.

Am plesnit din palme.

— Vreau să mai exersez chestia aia cu viteza. Adică, ştiu că pot să fiu la fel de rapidă ca voi, dar mai vreau

să exersez.

Dee se uita fix la braţul canapelei şi a inspirat adânc.

— Putem să facem asta.

Daemon a zâmbit obraznic.

— Şi mie mi-ar prinde bine ceva exerciţiu. Apoi s-a întins pe spate şi m-a prins de talie. E cam întuneric acum. O să ajungi să-ţi rupi gâtul, dar putem s-o facem mâine.

— Mersi pentru votul tău de încredere.

— N-ai pentru ce.

L-am înghiontit cu cotul şi m-am întors spre Dee. Ea se uita la fel de atent la mobilă, de parcă ar fi căutat acolo vreun răspuns. Am încercat marea cu degetul.

— Vrei… ai vrea să mă ajuţi?

Ea a deschis gura şi apoi a închis-o la loc, scuturând din cap. Apoi, fără să spună o vorbă, s-a întors şi a început să urce scările. M-am dezumflat.

— O să-şi revină ea, a spus Daemon, strângându-mă uşor. Sunt sigur că o să-şi revină.

Nu prea credeam, dar am dat din cap. Dee nu avea să-şi revină niciodată. Nici nu-mi dau seama de ce m-am mai obosit să încerc.

Dawson stătea lângă mine în partea cealaltă a canapelei, cu o expresie confuză.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea cât timp am fost eu plecat. Nu înţeleg.

Mi-am strâns buzele. *Eu* mă întâmplasem.

— Cu toţii ne-am schimbat, frate, a spus Daemon şi m-a tras lângă el, lipindu-mă de coapsa lui. Dar lucrurile... Totul o să revină în curând la normal.

El s-a uitat la noi cu sprâncenele încruntate. Tristeţea îi tulbura verdele strălucitor al ochilor. Mă întrebam ce simte când ne vede pe noi împreună. Oare îşi aminteşte cum stătea şi el cu Beth pe canapea? Apoi a clipit şi pe buze i-a apărut un zâmbet şters.

— Maraton *Ghost investigators*?

— Nu trebuie să-mi spui de două ori. Daemon a ridicat mâna şi telecomanda a zburat repede la el. Am înregistrat cam şase ore. Popcorn? Avem nevoie de popcorn.

— Şi îngheţată. Dawson s-a ridicat. Aduc eu de

ronţăit. Ceasul din perete arăta ora şapte. Urma

o noapte lungă,

dar, după ce m-am aşezat mai bine lângă Daemon, mi-am dat seama că nu mi-aş dori să fiu în altă parte.

Daemon m-a sărutat uşor pe obraz, s-a întins în spate şi a luat o pătură de pe spătarul canapelei. A pus-o peste noi, înfăşurând-o mai mult în jurul meu.

— Începe să-şi revină,

nu? M-am întors la el

zâmbind.

— Da, aşa e.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Să avem grijă ca mâine să nu rişte totul.

* * *

A doua zi pe la unu eram plină de noroi şi transpiram ca un porc în infern. Mă descurcasem mai bine decât credeam, reuşisem să ţin pasul uşor cu Dawson şi nu căzusem decât... de vreo patru ori.

Am trecut pe lângă Daemon şi el m-a lovit uşor cu palma. M-am uitat urât la el şi mi-a răspuns cu un zâmbet viclean.

— Ai praf pe faţă, a spus el. Drăguţ.

Ca întotdeauna, el arăta perfect. Nici măcar nu transpirase, pentru numele lui Dumnezeu.

— Întotdeauna e aşa de enervant de bun?

Dawson, care arăta la fel de obosit ca mine, a dat din cap.

— Da, e cel mai bun la chestiile astea – lupte, alergări, chestii fizice.

Mi-am scuturat praful de pe tenişi, iar fratele lui s-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

— Tu eşti varză.

Daemon a râs.

Am scos limba şi m-am întors iar la linia de start lângă cei doi fraţi. Eram la marginea pădurii care începea chiar de lângă curtea mea. Am respirat adânc de vreo două ori şi am aşteptat ca Sursa să mă cuprindă. Senzaţia aia de carusel a revenit şi muşchii mi s-au încordat.

— Fiţi gata, a spus Daemon, strângându-şi mâinile

pe lângă corp. Start!

Mi-am luat avânt, am împins cu tălpile în pământ şi am început cursa cu cei doi fraţi. Pe măsură ce prindeam viteză, aerul vâjâia în jurul meu. Acum, când ştiam că trebuie să fiu atentă la crengi uscate şi bolovani, mă uitam pe jos şi pe sus. Vântul îmi muşca obrajii, dar era o înţepătură plăcută. Asta însemna că am viteză.

Zburam ca o săgeată printre copaci şi pe sub crengile mai joase şi îi vedeam ca prin ceaţă. Am sărit peste tufişuri şi bolovani şi l-am depăşit pe Dawson. Viteza mă trăgea de păr şi mi-a desfăcut coada. Am râs fără să vreau. Fugind, uitasem şi de gelozia mea stupidă şi de chestiunea iritantă cu Will şi chiar şi de planul pentru noaptea aceea.

Alergând aşa, repede ca vântul, mă eliberam.

Daemon a zburat pe lângă noi, ajungând la linia de sosire cu zece secunde bune înaintea noastră. Oprirea era mai nasoală. Nu puteam să mă opresc dintr-odată, la viteza asta. Aş fi picat drept în nas într-o clipă. Aşa că mi-am proptit bine picioarele în pământ, aruncând în toate părţile pământ şi pietricele în timp ce alunecam pe ultimii centimetri.

Daemon a întins repede mâna şi m-a prins de talie ca să nu ajung în lac. Am râs, m-am întors spre el, m-am înălţat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

El a zâmbit.

— Îţi strălucesc ochii.

— Pe bune – aşa cum îţi strălucesc ţie? Chestia aia cu strălucirea de diamant?

Dawson s-a oprit, dându-şi peste cap şuviţele de păr de pe frunte.

— Nu, doar că au o culoare luminoasă. E frumos.

— E superb, l-a corectat Daemon. Dar să ai grijă să nu faci asta de faţă cu toată lumea.

Am dat din cap, iar el s-a îndreptat spre fratele lui şi l-a bătut pe spate.

— Ce-ar fi să ne oprim? Amândoi sunteţi pregătiţi, iar eu mor de foame.

Am simţit un fior de mândrie în mine, până când mi-am adus aminte cât de importantă e noaptea care vine. Nu-mi permiteam să fiu veriga slabă.

— Băieţi, luaţi-o voi înainte. Eu vreau să mai fac vreo câteva ture.

— Eşti sigură?

— Dap. Vreau să fac cercuri în jurul tău.

— Asta n-o să se întâmple, Kitten. A venit spre mine şi m-a sărutat pe obraz, apoi a adăugat: Aşa că poţi să renunţi.

L-am împins în joacă.

— Nu va trece mult şi am să te umilesc.

— Mă îndoiesc că o să mai trăiască vreunul dintre noi când se va întâmpla asta.

Dawson i-a zâmbit fratelui său.

Mi s-a oprit inima de emoţie văzându-i pe cei doi glumind şi m-am străduit să nu arăt nimic, deşi am văzut că Daemon şovăie un pic. Fără să-şi dea seama de importanţa acestei schimbări, Dawson şi-a dat iar părul pe spate şi a pornit spre casă.

— Hai să ne luăm la întrecere, frate, a strigat Dawson.

Du-te, i-am spus eu lui Daemon fără voce.

El mi-a zâmbit repede şi a plecat după fratele său.

— Ştii că o să pierzi.

— Probabil, dar hei, pentru orgoliul tău e bine, nu?

Ca şi cum orgoliul lui mai avea nevoie de vreun impuls, dar am zâmbit şi m-am simţit încălzită şi bucuroasă văzându-i glumind şi mergând împreună. Am aşteptat câteva minute, mi- am pus gândurile în ordine şi apoi am plecat în fugă spre casă. La viteză normală, îmi lua cam cinci minute, dacă socotisem bine. După ce am ajuns la linia copacilor, m-am întors şi m-am pregătit. Am simţit Sursa dezlănţuindu-se şi m-am lansat.

Două minute.

Am făcut-o din nou şi m-am cronometrat.

Un minut şi treizeci de secunde a doua oară. Am făcut-o iar şi iar, până când muşchii şi plămânii au început să-mi ardă, şi am reuşit să fac cursa de cinci minute în cincizeci de secunde. Mai repede de atât nu

credeam că aş fi putut să alerg.

Şi ce era ciudat e că, deşi îmi tremurau muşchii, nu mă dureau. Ca şi cum de ani de zile aş fi alergat aşa, când eu

alergasem cel mult din faţa librăriei până la raftul cu noutăţi şi cam atât.

M-am întins şi m-am uitat la soarele care se filtra printre copaci, reflectându-se în pârâul îngheţat pe jumătate. Nu mai era aşa de mult până la primăvară. Mi-am dat părul pe spate şi l-am adus pe un umăr. Asta, dacă ne ieşea chestia cu Mount Weather diseară.

— M-am înşelat. Chiar n-ai nevoie de antrenament.

M-am răsucit brusc la auzul vocii lui Blake. Stătea la câţiva metri distanţă, rezemat de un copac gros, cu mâinile în buzunare. Am simţit în stomac neliniştea şi disconfortul.

— Ce faci aici? am întrebat eu cu voce

stăpânită. Blake a dat din umeri.

— Mă uit.

— Da, asta în niciun caz nu e enervant sau

ceva. El a zâmbit strâmb.

— Poate trebuia să formulez altfel. Mă uitam cum alergaţi. Sunteţi buni – chiar foarte buni. Daedalus ar fi încântat să vă aibă în rândurile lui.

În stomac simţeam un nod cât o minge.

— E o ameninţare?

— Nu. A clipit, cu obrajii îmbujoraţi. Nu, Doamne fereşte, am vrut doar să subliniez cât sunteţi de buni. Tu ai exact ce caută ei la un hibrid.

— Ca tine?

A lăsat ochii în pământ.

— Da, ca mine.

Era ciudat, iar faptul că respiram acelaşi aer cu Blake mă irita. De obicei nu eram ranchiunoasă, dar el era o excepţie. Am pornit înapoi spre casă.

— Eşti îngrijorată pentru diseară?

— Nu vreau să vorbesc cu

tine. El a fost lângă mine

într-o clipă.

— De ce?

De ce? Pe bune? Întrebarea lui m-a înfuriat. Fără să-mi dau seama, m-am întors repede la el şi i-am dat un pumn în plex. Aerul care i-a ieşit brusc din piept mi-a adus o satisfacţie prostească şi m-a făcut să zâmbesc.

— Doamne! a bolborosit el, încovoiat. Ce-aveţi voi, fetelor, de mă tot pocniţi?

— Ai merita mai rău decât atât.

M-am întors, ca să nu-l mai pocnesc o dată, şi mi-am reluat drumul.

— De ce nu vreau să vorbesc cu tine? Ce-ar fi să-l întrebăm pe Adam?

— Ok. M-a ajuns din urmă, frecându-şi stomacul. Ai dreptate. Dar am spus că-mi pare rău.

— Scuzele tale nu pot repara aşa ceva.

Am luat o gură de aer, uitându-mă printre gene la lumina aspră a soarelui care trecea printre crengi. Nu-mi venea să cred că aveam această conversaţie.

— Încerc să-mi îndrept greşeala.

Am râs la ideea ridicolă că ar fi putut să răscumpere aşa ceva. Din noaptea în care a murit Adam, o parte din mine a înţeles necesitatea pedepsei capitale şi motivul pentru care a fost creată. Poate nu neapărat viaţă pentru viaţă, dar am înţeles ideea cu închisoarea pe viaţă.

M-am oprit.

— Ce cauţi de fapt aici acum? Ştii că o să-l scoţi din minţi pe Daemon, iar el loveşte mai tare ca Dee sau ca mine.

— Voiam să vorbesc cu tine. S-a uitat în depărtare şi a adăugat: Şi odată îţi plăcea să vorbeşti cu mine.

Da, înainte să aflu că era întruparea diavolului, era un tip destul de ok.

— Te urăsc, am spus eu, şi vorbeam serios.

Nivelul de ostilitate pe care o aveam pentru băiatul ăsta era maxim.

Blake a tresărit, dar nu şi-a luat ochii de la mine. Vântul urla printre copaci, zburându-mi părul în jurul capului şi făcându-l să stea în sus.

— N-am vrut niciodată să mă urăşti.

Am scos un hohot de râs ca un lătrat şi am pornit din nou la drum.

— Ai fost varză la faza asta, că n-ai vrut să te urăsc.

— Ştiu. A început să meargă alături de mine. Şi ştiu că nu pot să schimb asta. Nici măcar nu ştiu dacă a doua oară nu aş face acelaşi lucru.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Măcar eşti cinstit, nu? În fine.

El şi-a înfundat mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Şi tu ai face la fel dacă ai fi în locul meu – dacă ai fi fost nevoită să-l protejezi pe Daemon.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării şi mi s-au încleştat fălcile.

— Aşa ai face, a insistat el încet. Ai fi făcut şi tu exact ce am făcut eu. Şi asta te deranjează mai mult decât orice. Semeni cu mine mai mult decât vrei tu să recunoşti.

— Nu semănăm deloc!

Dar stomacul mi s-a strâns, fiindcă în sinea mea, cum îi spusesem şi lui Daemon, semănăm bine cu Blake. Dacă ştiam asta, nu însemna că trebuie să-i dau lui satisfacţia că recunosc, cu atât mai mult cu cât ce făcuse el mă schimbase. Am plecat împiedicându-mă de crengi şi rădăcini, cu pumnii strânşi.

— Eşti un monstru, Blake. Un monstru adevărat, în carne şi oase – eu nu vreau să fiu aşa.

O clipă nu a spus nimic.

— Tu nu eşti un monstru.

Mă durea falca de cât de tare strângeam din dinţi.

— Eşti ca mine, Katy, chiar eşti ca mine, dar eşti mai bună decât mine. A făcut o pauză şi apoi a spus: Mi-ai plăcut din prima clipă în care te-am văzut. Chiar dacă ştiam că e stupid să te plac, tot te-am plăcut.

M-am oprit şocată şi m-am uitat la el.

— Ce?

Pometţii obrajilor lui s-au înroşit.

— Îmi placi, Katy. Mult. Şi ştiu că tu mă urăşti şi că-l iubeşti pe Daemon. Înţeleg asta, dar voiam să înţelegi şi tu, în cazul în care tot rahatul din seara asta o să ne explodeze în faţă. Nu spun că aşa va fi, dar, ştii tu... În fine.

Nici măcar nu puteam să procesez ceea ce îmi spunea. Era imposibil. M-am întors iar şi am pornit scuturând din cap spre casa mea, care acum începuse să se vadă. Mă plăcea. *Mult*. De- aia m-a trădat pe mine şi pe prietenii mei. De-aia l-a omorât pe Adam şi s-a întors ca să ne şantajeze. Am simţit că mi se adună în gât un hohot isteric de râs şi odată ce am început să râd, nu m-am mai putut opri.

— Mersi, a mormăit el. Eu îmi pun sufletul pe tavă şi tu râzi de mine.

— Ar trebui să fii mulţumit că râd. Fiindcă cealaltă opţiune ar fi să te pocnesc iar şi de fapt încă mă mai gândesc...

Blake m-a lovit în spate, trântindu-mă la pământ. Aerul mi- a zburat din plămâni, iar greutatea cu care se lăsase pe mine mi-a pregătit corpul imediat pentru luptă.

— Stai pe loc, mi-a şoptit el la ureche, ţinându-mă strâns de braţe. Avem musafiri – şi nu unii plăcuţi.

CAPITOLUL 21

Inima mi se suise în gât. Am ridicat puţin capul, aşteptându-mă să văd o armată de ofiţeri MA încercuindu-ne.

Nu am văzut nimic.

— Ce tot spui acolo? am întrebat eu cu voce şoptită. Nu văd...

— Taci...

M-am enervat, dar n-am mai zis nimic. Totuşi, după câteva secunde eram convinsă că vrea să-mi creeze nişte emoţii ieftine sau ceva.

— Dacă nu te dai jos de pe mine, să ştii că am să te lovesc aşa de...

Şi atunci am văzut la ce se referise. Pe lângă casa mea se strecura un bărbat îmbrăcat în costum negru. Mi se părea ceva cunoscut la figura lui şi apoi mi-am amintit unde îl mai văzusem.

Era cu Nancy Husher în ziua în care au apărut cei de la MA, când noi eram pe câmpul unde ne luptaserăm.

Ofiţerul Lane.

Apoi i-am văzut şi Fordul Expedition parcat în josul străzii. Am înghiţit greu.

— Ce face aici?

— Nu ştiu.

Simţeam răsuflarea caldă a lui Blake pe gâtul meu şi am strâns din dinţi.

— Clar caută ceva.

În clipa următoare, mi-a atras atenţia o mişcare la casa lui Daemon. Uşa din faţă s-a deschis şi Daemon a ieşit afară. Pentru ochiul unui om, el a părut că dispare pur şi simplu de pe verandă şi reapare pe aleea din faţa casei mele, la doar câţiva metri de ofiţerul Lane. Dar se mişcase aşa de repede, încât nu putusem să-l urmăresc.

— Aş putea să te ajut cu ceva, ofiţer Lane?

Vocea lui s-a auzit de la distanţă, egală şi fără nicio emoţie. Surprins de apariţia lui bruscă, Lane a făcut un pas în spate şi şi-a dus mâna la inimă.

— Daemon, Doamne, detest când faci chestia asta.

Daemon nu a zâmbit şi ce-o fi văzut ofiţerul în ochii lui l-a făcut să intre direct în subiect.

— Fac o investigaţie.

— OK.

Lane a băgat mâna în buzunarul de la piept şi a scos de acolo o mică agendă, pe care a deschis-o. Sacoul i-a rămas agăţat în hamul de portarmă. Nu ştiu dacă a făcut asta intenţionat sau nu.

— Ofiţerul Brian Vaughn e dat dispărut dinainte

de Revelion. Verific toate variantele posibile.

— Rahat, am mormăit eu.

Daemon şi-a încrucişat braţele la piept.

— De ce ar trebui să ştiu eu ce i s-a întâmplat şi de ce mi-ar păsa?

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Nu l-am mai văzut de când aţi venit voi cu verificarea de rutină şi aţi vrut să mâncaţi gustările alea chinezeşti oribile, a răspuns Daemon cu o voce aşa de convingătoare, încât aproape că şi eu l-am crezut. Nici acum nu mi-am revenit.

Lane a zâmbit şovăitor.

— Da, mâncarea aia a fost groaznică.

A mâzgălit ceva în agendă şi a băgat-o înapoi în buzunar.

— Deci nu l-ai mai văzut de atunci deloc pe Vaughn?

— Nup, a spus el.

Celălalt bărbat a dat din cap.

— Ştiu că voi doi nu vă simpatizaţi prea mult. Nu cred că a făcut vreo vizită neautorizată, dar în situaţia asta trebuie să verificăm toate pistele.

— Logic.

Privirea lui Daemon a aterizat pe copacii în spatele cărora ne ascundeam noi.

— Şi de ce verifici casa vecinilor noştri?

— Verific toate casele, a răspuns el. Mai eşti prieten cu fata aia cu care te-am văzut atunci?

O, nu.

Daemon nu a spus nimic, dar, chiar şi culcată aşa cum stăteam, tot puteam să văd cum îl priveşte cu ochii îngustaţi pe ofiţer.

Lane a râs.

— Daemon, chiar nu ai de gând să te mai relaxezi puţin? A trecut pe lângă el şi l-a bătut uşor pe umăr. Nu mă interesează cu cine... îţi petreci tu timpul. Îmi fac numai datoria.

Daemon a reacţionat la mişcarea ofiţerului şi s-a întors spre el.

— Deci dacă m-aş hotărî să mă întâlnesc exclusiv cu fiinţe umane, tu nu mi-ai face raport?

— Dacă nu văd cu ochii mei o probă de netăgăduit, nu mă interesează. E doar o slujbă care îmi oferă o pensie bună şi sper să ajung s-o şi încasez. A pornit spre maşină, dar s-a oprit şi s-a întors spre Daemon: E o mare diferenţă între probă şi instinct. De exemplu, instinctul meu îmi spune că fratele tău a avut o relaţie serioasă cu o fată cu care a dispărut, dar nu e nicio probă în sensul ăsta.

Şi, bineînţeles, noi ştiam cum a reuşit să afle MA-ul de Beth şi Dawson: Will. Iar tipul ăsta insinua că nu ştie nimic despre Dawson?

Daemon s-a rezemat de SUV-ul lui Lane.

— Tu ai văzut cadavrul fratelui meu, atunci când l-au găsit? A urmat un moment tensionat şi Lane a lăsat uşor capul în jos.

— Nu am fost acolo când au spus că au găsit cadavrul lui şi al iubitei lui. Doar mi s-a spus ce s-a întâmplat. Sunt un simplu ofiţer. A ridicat capul şi a continuat: Şi altceva nu mi s-a spus. Nu sunt la curent cu detaliile planului cel mare, dar nu sunt nici orb.

Mi-am ţinut respiraţia. Am simţit că şi Blake a făcut la fel.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat

Daemon. Lane a zâmbit strâmb.

— Ştiu cine e acasă la tine, Daemon. Ştiu că am fost minţit

– mulţi dintre noi am fost minţiţi şi mulţi dintre noi habar n-au ce se întâmplă. Avem doar nişte slujbe. Ne facem treaba şi ţinem capul plecat.

Daemon a dat din cap.

— Şi acum ţii tot capul plecat?

— Mi s-a spus să verific toate locurile prin care ar fi putut să se ducă Vaughn şi asta făceam. S-a îndreptat spre portieră, iar Daemon s-a dezlipit de maşină. Ştiu că nu trebuie să fac decât ceea ce mi se cere, a adăugat Lane. Chiar vreau să ajung la pensie. A urcat în maşină şi a închis portiera. Ai grijă de tine.

Daemon s-a retras.

— Ne mai vedem, Lane.

Roţile au cotit şi pietrişul a scârţâit sub ele, iar

Fordul Expedition s-a înscris pe asfalt, într-un nor de gaze de eşapament.

Ce dracu a fost asta? Şi mai mult de atât, de ce Blake era tot peste mine?

Mi-am tras cotul, i l-am repezit în burtă şi am auzit un geamăt.

— Dă-te la o parte.

El s-a ridicat în picioare cu ochii strălucitori.

— Îţi place să loveşti.

M-am ridicat şi eu, uitându-mă urât la el.

— Trebuie să pleci de aici. În clipa asta chiar nu e cazul să ne mai ocupăm şi de tine.

— Ai dreptate. S-a dat înapoi şi zâmbetul i-a dispărut. Ne vedem diseară.

— Cum zici tu, am mormăit eu şi m-am întors, văzându-l pe Daemon pe alee.

Am ieşit din pădure şi m-am dus lângă el.

— E în ordine?

Daemon a dat din

cap.

— Ai auzit ceva?

— Da, tocmai veneam spre casă când l-am văzut.

Mă gândeam că e mai bine ca Daemon să nu ştie de episodul cu Blake, Sinistrul Sinistrilor, înainte de raidul nostru la Mount Weather.

— Îl crezi?

— Nu ştiu. Mi-a înconjurat umerii cu braţele şi m-a întors spre casa lui. Lane a fost întotdeauna un tip decent, dar ceva nu-mi miroase bine, a spus.

L-am prins de mijloc şi m-am rezemat de el.

— Ce anume?

— Toată chestia – tot scenariul lui, a spus el, aşezându-se pe treapta de sus a scării. M-a tras pe genunchii lui, ţinându- mă în continuare de umeri. Faptul că toţi din MA – chiar şi Lane – ştiu foarte bine că Dawson e acasă şi că acum ştiu că ne- am dat seama că au minţit. Şi nu fac nimic.

A închis ochii şi eu mi-am lipit obrazul de al lui.

— Şi ce facem noi diseară – ar putea să meargă, dar e aşa de nebunesc. La un moment dat stai să te întrebi dacă ei nu au aflat deja că venim.

Îmi treceam degetul pe conturul obrazului, apoi l-am sărutat, dorindu-mi să pot face ceva.

— Crezi că ne aruncăm într-o capcană?

— Cred că am fost într-o capcană în tot timpul ăsta şi că nu trebuie decât să aşteptăm până când capcana o să se închidă.

Mi-a luat mâna murdară de praf şi mi-a strâns-o

într-a lui. Am respirat întretăiat.

— Şi atunci tot o facem?

Poziţia încordată a umerilor lui vorbea de la sine.

— Tu nu trebuie s-o faci.

— Nici tu, am contracarat eu încet. Dar amândoi o facem.

Daemon şi-a dat capul uşor pe spate, ca să mă privească în ochi.

— Asta aşa e.

Nu făceam asta fiindcă aveam tendinţe sinucigaşe sau fiindcă eram proşti, ci pentru că erau în joc două vieţi, poate chiar mai multe, care erau la fel de valoroase ca şi ale noastre. Poate încercarea noastră era de sacrificiu, dar dacă n-am fi făăcut-o, o pierdeam pe Beth, îi pierdeam pe Chris şi pe Dawson. Blake era o pierdere acceptabilă.

Totuşi, tentaculele panicii mi-au cuprins pieptul. Eram speriată – îngrozită de-a dreptul. Cine n-ar fi fost? Dar eu îi adusesem pe toţi în situaţia asta şi acum situaţia mă depăşea şi îmi depăşea inclusiv frica.

Am respirat întretăiat, m-am apropiat şi i-am sărutat buzele.

— Cred că vreau să stau câteva ore cu mama înainte de a pleca.

Mi se uscase gâtul.

— Trebuie să se trezească de acum.

M-a sărutat şi el, mai lung. Atingerea lui avea în ea o urmă de disperare şi de resemnare. Dacă lucrurile se terminau prost în seara asta, nici noi nu mai aveam timp. Dar poate niciodată timpul nu ar fi de ajuns pentru noi.

Într-un târziu, a spus cu voce gravă, puţin răguşită:

— E o idee bună, Kitten.

* * *

Când a venit momentul să ne înghesuim cu toţii în SUV-ul lui Daemon şi am pornit spre munţii Blue Ridge, atmosfera era încordată. Şi, pentru prima oară, chiar nu avea nicio legătură cu prezenţa lui Blake.

Au fost şi râsete şi înjurături, dar toată lumea stătea ca pe ghimpi.

Ash s-a urcat pe bancheta din spate în maşina lui Matthew. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare – colanţi negri, tenişi negri şi o maletă strâmtă neagră. Ziceai că e un ninja. Lângă ea, Dee era îmbrăcată în roz. Se pare că Dee reţinuse că ea trebuie să rămână în maşină. Nu ştiu Ash de ce se îmbrăcase aşa, poate voia să nu fie vizibilă între pernele banchetei.

Asta lăsând la o parte că arăta incredibil de sexy.

În ceea ce mă priveşte, mă îmbrăcasem cu un pantalon de trening închis la culoare şi cu un tricou negru care nu îi mai venea lui Daemon. Cred că era din copilăria lui, fiindcă acum nu i-ar mai fi încăput nici capul în el, iar eu arătam de parcă mă duceam la sala de sport.

Pe lângă Ash arătam caraghios, dar Daemon a zis ceva despre mine îmbrăcată în hainele lui, ceva care

mi-a înfierbântat tot sângele din corp, încât nici nu mi-a mai păsat că arătam ca o momâie în comparaţie cu Ash.

Dawson şi Blake mergeau cu noi, restul cu Matthew.

Când am ieşit din alee, ochii mi s-au lipit de casa mea până când nu s-a mai văzut. Cele câteva ore pe care le petrecusem cu mama au fost extraordinare... chiar extraordinare.

În primele treizeci de minute, drumul n-a fost prea rău. Blake tăcuse, dar când a început să vorbească, lucrurile au început s-o ia razna. De câteva ori Daemon a vrut să oprească maşina ca să-l pocnească.

Nu cred că Dawson sau eu l-am fi oprit.

Dawson s-a foit uşor pe banchetă şi şi-a sprijinit capul în mână.

— Tu te opreşti vreodată din vorbit?

— Când dorm, a răspuns Blake.

— Şi când o să fii mort, a ricanat Daemon. O să te opreşti când o să mori.

Buzele lui Blake s-au subţiat.

— Am înţeles ideea.

— Bine. Daemon şi-a întors ochii la şosea. Încearcă să taci o vreme.

Mi-am ascuns zâmbetul şi m-am întors.

— Ce-o să faci când o s-o vezi pe Beth?

Dawson a părut cumva uluit şi a clătinat încet din cap.

— O, Doamne, nu ştiu. O să respir – o să pot în sfârşit să respir.

Mişcată până la lacrimi, i-am zâmbit înduioşată.

— Sunt convinsă că şi ea va simţi la fel.

Cel puţin aşa speram. Ultima dată când o văzusem pe Beth, nu stătea prea bine cu capul. Dar la cum îl cunoşteam eu pe Dawson, ştiam că o să se descurce, pentru că o iubea – iubirea aia pe care o avuseseră mama şi tata.

Am văzut cu coada ochiului că Daemon zâmbeşte. Am simţit o emoţie în adâncul inimii.

Am respirat încet şi m-am uitat la Blake. Ţinea capul lipit de geam şi se uita în noaptea întunecoasă.

— Dar tu?

A întors ochii spre mine. Câteva secunde lungi nu a spus nimic.

— O să plecăm de aici în vest. Şi primul lucru pe care o să-l facem o să fie surfing. Era îndrăgostit de mare.

M-am întors, privindu-mi mâinile fără să le văd. Uneori e greu să urăşti fără să-ţi pară rău. Şi îmi părea rău cu adevărat pentru prietenul lui. Chiar şi de Blake îmi părea rău.

— Asta... asta-i foarte bine.

După aceea, niciunul dintre noi nu a mai spus nimic, iar atmosfera era întunecată şi grea de amintiri şi probabil de întrebări şi de zeci de scenarii legate de cum va fi seara asta pentru Blake şi Dawson, dar după ce am trecut de Winchester, am

traversat râul şi au început să se vadă în depărtare siluetele întunecate ale munţilor Blue Ridge, atmosfera s-a schimbat.

Băieţii erau încordaţi, emanau testosteron cu găleţile. Agitată şi pregătită de acţiune, m-am uitat la ceas. Nouă fără douăzeci.

— Cât mai avem? a întrebat Dawson.

— Avem timp.

SUV-ul a redus viteza când am pornit spre munte. În spatele nostru, Matthew ţinea aproape. Ştia pe unde să meargă. Drumul de acces ar fi trebuit să fie la aproape un kilometru de intrarea principală. Daemon introdusese coordonatele în GPS, dar nu a obţinut aproape nicio indicaţie.

S-a auzit o sonerie şi Blake şi-a scos mobilul.

— E Luc. Vrea să se asigure că ne încadrăm în timp.

— Ne încadrăm, a răspuns Daemon.

Fratele lui a sărit neliniştit între scaunele noastre.

— Eşti sigur?

Daemon şi-a dat ochii peste cap.

— Da, sunt sigur.

— Doar voiam să verific, a mormăit Dawson şi s-a tras înapoi.

Acum era Blake între scaune.

— E în regulă, Luc e pregătit să o facă. Voia să ne aducă aminte că nu avem decât cincisprezece minute. Dacă ceva merge prost, ieşim şi încercăm altă dată.

— Nu vreau să încercăm altă dată, a protestat Dawson. Odată intraţi acolo, trebuie să mergem până la capăt.

Blake s-a încruntat.

— Şi eu vreau să-i scot de acolo la fel de mult ca tine, frate, dar avem doar un interval scurt de timp. Asta-i tot.

— Ne ţinem de plan.

Privirea lui Daemon s-a întâlnit în oglinda retrovizoare cu ochii fratelui său.

— Aşa facem, Dawson. N-am de gând să te pierd din nou.

— Oricum, n-o să avem probleme, am intervenit eu până să înceapă o încăierare în maşină. Totul o să se desfăşoare după cum am planificat.

Mi-am întors privirea la drum. Autostrada avea patru benzi, la sud şi nord se înşirau copaci deşi. Nu ştiam cum avea să găsească Daemon drumul ăla, dar el a încetinit şi s-a înscris pe banda stângă.

Am simţit o apăsare în piept când a întors maşina spre un drum abia vizibil. Nu era niciun indicator – nimic care să arate măcar că exista un drum acolo. Farurile din spate ne-au urmat pe drumul îngust, acoperit mai mult cu pământ şi pietriş. După vreo şaizeci de metri, am văzut în lumina palidă a lunii ferma veche, aflată pe partea dreaptă a drumului. Jumătate de acoperiş lipsea cu desăvârşire. Buruienile o năpădiseră din faţă şi din părţi.

— Sinistru, am murmurat eu. Pun pariu că băieţii

ăia cu fantomele ar spune că locul ăsta e bântuit.

Daemon a chicotit.

— Ăia spun că toate locurile sunt bântuite. De-aia ne şi plac.

— Şi ăsta e adevărul, a spus Dawson, în timp ce parcam, iar Matthew trăgea maşina lângă noi.

Ambele maşini au stins farurile şi au oprit motoarele, iar acum, fără nicio altă sursă de lumină, era întuneric beznă. Mi s- a strâns stomacul. Nouă fără cinci. Nu mai aveam cum să dăm înapoi acum.

S-a auzit iar mobilul lui Blake.

— Vrea să fie sigur că suntem gata.

— Doamne, ce copil enervant, a bombănit Daemon, întorcându-se spre maşina lui Matthew. Suntem pregătiţi de acţiune. Andrew?

El a coborât din maşină, după ce le-a spus ceva în şoaptă lui Dee şi surorii sale. Apoi s-a întors şi a scos un sunet ca un semnal de gangsteri.

— Sunt gata de luptă.

— Dumnezeule, a şoptit Blake.

— Ne ţinem de planul pe care l-am stabilit. Nimeni niciodată – Daemon s-a uitat spre fratele său – nu se va abate de la plan. Ne întoarcem acasă cu toţii.

S-au auzit nişte murmure de aprobare. Cu pulsul gata de infarct, am deschis portiera.

Daemon mi-a pus mâna pe braţ.

— Stai lângă mine.

Corzile mele vocale parcă încetaseră să mai funcţioneze, aşa că am dat din cap. Apoi toţi patru am coborât din maşină şi am respirat aerul rece de munte. Nu se vedea nimic – doar peste drumul de acces erau câteva raze de lună. Puteam să stau chiar lângă un urs şi habar n-aveam.

Am înaintat spre botul maşinii şi m-am oprit lângă Daemon. Am simţit că mai e cineva lângă mine şi mi-am dat seama că e Blake.

— Timpul, a spus Daemon.

O lumină rapidă de telefon s-a aprins şi Blake a spus:

— Un minut.

Am vrut să respir, dar m-am blocat. Simţeam bătăile inimii în fiecare părticică a corpului. Prin întuneric, Daemon mi-a căutat mâna şi mi-a strâns-o.

Putem să facem asta, mi-am spus eu. *Putem s-o facem. O s-o facem.*

— Treizeci de secunde, a spus Blake.

Îmi tot pregăteam mantra, fiindcă mi-am amintit că citisem undeva despre legile universului şi cum atunci când crezi cu adevărat ceva, o să se şi întâmple. Doamne, speram să fie aşa.

— Zece secunde.

Daemon m-a mai strâns o dată de mână şi mi-am

dat seama că nu are de gând să-mi dea drumul. Aş fi vrut să-l conving să mă lase, dar nu era acum momentul potrivit pentru proteste.

Am simţit un cutremur prin braţe. Sursa s-a adunat şi s-a pus în funcţiune. Corpul mi s-a mişcat puţin înainte şi înapoi.

Alături de mine, Blake s-a aplecat.

— Trei, doi, start!

Mi-am luat avânt şi am lăsat Sursa să-mi inunde fiecare celulă a corpului cu lumină. Niciunul dintre băieţi nu strălucea, dar toţi alergam aşa de repede, încât, practic, zburam. Tenişii îmi alunecau uşor pe drum. Apoi am urcat, ţinându-ne pe lângă drum, evitând zonele luminoase. În adâncul creierului meu, mi- am dat seama că problema mea nu era să ţin pasul cu ei.

Problema era să văd pe unde să merg.

Dar Daemon mă ţinea în continuare de mână, nu mă trăgea după el, mai degrabă mă conducea prin întuneric, ocolind gropile de dimensiunile unui crater, în sus, pe cărarea cotită de pe munte. Şaptezeci şi cinci de secunde mai târziu – fiindcă le numărasem – am văzut un gard înalt de şase metri, luminat de proiectoare. Am încetinit şi apoi am oprit în spatele ultimilor copaci.

Am tras aer în piept, cu ochii larg deschişi. Semne roşii şi albe arătau că gardul este electrificat. După gard se vedea un spaţiu întins, de dimensiunea unui

teren de fotbal, şi în spate o clădire masivă.

— Timpul? a întrebat Daemon.

— Nouă şi un minut.

Blake şi-a trecut mâna prin părul ţepos.

— Ok, văd un paznic la poartă. Mai vedeţi şi alţii?

Am aşteptat cam un minut să vedem dacă mai sunt şi alţi paznici, dar, aşa cum spusese Luc, era momentul schimbării gărzii. Numai poarta era păzită. Nu puteam să mai aşteptăm.

— Dă-mi o secundă, a spus Andrew, dezlipindu-se de copaci şi strecurându-se spre paznicul îmbrăcat în negru.

Eram gata să întreb ce dracu' vrea să facă, dar l-am văzuţi cum se lasă jos şi pune mâinile pe pământ. Au început să sară nişte scântei albastre, iar paznicul a dat să se întoarcă, numai că unda de electricitate a ajuns la el.

Trupul bărbatului a fost cuprins de un cutremur violent care l-a făcut să scape arma din mână. O clipă mai târziu, zăcea pe pământ lângă ea. Băieţii au pornit înainte, iar eu i-am urmat, strecurând o privire spre paznic. Pieptul i se ridica şi cobora, dar altfel era inert.

— Nici nu ştie ce s-a întâmplat.

Andrew a zâmbit suflând peste

degete.

— O să fie inconştient vreo douăzeci de minute sau mai bine.

— Mişto, a spus Daemon. Eu i-aş fi prăjit creierul

dacă aş fi făcut asta.

Am căscat ochii.

Daemon mergea înainte, apropiindu-se de poartă. Plăcuţa albă cu tastele părea inofensivă, dar asta era prima încercare.

Nu puteam decât să sperăm că Luc oprise camerele de supraveghere şi ne dăduse codurile potrivite.

— Icar, a spus Blake încet.

Daemon a dat din cap cu umerii încordaţi şi a tastat repede codul. S-a auzit un declic, pe urmă un bâzâit şi poarta s-a cutremurat. Apoi s-a deschis larg, de parcă ne întâmpina cu covorul roşu.

Daemon ne-a făcut semn să pornim. Am trecut în viteză peste spaţiul acela deschis şi în două clipe am ajuns la uşile despre care ne spuseseră Luc şi Blake. Eram în spatele lui Daemon când ei bâjbâiau pe perete.

— Unde naiba e tastatura? a întrebat Daemon, agitându-se prin faţa uşilor.

M-am dat un pas înapoi şi m-am străduit să mă uit cu răbdare de la stânga la dreapta.

— Acolo, am arătat eu în partea dreaptă.

Plăcuţa era mică, băgată adânc în perete. Andrew s-a dus repede la ea şi s-a uitat peste umăr.

— Gata?

Dawson s-a uitat în jos la mine şi apoi la uşa din mijloc.

— Da.

— Labirint, a murmurat Daemon din spate. Şi, te rog, pentru Dumnezeu, scrie-l corect.

Andrew s-a strâmbat şi a tastat codul. Aş fi vrut să închid ochii, în eventualitatea în care aveam să ne trezim cu o duzină

de puşti îndreptate spre noi. Uşa din faţa noastră s-a deschis, lăsând să se vadă locul din spatele ei centimentru cu centimetru.

Nicio puşcă. Niciun om.

Am dat drumul aerului pe care îl păstrasem în plămâni. În spatele uşii era un tunel portocaliu şi la capătul acestuia erau lifturile. Nici o sută de metri nu erau şi nu trebuia decât să ne urcăm în liftul ăla şi să coborâm şase etaje. Blake ştia celulele.

Serios, chiar făceam asta.

Uşa era suficient de largă să intre doi oameni deodată, dar Dawson a intrat primul. De înţeles, având în vedere care era câştigul lui la sfârşitul acestei seri. Am pornit în urma sa.

Când a trecut pe sub tocul uşii, s-a auzit un fel de pufăit, ca un aer eliberat.

Dawson a picat de parcă ar fi fost împuşcat, dar nu fusese nicio împuşcătură. Acum stătea în uşă, iar în clipa următoare era la podea, alb ca varul, cu gura deschisă într-un strigăt mut.

— Nu mişcă nimeni, a poruncit Andrew.

Timpul s-a oprit. Mi se ridicase tot părul de pe corp. M-am uitat în sus. Un rând întreg de ţevi abia vizibile erau îndreptate în jos. Prea târziu, mi-am dat eu seama oripilată. S-a auzit iar pufăitul acela.

Am simţit pe piele o durere fierbinte ca focul, ca şi cum o mie de pumnale mă tăiau pe dinăuntru, atacându-mi fiecare celulă. Am încercat să respir, dar era aşa de dureros, încât parcă

îmi exploda tot corpul. Mi s-au tăiat picioarele şi m-am prăbuşit la pământ, fără să pot măcar să controlez căderea. Obrazul mi s-a izbit de beton, dar durerea aceea nici nu se compara cu focul care îmi nimicea trupul.

Neuronii mei o luaseră razna şi nu mai funcţionau. Muşchii se încordaseră din cauza panicii şi a durerii. Pleoapele mi-au rămas deschise. Plămânii mei încercau să se umfle, să tragă aer, dar era ceva în neregulă cu aerul ăla – îmi ardea gura şi gâtul. Undeva, într-o parte îndepărtată a creierului, care încă mai funcţiona, ştiam ce este asta.

Onix – onix aeropurtat, transformat în armă.

CAPITOLUL 22

Corpul meu era zguduit de spasme pe care nu le puteam controla, din cauza durerilor cumplite care mă cuprinseseră. De la distanţă auzeam voci speriate şi încercam să înţeleg ce spun. Nu pricepeam nimic, simţeam doar atrocitatea adâncă şi sfâşietoare a onixului.

M-am simţit apucată de nişte mâini puternice şi neliniştea mea a atins apogeul. Am deschis gura şi a ieşit un fel de hârâit. Apoi am simţit că cineva mă ridică şi că faţa mea este lipită de ceva cald şi tare. Am recunoscut mirosul proaspăt.

Apoi am zburat.

Cred că am zburat, fiindcă ne mişcăm aşa de repede, încât vântul vuia şi urla în urechile mele. Ochii mei erau deschişi, dar nu vedeam decât întuneric, iar pielea mea părea că este tăiată de lame ascuţite.

Când zborul a încetinit, mi s-a părut că aud ţipătul şocat al lui Dee şi apoi pe cineva care spunea *râu*. Apoi iar am zburat şi eu nu ştiam unde e Dawson şi dacă l-au tras şi pe el de acolo.

Nu ştiam decât de durerea care îmi invadase trupul, de acceleraţia pulsului şi de bubuitul inimii.

Mi s-a părut că au trecut ore nesfârşite până ne-

am oprit din nou, dar ştiam că probabil fuseseră doar câteva minute. Peste noi trecea un aer umed şi rece, care mirosea a mâl.

— Ţine-te de mine.

Vocea lui Daemon a sunat răguşită în urechile mele.

— O să fie frig, dar ai onix peste tot, pe haine şi în păr. Trebuie să te ţii de mine, ok?

Nu puteam să răspund, dar m-am gândit că dacă aveam onix peste tot, atunci şi Daemon avea. Fusese plin de onix tot drumul de la Mount Weather şi până aici, kilometri buni. Am încercat să mă desprind de corpul lui Daemon, dar el mergea înainte şi gheaţa îmi ajunsese la brâu.

— Rezistă, a spus el iar. Rezistă pentru mine.

Apoi ne-am scufundat şi mi s-a tăiat din nou respiraţia. Am scuturat puternic din cap, apele murdare era pline de sedimente şi părul îmi plutea peste faţă, orbindu-mă. Dar focul onixului începea să se stingă.

Braţele lui Daemon s-au strâns în jurul meu şi am început să ne înălţăm. Când am scos capul la suprafaţă, am tras aer cu sete până mi-am umplut plămânii. Stelele se roteau în ceaţă deasupra mea, iar Daemon a ieşit pe mal cu mine în braţe.

La câţiva metri, am văzut apa învolburându-se şi, când privirea mi s-a mai limpezit, i-am văzut pe Blake şi pe Andrew scoţându-l din apă pe Dawson şi aşezându-l pe mal. Blake s-a aşezat lângă el, trecându-şi mâinile prin părul ud.

Mi s-a oprit inima. Oare...?

Dawson şi-a dus mâna la faţă şi a îndoit piciorul.

— Rahat, a murmurat.

Mi s-au înmuiat genunchii de uşurare. Am simţit mâinile lui Daemon pe obraji, am simţit cum îmi întoarce faţa spre el. Ochii lui verzi şi strălucitori s-au întâlnit cu ai mei.

— Eşti bine? m-a întrebat el. Spune ceva, Kitten.

Te rog. M-am chinuit să-mi mişc buzele

îngheţate.

— Uau.

El a scuturat din cap cu sprâncenele încruntate, dezorientat, apoi m-a îmbrăţişat şi m-a strâns aşa de tare, încât am scâncit.

— Doamne, nici măcar nu ştiu... S-a întors cu spatele la ceilalţi, ţinându-mi capul în palme şi a spus încet: Am fost mort de frică.

— Sunt bine.

Vocea mea era înfundată.

— Dar tu? Şi tu ai avut...

— Nu mai am nimic. Nici măcar să nu te gândeşti

la asta. L-a scuturat un fior.

— Fir-ar să fie, Kitten...

M-a strâns iar şi eu n-am mai spus nimic, mă pipăia de parcă voia să se asigure că mai aveam mâini şi degete. Când m- a sărutat pe pleoape, am crezut că o să încep să plâng, fiindcă simţeam cum îi tremură mâinile.

Două rânduri de faruri s-au apropiat şi apoi s-a auzit o furtună de voci şi de întrebări. Dee a ajuns prima lângă noi. S-a lăsat lângă Dawson şi l-a luat de mână.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Să ne spună şi nouă cineva ce s-a întâmplat.

Au apărut apoi Matthew şi Ash, curioşi şi încordaţi. Andrew a fost cel care a început să vorbească.

— Nu ştiu. Au ceva care iese din uşă atunci când se deschide. Era un fel de spray, dar nu mirosea a nimic şi nici nu se vedea.

— Doare ca dracu'. Dawson s-a ridicat în fund, frecându-şi braţele: Şi nu e decât o chestie care doare aşa. Onixul.

Normal că ştia şi el ce e. M-am cutremurat. Dumnezeu ştie de câte ori îl folosiseră pe el.

— Dar niciodată nu l-am văzut în varianta asta, a continuat el, ridicându-se încet în picioare, ajutat de Ash şi Dee.

— Era sub formă de vapori. O nebunie. Cred că am şi înghiţit.

— Acum eşti bine? Katy? m-a întrebat Matthew.

Am dat amândoi din cap. Pielea mă mai durea puţin, dar ce era mai rău trecuse.

— Cum de-aţi ştiut să ne aduceţi la râu?

Daemon şi-a dat pe spate buclele de pe

frunte.

— Am presupus că e onix fiindcă nu se vedea nicio rană şi mi-am imaginat că e pe haine şi pe piele. Mi-

am amintit că am trecut peste un râu. Am zis că asta ar fi cea mai bună soluţie.

— Te-ai gândit bine, a spus Matthew. Drace...

— Nu am reuşit să trecem nici măcar de prima uşă.

Andrew a râs spart.

— Ce dracu' am crezut? Locul ăla este bine apărat contra luxenilor şi, se pare, şi contra hibrizilor.

Daemon s-a dezlipit din îmbrăţişare şi a păşit spre ceilalţi. S-a oprit lângă Blake.

— Tu ai mai fost la Mount Weather, nu?

Blake s-a ridicat încet de jos. Obrajii lui erau palizi în lumina lunii.

— Da, dar nimic...

Daemon era ca o cobră care atacă. Mai întâi, pumnul lui s-a izbit de falca lui Blake. Blake s-a dezechilibrat şi a căzut în fund pe pământ. S-a aplecat într-o parte şi a scuipat o gură plină de sânge.

— N-am ştiut – n-am ştiut că au ceva de genul ăsta!

— Mi-e greu să cred aşa ceva.

Daemon urmărea mişcările

băiatului. Blake a ridicat capul.

— Trebuie să mă crezi! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu înţeleg.

— Minţi, a spus Andrew. Ne-ai băgat intenţionat în asta.

— Nu. În niciun caz. Blake s-a ridicat, cu spatele la apele liniştite ale râului. Şi-a dus mâna la falcă. De ce v-aş fi băgat în asta? Prietenul meu este...

— Nu mă interesează prietenul tău! a ţipat Andrew. Ai fost acolo! Cum puteai să nu ştii că uşile

sunt pline de chestia aia?

Blake s-a întors la mine.

— Trebuie să mă crezi. N-am avut nici cea mai vagă bănuială că o să se întâmple aşa ceva. N-aveam de ce să vă întind o capcană.

M-am uitat pe gânduri la râu şi nu ştiam dacă să-l cred sau nu. Părea stupid din partea lui să ne atragă într-o astfel de capcană, iar dacă ar fi fost o capcană, n-ar fi trebuit acum să fim înconjuraţi de cei de la MA? Ceva nu era în regulă.

— Şi nici Luc nu ştia?

— Dacă ar fi ştiut, ne-ar fi spus. Katy...

— Nu, l-a avertizat Daemon şi tonul lui scăzut mi-a atras atenţia.

Conturul corpului începuse să-i strălucească.

— Nu vorbeşti cu ea. Nu mai vorbeşti cu nimeni din clipa asta.

Blake a deschis gura, dar nu a spus nimic. A clătinat din cap şi s-a dus spre maşini.

A urmat o tăcere şi apoi Ash a întrebat:

— Şi acum ce facem?

— Nu ştiu.

Faţa lui Daemon era pe jumătate în umbră, aşa cum stătea, uitându-se la fratele lui, care se plimba agitat.

— Chiar nu

ştiu. S-a ridicat

şi Dee.

— Asta-i naşpa. E naşpa rău.

— Ne-am întors de unde am plecat, a spus Andrew. La dracu', suntem sub zero, la minus.

Dawson s-a întors repede spre fratele său.

— Nu putem să renunţăm. Promite-mi că nu renunţăm.

— N-o să renunţăm, l-a asigurat Daemon grăbit. Nu renunţăm deloc.

Nici măcar nu observasem cât de tare tremur până când Matthew mi-a pus pe umeri o pătură. Ochii noştri s-au intersectat o clipă, iar apoi el şi-a îndreptat privirea spre dâra de lumină a farurilor.

— Am mereu o pătură la mine pentru orice situaţie. M-am înfăşurat în pătură cu dinţii clănţănind.

— Mulţumesc.

El a dat din cap şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Hai. Să mergem în maşină, că e mai cald. Am terminat în noaptea asta.

M-am lăsat condusă de el spre maşina lui Daemon şi căldura dinăuntru am simţit-o ca pe o binecuvântare, dar nu aveam niciun motiv de bucurie. M-a copleşit dezamăgirea. Dacă nu găseam vreo cale să evităm onixul, nu terminaserăm numai cu noaptea asta.

Amânam doar inevitabilul. Eram terminaţi, punct.

* * *

Ca să folosesc expresia lui Dee, drumul spre casă a fost naşpa rău. Am ajuns acasă aproape de miezul nopţii. Blake nu a zis nimic când s-a dat jos din maşină şi s-a îndreptat spre camioneta lui. A ieşit din alee cu motorul ambalat şi cu roţile scrâşnind.

Pornisem spre casa mea, dar Daemon mi-a tăiat drumul şi m-a condus înapoi spre casa lui.

— Deocamdată nu pleci, a spus el.

Am ridicat din sprâncene când l-am auzit şi când i-am văzut sclipirea din ochi, dar nu aveam chef de ceartă. Era târziu, mâine aveam şcoală, iar noaptea asta fusese un eşec catastrofal. Am intrat cu ei în casă, cu pătura lui Matthew pe umeri. Pielea mea era aşa de rece pe sub hainele umede, încât amorţisem.

Picioarele epuizate îmi tremurau de efortul pe care îl făceau să mă susţină, dar toată lumea vorbea – Dee, Andrew, Ash şi Dawson. Matthew încerca să-i calmeze, dar era imposibil. Toată lumea era plină de furie şi de adrenalină reziduală şi cred că Dawson vorbea întruna fiindcă, dacă s-ar fi oprit, ar fi fost nevoit să se gândească la ceea ce se întâmplase.

Beth era tot la Daedalus.

— Hai să-ţi dau nişte haine uscate, a spus Daemon încet şi m-a luat de mână.

Când am ajuns la scară, a vrut să mă ia în braţe, dar l-am împins.

— Sunt bine.

El a scos un sunet din gât care mă făcea să mă gândesc la un leu furios, dar a urcat încet după mine. După ce am intrat în dormitor, a închis uşa. Era plin de determinare.

Am oftat. Noaptea asta fusese o tragedie.

— Într-un fel, meritam asta.

El s-a aplecat peste mine şi mi-a dat pătura la o parte. Apoi a început să-mi scoată tricoul împrumutat.

— Cum aşa?

Mie mi se părea evident.

— Suntem o gaşcă de adolescenţi care au crezut că pot intra într-un complex securizat de Homeland Security şi MA? Hai, serios. Chestia asta nu avea nicio şansă... Stai!

Bluza mea era la jumătatea stomacului. I-am prins încheieturile cu degetele îngheţate.

— Ce faci?

— Te dezbrac.

Am rămas cu gura căscată şi în aceeaşi clipă inima mea a făcut o săritură pe spate. O căldură puternică a început să-mi circule prin vene.

— Hmm, uau. Ce înseamnă să treci direct la

subiect! Pe buzele lui a apărut un zâmbet

uşor pervers.

— Bluza şi pantalonii tăi sunt ude fleaşcă. Şi probabil că mai au pe ele urme de onix. Trebuie să le dai jos.

I-am dat mâinile la o parte.

— Pot să fac asta şi singură.

Daemon s-a aplecat spre mine şi mi-a spus la ureche:

— Şi care-i plăcerea în asta? Dar a renunţat totuşi şi s-a dus la şifonier. Chiar crezi că nu aveam nicio şansă? a întrebat.

De când se întorsese cu spatele, eu încercam să scap repede de haine. Toate, în afară de bucata rece de obsidian, erau compromise şi trebuiau scoase. Hainele miroseau a apă de râu şi a mâl. Mi-am încrucişat mâinile la piept tremurând.

— Să nu... să nu te întorci.

Umerii lui s-au scuturat de un râs tăcut în timp ce răscolea să-mi găsească ceva de îmbrăcat. Aşa speram.

— Nu ştiu, am spus eu, răspunzându-i în sfârşit la întrebare. A fost un proiect prea mare, pentru spioni adevăraţi. Ne-am prins urechile.

— Dar totul a mers bine până la uşile

alea. A scos un tricou.

— Nu-mi place să spun asta, dar cred că Blake chiar nu ştia de ele. Expresia de pe faţa lui atunci când tu şi Dawson aţi căzut la pământ... era mult prea reală.

— Atunci de ce l-ai pocnit?

— Aşa am vrut. S-a întors cu mâna la ochi şi mi-a întins tricoul. Uite.

I l-am smuls repede din mână şi l-am tras peste

cap. Materialul moale, purtat, mă acoperea plăcut până la coapse.

Când am ridicat ochii, am văzut că desfăcuse degetele mâinii pe care o ţinea la ochi.

— Ai tras cu ochiul.

— Poate.

M-a luat de mână şi m-a tras spre pat.

— Bagă-te înăuntru. Mă duc să văd ce face Dawson şi mă întorc.

Era cazul să mă bag la mine în pat, dar am zis că noaptea aia e altfel. Pe urmă, mama venea acasă abia după ce plecam la şcoală şi nu voiam să stau singură. Am făcut ce mi-a cerut, m- am urcat în pat şi am tras cuvertura pe mine până sub bărbie. Mirosea a bumbac curat şi a Daemon. Nu a stat aşa de mult, dar în timpul ăla deja mi s-au închis pleoapele. Onixul mă secătuise de energie, de-aia şi fusese pus acolo. Am avut noroc cu carul că am scăpat până să ajungă paznicii.

Daemon s-a întors şi se mişca fără zgomot prin cameră, dar mie îmi era prea lene să deschid ochii să văd ce face. Am auzit hainele căzând pe podea şi temperatura mea a crescut cu un grad. S-a mai auzit un sertar şi apoi a tras pătura şi s-a băgat lângă mine.

Stând pe o parte, m-a prins cu mâna de mijloc şi m-a tras spre pieptul lui gol. Materialul flanelat al pantalonului lui de pijama mă atingea delicat pe

picioare, iar eu am suspinat de plăcere.

— Ce face Dawson? am întrebat eu, lipindu-mă de el ca o ventuză.

— E bine. Daemon mi-a dat la o parte părul de pe obraz, încet. Nu e totuşi prea fericit.

Cred şi eu. Ajunseserăm aşa de aproape de Beth şi nu am reuşit să facem nimic. Asta dacă Beth era într-adevăr acolo. Poate că Blake chiar nu a ştiut de sistemul ăla infernal de protecţie cu onix, dar nu aveam încredere în el. Niciunul dintre noi nu avea.

— Îţi mulţumesc că ne-ai scos de acolo.

Mi-am dat capul pe spate, încercând să-i văd faţa prin întuneric. Ochii lui străluceau uşor.

— Am avut ajutor.

Şi-a lipit buzele de fruntea mea şi m-a strâns mai tare.

— Eşti bine acum?

— Mă simt foarte bine. Nu-ţi mai face

atâtea griji. S-a uitat în ochii mei.

— Niciodată să nu mai intri prima pe o uşă, bine? Şi nu încerca să mă contrazici sau să mă acuzi că sunt misogin. Nu vreau să te mai văd vreodată suferind asemenea dureri.

Nu l-am contrazis, m-am răsucit în braţele lui şi l-am sărutat uşor. Genele lui s-au plecat, adumbrindu-i ochii. Mi-a întors sărutul, un sărut dulce şi tandru şi aşa de perfect, încât eram gata să încep să plâng ca

un copil.

Dar apoi săruturile s-au schimbat. Au devenit mai profunde, eu m-am lăsat pe spate şi el a venit după mine, iar greutatea lui pe picioarele mele îmi dădea o senzaţie plăcută, şi săruturile de acum erau oricum, dar nu caste. Mă pătrundeau până în adânc, înlăturând toate întâmplările din ultimele ore aşa cum apele râului spălaseră arsura onixului. Când mă săruta aşa, cu toţi muşchii din corp încordaţi ca nişte arcuri, mă termina.

Mi-a tras uşor cu mâna tricoul, dezvelindu-mi un umăr, şi apoi m-a sărutat pe umăr. Energia statică se aduna în aer şi un cutremur i-a străbătut corpul. În clipa aceea, după toate câte se întâmplaseră, voiam să-l simt cu totul lângă mine, să nu mai fie nicio barieră între noi. M-am ridicat puţin şi am înălţat mâinile, iar Daemon a înţeles imediat. A luat ce i s-a oferit. Fără să mai fie nimic între noi, mâinile lui erau acum peste tot, treceau peste bucata subţire de obsidian, îmi mângâiau arcuirea stomacului, coapsele, şi eram absolut sigură că acesta este momentul perfect.

Sau poate simţeam asta fiindcă în seara aceea fuseserăm aşa de aproape de punctul în care am fi pierdut totul? Nu ştiam, nici nu eram prea sigură cum ajunseserăm până aici, dar tot ce conta acum era că

amândoi eram acolo şi eram pregătiţi. Cu adevărat pregătiţi. Atunci când şi hainele lui au ajuns pe podea lângă ale mele, nu mai era cale de întoarcere.

— Nu te opri, am spus eu, în eventualitatea în care el ar fi avut dubii în legătură cu ceea ce vreau eu.

A avut o străfulgerare de zâmbet şi apoi m-a sărutat din nou, iar eu mă înecam în bogăţia senzaţiilor care se năşteau între noi. Electricitatea alerga peste pielea noastră şi a aruncat umbre mişcătoare pe pereţi atunci când el s-a dat puţin înapoi şi a întins mâna spre noptieră.

Am roşit când mi-am dat seama ce caută. Când s-a aşezat în fund lângă mine şi ni s-au întâlnit privirile, am început să chicotesc. Pe faţa lui a înflorit un zâmbet larg şi frumos, care îi îndulcea liniile aspre ale chipului.

Daemon a spus ceva în limba lui. Nu puteam să apreciez calitatea lirică a acelor cuvinte, dar sunau aşa de frumos, ca un fel de muzică vorbită pe care latura mea extraterestră dansa.

— Ce-ai spus? am întrebat eu.

El s-a uitat la mine printre genele dese, cu micul pacheţel în pumn.

— Chiar nu există o traducere pentru asta, a spus, dar cele mai apropiate cuvinte din limbajul uman ar fi *eşti frumoasă*.

Am respirat precipitat şi am rămas ochi în ochi. Într-ai mei se adunau lacrimi. Am întins mâna spre

el şi i-am mângâiat părul de mătase. Inima îmi bătea cu putere şi ştiam că şi a lui bate la fel.

Asta era. Şi era bine aşa. Era perfect şi fără ieşiri la restaurant, filme şi flori, fiindcă, în fond, cum ai putea să planifici ceva de genul ăsta? Nu se poate.

Daemon s-a lăsat pe spate...

S-a auzit un pumn în uşă, după care vocea lui Andrew.

— Daemon, te-ai culcat?

Ne-am uitat unul la celălalt stupefiaţi.

— Dacă nu îi răspund, mi-a şoptit el, crezi că o

să plece? Mi-au căzut mâinile pe lângă corp.

— Poate.

Bubuitul în uşă s-a auzit din nou.

— Daemon, chiar am nevoie de tine jos. Dawson vrea să plece la Mount Weather. Nici Dee şi nici eu nu reuşim să-l convingem. E ca iepuraşul ăla Duracell, dar cu tendinţe suicidale.

Daemon a strâns tare din ochi.

— Ticălosul...

— E ok. M-am ridicat. Are nevoie de

tine. El a oftat greu.

— Stai aici şi odihneşte-te. O să vorbesc cu el – sau o să-l bat, să-i vină mintea la cap. M-a sărutat uşor, şi-a tras pantalonii de pijama şi apoi s-a dus spre uşă. S-a oprit brusc, s- a uitat peste umăr cu o privire care parcă îmi topea oasele şi a murmurat: Fir-ar.

La câteva secunde după ce a ieşit în hol şi a închis uşa după el, s-a auzit o lovitură înfundată şi apoi ţipătul lui Andrew.

— Au. Ce dracu' ai?

— Ţi-ai ales chiar cel mai prost moment posibil, a ripostat Daemon.

Am zâmbit somnoroasă, m-am întors pe o parte şi mi-am propus să rămân trează, dar când respiraţia mea a revenit la normal, somnul m-a cuprins imediat. Ceva mai târziu, am auzit uşa deschizându-se şi apoi Daemon s-a aşezat lângă mine şi m- a tras din nou spre el. Nu a trecut mult timp şi mişcarea ritmică a pieptului său m-a adormit iar. Din când în când mă trezeam, fiindcă mâinile lui mă strângeau mai tare, aşa de tare, încât mi se părea că-mi opreşte circulaţia, şi mă ţinea aşa de strâns, încât părea că şi în somn este obsedat de teama că m-ar putea pierde.

CAPITOLUL 23

Luni am plecat împreună cu Daemon la şcoală. Maşina încă mai avea mirosul ăla umed şi mucegăit, o amintire dureroasă a felului în care se încheiase misiunea noastră – într-un râu. Pe drum, Daemon mi-a spus că e sigur că îl convinsese pe fratele lui să nu plece de nebun la Mount Weather, dar eu ştiam că pentru asta trebuia să găsim un alt plan pentru a ajunge la Beth şi Chris. Dawson nu era capabil să aştepte aşa la nesfârşit, iar eu îl înţelegeam. Dacă Daemon ar fi fost prizonier, nu cred că ar fi reuşit cineva să mă oprească.

Cum ne-am dat jos din maşină, l-am văzut pe Blake rezemat de camioneta lui, ceva mai departe. S-a desprins de maşină şi a venit la noi imediat ce ne-a văzut.

Daemon a mârâit.

— Nu vreau să-l văd pe ăsta imediat cum ajung la şcoală.

— De acord, am spus şi l-am prins de mână. Dar gândeşte- te că suntem în public.

— Nu e deloc amuzant.

Blake a încetinit puţin pasul înainte de a ajunge la noi, cu ochii la mâinile noastre strânse, dar şi-a

revenit repede.

— Trebuie să stăm cu toţii de vorbă.

Am continuat să mergem – sau mai degrabă Daemon a continuat.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să vorbesc cu tine.

— Pot să înţeleg asta, a spus Blake şi a început să meargă alături de noi. Dar, serios, chiar nu ştiam de scuturile de onix de la uşă. Habar n-am avut.

— Te cred, a spus

Daemon. Paşii lui Blake

au şovăit puţin.

— Dar m-ai lovit.

— Asta fiindcă i-a făcut plăcere, am răspuns eu în locul lui Daemon, iar el mi-a făcut cu ochiul. Uite, nu avem încredere în tine, dar poate că într-adevăr nu ştiai de scuturi. Asta nu schimbă cu nimic faptul că nu putem să intrăm acolo.

— Am vorbit aseară cu Luc. Nici el nu ştia de scuturi.

Blake şi-a băgat mâinile în buzunar şi s-a oprit în faţa noastră. A avut noroc că Daemon nu l-a pocnit pe loc.

— E dispus s-o facă din nou, să oprească iar camerele şi toate alea.

Daemon a expirat adânc.

— Şi cu ce ne ajută asta? Nu putem să trecem de uşile alea.

— Sau de celelalte uşi care ar fi aşa, am adăugat eu, cu un frison.

Îmi şi imaginam cum ar fi să treci prin asta de trei sau patru ori. Bine, în cuşcă am stat mai mult timp,

dar onixul pulverizat te acoperea cu totul.

Stăteam toţi trei lângă gardul din jurul pistei de alergare, atenţi să vorbim încet, ca să nu ne audă elevii şi să se întrebe ce dracu' spunem noi acolo.

— Păi, m-am gândit la asta, a spus Blake, mişcându-se de pe un picior pe altul. Când am fost la Daedalus, ne expuneau zilnic la piatra asta. Furculiţele şi farfuriile erau îmbrăcate în onix. O groază de lucruri erau aşa, aproape toate cu care veneam în contact. Ardeau ca naiba când le atingeam, dar nu aveam de ales. Am mai intrat pe uşile alea înainte şi nu demult. Nu s-a întâmplat nimic.

Daemon a râs şi s-a uitat în altă parte.

— Şi te-ai gândit că acum ar fi bine să ne spui şi nouă chestia asta?

— Nu ştiam ce e. Niciunul dintre noi nu

ştia. Privirea lui Blake s-a îndreptat

rugător spre mine.

— Nu m-am mai gândit până acum la asta.

Mi-am dat seama, uimită, că pe Blake îl pregătiseră. Probabil prin expunerea repetată la onix, a lui şi a altora, numai că ceva nu mi se părea în regulă, ca şi episodul de aseară. De ce i-ar fi expus aşa? Un fel de pedeapsă bolnavă şi perversă sau ca să capete imunitate? Dar de ce ar fi vrut ca nişte luxeni sau hibrizi să capete imunitate la singura armă care putea fi folosită împotriva lor?

— Nu poţi să mă convingi că nu ai ştiut de onix şi de efectele pe care le are, am spus eu.

El s-a uitat în ochii mei.

— Nu ştiam că ne poate

incapacita. Am strâns buzele.

— Ştii, e cam greu să avem încredere în tine. Că tu eşti de fapt împotriva lui Daedalus şi nu lucrezi pentru ei. Că Beth şi Chris sunt unde spui tu că sunt şi că nu ştiai nimic despre onix.

— Ştiu că e greu.

— Nu cred că ştii, a spus Daemon, după care mi-a dat drumul la mână şi s-a rezemat de gard. Nu avem niciun motiv să te credem.

— Şi ne-ai şantajat ca să te ajutăm, am

adăugat eu. Blake a oftat greu.

— Ok. Nu am un trecut glorios, dar nu-mi doresc decât să- mi scot prietenul de acolo. De asta sunt aici.

— Şi în clipa asta de ce eşti aici? a întrebat Daemon, evident la limita răbdării.

— Cred că ştiu cum putem să trecem de onix, a spus el, scoţându-şi mâinile din buzunare şi strângându-le în faţă. Acum, ascultaţi-mă. O să pară o nebunie.

— O, ce bine, a mormăit Daemon.

— Cred că trebuie să ne imunizăm. Dacă asta voiau să facă cei de la Daedalus, atunci pare logic. Hibrizii trebuie să intre şi să iasă pe uşile alea. Dacă ne expunem la onix...

— Eşti nebun? Daemon s-a întors, şi-a trecut mâna prin păr şi şi-a prins ceafa. Vrei să ne expunem la

onix?

— Ai altă soluţie?

Da, mai era o soluţie – să nu ne mai ducem acolo. Dar chiar era o rezolvare? Daemon a început să se plimbe. Nu era un semn bun.

— Nu putem să facem asta altă dată? O să întârziem.

— Sigur. S-a îndepărtat de Daemon. După ore?

— Poate, am spus eu, cu ochii la Daemon. Vorbim mai târziu.

Pricepând ce vreau, Blake a plecat. Nu aveam idee ce să zic despre toate astea.

— Să ne expunem la onix?

Daemon a pufnit.

— Nu e sănătos la

cap. Nu era.

— Crezi că ar putea să meargă?

— Tu chiar...

— Nu ştiu.

Mi-am trecut rucsacul pe celălalt umăr şi am pornit spre şcoală.

— Chiar nu ştiu. Nu putem să renunţăm, dar ce variante avem?

— Nici măcar nu ştim dacă ar putea să meargă.

— Dar dacă Blake e cumva imun la onix, am putea să verificăm asta.

Pe chipul lui s-a întins un zâmbet larg.

— Îmi place cum sună asta.

Am râs.

— De ce oare nu mă surprinde? Nu, serios, dacă a căpătat imunitate la el, atunci am putea să o căpătăm şi noi. Ar fi ceva. Trebuie doar să găsim o modalitate de a-l procura de undeva.

Daemon a tăcut câteva secunde.

— Ce? l-am întrebat

eu. El s-a uitat pieziş

la mine.

— Cred că partea cu onixul nu e o problemă.

— Ce vrei să spui?

M-am oprit iar, fără să bag în seamă clopoţelul.

— După ce Will te-a prins, la vreo două zile după ce Dawson s-a întors acasă, m-am dus iar la depozit şi am scos aproape tot onixul care era pe afară.

Mi-a căzut faţa.

— Cum?!

— Da, nu ştiu de ce am făcut asta. A fost un fel de să v-o trag, de la mine pentru ei. A râs. Îţi imaginezi ce feţe au făcut când s-au întors şi au văzut că nu mai e onix.

Rămăsesem fără cuvinte.

El mi-a atins nasul în joacă. I-am zburat mâna.

— Nu eşti sănătos. Puteau să te prindă!

— Dar nu m-au prins.

L-am lovit din nou, de data asta mai tare.

— Eşti nebun.

— Dar ţie îţi place nebunia mea.

S-a aplecat şi mi-a sărutat colţul gurii.

— Hai, am întârziat. Chiar nu avem nevoie de

detenţie. M-am strâmbat.

— Da, ca şi cum asta ar fi problema noastră cea mai mare.

* * *

Carissa nu se întorsese încă la şcoală. Probabil că gripa aia era tare nasoală. Lesa părea puţin invidioasă.

— Mai am să dau jos cam două kile jumate să ajung la greutatea ideală, mi-a spus ea înainte de ora de trigo. De ce nu mă îmbolnăvesc şi eu de ceva? Fir-ar.

Am chicotit şi după aia am început să bârfim. Un timp am reuşit să uit de toate. Erau clipe plăcute, de care aveam nevoie, chiar dacă eram la şcoală. Dimineaţa a trecut repede şi când Blake a intrat la bio, am refuzat să-i dau voie să-mi strice buna dispoziţie.

Dar apoi a deschis gura şi a scos o chestie care m-a dat cu capul de pereţi.

— Nu i-ai spus lui Daemon ce ţi-am spus eu în pădure? Că te plac?

Ce dracu', frate, e prost?

— Hmm, nu. Te
omora. Blake a râs.
M-am încruntat.
— Vorbesc serios.

— A.

I-a pierit zâmbetul şi a pălit. Îmi şi imaginam scenariul din capul lui: eu spunându-i lui Daemon micul lui secret murdar şi Daemon făcând ca toate alea când ar fi auzit. A ajuns la aceeaşi concluzie cu mine.

— Da, ai procedat bine. În fine, a continuat el. În legătură cu ce am vorbit azi-dimineaţă...

— Nu acum. Am deschis caietul. Chiar n-am chef să vorbesc acum despre asta.

Am zâmbit când Lesa a venit să se aşeze în bancă şi, din fericire, Blake mi-a respectat dorinţa. A sporovăit cu Lesa ca un om normal. Se pricepea foarte bine la asta – să se prefacă.

M-am uitat mai atent la el şi mi s-a strâns stomacul. El îi explica Lesei diferite tehnici de surfing. Eram absolut sigură că ea nici măcar nu auzea ce-i spune, dat fiind că privirea ei era lipită de tricoul lui întins pe bicepşi.

Râdea cu uşurinţă şi se purta absolut normal. Aşa cum o putea face un bun spion, şi eu ştiam din experienţă că Blake se pricepea de minune la prefăcătorii. Era absolut imposibil să-ţi dai seama de partea cui este Blake şi era stupid şi să încerci să ghiceşti.

În faţa clasei, Matthew şi-a scos manualul. S-a uitat fugar la mine şi apoi privirea i s-a mutat pe băiatul de lângă mine. Mă uimea cum făcea Matthew asta – cum putea să rămână tot

timpul calm. Cum putea să rămână în permanenţă liantul care îi ţinea pe toţi împreună.

* * *

M-am oprit la dulăpiorul meu după ore şi mi-am luat manualul de istorie a S.U.A. Erau şanse mari ca mâine să dăm extemporal. Doamna Kerns avea programul ei, iar extemporalele nu erau aşa o mare surpriză. Am închis uşa dulăpiorului şi m-am întors să-mi bag manualul în geantă. Copiii se răriseră acum, fiindcă toţi se grăbeau să iasă din şcoală. Eu nu eram prea sigură dacă să mă grăbesc sau nu. Blake îmi trimisese deja un mesaj, când eram la sport, să ne întâlnim cu toţii să vorbim despre chestia cu onixul şi chiar n- aveam niciun chef de asta.

Voiam şi eu măcar o dată să mă duc acasă şi să nu fac nimic

– fără planuri şi fără giumbuşlucuri extraterestre. Aveam cărţi care trebuiau să fie citite şi recenzii care trebuiau făcute, iar bietul meu blog avea nevoie de ceva cosmetizare. Nu puteam să-mi imaginez un mod mai plăcut de a încheia o zi de luni.

Dar probabil că nu aveam nicio şansă.

Am ieşit din şcoală în urma ultimului grup de copii

care se duceau spre parcare. Din poziţia mea, puteam să aud bine vocea piţigăiată a lui Kimmy, care era în faţă.

— Tati mi-a spus că tatăl lui Simon a vorbit cu cei de la FBI. A cerut să se facă investigaţii complete şi a spus că nu se va opri până când nu-l va vedea acasă pe Simon.

Mă întrebam dacă FBI-ul ştie de extratereştri. Mi-au trecut instantaneu prin minte scene din Dosarele X.

— Am auzit la televizor că, cu cât trece mai mult timp de la dispariţie, cu atât sunt mai puţine şanse ca persoana să fie găsită în viaţă, a spus o prietenă de-a ei.

— Dar uită-te la Dawson. A fost dispărut mai mult de un an şi s-a întors, a spus alta.

Tommy Cruz şi-a frecat ceafa cu mâna lui groasă.

— Şi asta nu e ciudat? A fost plecat o groază. După aia băiatul ăla, Thompson, crapă şi apare el? Nu e cam aiurea?

Auzisem destul. Am intrat printre maşini, ca să îi las să se îndepărteze. Nu îmi făceam probleme că suspiciunile lor aveau să ducă undeva, dar nu aveam chef să mai găsesc nişte chestii care să-mi dea dureri de cap. Aveam destule.

Daemon aştepta lângă maşină. Picioarele lui lungi erau încrucişate în dreptul gleznelor. A zâmbit când m-a văzut şi s-a dezlipit de maşină.

— Începeam să mă întreb dacă nu cumva ai de

gând să rămâi aici.

— Scuză-mă.

A deschis uşa din dreapta şi a făcut o plecăciune. Am urcat zâmbind. Am aşteptat până s-a aşezat şi el la volan.

— Blake vrea să vorbim diseară.

— Da, ştiu. Se pare că l-a contactat pe Dawson şi i-a spus deja despre chestia cu imunitatea la onix.

S-a rezemat de scaun, cu mâna pe schimbătorul de viteze. Ochii îi străluceau de furie.

— Şi bineînţeles că Dawson e total de acord. E ca şi cum i- ar fi oferit lozul câştigător.

— Perfect.

Mi-am rezemat capul de spătar. Dawson chiar era ca un iepuraş Duracell cu tendinţe sinucigaşe.

Şi deodată am avut o revelaţie. Asta era viaţa mea – toată nebunia asta. Suişurile şi coborâşurile, clipele alea când am fost aşa de aproape de moarte şi mai rău, minciunile şi faptul că cel mai probabil n-o să mai pot avea niciodată încredere într-un prieten fără să mă întreb dacă nu cumva era un spion. Şi, la naiba, cum aş fi putut să fiu prietenă cu un om normal? Aşa cum făcea şi Daemon la început – se ţinea la distanţă şi ar fi vrut ca şi Dee să facă la fel, ca să nu fiu atrasă în lumea lor ciudată.

Aşa aş fi fost şi eu cu oricine ar fi apărut în viaţa mea.

Viaţa mea nu-mi mai aparţinea. În fiecare clipă nu făceam decât să aştept să se mai întâmple ceva. M-am înfundat în scaun cu toată greutatea şi am oftat.

— S-au dus naibii planurile mele cu recenziile şi cu

cititul.

— N-ar trebui să fie invers, mai întâi cititul şi apoi recenziile?

— În fine, am mormăit eu.

Daemon a scos maşina în

stradă.

— Şi de ce nu mai poţi face asta?

— Dacă Blake vrea să vorbim diseară, asta o să-mi ocupe tot timpul.

Chiar voiam să mă îmbufnez. Poate chiar să bat din picioare.

Cu o mână pe volan şi cu alta pe spătarul scaunului meu, el mi-a adresat un zâmbet în colţul gurii.

— Nu trebuie să vii şi tu acolo, Kitten. Putem să vorbim şi fără tine.

— Da, sigur, am râs eu. Sunt mari şanse ca Blake să fie ucis de cineva dacă nu sunt eu acolo.

— Şi te-ar deranja foarte tare

asta? M-am strâmbat.

— Păi...

Daemon a

râs.

— Dar trebuie să luăm în considerare faptul că există o scrisoare care ar putea să ajungă la Nancy Husher dacă moare. Aşa că avem nevoie de el viu, ca să zic aşa.

— E adevărat, a spus el, apucându-mi între degete o şuviţă de păr. Dar putem s-o scurtăm. O să ai o seară normal de proastă, fără prea multe porcării extraterestre.

M-am îmbujorat de ruşine şi mi-am muşcat buzele. Oricât de nebuneşti erau toate astea, trebuia să recunosc că putea să fie şi mai rău.

— Sunt egoistă.

— Ce? M-a tras de păr în joacă. Nu eşti egoistă, Kitten. Viaţa ta nu se poate învârti numai în jurul rahatului ăstuia. Şi nu va fi aşa.

Am zâmbit şi mi-am descleştat pumnii.

— Pari foarte hotărât.

— Şi tu ştii ce se întâmplă dacă sunt hotărât.

— Obţii ce vrei tu.

El a întorsc capul la mine cu sprâncenele arcuite, apoi a râs.

— Dar tu – nici viaţa ta nu trebuie să se învârtă în jurul rahatului ăstuia.

El şi-a retras mâna şi şi-a pus-o pe coapsă.

— Eu sunt în rahatul ăsta de când m-am născut. Sunt obişnuit cu el şi, în plus, totul ţine de felul în care îţi organizezi timpul. De exemplu, la fel cum am făcut aseară. Am făcut treaba cu misiunea...

— Şi am eşuat.

— Asta a fost; dar restul serii?

A zâmbit în colţul gurii şi am simţit că-mi ard obrajii, de data asta din cu totul alte motive.

— Am avut partea proastă – partea anormală. Şi apoi am avut partea bună – partea normală. Bine,

partea bună a fost

întreruptă de partea proastă, dar oricum putem să spunem că ne-am organizat timpul.

— Când o spui tu, pare foarte

uşor. Mi-am întins picioarele,

relaxată.

— Chiar este uşor, Kat. Trebuie doar să-ţi dai seama când să pui punct, când te saturi. A făcut o pauză, cât a încetinit şi a cotit pe drumul singuratic ce ducea spre casa noastră. Şi dacă azi simţi că te-ai săturat, te-ai săturat. Nu ai de ce să te simţi vinovată sau îngrijorată. Daemon a oprit maşina pe aleea din faţa casei lui şi a oprit motorul, apoi a adăugat: Şi nimeni n-o să-l omoare pe Bill[11].

Am râs încet şi mi-am desfăcut centura de siguranţă.

— Blake. Numele lui e Blake.

Daemon a scos cheile din contact şi s-a lăsat pe spate, cu ochii strălucindu-i de veselie.

— Îl cheamă cum vreau eu să-l cheme.

— Eşti ceva de groază.

M-am aplecat şi l-am sărutat. Când m-am retras, s-a întins spre mine şi eu am chicotit, deschizând portiera.

— Şi, apropo, nu m-am săturat pe ziua de azi. Cred că aveam doar nevoie de un şut în fund. Dar la şapte trebuie să fiu acasă.

[11] Joc de cuvinte, aluzie la filmul *Kill Bill.*

Am închis portiera şi m-am întors. Daemon era în faţa mea. A făcut un pas în faţă şi chiar dacă aş fi vrut să plec nu aveam cum. Şi nici n-am plecat.

— Nu te-ai săturat? m-a întrebat el.

Recunoscând intonaţia aceea din vocea lui, oasele mele s-au înmuiat ca răspuns.

— Nu, absolut deloc.

— Bine. Mi-a pus mâinile pe şolduri şi m-a tras spre el. Asta-mi place să aud.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi am dat capul pe spate. Era un exerciţiu grozav de organizare a timpului. Buzele noastre s-au atins şi căldura a năvălit peste mine în cascadă. Chiar era un exerciţiu distractiv. M-am ridicat pe vârfuri şi mi- am trecut mâinile pe abdomenul lui plat, uimită de nelinişţea cu care se mişca.

Daemon a şoptit ceva şi apoi sărutul tandru, care nu era mai apăsat decât atingerea unui fluture, m-a făcut să mă încordez şi să-l îmbrăţişez. Braţele lui m-au cuprins şi îi simţeam inima cum bate în tandem cu a mea.

— Hei! a strigat Dawson de la uşă. Cred că Dee a dat foc la cuptorul cu microunde. Din nou. Iar eu am încercat să fac nişte popcorn cu mâinile şi nu prea a mers. Adică de fapt nu a mers deloc.

Daemon şi-a lipit fruntea de a mea şi a mârâit:

— Fir-ar să fie!

N-am putut să nu râd.

— Organizarea timpului, nu?

— Organizarea timpului, a bolborosit el.

* * *

În mod surprinzător, cam toată lumea a acceptat chestia cu onixul. Eu eram convinsă că a fost o invazie de răpitori de oameni, fiindcă până şi Matthew a dat din cap, ca şi cum expunerea la drăcescul ăla de onix dureros ar fi fost o chestie bună.

Aveam sentimentul că atunci când va vedea despre ce e vorba o să-şi schimbe părerea.

— E aşa o nebunie, a spus Dee şi eu a trebuit să-i dau dreptate. E ca şi cum te-ai automutila.

Mda, cam aşa era.

Daemon a dat capul pe spate şi a oftat.

— E puţin cam mult spus.

— Îmi amintesc cum arătai când te-au adus de pe munte. Şi-a înfăşurat părul pe mână.

— Iar Katy şi-a pierdut vocea o perioadă de atâta ţipat. Cine e dispus să facă asta?

— Nebunii, a oftat Daemon. Dee, nu vreau ca tu să faci asta.

Expresia ei spunea clar *nici nu mă gândesc*.

— Nu te supăra, Dawson. Te iubesc şi vreau şi eu s-o vezi pe Beth şi s-o ai lângă tine, fiindcă vreau... A răguşit brusc, dar şi-a îndreptat repede spatele. Dar nu vreau să fac asta.

Dawson s-a repezit la ea şi a prins-o de braţ.

— E ok. Nici nu vreau s-o faci.

— Vreau să ajut şi eu.

Vocea ei era

plângăreaţă.

— Dar nu pot...

— Nu-i nicio problemă.

Dawson a zâmbit şi a urmat un moment special între gemeni, care spunea mai mult decât orice cuvinte. În fine, indiferent ce a fost, a avut efect, fiindcă Dee s-a relaxat.

— Nu trebuie să facem toţi asta.

— Atunci cine se bagă?

Ochii lui Blake au trecut de la unul la altul.

— Dacă vrem să facem asta, trebuie să începem de ieri, cum ar fi, pentru că n-am idee cât de mult durează până când capeţi imunitate.

Agitat, Dawson se ridicase în picioare.

— Nu poate să dureze prea

mult. Blake a râs surprins.

— Am fost la Daedalus ani de zile şi nu pot să spun

în ce moment am dobândit imunitatea... sau dacă într-adevăr am dobândit-o.

— Atunci trebuie să te testăm, am zâmbit eu.

El s-a încruntat.

— Uau. De-abia aştepţi să faci asta,

nu? Am dat din cap.

Dee s-a răsucit, cu ochii la Blake.

— Pot să încerc şi eu?

— Sunt destul de sigur că toată lumea va avea parte de o rundă.

Zâmbetul sinistru al lui Daemon era chiar înspăimântător.

— În fine, să începem cu începutul. Cine se

bagă? Matthew a ridicat mâna.

— Vreau să particip şi eu. Nu te supăra, Andrew, dar de data asta vreau să merg eu în locul tău.

Andrew a dat din cap.

— Nicio problemă. Pot foarte bine să aştept cu Dee

şi Ash. Ash, care nu scosese mai mult de două

cuvinte, s-a mulţumit să dea din cap. Mi-am dat seama că jumătate de cameră se uita la mine.

— A, am spus, da, intru şi eu.

Daemon, care stătea lângă mine, mi-a aruncat o privire care spunea *Nu eşti zdravănă la cap*. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu începe. Intru şi eu. N-ai cum să mă faci să mă răzgândesc.

Următoarea privire se putea traduce prin *Asta o să discutăm noi mai târziu* – adică o să ne certăm. Blake mă privea

aprobator – o privire încurajatoare pe care n-o voiam şi de care nu aveam nevoie. De fapt, îmi provoca furnicături pe piele, fiindcă îmi amintea de ziua aia când a trebuit să ucid arumul pe care îl aruncase, practic, pe mine.

Doamne, cât îmi doream să-l mai pocnesc o dată!

Am stabilit să ne întâlnim după ore şi, dacă vremea ne permitea, să ne ducem la lac şi să începem, de fapt, să ne provocăm nişte dureri oribile. Iupii!

Fiindcă mai erau câteva ore până la culcare, mi-am luat la revedere şi am plecat acasă, să citesc, cu speranţa că reuşesc să fac o afurisită de recenzie.

Daemon m-a condus până acasă şi ştiam că nu o face din curtoazie, dar i-am dat voie şi i-am oferit băutura lui preferată: lapte.

A dat gata băutura în maximum cinci secunde.

— Putem să vorbim despre asta?

M-am suit cu fundul pe dulap şi mi-am deschis rucsacul şi mi-am scos cartea de istorie.

— Nup.

— Kat.

— Mmm?

Am deschis la capitolul la care rămăsesem la şcoală.

El a venit la mine şi şi-a pus mâinile pe dulap, de-o

parte şi de alta a picioarelor mele încrucişate.

— Nu pot să mă uit la tine cum suferi iar şi iar.

Am scos un marker.

— Să te văd ca azi-noapte şi ca atunci când Will te ţinea în cătuşe în chestia aia? Şi tu te aştepţi ca eu să stau pur şi simplu și să... Mă asculţi?

M-am oprit cu sublinierea la jumătate.

— Ascult.

— Atunci uită-te la

mine. Am ridicat

ochii.

— Mă uit la tine.

Daemon s-a

strâmbat.

Am oftat şi am pus capacul markerului.

— Ok. Nici eu nu vreau să te văd cum suferi.

— Kat...

— Nu. Nu mă întrerupe. Nu vreau să te văd cum suferi şi numai gândul că o să treci prin aşa ceva îmi întoarce stomacul pe dos.

— Pot să fac faţă.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt.

— Ştiu că poţi, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că o să fie oribil să văd că treci prin asta, numai că eu nu-ţi cer să n-o faci.

S-a desprins de dulap şi s-a întors, trecându-şi mâinile prin păr. Tensiunea şi frustrarea acoperiseră

bucătăria ca o pătură groasă.

Mi-am lăsat lucrurile deoparte şi am sărit de pe dulap.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Daemon, dar nu poţi să spui că e ok ca eu să mă uit la tine cum suferi şi pentru tine nu.

M-am dus la el şi mi-am înfăşurat mâinile în jurul taliei lui. El s-a încordat.

— Ştiu că ai intenţii bune, dar nu pot să dau înapoi numai fiindcă lucrurile devin urâte. Şi ştii că nici tu nu poţi. Aşa e corect.

— Urăsc logica ta. Dar şi-a pus mâinile pe ale mele, iar eu l- am strâns mai tare, zâmbind. Şi ştiu că n-o să-mi placă deloc asta.

În timp ce îl strângeam ca pe ursuleţul meu preferat, ştiam ce greu e pentru el să accepte. Monumental de-a dreptul. S-a răsucit în îmbrăţişarea mea, a aplecat capul spre mine şi eu m- am gândit: *Uau, aşa rezolvă şi adulţii chestiile astea*. Poate că nu se înţeleg întotdeauna asupra unei probleme, se ceartă, dar în final găsesc o soluţie şi se iubesc.

Ca mama şi tata.

Am simţit un nod în gât. Plânsul nu era cel mai bun lucrul în clipa asta, dar era foarte greu să-mi reprim lacrimile alea.

— Singurul lucru bun în toată chestia asta e că o să am ocazia să-l ţin pe Buff cu faţa în jos şi să-l pun să sărute onixul ăla iar şi iar, a spus el.

— Ce sadic eşti.

— Şi tu trebuie să înveţi acum, nu? E organizarea timpului pentru şcoală, nu organizarea timpului după modelul Daemon,

şi asta e naşpa, fiindcă acum am fi fost singuri şi ceilalţi ar trebui să depună eforturi prea mari ca să ne întrerupă şi aici.

I-am dat drumul, dezamăgită.

— Da, trebuie să învăţ.

El s-a îmbufnat şi aşa arăta foarte sexy. Nu e bine.

— Bine, plec.

L-am condus la uşă.

— Îţi dau mesaj când termin şi vii să mă înveleşti.

— Kat, a spus el, sărutându-mă în creştetul capului.

Aştept. Şi faptul că ştiam asta mă făcea să mă simt

aşa de plăcut şi

de bine. Am fluturat degetele după el, am închis uşa şi m-am întors la bucătărie, mi-am luat lucrurile şi un pahar de suc de portocale. Fericită că am evitat scandalul obişnuit cu Daemon, am urcat spre dormitor şi m-am izbit în uşă s-o deschid.

Am rămas înţepenită.

Pe patul meu stătea o fată cu mâinile aşezate în poală. Mi-a trebuit un timp s-o recunosc, fiindcă părul lung îi atârna ciufulit peste obrajii palizi, iar ochii ei migdalaţi nu mai erau acoperiţi de ochelari mov sau roz.

— Carissa, am spus eu, şocată. Cum... cum ai intrat aici?

Ea s-a ridicat fără niciun cuvânt. A întins mâinile

în lături. Lumina din plafon s-a reflectat într-o brăţară pe care iarăşi am recunoscut-o – o brăţară cu piatră neagră şi cu flacără în interior.

Ce dracu'?... Luc avea piatra aia. De ce ar...?

Energia statică a pârâit în aer şi apoi a început să se simtă un miros de ozon ars, cu doar o clipă înainte ca din mâinile Carissei să radieze o lumină alb-albăstruie. Nu mi-a mai stat mintea la brăţară.

Şocată până la stupoare, m-am holbat neîncrezătoare la prietena mea.

— Rahat.

Carissa a

atacat.

CAPITOLUL 24

Fulgerul de energie s-a lovit de cartea mea de istorie, făcând o gaură în ea. S-a stins până să mă atingă, dar gaura din carte mi-a spus tot ce trebuia să ştiu.

Carissa nu era deloc prietenoasă.

Iar mica paradă cu Sursa nu era doar un avertisment.

Am aruncat cartea şi am sărit repede spre stânga, văzând-o că se pregăteşte iar de atac. Sucul de portocale a sărit din pahar, udându-mi degetele. De ce îl mai aveam în mână? Creierul meu nu prea ţinea pasul cu neprevăzutul acestor evenimente.

A ţintit spre mine, iar eu am făcut singurul lucru care mi-a putut trece prin cap la momentul ăla. Am aruncat în ea cu paharul. Sticla s-a spart şi ea s-a dat înapoi, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Lichidul lipicios şi cioburile de sticlă se prelingeau pe faţa ei, amestecate cu sânge.

Pun pariu că durea ca dracu'.

— Carissa, am spus eu, dându-mă înapoi. Habar n-am cum s-a întâmplat asta, dar eu îţi sunt prietenă – pot să te ajut! Linişteşte-te! Bine?

Ea şi-a şters ochii, împrăştiind lichid pe pereţi.

Când s-a uitat la mine, n-am văzut niciun semn că m-ar recunoaşte. Ochii ei erau înspăimântător de goi şi imenşi. De parcă timpul

de până acum fusese şters cu totul, iar eu eram o necunoscută. Nu exista nimic în ochii ăia.

Poate că imaginaţia îmi jucau feste sau poate dormeam, dar Carissa era clar un hibrid şi asta nu avea nicio logică. Ea nu ştia de extratereştri. Era pur şi simplu o fată normală. Tăcută şi poate chiar puţin timidă.

Dar lipsise un timp fiindcă avusese *gripă...*

O, măiculiţa ta, Doamne... Devenise mutantă.

Ea şi-a lăsat capul pe umăr şi m-a privit printre gene.

— Carissa, te rog, sunt eu. Katy. Mă cunoşti, am spus eu rugător.

M-am lipit de birou, cu ochii la uşa din spatele ei.

— Suntem prietene. Nu vrei să faci asta.

Ea a venit spre mine, ca un Terminator feminin oribil care îl urmăreşte pe John Connor[12].

Iar eu eram John Connor.

Am vrut să respir adânc, dar nu am reuşit.

— Mergem împreună la şcoală – facem trigonometrie împreună şi luăm masa împreună. Tu porţi ochelari – nişte ochelari foarte şicoşi.

Nu ştiam ce să spun, dar pălăvrăgeam întruna, sperând să pot ajunge cumva la ea, fiindcă ultimul lucru pe care mi-l doream era s-o rănesc.

— Carissa, te rog.

[12] Personaj din seria cinematografică *Terminator.*

Aerul s-a umplut iar cu energie statică. A eliberat Sursa şi eu m-am ferit. Capătul fulgerului mi-a atins puloverul. Mirosul de păr şi fibră arsă s-a ridicat în aer, iar eu m-am întors repede spre birou. Dinspre el se auzea un fel de fâsâit şi apoi am văzut cum se ridică un vălătuc de fum din laptopul meu închis.

Am icnit.

Laptopul meu preţios, nou-nouţ, de firmă, pe care îl iubeam ca pe copilul meu.

Fir-ar a dracului...

Prietenă sau nu, a încurcat-o.

Am ţintit spre Carissa, pregătită să lovesc. Am îndreptat mâinile spre părul ei şi le-am ridicat. Un val de plete negre s-au unduit în aer, apoi am trântit-o cu capul de podea. Am auzit cu satisfacţie un *buf* înfundat şi ea a gemut de durere.

— Proasto...

Carissa şi-a ridicat pelvisul, mi-a prins coapsele cu picioarele şi s-a rostogolit, preluând controlul în doar câteva clipe. Era ca un nenorocit de ninja – cine şi-ar fi închipuit aşa ceva? M-a trântit tare cu capul de podea şi, la naiba, răzbunările astea chiar erau naşpa. Am văzut o ploaie de stele. În falcă mi-a explodat o durere ascuţită, care m-a blocat pe moment.

Apoi am simţit că-mi plesneşte ceva înăuntru.

O furie devastatoare a început să se adune, acoperindu-mi pielea, aprinzându-mi fiecare celulă din corp. În piept mi se

adunase o putere năvalnică. Îmi curgea prin vene ca o lavă, ajungând până în vârful degetelor. Peste ochi îmi căzuse un văl alb-roşiatic.

Timpul parcă încetinise, într-o târâre nesfârşită. Fierbinţeala din sânge vântura perdelele, iar materialul lor subţire zbura spre noi, apoi s-a oprit, suspendat în aer. Micii norişori cenuşii şi albi de fum au îngheţat. Şi în fundul creierului meu mi-am dat seama că nu sunt cu adevărat îngheţaţi, dar mă mişcăm aşa de repede, încât părea că totul s-a oprit.

Nu voiam să-i fac rău, dar aveam s-o opresc.

M-am arcuit pe spate şi am izbit-o în piept cu amândouă mâinile. Carissa a zburat drept în şifonier. Sticluţele cu smacuri s-au cutremurat pe rafturi şi au căzut, lovind-o în cap.

M-am ridicat în picioare, respirând greu. Sursa urla în mine, îmi cerea s-o accesez, s-o folosesc din nou. Ca să încerc s-o ţin pe loc era ca şi cum aş fi încercat să nu mai respir.

— Ok, am suflat eu. Hai să ne potolim o clipă, să ne calmăm. Putem să vorbim despre asta, să vedem ce se întâmplă.

Încet, cu durere, Carissa s-a ridicat în picioare. Privirile ni s-au întâlnit şi aerul ei absent m-a făcut să mă înfior până în măduva oaselor.

— Nu, am avertizat-o eu. Nu vreau să-ţi fac rău...

Mâna ei s-a mişcat, formând un fulger rapid care m-a atins în obraz şi m-a făcut să mă răsucesc. M-am lovit cu şoldul de pat şi am căzut pe podea. Un gust metalic mi-a explodat în gură. Buzele mă usturau şi urechile îmi vuiau.

Carissa m-a apucat de păr şi m-a tras în sus. Scalpul mă ardea şi am scos un ţipăt răguşit. M-a trântit pe spate, apucându-mă de gât. Degetele ei subţiri îmi strângeau traheea, lăsându-mă fără aer. Clipa aceea în care am rămas fără aer mi-a amintit de prima întâlnire cu arumii şi am retrăit senzaţia de disperare şi neajutorare pe care mi-o dădeau plămânii lipsiţi de oxigen.

Dar nu mai eram aceeaşi fată ca atunci, prea speriată ca să se bată.

La naiba cu asta.

Am lăsat Sursa să se adune în mine şi i-am dat drumul. În camera mea au explodat stele, iar lumina lor ameţitoare a trântit-o pe Carissa de perete. Tencuiala a crăpat, dar ea a rămas în picioare. Din puloverul ei pârlit ieşea un fum subţire.

Doamne, Dumnezeule, fata asta nu se lăsa doborâtă!

M-am ridicat în picioare şi am mai încercat o dată să îi vorbesc.

— Carissa, suntem prietene. Nu vrei să faci asta.

Te rog, ascultă-mă. Te rog.

Peste încheieturile ei săreau scântei, care s-au adunat într- un glob, şi în oricare altă situaţie aş fi fost geloasă pe cât de

repede reuşise să stăpânească tehnica asta, cum ar veni, într-o nanosecundă, fiindcă săptămâna trecută... săptămâna trecută era normală.

Şi acum nu ştiam cine este sau ce este fiinţa asta care stătea în faţa mea.

Parcă îmi îngheţase stomacul şi cioburi de gheaţă îmi atingeau toate măruntaiele. Era imposibil să mă înţeleg cu ea. Nu aveam nicio şansă, iar gândurile astea m-au costat. Distrasă, nu m-am mişcat suficient de repede când a eliberat globul de energie.

Am ridicat mâinile şi am urlat:

— Opreşte-te!

Am pus toate puterea mea în acest strigăt şi mi-am imaginat particulele infime de lumină din aer răspunzând la chemarea mea şi formând o barieră.

Aerul a început să sclipească în jurul meu de parcă un tub de sclipici trăsese o linie perfectă. Fiecare particulă sclipea cu intensitatea a o mie de sori. Şi în fundul creierului meu am ştiut că asta, indiferent ce-o fi, va reuşi să oprească globul.

Dar globul a trecut prin el, a spart peretele sclipitor, a încetinit, dar nu s-a oprit.

Energia m-a izbit în umăr şi durerea a explodat, făcându-mă o clipă să nu mai văd şi să nu mai aud nimic, trântită la pământ cu picioarele peste cap. Am

aterizat cu burta pe pat cu un *aaah*

puternic. Tot aerul mi-a ieşit din plămâni, dar ştiam că nu am timp să las durerea să mă cuprindă.

Am ridicat capul, uitându-mă printre şuviţele părului meu încurcat.

Carissa a păşit spre mine; mişcările ei erau fluide şi apoi... nu prea au mai fost. Piciorul stâng a început să-i tremure și apoi să se zgâlţâie violent. Partea stângă a corpului ei a început să se cutremure şi numai partea stângă. Braţul i-a zburat în aer şi o jumătate de faţă i s-a contorsionat în spasme.

M-am ridicat pe braţele slăbite, m-am târât pe pat până când am trecut în partea cealaltă.

— Carissa?

Tot corpul ei se zguduia de parcă era un cutremur de pământ chiar sub ea. M-am gândit că poate are vreo criză de epilepsie şi m-am ridicat în picioare. Din pielea ei săreau scântei. Mirosul scârbos de pânză şi de piele arsă îmi ustura nările. Se zgâlţâia întruna, iar capul i se mişca de parcă gâtul ei nu mai avea oase.

Am făcut un pas spre ea, cu mâna la gură. Trebuia s-o ajut cumva, dar nu ştiam cum.

— Carissa, eu...

Aerul din jurul ei a făcut implozie.

Valul de şoc a trecut prin toată camera. Scaunul

de la computer s-a răsturnat, patul s-a ridicat într-o parte şi a rămas suspendat şi valul nu se oprea. Hainele mele au început să

zboare din şifonier. Hârtiile se roteau în aer şi cădeau ca nişte straturi de zăpadă.

Când valul a ajuns la mine, m-a ridicat pe sus şi m-a împins în spate de parcă aş fi fost la fel de uşoară ca foile alea de hârtie. M-am lovit de perete, în spatele micii noptiere care se afla lângă pat, şi am rămas atârnată acolo până când valul s-a dus.

Nu puteam nici să mă mişc, nici să

respir. Iar Carissa... O, Doamne,

Carissa...

Pielea şi oasele ei se strângeau de parcă cineva pusese un aspirator în spatele ei şi îl pornise. Se micşora centimetru cu centimetru, până când o explozie de lumină de intensitatea unei furtuni solare a luminat toată camera – toată casa şi probabil toată strada –, orbindu-mă.

Un pocnet asurzitor s-a auzit când lumina s-a stins, iar valul de şoc a încetat. Am alunecat pe podea, grămadă, peste teancurile de hârtii şi de haine, respirând adânc. Nu aveam destul oxigen, fiindcă încăperea era golită de aer.

M-am uitat holbată la locul în care fusese Carissa. Nu mai era nimic, în afară de o pată întunecată pe podea, ca aceea pe care Baruck o lăsase în urmă când a fost ucis.

Nu mai rămăsese nimic, dar absolut nimic din fată – din prietena mea.

Nimic.

CAPITOLUL 25

Am simţit gâdilătura caldă pe ceafa mea amorţită şi apoi Daemon a apărut în uşă, cu sprâncenele ridicate şi cu gura căscată.

— Nu pot să te las singură nici două secunde, Kitten.

Am sărit din mormanul de haine direct în braţele lui. Am început să vorbesc fără noimă, într-o emisie continuă de cuvinte fără şir. El a trebuit să mă potolească de mai multe ori şi mi-a cerut să repet ce spuneam, ca să poată înţelege.

M-a dus jos şi s-a aşezat lângă mine pe canapea, cu ochii strânşi de concentrare, mângâindu-mi cu degetele buza de jos. Căldura vindecătoare se împrăştia pe buzele mele şi pe obrajii care mă dureau.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, am spus eu, urmărindu-i mişcările. Săptămâna trecută era normală. Daemon, ai văzut-o şi tu. Cum de n-am ştiut asta?

Fălcile lui s-au încleştat.

— Cred că întrebarea mai importantă e: de ce te-a atacat? Nodul pe care îl aveam în stomac s-a urcat mai sus, fixându-se în piept şi împiedicându-mă să respir.

— Nu ştiu.

Nu mai înţelegeam nimic. Îmi derulam mereu în minte toate discuţiile pe care le avusesem cu Carissa, din prima clipă în care ne-am întâlnit, până când a lipsit de la şcoală din cauza

“gripei”. Unde erau indiciile, semnalul roşu de avertizare? Nu găseam nimic relevant.

Daemon s-a încruntat.

— Poate cunoştea deja un luxen – ştia adevărul şi nu a spus nimănui. De exemplu, nimeni din colonie nu ştie că tu ai aflat adevărul.

— Dar nici nu e aici vreun alt luxen de vârsta noastră, am spus eu.

El a ridicat privirea.

— Nu în afara coloniei, dar mai sunt câţiva în colonie care au cu vreo doi ani mai mult sau mai puţin ca noi.

Era posibil ca ea să fi ştiut adevărul, iar noi să nu ştim. Nu am vorbit niciodată despre asta nici ei, nici Lesei, aşa că nu e greu de crezut că dacă ar fi ştiut, nici ea n-ar fi spus. Dar de ce a încercat să mă omoare?

Era foarte posibil ca eu să nu fiu singura persoană din zonă care ştie cine trăieşte printre noi, dar, Dumnezeule, ce n-a mers? Oare fusese rănită şi un luxen a încercat s-o vindece?

— Doar nu crezi că...

Nu am putut să termin întrebarea. Îmi făcea rău şi să mă gândesc, dar Daemon ştia ce voiam să spun.

— Că Daedalus a luat-o şi l-a obligat pe un

luxen s-o vindece, aşa cum au făcut cu Dawson?

Furia îi întuneca verdele ochilor.

— Sper din tot sufletul să nu fie asta. Ar fi de-a dreptul...

— Revoltător, am spus eu răguşit.

Îmi tremurau mâinile şi mi le-am băgat între genunchi.

— Ea nu era acolo. Nici măcar o urmă din personalitatea ei. Era ca un zombi, ştii? O ciudăţenie nebună. Aşa se manifestă instabilitatea?

Daemon şi-a retras mâinile şi căldura vindecătoare s-a estompat. Şi când s-a dus ea, s-a dus şi bariera care nu lăsa adevărul să se arate şi să mă consume.

— Doamne, ea... e moartă. Asta înseamnă

că... Am înghiţit în sec, dar nodul revenea

la loc în gât. Braţele lui Daemon s-au

încordat.

— Dacă ar fi fost aici un luxen, aş fi ştiut, dar nici măcar nu ştim dacă a fost o mutaţie. Blake spunea că uneori mutaţia nu e stabilă, iar ce mi-ai povestit tu pare să fi fost aşa ceva. Legătura se creează doar atunci când mutaţia este stabilă.

— Trebuie să vorbim cu Blake, am spus eu şi m-a scuturat un frison. Am clipit, dar privirea mi s-a înceţoşat şi mai tare. Am luat o gură de aer şi m-am înecat. O... o, Doamne, Daemon... era Carissa. Era Carissa şi e groaznic.

Un alt frison mi-a cutremurat umerii şi, fără măcar să-mi dau seama, am început să plâng cu sughiţuri de-alea adevărate, care-ţi taie respiraţia. Mi-

am dat seama ca prin ceaţă că Daemon mă trage spre el şi mi-am îngropat capul la pieptul lui. Nu ştiu sigur cât timp am plâns aşa, dar fiecare părticică din trupul meu mă durea într-un fel pe care Daemon nu-l putea

vindeca. În toată povestea asta, Carissa era absolut inocentă, sau cel puţin aşa crezusem eu, şi poate tocmai din cauza asta situaţia era mai rea. Nu aveam idee cât de implicată fusese Carissa în toate astea şi cum aş fi putut vreodată să aflu asta?

Lacrimile... au tot curs, tricoul lui Daemon era, practic, ud, dar el nu s-a retras. Fără să bage nimic în seamă, el mă ţinea strâns şi îmi şoptea ceva în limba aceea muzicală a lui, pe care n-o înţelegeam, dar care îmi plăcea aşa de mult. Cuvintele acelea neînţelese mă alinau, iar eu mă întrebam dacă nu cumva, acum multă vreme, cineva, poate un părinte, l-a ţinut aşa şi pe el şi i-a şoptit la fel. Şi de câte ori făcuse el oare asta pentru fraţii lui? Cu toată răutatea şi asprimea pe care le afişa, acum era el cu adevărat.

Reuşea să-mi calmeze abisul întunecat, să aline durerile loviturii năprasnice.

Carissa... Carissa nu mai era şi eu nu ştiam cum aş putea să mă împac cu asta. Sau cu faptul că ultimul ei gest a fost să încerce să mă omoare pe mine, ceea ce era aşa de nefiresc pentru ea.

Când în sfârşit lacrimile s-au oprit, mi-am suflat nasul şi mi-am şters ochii cu mâneca dreaptă. Era arsă de la explozia de energie şi m-a zgâriat pe obraz. Usturimea zgârieturii parcă mi- a descătuşat memoria.

Am ridicat capul.

— Avea o brăţară pe care n-am mai văzut-o niciodată la ea. O brăţară la fel cu aceea pe care o avea Luc.

— Eşti sigură? Când am dat din cap, el s-a lăsat pe spatele canapelei, cu mine în braţe. Asta-i şi mai ciudat.

— Dap.

— Trebuie să vorbim cu Luc, noi, mai întâi, fără amicul nostru nedorit.

A ridicat bărbia şi a oftat adânc. Îngrijorarea îi asprea chipul şi îi îngroşa vocea.

— O să-i anunţ eu şi pe ceilalţi.

Am vrut să vorbesc, dar el a scuturat din cap.

— Nu vreau să fii nevoită să mai povesteşti o dată toate astea.

Mi-am pus obrazul pe umărul lui.

— Mulţumesc.

— Şi o să mă ocup eu de dormitorul tău. O să-l curăţăm.

M-am simţit uşurată. Să curăţ camera şi să văd iar pata aia de pe podea era ultimul lucru pe care mi-l doream.

— Eşti perfect, ştii?

— Câteodată, a murmurat el, trecându-şi uşor bărbia peste obrazul meu. Îmi pare rău, Kat. Îmi pare rău de Carissa. Era o fată bună şi nu merita asta.

Mi-au tremurat buzele.

— Nu, nu merita.

— Şi nici tu nu meritai să treci prin aşa ceva cu ea.

La asta n-am mai zis nimic, fiindcă nu prea mai ştiam acum ce merit şi ce nu. Uneori mi se părea că nici pe Daemon nu-l merit.

Am stabilit să mergem miercuri la Martinsburg, ceea ce însemna că o să lipsim de la a doua zi de antrenament cu onix, dar nu aveam chef să mă gândesc chiar acum la asta. Cel mai important era să aflăm cum ajunsese Carissa hibrid şi cum de avea aceeaşi brăţară ca şi Luc. Dacă măcar aş pricepe ce s-a întâmplat cu ea, atunci aş putea să încerc să fac dreptate.

Nu aveam idee ce ar trebui să spun la şcoală în momentul în care o să fie clar că fata nu apare şi vor începe, inevitabil, întrebările. Nu credeam că o să pot să mă prefac că nu ştiu nimic şi să încep cu alte minciuni. Alt copil dispărut...

O, Doamne, Lesa... Oare ce-o să facă Lesa? Ele erau prietene de la grădiniţă.

Am strâns ochii cu putere şi m-am ghemuit mai tare lângă Daemon. Durerile provocate de luptă trecuseră de mult, dar mă simţeam obosită din cale-afară, secătuită mental şi fizic. Ce ironie – de o lună tot evitam să intru în sufragerie, iar acum trebuia să evit dormitorul. Rămâneam fără camere în care să mă pot ascunde.

Daemon mi-a tot vorbit în limba lui minunată, ca o melodie nesfârşită, până când i-am alunecat din braţe. Eram vag conştientă când el m-a aşezat pe canapea şi m-a învelit cu o cuvertură.

Câteva ore mai târziu, am deschis ochii şi am văzut-o pe Dee stând în fotoliu, cu genunchii la piept, citind una dintre cărţile mele. Un roman paranormal pentru tineri, favoritul meu

– despre o fată vânător de demoni care locuieşte

în Atlanta. Dar ce căuta Dee aici?

M-am ridicat în fund şi mi-am dat la o parte părul din ochi. Ceasul de sub televizor, demodat, mecanic, pe care mama îl iubea, arăta că mai era un sfert de oră până la miezul nopţii.

Dee a închis cartea.

— Daemon s-a dus în Moorefield la Walmart. Aşa că o să dureze absurd de mult până se întoarce, dar e singurul loc unde se găsesc carpete.

— Carpete?

Chipul i s-a

asprit.

— Pentru dormitorul tău... La tine în casă nu am găsit vreuna de rezervă, iar să punem acolo alta nu puteam, fiindcă mama ta ar fi putut s-o ia de acolo şi atunci ar fi văzut pata şi ar fi crezut că ai vrut să dai foc la casă.

Pata?... Somnul mi-a dispărut brusc şi întâmplările din ultimele ore au ieşit din nou la suprafaţă. Pata de pe podeaua dormitorului meu, acolo unde Carissa,

practic, se autodistrusese.

— O, Doamne...

Mi-am dat jos picioarele de pe canapea, dar îmi tremurau prea tare ca să mă ţin pe ele. Lacrimile se adunau iar în ochii mei.

— Nu am... nu eu am ucis-o.

Nu ştiu de ce am spus asta. Poate pentru că în adâncul sufletului meu mă întrebam dacă Dee n-o să presupună că eu eram responsabilă de ce s-a întâmplat cu Carissa.

— Ştiu, Daemon mi-a spus toată povestea. Şi-a dat jos picioarele, iar genele coborâte îi adumbreau obrajii. Nu pot...

— Nu-ţi vine să crezi că s-a întâmplat aşa ceva?

Ea a dat din cap, iar eu mi-am urcat din nou picioarele pe canapea, strângându-le la piept.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Pur şi simplu creierul meu refuză să priceapă.

Dee a tăcut câteva clipe.

— N-am mai vorbit cu ea de când... în fine, de când cu toate astea. A lăsat capul în jos şi părul i-a alunecat de pe spate, acoperindu-i faţa. Îmi plăcea de ea şi m-am purtat cu ea ca o javră.

Am început să-i spun că nu e adevărat, dar Dee s-a uitat la mine cu un zâmbet răutăcios.

— Nu minţi doar ca să mă simt eu mai bine. Apreciez asta, dar nu schimbă cu nimic lucrurile. Nu

cred că i-am adresat două cuvinte de când Adam... a murit, iar acum...

Iar acum şi ea era moartă.

Aş fi vrut s-o consolez cumva, dar între mine şi Dee era acum un întreg golf plus un zid de trei metri, cu sârmă ghimpată pe el. Gardul electric care înconjura zidul dispăruse, dar nimic nu se schimbase între noi, iar în momentul de faţă asta mă durea mai mult ca orice.

Mi-am frecat gâtul, ca să fac să dispară nodul pe care îl simţeam, şi am închis ochii. Creierul meu funcţiona cu încetineală şi nu ştiam ce să fac. Nu voiam decât s-o plâng pe prietena mea, dar cum poţi face asta când nimeni în afară de tine nu ştie că nu mai e?

Dee şi-a dres glasul.

— Ţi-am curăţat dormitorul cu Daemon. Hmm, sunt câteva lucruri care mai pot fi salvate. Hainele care erau arse sau rupte le-am aruncat. Am… am pus un tablou peste crăpătura din perete.

S-a uitat cu coada ochiului la mine, de parcă mi-ar fi pândit reacţia.

— Laptopul tău… nu e… în stare de funcţionare.

Umerii mi-au căzut. Laptopul era cea mai puţin importantă victimă a acestei seri, dar habar nu aveam cum o să-i explic asta mamei.

— Mulţumesc, am spus eu în sfârşit, cu voce groasă. Nu cred că aş fi fost în stare să fac asta.

Dee şi-a răsucit o şuviţă de păr pe deget. Au trecut minute bune de tăcere şi apoi:

— Eşti ok, Katy? Adică, pe bune eşti ok?

Din cauza uimirii, mi-au trebuit câteva secunde până să răspund.

— Nu. Nu sunt, am răspuns eu sincer.

— Nici nu-mi imaginam altceva. A făcut o pauză, ştergându-şi ochii cu palma. Chiar îmi plăcea Carissa.

— Şi mie, am şoptit eu, iar apoi nu a mai fost nimic de spus. Toate câte se întâmplaseră până în noaptea aceea şi tot ce ne acaparase atenţia până atunci părea acum fără importanţă şi nu era, numai că un prieten era acum mort – un alt prieten.

Moartea ei şi viaţa ei erau un mister. O cunoşteam de şase luni, dar de fapt n-o cunoşteam deloc.

CAPITOLUL 26

Marţi m-am prefăcut bolnavă şi am rămas acasă şi am vegetat pe canapea. Nu puteam să mă duc la şcoală. S-o văd pe Lesa şi să ştiu că prietena ei cea mai bună e moartă, iar eu să mă prefac că nu ştiu nimic. Pur şi simplu nu eram în stare, deocamdată.

Din când în când, vedeam chipul Carissei. Erau două versiuni: înainte de seara trecută şi după. Când îmi aduceam aminte de ea şi de ochelarii ei aiuriţi, mă durea sufletul, iar când îmi aminteam ochii aceia complet goi, îmi venea să plâng.

Şi plângeam.

Mama m-a lăsat în pace. În primul rând, eu nu prea lipseam de la şcoală. Şi în al doilea rând, arătam ca dracu'. Nu părea deloc incredibil să fiu bolnavă. O bună parte a dimineţii şi-a petrecut-o cocoloşindu-mă, iar eu m-am bucurat de fiecare clipă, aveam nevoie de mama mea mai mult decât îşi imagina ea.

Mai târziu, după ce ea a urcat în cameră să se culce puţin, a apărut pe neaşteptate Daemon. Cu o şapcă neagră trasă pe ochi, a intrat şi a închis uşa după el.

— Ce faci aici?

Era abia ora

unu.

El mi-a luat mâna şi m-a tras după el în sufragerie.

— Simpatică pijama.

I-am ignorat remarca.

— N-ar trebui să fii la şcoală?

— Nu trebuie să fii singură în clipele

astea. Şi-a întors şapca invers.

— Mă simt bine.

Daemon mi-a aruncat o privire de cunoscător. Recunosc că eram bucuroasă că a venit, fiindcă într-adevăr aveam nevoie de cineva care ştia despre ce e vorba. Toată ziua mă simţisem sfâşiată de senzaţii de vinovăţie şi de confuzie, amestecate cu o tristeţe insuportabilă.

El m-a dus la canapea fără niciun cuvânt şi s-a întins, trăgându-mă lângă el. Greutatea braţului său puternic pe mijlocul meu avea ceva liniştitor. Am vorbit în şoaptă despre lucruri normale – lucruri inofensive, care nu tăiau ca nişte cuţite, nici pe mine şi nici pe el.

După un timp, m-am răsucit în braţele lui şi ne-am atins nasurile. Nu ne-am sărutat. Nu am avut niciun gest senzual. Dar stăteam îmbrăţişaţi şi asta era mai intim decât orice altceva. Prezenţa lui Daemon mă liniştea. La un moment dat am adormit amândoi, cu respiraţiile amestecate.

Sunt convinsă că mama a coborât în timpul ăsta şi ne-a văzut împreună pe canapea, exact aşa cum

stăteam când m-am trezit eu: capul lui Daemon odihnindu-se pe creştetul meu, mâna mea pe tricoul lui. Mirosul de cafea proaspăt măcinată a fost cel care m-a trezit pe la ora cinci.

M-am extras din braţele lui cu părere de rău şi mi-am netezit părul. Mama stătea în uşă, rezemată de cadru, cu picioarele încrucişate la glezne. În mână avea o cană de cafea aburindă.

Era îmbrăcată cu o pijama imprimată cu desene Lucky Charms.

Doamne, Dumnezeule mare.

— De unde ai asta? am întrebat-o eu.

— Ce?

A luat o gură de cafea.

— Asta... hidoşenia asta de pijama, am

spus eu. Ea a ridicat din umeri.

— Mie îmi place.

— E haioasă, a spus Daemon, scoţându-şi şapca şi trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

I-am tras un cot şi el a zâmbit obraznic.

— Îmi pare rău, doamnă Swartz, nu am vrut să adorm cu..

— E în regulă. I-a făcut un gest cu mâna. Katy nu s-a simţit prea bine şi mă bucur că ai vrut să fii lângă ea, dar n-aş vrea să se ia şi la tine ce are ea.

El mi-a aruncat o privire piezişă.

— Sper că nu mi-ai dat păduchi.

Am pufnit. Dacă era cineva care împrăştia păduchi extratereştri, ăla era Daemon.

Mobilul mamei a început să sune, ea a băgat mâna în buzunarul de la pijama şi şi-a pus cana de cafea pe jos. Faţa i s- a luminat, ca de fiecare dată când o suna Will. S-a întors şi s-a dus spre bucătărie, în timp ce eu aveam senzaţia că mi se oprise inima.

— Will, am şoptit eu, ridicându-mă fără să-mi dau

seama. Daemon era fix în spatele meu.

— N-ai cum să ştii.

— Ba da. Se vede în ochii ei – o face să strălucească.

Îmi venea să vomit, pe bune. Brusc, am văzut-o pe mama pe podeaua dormitorului, lipsită de viaţă, ca pe Carissa. M-a cuprins panica imediat.

— Trebuie să-i spun de ce Will s-a apropiat de ea.

— Să-i spui, ce?

Mi-a blocat drumul.

— Că el era aici ca să se apropie de tine – că s-a folosit de ea? Nu cred că aşa o să faci lovitura mai uşoară.

Am deschis gura, dar avea dreptate. Şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Nu ştim dacă el a sunat-o şi nu ştim ce s-a întâmplat cu el. Uită-te la Carissa, a spus el, în şoaptă. Mutaţia ei nu a fost stabilă. Nu a durat prea mult ca să... se întâmple ce s-a întâmplat.

— Asta înseamnă că a ţinut.

Nu reuşea să mă facă să mă liniştesc cu nimic.

— Sau înseamnă că a

dispărut. A încercat iar.

— Nu putem face nimic până când nu ştim despre ce e vorba.

M-am foit agitată, uitându-mă peste umerii lui. Stresul se adunase în mine ca o minge de şapte tone care mi se aşezase pe umeri. Erau aşa de multe de suportat.

— Le rezolvăm pe rând, a spus Daemon, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. O să le rezolvăm pe toate, pe rând. Altfel nu putem face.

Am încuviinţat din cap, am respirat adânc şi am dat încet drumul aerului afară. Inima mea nu îşi încetinise ritmul.

— Mă duc să văd dacă a fost el.

Mi-a dat drumul şi a făcut un pas lateral, iar eu am ieşit repede pe uşă.

— Îmi place mai mult pijamaua ta, a spus Daemon, iar eu m-am întors.

El mi-a zâmbit, cu zâmbetul acela care părea că e gata să se transforme în râs.

Pijamaua mea nu era mai grozavă decât a mamei. Avea pe ea cam o mie de buline mov şi roz.

— Taci din gură, am spus.

Daemon s-a întors pe

canapea.

— Te aştept.

Am ajuns la bucătărie exact când mama termina de vorbit şi am văzut că e puţin crispată. Greutatea de pe umerii mei s-a făcut şi mai mare.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a clipit şi s-a forţat să zâmbească.

— Nu, nimic, scumpo.

Am luat un prosop şi am şters zahărul vărsat de ea pe dulap.

— Nu pare chiar nimic.

De fapt, părea chiar o

grămadă. Mama s-a strâmbat.

— Era Will. E tot în vest. Zice că s-ar putea să fi luat vreo răceală pe drum. O să stea acolo până îşi revine.

Am îngheţat. *E un mincinos*, îmi venea să strig.

Ea a vărsat restul de cafea şi şi-a clătit cana.

— Nu ţi-am spus asta, scumpo, fiindcă nu am vrut să-ţi trezesc amintiri neplăcute, dar Will... ei, şi el a fost bolnav, ca tata.

Am rămas cu gura căscată. Interpretând greşit uimirea mea, ea a spus:

— Ştiu. Pare o nedreptate cosmică, nu-i aşa? Dar la Will al intrat în remisie. Cancerul lui s-a vindecat complet.

Nu aveam nimic de spus. Nimic. Will îi spusese că

a fost bolnav.

— Dar e normal să-mi fac griji.

A pus cana în maşina de spălat, dar nu a închis uşa de tot. Am închis-o eu, din obişnuinţă.

— Ştiu că e inutil să-ţi faci griji pentru aşa ceva. S-a oprit în faţa mea şi mi-a pus mâna pe frunte. Nu eşti fierbinte. Te simţi mai bine?

Schimbarea subiectului m-a bulversat.

— Mda, mă simt bine.

— Perfect. Mama a zâmbit şi de data asta nu era nimic foțat în zâmbetul ei. Nu-ţi face griji pentru Will, scumpo. O să-şi revină şi o să se întoarcă în curând. Totul o să fie ok.

Inima mi s-a împiedicat puţin.

— Mamă?

— Da?

Eram gata să-i spun totul, dar am îngheţat. Daemon avea dreptate. Ce puteam să-i spun? Am clătinat din cap.

— Sunt sigură… că Will e ok.

Ea s-a aplecat repede spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Ar fi încântat să afle că eşti îngrijorată pentru el.

Mi-am reţinut în gât un râs isteric. Sunt sigură că aşa ar fi fost.

* * *

Mai târziu, după ce mama a plecat la serviciu, stăteam lângă lac, holbându-mă la o grămadă sclipitoare de onix.

Matthew şi Daemon nu vorbiseră prea mult de când ajunseserăm aici şi chiar Blake era anormal de tăcut. Ştiau cu toţii ce se întâmplase azi-noapte cu Carissa. Daemon vorbise cu Blake mai devreme; o întreagă discuţie între ei în care nu s-a dat niciun pumn şi eu am ratat-o. Se pare că Blake nu văzuse cu ochii lui vreun hibrid instabil. Doar auzise de ei.

Dar Dawson văzuse.

El văzuse oameni care fuseseră aduşi la el normali ca toţi oamenii, înainte de mutaţie, şi care peste câteva zile o luau razna. Exploziile de violenţă erau ceva obişnuit înainte de intrarea în faza de autodistrugere. Toţi primeau serul care mi se injectase şi mie. Fără el, spunea Blake, mutaţia putea să ţină, dar mai rar; de cele mai multe ori se estompa.

De când ajunsesem la lac, Dawson rămăsese lângă mine, în timp ce Daemon şi Matthew manevrau cu grijă onixul.

— Am fost nevoit să fac asta o dată, a spus încet Dawson, uitându-se concentrat la cerul plin de nori.

— Ce să faci?

— Să văd un hibrid murind aşa. A respirat adânc şi a strâns ochii. Tipul ăla o luase razna, pur şi simplu, nimeni nu îl putea opri. A doborât un ofiţer şi apoi s-a văzut un fulger de lumină. Un fel de combustie

spontană, fiindcă atunci când lumina s-a stins, nu mai era. Nu mai rămăsese nimic. S-a întâmplat aşa de repede, încât nu cred că a simţit nimic.

Mi-am amintit cum tremura Carissa şi eram convinsă că ea *a simţit*. Mi se făcuse greaţă şi mi-am îndreptat atenţia spre Daemon. Onixul era băgat într-o groapă, iar el îngenunchease lângă ea şi vorbea încet cu Matthew. Îmi părea bine că nu sunt aici şi ceilalţi din grup.

— Oamenii ăia pe care îi aduceau la tine ştiau de ce sunt acolo? am întrebat eu.

— Unii ştiau şi păreau că se află acolo de bunăvoie. Ceilalţi erau sedaţi. Habar n-aveau ce e cu ei. Cred că erau oameni fără adăpost.

Mi se făcea rău. Nu puteam să stau într-un loc, m-am dus pe malul lacului. Apa nu mai era îngheţată, dar era liniştită şi nemişcată. Exact pe dos de cum mă simţeam eu.

Dawson a venit după mine.

— Carissa era o fată bună. Nu merita asta. Măcar ştim de ce au ales-o pe ea?

Am clătinat din cap. Toată ziua nu făcusem altceva decât să mă gândesc la toată povestea asta. Chiar dacă ea ar fi ştiut despre luxeni şi ar fi fost vindecată de unul, tot Daedalus era implicat. Eram sigură de asta. Dar de ce şi cum, rămânea un mister. La fel cum era şi piatra de la mâna ei.

— Ai văzut dacă hibrizii aceia purtau ceva? Cum

ar fi o piatră ciudată, care pare că are un foc în ea?

El s-a încruntat.

— Niciunul dintre cei care mi-au fost aduşi n-a supravieţuit, în afară de Beth. Nu aveau nimic de genul ăsta. Iar alţii n-am văzut.

Groaznic... Era pur şi simplu groaznic.

Am înghiţit greu, dar îmi simţeam gâtul încordat. O briză uşoară încreţea apele lacului şi o unduire lungă a trecut de la un mal la celălalt. Ca o undă de şoc...

— Băieţi! a strigat Daemon şi ne-am întors. Sunteţi

gata? Dacă eram gata să păşim în casa durerilor?

Hmm, nu. Dar

ne-am apropiat de el. Daemon stătea în picioare şi ţinea în mâna înmănuşată o bucată rotundă de onix.

S-a întors spre Blake.

— E spectacolul tău.

Blake a tras adânc aer în piept şi a dat din cap.

— Cred că primul lucru pe care ar trebui să-l verificăm e dacă am imunitate la onix. Dacă am, atunci avem un punct de plecare, nu? Cel puţin ştim că putem să devenim imuni.

În faţa lui, Daemon s-a uitat la piatra pe care o ţinea în mână şi a ridicat din umeri. Fără nicio introducere, a întins mâna şi a pus piatra pe obrazul lui Blake.

Mi-a picat faţa.

Matthew a făcut un pas înapoi.

— Dumnezeule.

Lângă mine, Dawson râdea înăbuşit, dar câteva clipe bune nu s-a întâmplat nimic. În final, Blake a dat la o parte bucata de onix, cu nările fremătând.

— Ce dracu'?

Dezamăgit, Daemon a răscolit în grămada de pietre.

— Ei, se pare că ai imunitate la onix, eu speram să n-ai.

Mi-am acoperit gura cu mâna, înăbuşindu-mi un chicotit. Era aşa o jigodie şi eu îl iubeam.

Blake s-a uitat fix la el.

— Şi dacă nu aveam imunitate? Doamne, Dumnezeule, trebuia să-mi dau seama şi să fiu pregătit pentru aşa ceva.

— Ştiu, s-a strâmbat Daemon. Matthew a clătinat din cap.

— Ok, hai să începem cu începutul. Cum zici să facem asta? Blake s-a îndreptat spre grămada de onix şi a luat una în mână. De data asta a avut o reacţie uşoară de nelinişte, dar a rămas cu ea în mână.

— Eu zic să înceapă Daemon. O ţii pe pielea ta până cazi jos. Nu mai mult.

— O, Doamne, am şoptit eu.

Daemon şi-a scos mănuşile şi a întins mâinile.

— Dă-o încoace.

N-a fost nicio clipă de ezitare. Blake a păşit spre el şi i-a pus în palmă onixul. Instantaneu, faţa lui Daemon s-a crispat şi a

părut că vrea să se retragă, dar onixul îl ţinea pe loc. Braţul lui a început să tremure şi cutremurul acela i s-a extins în tot corpul. Şi eu, şi Dawson am făcut un pas spre el. Niciunul dintre noi nu-l putea ajuta. Era prea mult pentru mine să stau acolo, uitându-mă cum durerea cumplită îi asprea chipul frumos. M-a cuprins panica.

Dar apoi Blake s-a retras şi Daemon a căzut în genunchi, cu mâinile pe pământ.

— Rahat...

M-am repezit la el şi i-am pus mâna pe umeri.

— Te simţi bine?

— E bine, a spus Blake, punând jos piatra de onix. Când ochii noştri s-au întâlnit, mâna dreaptă îi tremura.

— Începuse să mă ardă. Probabil că imunitatea mea nu e chiar completă...

Daemon s-a ridicat nesigur în picioare, iar eu nu mă dezlipeam de el.

— Sunt bine. Apoi s-a întors spre fratele lui, care se uita la Blake cu nişte ochi de parcă era gata să-l arunce pe fereastră: Sunt bine, Dawson.

— Şi cum putem să fim siguri că o să funcţioneze? a întrebat Matthew. Să pui mâna pe o bucată de onix e cu totul altceva decât să ţi se

pulverizeze pe tot corpul.

— Am mai intrat pe uşile alea şi nu s-a întâmplat nimic. Şi înainte de asta nu mi-au dat cu spray. Trebuie să meargă.

Mi-am amintit că povestise cum tot ce atingea era îmbrăcat în piatra aceea lucioasă.

— Ok. Hai să ne apucăm de treabă.

Daemon a deschis gura, dar m-am uitat imediat urât la el. Nu aveam de gând să-l las să mă convingă să n-o fac.

Blake şi-a pus o mănuşă şi de data asta a mânuit altfel piatra. Nu a venit la mine, ci la Matthew. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu luxenul mai mare. A căzut şi el în genunchi, respirând înecat, apoi a fost rândul lui Dawson.

El a rezistat mai mult şi era logic să fie aşa. Fusese expus, ca şi mine, la spray, şi înainte de asta mai fusese torturat cu onix. Dar după zece secunde, a căzut şi el în genunchi, iar fratele lui a masacrat limba engleză.

Apoi a venit rândul meu.

Mi-am îndreptat umerii şi am dat din cap. Eram gata s-o fac, nu? La dracu', nu. Pe cine păcăleam? Chestia asta durea.

Blake a clipit repede şi s-a apropiat de mine, dar Daemon l- a oprit. Cu mănuşa, a luat onixul din mâna lui Blake şi a venit la mine.

— Nu, am spus. Nu vreau să faci tu

asta. Expresia hotărâtă de pe faţa lui m-

a înfuriat.

— Nu-ţi dau voie s-o faci.

— Atunci lasă pe altcineva.

În niciun caz nu l-aş fi lăsat să pună el onixul pe mine.

— Te rog.

Daemon a scuturat din cap şi îmi venea să-i dau un pumn.

— Nu e corect.

— Ori eu, ori nimeni.

Şi apoi am înţeles. Încerca să mă determine să n-o mai fac. Am luat o gură de aer şi am întins mâna.

— Fă-o.

În ochii lui de un verde intens a licărit uimirea, iar apoi furia i-a făcut şi mai adânci.

— Nu-mi place asta, a spus el încet, ca să aud numai eu.

— Nici mie.

Neliniştea îmi strângea gâtul.

— Dar fă-o.

Nu şi-a mutat privirea, dar ştiu că ar fi vrut. Durerea pe care aveam s-o simt era simbiotică. Ar fi simţit-o şi el – nu durerea fizică, ci spaima care avea să-l cuprindă, de parcă ar fi fost a lui. Aşa simţeam şi eu când îl durea pe el.

Am închis ochii, cu gândul că aşa o să-i fie mai uşor. Se pare că aşa a fost, fiindcă zece secunde mai târziu am simţit răceala onixului în mâna mea şi asprimea mănuşii lui. Nu s-a întâmplat nimic pe moment, dar apoi a început.

O arsură din ce în ce mai mare a pornit din mână şi s-a dus în braţ. Mii de înţepături de durere radiau

peste tot în corpul meu. Mi-am muşcat buzele, înăbuşindu-mi un ţipăt. Nu a mai trecut mult timp şi am căzut la pământ, înghiţind aer cu nesaţ şi aşteptând să-mi treacă arsura.

Tot corpul îmi tremura.

— E în regulă... Ok... N-a fost prea rău.

— Prostii, a spus Daemon, ridicându-mă în picioare.

Kat... M-am desfăcut din strânsoarea lui şi am

respirat de mai

multe ori.

— Serios, sunt bine. Trebuie să continuăm.

Daemon avea aerul că vrea să mă arunce pe un umăr şi să fugă de acolo ca un neandertalian, dar am continuat. Iar şi iar, fiecare dintre noi a atins din nou onixul şi l-am ţinut până când corpul ceda. Niciunul nu a reuşit să stea mai mult, dar eram de- abia la început.

— Zici că eşti atins de un pistol cu electroşocuri, a spus Matthew în timp ce acoperea grămada de onix cu un placaj, peste care a pus două pietre mari.

Era târziu şi toţi tremuram. Chiar şi Blake.

— Nu am fost niciodată atins cu aşa ceva, dar îmi imaginez că asta e senzaţia, a adăugat Matthew.

Mă întrebam dacă vor exista efecte adverse după toată chestia asta. Cum ar fi aritmie cardiacă sau sindrom posttraumatic. Singurul lucru bun care a ieşit din toată povestea asta e că de atâtea dureri zăpăcitoare şi de atâta privit la cum cedează ceilalţi în faţa durerii, nu am mai avut timp să mă mai gândesc la altceva. După ce am terminat şi am început să ne

târâm spre casă, Blake a încetinit pasul ca să ajungă în rând cu mine.

— Îmi pare rău, a spus el.

Nu am spus nimic. El şi-a înfundat mâinile în buzunarele de la blugi.

— Îmi plăcea Carissa. Aş fi vrut...

— Dacă dorinţele ar fi peşti, am arunca toţi plasele să le prindem, nu? Nu aşa se spune?

Se simţea amărăciunea în vocea mea.

— Mda, aşa se spune. A făcut o pauză. O să fie mare nebunie la şcoală.

— Şi ce-ţi pasă ţie? Tu oricum o să pleci după ce o să-l recuperezi pe Chris. O să fii şi tu unul din ăia care dispar în ceaţă.

El s-a oprit cu capul aplecat pe un umăr.

— Dacă aş putea, aş sta. Dar nu pot, totuşi.

M-am uitat drept înainte, încruntată. Daemon încetinit pasul, făcând un efort ca să nu mărească distanţa dintre mine și Blake. O clipă mi-a trecut prin cap să-l întreb pe Blake despre piatră. Ar fi trebuit să ştie, din moment ce lucrase cu Daedalus

– sau încă lucra. Dar era cu schepsis. Blake pretindea că e agent dublu. Cuvântul-cheie: *pretindea*.

Mi-am strâns mijlocul cu braţele. Deasupra capului nostru crengile se loveau una de alta cu un bufnet ritmic şi discret de tobe.

— Aş rămâne, a spus el din nou, punându-mi

mâna pe umăr. Eu...

Daemon a fost acolo într-o fracţiune de secundă ca să-i zboare mâna lui Blake de pe umărul meu.

— Nu pune mâna pe ea.

Blake şi-a tras mâna, pălind, şi a făcut un pas înapoi.

— Frate, nu făceam nimic. Nu crezi că eşti mult prea protector?

Înfipt între noi, Daemon a spus:

— Am crezut că ne-am înţeles. Te afli aici fiindcă nu avem de ales. Eşti încă viu fiindcă ea e mai bună decât mine. Nu eşti aici ca s-o linişteşti. Ai priceput?

Blake a strâns fălcile.

— În fine. Ne vedem mai târziu.

M-am uitat la Blake cum trece pe lângă Matthew şi Dawson.

— Chiar ai fost puţin cam prea protector.

— Nu-mi place să te atingă, a mârâit

el. Ochii lui deja căpătaseră

strălucirea aia.

— Nu-mi place nici măcar să-l ştiu în acelaşi loc cu tine. Nu am încredere în el.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— Nimeni nu are încredere în el, dar nu poţi să-l ameninţi aşa la fiecare treizeci de secunde.

— Ba da, pot.

Am început să râd şi m-am apropiat de el, apucându-l de mijloc. Sub obrazul meu, inima lui bătea ritmic. M-a îmbrăţişat şi el şi a aplecat capul spre mine.

— Chiar vrei să mai avem zile ca asta? m-a întrebat el. Un şir nesfârşit de zile pline de durere?

Nu era pe primele locuri din lista mea cu lucruri pe care voiam să le fac.

— E bună ca diversiune, iar acum exact de asta am

nevoie. Mă aşteptam să mă contrazică, dar n-a

făcut-o. În loc de

asta, m-a sărutat pe creştet. Am stat aşa o perioadă. Când ne- am desprins din îmbrăţişare, Matthew şi Dawson nu se mai vedeau.

Lumina lunii începea să se strecoare printre crengi. Am pornit spre casă ţinându-ne de mână, iar el s-a dus să facă un duş.

Casa mea era întunecată şi tăcută, iar când am ajuns la baza scărilor, am început să respir greu. Nu trebuia să-mi fie teamă să intru în dormitor. Ar fi stupid. Am pus mâna pe balustradă şi am urcat o treaptă.

Muşchii mi s-au blocat.

Nu era decât un dormitor. Nu puteam să dorm pe canapea toată viaţa şi nu puteam să intru şi să ies

repede din dormitor de parcă m-ar fi urmărit arumii.

Fiecare treaptă era ca o luptă, pentru că reacţia mea instinctivă era să mă întorc şi să fug în direcţia opusă, dar am

continuat să urc şi am ajuns în faţa uşii, cu mâinile strânse sub bărbie.

Daemon şi Dee curăţaseră toată camera, aşa cum mi-au spus. Patul era făcut. Hainele erau puse la locul lor şi hârtiile aşezate frumos pe birou. Laptopul meu distrus nu mai era. Iar pe locul în care dispăruse Carissa era acum aşezată o carpetă rotundă. Era un maroniu palid. Daemon ştia că nu mă omor după culorile ţipătoare, ca Dee. În afară de asta, camera arăta normal.

Mi-am ţinut respiraţia şi m-am silit să intru. M-am învârtit de colo-colo, am adunat cărţile şi mi le-am pus în ordinea în care le aveam înainte, încercând să nu mă gândesc la nimic. Ceva mai târziu mi-am pus un tricou vechi şi nişte ciorapi trei sferturi, apoi m-am băgat sub pătură şi m-am aşezat pe o parte. Prin fereastra dormitorului se vedeau pe cerul albastru-închis stele rare. Una a căzut, lăsând în urma ei o dâră de lumină în drumul ei spre Pământ. Am strâns pătura în mâini şi m-am întrebat dacă era într-adevăr o stea căzătoare sau altceva.

Toţii luxenii erau deja aici, nu?

M-am chinuit să ţin ochii închişi şi am încercat să mă concentrez asupra zilei de mâine. După ore, eu şi Daemon trebuia să ne ducem la Martinsburg, să

încercăm să-l găsim pe Luc. Cei din grup îşi imaginau că vrem doar să ieşim în oraş o noapte. Speram ca după vizita asta să aflăm ceva mai multe în legătură cu episodul Carissa.

Am dormit în reprize în noaptea aceea. Cred că era târziu când l-am simţit pe Daemon luându-şi locul lângă mine, ţinându-mă ferm de mijloc. Pe jumătate adormită, mi-am dat seama că trebuie să fie mai prudent. Dacă mama îl prindea iar la mine în pat, situaţia s-ar înrăutăţi. Dar eram fericită în braţele lui şi m-am strâns lângă el, iar respiraţia lui caldă pe ceafa mea mă adormea.

— Te iubesc, cred că am zis.

Poate visam, dar braţul lui m-a strâns mai tare şi şi-a pus piciorul peste al meu. Se poate să fi fost un vis, fiindcă aveam o senzaţie de ireal. Chiar dacă era vis, pentru mine era de ajuns.

CAPITOLUL 27

A doua zi când am pus piciorul în şcoală, efectiv am fost placată de Lesa. M-a prins de braţ şi m-a tras în nişa de lângă vitrina cu trofee.

Mi-am dat seama din clipa în care am văzut-o că, într-un fel sau altul, aflase că s-a întâmplat ceva rău. Faţa ei era palidă, ochii încercănaţi, iar buza de jos îi tremura. Niciodată n-o mai văzusem aşa de supărată.

— Ce s-a întâmplat? m-am străduit eu să-mi fac o voce neutră.

Ea şi-a înfipt degetele în braţul meu.

— Carissa a dispărut.

Am simţit cum mă albesc la faţă şi abia am reuşit să hârâi un “Ce?”

Cu ochii strălucitori, ea a dat din cap.

— Avea gripă, ştii. Şi se pare că în ultimele două zile i-a fost foarte rău şi a făcut febră mare. Părinţii ei au dus-o la spital. Au crezut că are meningită sau ceva... Lesa a expirat întretăiat. N- am ştiut nimic până azi-dimineaţă, când m-au sunat părinţii ei să mă întrebe dacă am văzut-o sau dacă am vorbit cu ea. Iar eu am zis: “Nu. De ce? A fost aşa de bolnavă încât n-am vorbit deloc la telefon.” Şi ei mi-au spus că acum două zile a dispărut din salonul de la spital. Părinţii

au tot căutat-o de atunci, dar

poliţia nu face nicio investigaţie decât după patruzeci şi opt de ore de la dispariţie.

Oroarea de care eram cuprinsă nu era mimată. Am spus câteva cuvinte, nici nu ştiu ce. Lesa oricum nu procesa nimic.

— Ei bănuiesc că ar fi ieşit din spital – că s-a simţit foarte rău şi că ar putea să fie undeva, pierdută şi confuză.

Vocea ei tremura.

— S-ar fi putut să iasă aşa, fără s-o vadă nimeni şi s-o oprească?

— Nu ştiu, am şoptit eu.

Lesa şi-a pus mâinile în jurul mijlocului.

— Nu e adevărat ce se întâmplă, nu? Nu se poate. Nu cu Carissa.

Simţeam că îmi plesneşte inima. De multe ori am fost gata să-i spun adevărul, să-i mărturisesc Lesei, dar de data asta era unul dintre momentele acelea în care pentru nimic în lume nu aş fi vrut să fiu eu cea care îi dă vestea.

Nu era nimic de spus, dar am îmbrăţişat-o şi am ţinut-o aşa până când a sunat.

Apoi ne-am dus direct în clasă, fără să ne mai luăm cărţile. Nu mai conta. Vestea despre dispariţia Carissei începuse să se împrăştie şi nimeni nu era

atent la oră.

La sfârşitul orei, Kimmy a anunţat că poliţia organizează o acţiune de cercetare după şcoală. Ea şi Carissa nu fuseseră prietene, dar mi-am dat seama că asta nu mai conta acum.

Dispăruseră prea mulţi copii şi asta afecta viaţa tuturor. M-am uitat la Daemon peste umăr şi el mi-a zâmbit încurajator. Nu a reușit să mă liniştească. Eram un ghem de nervi. După oră, Lesa m-a aşteptat.

— Cred că mă duc acasă, a spus ea, clipind repede din ochi. Nu pot... pur şi simplu nu pot să stau acum la şcoală.

— Vrei să vin cu tine? am întrebat-o eu, pentru că nu voiam s-o las singură dacă simţea nevoia să fie cu cineva.

Ea a scuturat din cap.

— Nu. Dar mulţumesc.

Am îmbrăţişat-o scurt şi apoi m-am uitat după ea cum iese grăbită din clasă, cu inima grea.

Daemon şi-a lipt buzele de tâmpla mea fără să spună un cuvânt. Ştia că nu e nimic de spus.

— Crezi că avem timp să participăm şi noi la căutări, înainte de a pleca? am întrebat eu.

Ştiam amândoi că e inutil, dar mi se părea o lipsă de respect la adresa ei să nu facem asta. Sau oare era mai rău s-o facem, ştiind ce s-a întâmplat cu adevărat? Nu ştiam.

Nici Daemon nu ştia prea bine, dar a fost de acord.

— Desigur.

Şi eu aş fi vrut să plec de la şcoală. Cu atât mai mult cu cât toată lumea vorbea numai despre Carissa şi despre găsirea ei. Toţi aveau mari speranţe că va fi găsită, fiindcă părea imposibil de conceput ca ea să dispară ca Simon.

Toată ziua am oscilat între sentimentul de vinovăţie şi cel de furie. Mi se părea inutil să stau la ore când erau atâtea lucruri importante de rezolvat. Toţi oamenii ăştia – toţi copiii din şcoală – nu aveau nici cea mai vagă idee ce se întâmplă în jurul lor. Trăiau într-un balon strălucitor de ignoranţă pe care nici măcar dispariţiile nu reuşiseră să-l spargă. La fiecare dispariţie se făcuse doar o mică gaură în balon, dar eu ştiam că din moment în moment balonul o să se spargă.

La prânz, pentru prima dată, am stat cu toţii la aceeaşi masă. Până şi Blake a venit cu noi. Lipsa mea de apetit nu era determinată de misterioasa mâncare pe care o aveam în farfurie.

— Aveţi de gând să participaţi şi voi la căutări? a întreba Andrew.

Am dat din cap.

— Dar după aceea noi oricum

ieşim. Blake s-a strâmbat.

— Părerea mea e că ar trebui să mai aşteptaţi.

— De ce? am întrebat eu, înainte ca Daemon să-i rupă capul.

— Ideea e să vă construiţi imunitatea, nu să faceţi întâlniră de seară.

Vizavi de el, Ash l-a aprobat, dând din cap.

— Nu asta e important acum, a adăugat Blake.

Daemon s-a uitat la el.

— Taci din gură.

Cu obrajii aprinşi, Blake s-a aplecat peste masă.

— Avem nevoie de fiecare zi, dacă vrem să sperăm că o să ajungem să facem asta.

Un muşchi a tresărit pe obrazul lui Daemon.

— O zi n-o să schimbe nimic. Voi puteţi să vă antrenaţi sau nu. Nu mă interesează.

Blake a vrut să protesteze, dar a intervenit Dawson.

— Lasă-i să plece. Au nevoie de asta. O să ne

descurcăm. Am luat furculiţa în mână, simţind

cum îmi ard obrajii. Toţi

credeau că simt nevoia să ies, să mă relaxez puţin, iar eu nu voiam să mă compătimească sau să-şi facă griji pentru mine. Dar în seara asta nu era nicio întâlnire. Ce trebuia să facem eu şi Daemon era la fel de greu ca şi antrenamentul cu onix.

De parcă mi-ar fi citit gândurile sumbre, el s-a răsucit spre mine şi mi-a căutat mâna pe sub masă. M-a strâns de mână și, nu ştiu de ce, mi-a venit să plâng. Mă transformam într-o plâgăcioasă şi asta numai din cauza lui.

Azi-noapte cred că doar am visat că fusese lângă mine, fiindcă în zori nu era acolo, iar perna de lângă mine nu avea mirosul acela pe care îl recunoşteam dintr-o mie. Dar îmi plăea să cred că fusese real. Că

nu am visat cum mă strângea lângă el, că nu am visat mâinile lui calde pe coapsele mele sau buzele lui pe gâtul meu.

Dacă era numai imaginaţia mea... Doamne, visele mele erau foarte realiste. Nu puteam să-l întreb, fiindcă mi se părea jenant, ca să nu mai spun că orgoliul lui Daemon nu mai avea nevoie să ştie că îl şi visez.

Gândindu-mă cum ar fi reacţionat el la asta, ce cocoş s-ar fi dat el acum la masă, mi-a venit să zâmbesc. Daemon mi-a surprins zâmbetul şi inima mea a bătut mai tare, fiindcă am simţit mai întâi inima lui cum bate mai tare.

Uneori, ciudăţenia asta de conexiune extraterestră avea nişte avantaje. De exemplu, îmi arăta că Daemon era influenţat de mine la fel cum mă influenţa şi el, iar zilele astea aveam nevoie de orice lucruşor care putea să mă facă să mă simt mai bine.

CAPITOLUL 28

Operaţiunea de căutare a fost exact ca alea pe care le văzusem la televizor sau în filme. Oamenii au pornit peste câmpuri dispuşi în linie dreaptă, în spatele poliţiştilor şi al câinilor. Pentru cei care nu ştiau nimic, totul părea un indiciu – o grămadă răvăşită de frunze; un petic de material; urme de paşi abia vizibile. A fost o treabă tare tristă.

Mai ales fiindcă erau toţi plini de speranţe – speranţa că o vor găsi pe Carissa, că ea va fi ok, poate doar puţin obosită, şi că totul va reveni la normal. Că nu va fi cel mai recent caz de dispariţie, fiindcă situaţia ei era alta. Aparent plecase din spital.

Numai că eu nu puteam să cred asta.

Will fusese un spion la centrul medical local şi nu trebuia să fii mare detectiv să-ţi dai seama că nu era singurul. Părerea mea era că totuşi Carissa *fusese ajutată* să plece din spital.

Daemon şi cu mine am plecat după ora cinci şi ne-am dus acasă. Am trecut pe la mine să mă schimb pentru “întâlnirea de seară”. Nu aveam de gând să mă îmbrac la fel ca data trecută. M-am hotărât să-mi pun nişte blugi skinny, pantofi cu toc şi o bluză strâmtă, aprobată de Lesa, care lăsa să se vadă puţin burta.

Mama era la bucătărie, făcea omletă. Mi-au ieşit ochii din cap tot încercând să trag de bluză mai jos. Ea s-a uitat peste

umăr la mine şi a răsturnat ouăle, jumătate în tigaie, jumătate pe aragaz.

Dăduse o nouă semnificaţie noţiunii de Iad al Bucătarilor.

— Ieşi în oraş cu Daemon?

— Da, am spus şi am luat un şerveţel să şterg ouăle de pe aragaz înainte să se ardă, ca să nu mi se declanşeze greaţa de la mirosul ăla. Mâncăm ceva şi apoi ne ducem la film.

— Dar nu uiţi de înţelegerea noastră, cu ora de întoarcere. Mâine ai şcoală.

— Ştiu. Am aruncat şerveţelul şi mi-am ţinut bluza cu mâna. Ai auzit de Carissa? am întrebat-o.

Mama a dat din cap.

— Nu lucram la Grant când a fost internată şi nici în ultimele două zile n-am fost acolo, dar spitalul mişună acum de poliţişti, iar conducerea a deschis propria ei investigaţie.

Îşi transferase schimbul în Winchester.

— Deci ei chiar cred că a plecat pur şi simplu din spital?

— Din ce am auzit eu, era tratată de meningită şi fusese adusă cu febră mare. Oamenii fac tot felul de lucruri ciudate când sunt în starea asta. De-asta am fost aşa de îngrijorată când te-ai îmbolnăvit atunci, în noiembrie... A închis aragazul şi a continuat: Dar asta

nu scuză cu nimic ce s-a întâmplat. Cineva ar fi trebuit s-o oprească pe biata fată. Asistentele din schimbul de noapte o să aibă de dat o groază de explicaţii. Fără medicamente, Carissa...

S-a întrerupt, atentă la răsturnarea ouălor în farfurie. Câteva bucăţele s-au împrăştiat pe podea.

Am oftat.

— Scumpo, o s-o găsească pe Carissa.

Ba nu, n-o s-o găsească, îmi venea să strig.

— Nu putea să se ducă prea departe, a continuat mama, în timp ce eu adunam de pe jos bucăţile de omletă cu ardei și ceapă. Iar asistentele alea o să fie mai atente de acum încolo și aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Mă îndoiam că fusese vorba de neglijenţă. Ele au luat probabil vina asupra lor sau chiar au ajutat. Ardeam de dorinţa de a mă răzbuna, măcar să mă duc la spitalul ăla şi să pocnesc pe câţiva de acolo.

După ce i-am spus la revedere mamei şi i-am promis să nu stau mai mult decât stabiliserăm, am sărutat-o pe obraz, după care mi-am luat jacheta şi geanta. Daemon era singur acasă. Ceilalţi se duseseră la lac, fie să se supună chinurilor de nedescris, fie să privească.

A venit încet spre mine, cu ochii fix la fâşia vizibilă de piele... şi ceva s-a schimbat în expresia lui.

— Îmi place mai mult cum eşti îmbrăcată acum.

— Serios?

Mă simţeam expusă când se uita la mine ca şi

cum ar fi studiat o lucrare de artă creată special pentru el.

— Am crezut că ţi-a plăcut fusta.

— Mi-a plăcut, dar asta... M-a tras uşor de catarama de la curea şi a scos un sunet din gât. Asta chiar îmi place.

O căldură ameţitoare m-a trecut prin tot corpul şi mi-a înmuiat genunchii.

El a clătinat din cap, şi-a retras mâna şi a scos cheile din buzunar.

— Trebuie să plecăm. Ţi-e foame? N-ai mâncat nimic la prânz.

Mi-a trebuit ceva timp să mă adun.

— Ar merge un Happy

Meal. El a râs în timp ce

ieşeam afară.

— Un Happy Meal?

— Ce ţi se pare aiurea? Mi-am încheiat puloverul. E perfect.

— Din cauza jucăriei, nu-i aşa?

M-am oprit lângă portiera maşinii şi am zâmbit.

— Băieţii primesc întotdeauna jucăriile mai

frumoase. Daemon s-a întors brusc, m-a prins de

şolduri şi m-a tras

spre el. Speriată, am scăpat geanta şi m-am agăţat de braţele lui.

— Ce...

El mi-a închis gura cu un sărut pe care l-am simţit

până în adâncul meu şi care m-a înfierbântat, dar m-a şi speriat. Când mă săruta, parcă încerca să-mi atingă sufletul.

Amuzant era însă că deja avea şi sufletul, şi inima mea în mâinile lui.

M-a lăsat încet jos, pe picioarele mele. Ameţită, m-am uitat în sus la el.

— Asta pentru ce a fost?

— Ai zâmbit.

Degetele lui mi-au mângâiat obrajii, apoi gâtul. Mi-a închis nasturii de la pulover.

— N-ai zâmbit prea mult în ultimul timp. Mi-a fost dor de zâmbetul tău, aşa că te-am recompensat pentru asta.

— M-ai recompensat? Am râs. Doamne, numai tu poţi să consideri că sărutul tău e o recompensă.

— Ştii şi tu că e. Buzele mele transformă vieţi, iubito. Daemon s-a aplecat şi mi-a ridicat geanta de jos. Eşti gata?

Am luat geanta şi am urcat în maşină cu genunchii moi. Imediat ce a urcat şi el, a pornit motorul şi am plecat spre oraş, unde s-a oprit la fast-food să-mi iau porţia de Happy Meal.

A cerut şi o jucărie de băieţi.

Masa lui a constat din trei hamburgeri şi două porţii de cartofi prăjiţi. Nu aveam idee unde se duceau toate caloriile alea. Poate se adăugau la orgoliul lui? Aşa mi se părea, mai ales după ce făcuse

comentariul acela despre buzele lui. După mutaţie, şi mie mi se făcea foame mai des, totuşi nu la fel ca lui Daemon.

În drum spre Martinsburg am început să ne jucăm Eu spionez[13], dar Daemon a trişat şi n-am mai vrut să joc.

El a râs cu râsul lui plăcut.

— Cum aş putea să trişez la Eu spionez?

— Pentru că alegi numai lucruri pe care niciun om nu poate vedea.

M-am forţat să nu zâmbesc atunci când i-am văzut expresia ofensată.

— Sau alegi un *p* – tot timpul alegi *p*. Mă uit de-mi vine rău
după ceva ce începe cu un *p*.

— Pom, a spus el, zâmbind. Pisică, pasăre, parasolar. A făcut o pauză şi s-a uitat la mine dintr-o parte cu o privire perversă. Piept.

— Taci din gură.

L-am plesnit peste mână. După câteva momente de tăcere încercam disperată să găsesc un alt joc. Prostioarele astea mă ajutau să nu mă mai gândesc la nimic. Am început să citim plăcuţele de înmatriculare de la maşini şi jur că se apropia în aşa fel de maşini încât nu aveam cum să le văd numărul. Avea un spirit competitiv foarte prost.

[13] “Eu spionez” – un joc popular american, care se practică de obicei când

jucătorii sunt în mișcare; cineva alege un obiect văzut, pe care nu îl numește, dând un indiciu (literă, culoare, formă), iar celălalt trebuie să ghicească obiectul respectiv.

Timpul a trecut repede aşa şi ne-am trezit la ieşirea din autostradă şi niciunul n-a mai avut chef de joacă.

— Crezi că vom putea intra?

— Da.

I-am aruncat o privire.

— Gorila aia era foarte

mare. El a zâmbit.

— O, Kitten, vezi, eu încerc să vorbesc frumos.

— Ce?!

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Ar trebui să spun că mărimea nu contează, dar contează. Eu ştiu asta.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am pufnit dezgustată. A râs.

— Scuză-mă, tu m-ai provocat. Dar, serios acum, gorila aia nu e o problemă. Cred că m-a plăcut.

— Ceeee?

A încetinit maşina, fiindcă erau curbe.

— Cred că m-a plăcut, adică sincer m-a plăcut.

— Orgoliul tău nu are limite, ştii asta?

— O să vezi. Mă pricep la chestiile astea.

Din ce îmi aminteam eu, gorila părea că e gata să-l ucidă pe Daemon. Am scuturat din cap, m-am lăsat pe spate şi am început să-mi ronţăi degetul mare. Obicei urât, dar eram super-nervoasă.

Staţia de benzină părăsită a apărut în lumina farurilor. SUV-ul a intrat pe drumul denivelat şi eu m-am agăţat strâns cu mâna de portieră. Maşinile erau aliniate pe câmpul din faţa clubului, aşa cum era de aşteptat. Şi de data asta Daemon a parcat-o pe Dolly la distanţă de celelalte maşini.

Acum mi-am scos puloverul fără să-mi mai spună cineva. L- am agăţat de geantă şi l-am lăsat jos în maşină. Am trecut prin parcare. Când am ajuns la primul rând de maşini, m-am aplecat şi mi-am aruncat părul pe spate, scuturându-l.

— Asta îmi aminteşte de un videoclip de la Whitesnake, a spus Daemon.

— Ha?

Mi-am trecut mâinile prin păr, sperând să obţin o imagine sexy, nu imaginea “am ţinut capul scos pe geam”.

— Dacă începi să te sui pe capotele maşinilor, cred că te iau de nevastă.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am îndreptat spatele, după ce am mai scuturat o dată capul.

— S-a făcut.

El s-a uitat atent la mine.

— Eşti drăguţă.

— Şi tu eşti ciudat.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat scurt pe obraz, înainte să pornim prin iarba până la genunchi. Tocuri înalte – n-a fost deloc o idee bună.

Gorila zdrahon a apărut din întuneric, cu aceeaşi salopetă. Şi-a încrucişat la piept braţele groase ca nişte trunchiuri de copaci.

— Parcă v-am spus să uitaţi de locul

ăsta? Daemon a păşit în faţa mea.

— Vrem să-l vedem pe Luc.

— Şi eu vreau o groază de chestii. De exemplu, aş vrea să găsesc un agent de bursă care să nu-mi piardă jumătate din bani.

Oook. Mi-am dres glasul.

— Nu stăm mult, te rugăm, dar chiar trebuie să-l vedem.

— Scuze, a zis gorila.

Daemon şi-a lăsat capul pe umăr.

— Trebuie să fie o modalitate prin care să te

convingem. Băi, frate, nu-mi spune că încearcă

să...

Gorila a ridicat o sprânceană şi a aşteptat.

Daemon a zâmbit – zâmbetul ăla sexy al lui care făcea toate fetele de la şcoală să se dea peste cap, iar eu... aş fi vrut să mă bag sub o maşină.

Până să mor eu de ruşine, s-a auzit mobilul gorilei, pe care l-a scos din buzunarul din faţă.

— Care-i treaba?

Am profitat ca să-l înghiontesc pe Daemon.

— Ce? a făcut el. A avut efect.

Gorila a râs.

— Nu fac mare chestie. Vorbeam cu un prost şi cu o drăgălaşă.

— Poftim? a făcut Daemon,

surprins. Mi-am înăbuşit râsul.

Gorila a rânjit cu toţi dinţii, apoi a oftat.

— Mda, vor să te

vadă. A urmat o

pauză.

— Sigur. A închis telefonul. Luc o să vă primească. Intraţi şi vă duceţi direct la el. Fără dansuri în seara asta sau ce-aţi făcut voi data trecută.

Ciudat. Am lăsat capul în jos şi m-am strecurat pe lângă

gorilă. Pe Daemon l-a oprit la uşă. M-am uitat peste

umăr. Gorila i-a făcut cu ochiul lui Daemon şi i-a

dat ceva care

semăna cu o carte de vizită.

— Nu eşti chiar genul meu, dar aş putea să fac o excepţie de data asta.

Am rămas cu gura căscată.

Daemon a luat cartea de vizită zâmbind şi a deschis uşa.

— Ţi-am zis eu, mi-a şoptit.

Am refuzat să-l onorez cu un răspuns şi m-am uitat prin club. Nu se schimbase nimic de data trecută. Ringul de dans era plin. Cuştile atârnau de

tavan, legănându-se după mişcările de dans ale fetelor dinăuntru. Toţi se zbăteau în ritmul heavy. O lume diferită, ciudată, ascunsă în mijlocul normalităţii.

Şi la fel ca data trecută, locul acesta avea pentru mine o atracţie ciudată.

La capătul coridorului întunecos, ne aştepta un tip înalt. Paris – luxenul blond pe care îl întâlnisem data trecută. A dat din cap spre Daemon, a deschis uşa şi s-a dat la o parte.

Mă aşteptam să-l văd pe Luc răsturnat pe canapea, jucându-se ca şi atunci cu DS-ul, aşa că m-a şocat să-l văd la birou, cu ochii în laptop, încruntat de atâta concentrare.

Grămezile de bani nu mai erau

acolo. Luc nu a ridicat privirea.

— Vă rog, luaţi loc.

A făcut semn spre canapeaua de alături, ca un om de afaceri ocupat.

M-am uitat la Daemon, ne-am dus împreună spre canapea şi ne-am aşezat.

Într-un colţ, o lumânare înaltă, galbenă, împrăştia miros de piersică în toată camera. Alt obiect de decor nu exista. Oare uşile din spatele biroului duceau spre altă cameră? Oare Luc locuia aici?

— Am auzit că n-aţi reuşit să faceţi mare lucru la Mount Weather data trecută.

A închis laptopul şi şi-a pus mâinile sub bărbie.

— Apropo de asta, a spus Daemon, aplecându-se în

faţă. Nu ştiai de scuturile de onix?

Băiatul, mini-mogulul/cap al mafiei/marea sculă pe basculă ce era el, a rămas nemişcat. Toată camera se umpluse de tensiune. Mă aşteptam să explodeze ceva. Speram să nu fie unul dintre noi.

— V-am prevenit că s-ar putea să fie lucruri de care eu să nu ştiu, a spus el. Nici măcar eu nu ştiu totul despre Daedalus. Dar cred că Blake e pe drumul bun. E aşa cum spune el, toate obiectele sunt îmbrăcate în piatra aia negru-roşiatică lucioasă. Poate că într-adevăr ni s-a construit o imunitate ca să putem trece de scuturile de onix.

— Şi dacă nu e asta? am întrebat eu, cu senzaţia neplăcută că îmi îngheaţă venele.

Privirea de ametist a lui Luc era concentrată.

— Dacă nu e asta? Am certitudinea că asta nu vă va împiedica să mai încercaţi o dată. Există un risc, toate au un risc. Aţi avut noroc data trecută că aţi putut să plecaţi de acolo înainte să-şi dea cineva seama de ce s-a întâmplat. Mai aveţi o şansă. Nu mulţi mai au o a doua şansă.

Era ciudat să vorbeşti cu puştiul ăsta, fiindcă avea manierele şi formulele de exprimare ale unui adult foarte educat.

— Ai dreptate, am spus. Oricum o să mai facem o încercare.

— Şi ţi se pare incorect că te aşteaptă multe

pericole? Şi-a dat pe spate o şuviţă de păr castaniu, cu faţa lui angelică impenetrabilă. Viaţa nu e corectă, iubito.

Daemon s-a încordat lângă mine.

— De ce am senzaţia că sunt mult mai multe chestii pe care nu ni le spui?

Buzele lui Luc au format o jumătate de zâmbet.

— În fine, aţi venit aici şi pentru altceva în afară de scuturile de onix? Să trecem la subiect.

Pe faţa lui Daemon a trecut o umbră de enervare.

— Un hibrid instabil a atacat-o pe Kat.

— Aşa fac toţi oamenii instabili, hibrizi

sau nu. Mi-am reprimat o replică

iritată.

— Mda, măcar atâta lucru ştiam şi noi, dar ea era prietena mea. Nu observasem niciun semn că ar fi ştiut ceva de luxeni. Era foarte bine, apoi s-a îmbolnăvit, a venit la mine acasă şi a luat-o razna.

— Nici tu n-ai dat vreun semn că ET n-a dat telefon

acasă. Ce obrăznicătură de copil. Am respirat

adânc.

— Ştiu ce spui, dar asta a venit chiar din senin.

Luc s-a lăsat pe spătarul fotoliului şi şi-a pus picioarele pe birou. Apoi şi-a încrucişat gleznele.

— Nu ştiu ce să-ţi spun despre asta. Poate ştia de existenţa luxenilor, a fost rănită şi vreun amărât a încercat s-o vindece, dar nu a reuşit. Sau poate Omul a scos-o din circuit, cum face întotdeauna. Dar asta n-o să afli niciodată, decât dacă ştii cumva vreo

metodă al dracului de bună de tortură pe care s-o aplici unui ofiţer de la Daedalus, ca să-l faci să vorbească.

— Refuz să accept asta, am şoptit eu.

Dacă măcar aş fi ştiut, asta putea să-mi aducă o senzaţie de încheiere sau de dreptate.

El a ridicat din umeri.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Se simţea curiozitatea în vocea lui.

Respiraţia mi s-a oprit în gât şi am încleştat pumnii.

— Ea nu mai e...

— A, a murmurat Luc. A fost chestia aia cu combustia spontană?

Expresia mea probabil că era destul de grăitoare, fiindcă el a oftat cu tristeţe.

— Nasol. Îmi pare rău. O lecţie cam tâmpită de istorie pentru tine – ai mai auzit de cazuri de-alea inexplicabile de combustie spontană până acum?

Daemon s-a strâmbat.

— Mi-e şi teamă să întreb.

— E curios că nu se cunosc aşa de multe cazuri, deşi se întâmplă frecvent în lumea asta mare. Şi-a desfăcut larg braţele ca să indice dimensiunea lumii din jur. Hibrizii, asta cel puţin e teoria mea – şi e logic, dacă stai să te gândeşti – de obicei se autodistrug în centre, prea puţin o fac afară. De-asta se întâmplă aşa de rar în faţa oamenilor.

Toate bune, era cam tulburător să te gândeşti la lucrurile astea, dar nu despre asta veniserăm noi să

vorbim.

— Prietena mea avea o brăţară...

— De la Tiffany? a făcut el, rânjind.

— Nu. Am zâmbit acru. Exact ca asta a ta.

Uimirea a trecut pe faţa lui Luc ca un val. Jigodia cea mică şi-a dat jos picioarele de pe birou şi s-a îndreptat în fotoliu.

— Nu e bine.

Am simţit fiori reci pe şira spinării şi Daemon s-a repezit la

el.

— De ce nu e bine?

El părea că se gândeşte dacă să ne spună sau nu şi apoi şi-a

dat drumul:

— Ei, la naiba. Îmi rămâneţi datori, sper că vă daţi seama. Ce vedeţi voi aici? Luc a netezit uşor piatra cu degetul. E opal negru – e aşa de rar pentru că nu există în toată lumea decât câteva mine care pot să-l extragă. Mă refer la genul ăsta.

— Genul ăsta care arată de parcă are o flacără înăuntru? am întrebat eu şi m-am aplecat spre el ca s-o văd mai bine.

Chiar semăna cu un glob negru care are o flacără înăuntru.

— De unde sunt scoase astea?

— De obicei din Australia. E ceva în compoziţia

opalului negru care acţionează ca un potenţator de putere. Ştii, ca atunci când Mario nimereşte ciuperca[14]. Imaginează-ţi sunetul ăla. Asta face opalul negru.

— Ce fel de compoziţie? a întrebat şi Daemon, cu ochii plini de curiozitate.

---

[14] Referire la jocul *Super Mario Bros.*

Luc şi-a desfăcut brăţara şi a ţinut-o aşa în lumina difuză.

— Opalele au capacitatea remarcabilă de a refracta şi reflecta anumite unde de lumină.

— Nu mai spune, a făcut Daemon uimit, fiindcă se pare că era o chestie foarte tare.

Pe mine mă pierduse la faza cu piatra şi lumina.

— Da. Luc a zâmbit spre piatră, aşa cum un tată îi zâmbeşte copilului său genial. Nu ştiu cine a descoperit-o. Cineva de la Daedalus, sunt convins. Când şi-au dat seama ce poate face, au avut grijă să nu ajungă la luxeni şi la cei ca noi.

— De ce?

Mă simţeam penibil să întreb asta, mai ales că amândoi se uitau la mine chiar ca la o proastă.

— Ce? Nu mi-am dat licenţa în mineralogie extraterestră. Doamne.

Daemon m-a bătut uşor pe coapsă.

— E ok. Refracţia şi reflexia undelor luminoase ne afectează la fel cum îi afectează pe arumi obsidianul sau cum ne afectează pe noi onixul.

— Ok, am zis eu încet.

Ochii violeţi ai lui Luc au sclipit.

— Refracţia luminii schimbă direcţia şi viteza. Vecinii noştri extraterestri prietenoşi sunt făcuţi din lumină – bine, sunt făcuţi ei din mai multe, dar hai

să-ţi explic aşa: să zicem că

ADN-ul lor e lumină. Şi să zicem că odată ce un om este hibridizat, ADN-ul lui este prins în unde luminoase.

Îmi aminteam că Daemon încercase să-mi explice asta mai demult.

— Şi onixul întrerupe fluxul ăla de lumină, nu? Face cumva celulele să se agite şi s-o ia razna.

Luc a dat din cap.

— Capacitatea opalului de a refracta îi permite unui luxen sau unui hibrid să fie mai puternic – ne măreşte capacitatea de a refracta lumina.

— Iar faza cu reflexia – uau.

Daemon a zâmbit plin de

uimire.

Am înţeles chestia cu refracţia. Normal, super-viteză, capacitatea de a accesa mai uşor Sursa şi probabil o groază de alte beneficii, dar reflexia? Am aşteptat.

Daemon m-a înghiontit cu cotul.

— Noi părem câteodată că pâlpâim sau ne estompăm fiindcă ne mişcăm repede. E ceva ce trebuie să învăţăm cu toţii să controlăm de mici.

— Şi e mai greu de făcut când eşti excitat sau

furios? El a dat din cap.

— Printre altele – dar să controlezi reflexia?! S-a

uitat fix la Luc. Vrei să zici că poţi să faci ce cred eu?

Râzând, Luc şi-a pus din nou brăţara la mână şi s-a lăsat pe spătarul scaunului, urcându-şi din nou picioarele pe birou.

— Hibrizii sunt buni. Putem să ne mişcăm mai repede decât oamenii, dar cu rata obezităţii din zilele noastre, şi ţestoasele se mişcă mai repede decât cei mai mulţi dintre ei. Uneori suntem chiar mai puternici decât un luxen obişnuit când e vorba de Sursă – combinaţia asta dintre ADN-ul uman şi cel extraterestru creează ceva puternic, dar asta nu e standard.

Pe buzele lui Luc se întinsese un zâmbet de satisfacţie.

— Dar dă-i unui luxen una din astea şi o să poată reflecta lumina complet.

Inima mea a sărit peste o bătaie.

— Adică... ar putea deveni invizibil?

— Ce tare, a spus Daemon, cu ochii la brăţară. Noi putem să ne schimbăm înfăţişarea, dar să devii invizibil? Dap, asta e o noutate.

Am scuturat din cap, stupefiată.

— Putem şi noi să fim invizibili?

— Nu. ADN-ul nostru uman ne împiedică, însă putem să fim la fel de puternici precum cel mai tare luxen şi chiar mai mult. S-a foit uşor în scaun. Deci poţi să-ţi imaginezi de ce nu vor ei să avem o chestie ca asta... mai ales un hibrid care nu e stabil, decât dacă...

Am simţit o pală rece de aer în ceafă.

— Decât dacă, ce?

Pe faţa lui nu se mai citea aceeaşi încântare ca până atunci.

— Decât dacă nu le pasă ce dezastre pot provoca hibrizii. Poate prietena ta a fost un cobai pentru un experiment de-ale lor.

— Ce? Daemon s-a încordat. Crezi că au făcut asta intenţionat? Să îi dea o asemenea brăţară unui hibrid instabil şi apoi să-i dea drumul să vadă ce se întâmplă?

— Paris zice că sunt un adept al teoriei conspiraţiei cu o urmă de schizofrenie paranoidă. Luc a ridicat din umeri. Dar nu poţi să mă convingi că Daedalus n-are întotdeauna un plan în mânecă. Eu sunt convins că tot ce fac ei e bine gândit.

— Dar de ce m-ar fi atacat pe mine? Blake spune că ei nu ştiu dacă mutaţia a fost reuşită. Cu alte cuvinte, nu ar fi trimis- o ei să mă atace. Am făcut o pauză. Adică, dacă ar fi să-l credem pe Blake.

— Cu mutaţia poţi să-l crezi, a răspuns Luc. Dacă nu ar fi fost sincer, nici voi nu aţi fi acum aici. Vedeţi voi, eu nu sunt convins că cei de la Daedalus chiar ştiu totul despre capacităţile acestei pietre. Şi eu încă mai învăţ despre ea.

— Şi ce-ai învăţat până acum? a întrebat Daemon.

— În primul rând, înainte să pun labele mele lacome pe asta, nu aş fi putut să simt un alt hibrid chiar dacă stătea în faţa mea. Pe tine şi pe Blake v-

am simţit de cum aţi intrat în Martinsburg, Katy. A fost ciudat, am simţit ceva ca o respiraţie pe tot corpul. Probabil că şi prietena ta te-a simţit. Asta ar fi posibilitatea cea mai puţin groaznică.

Daemon a expirat lung şi apoi s-a uitat o clipă în altă parte.

— Ai idee dacă piatra asta poate spori şi capacităţile arumilor?

— Cred că da, dacă s-ar baza pe puterea luxenilor.

Copleşită, m-am trântit pe spătarul canapelei, dar apoi am

sărit.

— Crezi că opalul ar putea, de pildă, să contracareze onixul?

— Este posibil, dar nu ştiu. N-am mai strâns la piept niciun onix în ultimul timp.

Nu am luat în seamă tonul lui sarcastic.

— De unde putem să facem rost şi noi de opal?

Luc a râs şi mie îmi venea să-i zbor picioarele de pe birou.

— Dacă n-aveţi prin casă vreo treizeci de mii de dolari şi o cunoştinţă la minele de opal sau eventual să rugaţi pe cineva din Daedalus să vă dea şi vouă, n-aveţi şanse. Iar eu nu vi-l dau pe al meu.

Mi-au căzut umerii. Iupii, încă un drum închis! Nu reuşeam să găsim nimic care să ne ajute.

— În fine, ar fi timpul s-o cam tăiaţi de aici. Şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Presupun că n-o să vă mai văd iar până când n-o să fiţi pregătiţi să vă duceţi din nou la Mount Weather, nu?

A, ne dădea afară. M-am ridicat în picioare, gândindu-mă ce-ar fi să sar pe el şi să-i smulg brăţara. Felul în care se uita la

noi printre gene m-a convins că trebuie să-mi iau gândul de la asta.

— Altceva nu mai ai să-mi spui? a insistat Daemon.

— Sigur, mai am şi altceva. Luc a ridicat genele alea lungi. Să n-ai încredere în nimeni în toată povestea asta. Nu atunci când toată lumea are ceva de câştigat sau de pierdut.

CAPITOLUL 29

Săptămâni la rând au fost la televizor declaraţii ale poliţiei şi rugăminţi pline de lacrimi ale părinţilor Carissei, s-au ţinut priveghiuri cu lumânări aprinse şi au venit în oraş reporteri de peste tot, stăpâniţi de o curiozitate morbidă. Cum se poate ca un orăşel ca ăsta să aibă atâţia copii dispăruţi recent? Unii chiar au lansat speculaţia că un criminal în serie pusese ochii pe orăşelul adormit din Virginia de Vest.

Era foarte greu să te duci la şcoală şi să-i auzi pe toţi vorbind despre Carissa, Simon, ba chiar şi despre Adam şi Beth. Nu numai mie îmi era greu, ci tuturor celor care ştiau adevărul.

Copiii ăştia nu dispăruseră.

Adam şi Carissa erau morţi, foarte probabil şi Simon. Beth era ţinută cu forţa într-un centru guvernamental.

Cu toţii aveam o dispoziţie întunecată, sumbră, care începea să ne copleşească, şi nu aveam cum să scăpăm de ea. Evident că la şcoală au început să răsară şi suspiciunile, odată cu primele fire de iarbă şi cu primii muguri ai primăverii, fiindcă un singur copil îşi făcuse din nou apariţia şi acela era Dawson. Dar apariţia lui parcă sublinia dispariţia celorlalţi.

Se auzeau şoapte pe coridoare şi se aruncau priviri lungi ori de câte ori Dawson sau Daemon erau prin preajmă. Poate şi fiindcă erau puţini cei care puteau să facă distincţia între ei, dar

cei doi fraţi se purtau de parcă nu ar fi observat nimic. Sau de parcă nu le-ar fi păsat.

Chiar şi Lesa se schimbase. Pierderea unui prieten te poate schimba, la fel şi imposibilitatea de a rezolva o traumă. Niciodată nu existase vreun motiv pentru care Carissa să dispară, cel puţin nu pentru Lesa. Ea, ca mulţi alţii, avea să se întrebe toată viaţa de ce şi cum s-a întâmplat. Iar faptul că nu avea răspuns la întrebările astea făcea dificil mersul înainte. Chiar dacă timpul trecea şi acum era mijlocul primăverii, Lesa rămăsese blocată tot la ziua aceea în care aflase că prietena ei cea mai bună a dispărut. Câteodată se purta la fel ca înainte: erau momente în care spunea ceva cu totul aiurea şi râdea, dar apoi venea un moment în care ochii i se umbreau de durere, atunci când credea că n-o vede nimeni.

Totuşi, Carissa nu era singura noutate.

Doctorul William Michael, alias iubitul mamei şi javra ordinară, fusese dat dispărut de sora lui cam la trei săptămâni după ce Carissa se pierduse de pe ecranul radarului. A urmat iar o furtună de frenezie. Mama a fost interogată şi... Şi a fost la pământ. Mai ales după ce a aflat că Will nu fusese nicio clipă la vreo conferinţă în Vest şi nu îl văzuse şi nu îl auzise nimeni de când plecase din Petersburg.

Oficialii au luat în calcul un act criminal. Alţii şopteau pe la colţuri că ar avea legătură cu dispariţia Carissei şi a lui Simon. Un doctor celebru nu dispare aşa, pur şi simplu.

Dar eu şi Daemon eram încă în viaţă, aşa că noi puteam să presupunem că mutaţia se produsese şi, din moment ce obţinuse ce a vrut, acum probabil stătea ascuns. În cel mai rău caz, era ţinut undeva de Daedalus. Pentru noi nu ar fi fost prea grozav dacă s-ar fi întâmplat asta, dar, hei, tot era bine dacă el era ţinut într-o cuşcă, undeva.

Una peste alta, pe mine nu mă frământa ce se întâmplă cu Will, dar mă durea s-o văd pe mama trecând din nou printr-un asemenea episod. Şi îl uram şi mai tare pe Will fiindcă din cauza lui ea a trecut prin toate etapele de suferinţă: refuzarea realităţii, sentimentul acela groaznic de pierdere, copleşitor, şi apoi furie.

Nu ştiam deloc ce aş putea să fac pentru ea. Singurul lucrur pe care puteam să-l fac era să stau cu ea seara, în zilele ei libere după ce terminam treaba cu onixul. Părea că o ajută faptul că e cu mine şi o mai distrag.

Cum săptămânile treceau şi nu apărea niciun semn de viaţă de la Carissa sau de la altcineva, probleme care preocupau tot oraşul, inevitabilul s-a produs. Oamenii nu au uitat, dar reporterii au plecat şi alte evenimente au intrat în atenţia jurnalului de seară. Pe la jumătatea lui aprilie, cam toată lumea revenise la

preocupările normale.

Într-o seară, când ne întorceam de la lac, bucurându-ne de vremea caldă, l-am întrebat pe Daemon cum poate lumea să uite aşa de uşor. În stomacul meu se instalase o senzaţie de

amărăciune. Aşa s-ar întâmpla şi cu mine dacă într-o bună zi nu m-aş mai întoarce de la Mount Weather? Oamenii ar uita, pur şi simplu?

Daemon mi-a strâns mâna şi mi-a zis:

— Asta e natura umană, Kitten. Necunoscutul nu este prea uşor de suportat. Oamenii preferă să-l dea la o parte – nu de tot, dar atât cât să nu le umbrească în permanenţă gândurile şi faptele.

— Şi asta e ok?

— N-am spus asta. Daemon s-a oprit şi m-a prins cu mâinile de braţe. Dar atunci când nu ai niciun răspuns la ceva e înspăimântător. Oamenii nu se pot concentra tot timpul la asta. Exact cum nici tu nu ai rămas blocată pe întrebarea de ce a trebuit să se îmbolnăvească şi să moară tatăl tău. Până la urmă a trebuit să mergi mai departe.

M-am uitat atent la el; trăsăturile lui frumoase străluceau în lumina care începea să scadă.

— Nu-mi vine să cred că vorbeşti cu atâta

înţelepciune. Daemon a chicotit, mângâindu-mă

uşor pe braţe. Fiori

promiţători m-au cuprins imediat.

— Nu sunt doar frumos, Kitten. Ar fi trebuit să ştii asta.

Şi ştiam. Daemon era ridicol de mămos mai tot timpul. Tot nu-i convenea ideea antrenamentului cu

onix, dar nu mai insista.

Mă dedicasem complet antrenamentului şi nu mai aveam timp de nimic, în afară de şcoală. Onixul ne secătuia de energie şi, după fiecare şedinţă de antrenament, toţi eram aproape leşinaţi. Şi erau cu toţii aşa de obsedaţi să ne construim imunitatea, să fim atenţi la ofiţeri şi spioni, încât nici măcar n- am serbat Sfântul Valentin ca lumea, el mi-a adus doar flori, iar eu i-am dat o felicitare.

Ne tot spuneam că o să recuperăm, că o să ieşim la restaurant, dar tot timpul intervenea ceva sau cineva. Fie era nerăbdarea lui Dawson de a o salva pe Beth, care îl făcea să vrea să dea buzna la Mount Weather, fie era Dee, care voia să omoare pe cineva, fie era Blake, care ar fi vrut să facem antrenament în fiecare zi. Aproape că uitasem cum e să fiu singură cu Daemon.

Începusem chiar să cred că vizitele lui sporadice din timpul nopţii erau doar produsul imaginaţiei mele, fiindcă seara şi el era la fel de terminat de oboseală ca şi mine. Dimineaţa mi se părea doar un vis cu aparenţă reală şi, fiindcă Daemon nu vorbea niciodată despre asta, nu m-am mai gândit nici eu la el, deşi aşteptam cu nerăbdare să se întâmple din nou. Presupun că un Daemon visat era mai bun decât un Daemon inexistent.

Dar la începutul lui mai, toţi cinci reuşeam să ţinem onixul în mână aproape cincizeci de secunde înainte de a ne pierde controlul muşchilor. Poate pentru altcineva n-ar fi însemnat mare lucru, dar pentru noi era un mare progres.

Pe la jumătatea şedinţei am avut şi spectatori, pe Ash şi Dee. Cele două deveniseră prietene de nedespărţit în ultimul timp, în schimb eu nu aveam pe nimeni, în afară de Lesa, în zilele ei bune.

În zilele ei proaste îi era dor de Carissa şi nimeni nu putea să-i ia locul acesteia.

Uitându-mă la Ash cum se fâţâie de colo-colo cu pantofii ei cu tocuri ridicol de înalte, nu puteam să nu mă întreb cum ajunsese Dee să se împrietenească cu ea. În afară de pasiune pentru modă, altceva nu aveau în comun.

Apoi mi-am dat seama ce le lega pe ele, probabil: suferinţa. Şi eu, care le invidiam. Uneori puteam să fiu tare idioată.

Matthew tocmai se aduna de pe jos când Ash s-a aplecat încruntată peste onix.

— Nu poate să fie chiar aşa de rău. Trebuie să

încerc şi eu. Mi-am reţinut un rânjet furios. Nici

nu-mi trecea prin cap

s-o opresc.

— Hmm, Ash, nu ţi-aş recomanda s-o faci, a început Daemon.

Nu-mi strica petrecerea, m-am gândit eu, dar Ash era o extraterestră mică şi foarte hotărâtă. Aşa că m-am aşezat, mi- am întins picioarele şi am aşteptat să

înceapă spectacolul.

Nu a trebuit să aştept prea mult.

Aplecându-se graţios, ea a luat în mână una dintre pietrele negre-roşiatice, iar eu am privit cu răsuflarea tăiată. N-a durut

nici o secundă şi a început să ţipe, a aruncat onixul de parcă ar fi fost un şarpe, s-a tras înapoi, s-a împiedicat şi a căzut în fund.

— Dap, n-a fost rău deloc, a comentat sec

Daemon. Ochii lui Ash erau imenşi şi deschidea

gura ca un peşte.

— Ce... ce-a fost asta?

— Onix, i-am răspuns eu, întinzându-mă pe spate.

Cerul era albastru şi senin, iar atingerea soarelui încălzea aerul. Deja făcusem trei runde pe ziua de azi. Nu-mi mai simţeam degetele.

— E nasol.

— Am simţit... de parcă mi-a sfâşiat pielea, a

spus ea. Vocea îi era răguşită din cauza

şocului.

— Nu înţeleg de ce vă chinuiţi aşa de luni de

zile. Dawson şi-a dres vocea.

— Ştii de ce, Ash.

— Dar ea e...

O, nu.

— E, ce? a exclamat Dawson şi a sărit imediat în picioare. Este iubita mea.

— Dar n-am zis că nu e.

Ash s-a uitat în jur, în speranţa că găseşte sprijin la cineva, numai că nimeni nu era de partea ei. S-a

ridicat cu grijă de jos și a făcut un pas clătinat spre Dawson.

— Îmi pare rău. Numai că... asta doare tare.

Dawson nu a spus nimic şi a trecut pe lângă Daemon, intrând în pădure. Daemon s-a uitat la mine, a oftat şi apoi s-a dus după fratele lui.

— Ash, trebuie să încerci să fii mai înţelegătoare, a spus Matthew, scuturându-şi praful de pe blugi.

Parcă i-a căzut faţa, părea pierdută.

— Îmi pare rău. N-am vrut să insinuez nimic.

Nu puteam să cred. Era o raritate să vezi la Ash o altă emoţie în afară de jigodism. Dee s-a dus lângă ea şi apoi s-au îndepărtat împreună, iar după ele a plecat şi Matthew, având aerul că ar avea nevoie de o vacanţă sau de o sticlă de whisky.

Aşa că am rămas doar eu şi Blake.

Cu un geamăt, am închis ochii şi m-am întins iar pe spate. Îmi simţeam corpul greu, de parcă se scufunda în pământ. Peste vreo două săptămâni ar fi ieşit flori din mine.

— Te simţi bine? m-a întrebat Blake.

Mi se înghesuiau pe limbă ca nişte soldăţei replicile acide, dar nu am spus decât:

— Sunt doar obosită.

A urmat o pauză grea şi apoi i-am auzit paşii apropiindu-se. Blake s-a aşezat lângă mine.

— Onixul ăsta e mortal, nu? Nu m-am gândit până acum niciodată la asta, dar când am fost introdus

prima oară în Daedalus, eram în permanenţă obosit.

Nu ştiam ce să spun, aşa că am tăcut şi a tăcut şi el. Cred că cel mai greu îmi era să fiu în preajma lui Blake. Fiindcă în adâncul lui nu era un om oribil, poate nici măcar un monstru. Era un om disperat, iar disperarea poată să aducă în stare pe cineva să facă nişte chestii groaznice.

Aveam sentimente amestecate faţă de el. În ultimele două luni, ajunsesem să-l tolerez, ca şi ceilalţi, dar nu puteam să am încredere în el fiindcă îmi aminteam mereu de cuvintele pe care Luc ni le spusese înainte de a pleca: *Să n-ai încredere în nimeni în toată povestea asta. Nu atunci când toată lumea are ceva de câştigat sau de pierdut.* Mă întrebam dacă se referea la Blake. Nu voiam să-i fac viaţa uşoară, pentru ceea ce îi făcuse lui Adam şi nu voiam să-mi pară rău de el, dar uneori îmi părea. Era un produs al mediului în care trăise. Nu era o justificare, dar Blake nu făcuse toate astea numai din propria voinţă. Au fost mai mulţi factori. Cel mai ciudat mi se părea să- l văd la prânz, stând la aceeaşi masă cu fraţii celui pe care îl omorâse.

Nu credeam, sincer, că ştie cineva cum să-l citească pe Blake.

într-un târziu, a spus:

— Ştiu la ce te gândeşti.

— Credeam că nu poţi să citeşti gândurile altor hibrizi. A râs.

— Nu pot, dar este evident. Nu te simţi bine să stai cu mine aici, dar eşti mult prea obosită şi este prea plăcut acolo jos ca să te ridici.

Blake avea dreptate întru totul.

— Şi totuşi tu eşti încă aici.

— Mda, chiar voiam să-ţi spun... nu cred că e prea bine să te culci aici. În afară de urşi şi coioţi, ar putea să apară oricând cineva de la Daedalus sau de la MA.

Am deschis ochii, oftând.

— Şi ce li s-ar părea aşa ciudat dacă m-ar găsi aici?

— Păi, în afară de faptul că e cam devreme în mai şi cam târziu ca oră să faci plajă... Ei ştiu că încă mai ţin legătura cu tine. Păstrarea aparenţelor, chestii de-astea.

Am întors capul spre el. Luxenii făceau pe rând de pază pentru a fi siguri că nu ne supraveghează nimeni. Mi se părea ciudat că Blake se arată preocupat de asta acum.

— Pe bune, am făcut eu.

El şi-a strâns genunchii la piept şi i-a înconjurat cu mâinile, uitându-se în gol spre lacul liniştit. A mai făcut o pauză şi apoi:

— Ştiu că în februarie tu şi Daemon aţi fost la Luc.

Am deschis gura să vorbesc, dar apoi am scuturat din cap. Mai mult ca sigur nu eram obligată să-i dau

lui explicaţii.

Blake a oftat.

— Ştiu că nu ai încredere în mine şi că n-o să mai ai niciodată, dar puteam să te scutesc de vizita asta. Ştiam ce

poate să facă opalul negru. L-am văzut pe Luc făcând tot felul de chestii bizare cu ajutorul lui.

M-a cuprins iritarea.

— Şi nu te-ai gândit să ne spui şi nouă de asta?

— Nu m-am gândit că e important, a spus el. Genul ăla de opal e aproape imposibil de procurat şi ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap era că Daedalus ar putea să împodobească hibrizii cu el. La dracu', nu m-am gândit nicio clipă la aşa ceva.

Şi uite-aşa, eram mereu în aceeaşi situaţie cu Blake: să-l cred sau să nu-l cred. Mi-am încrucişat gleznele şi am urmărit un nor gros şi pufos care alerga pe cer.

— Ok, am spus, fiindcă, sincer acum, nu aveam cum să demonstrez că minte.

Pun pariu că şi dacă l-am fi pus la detectorul de minciunii rezultatul nu ar fi fost concludent.

Blake a părut surprins.

— Mi-ar fi plăcut ca situaţia să fie alta,

Katy. Am pufnit.

— Şi mie la fel şi, în afară de mine, probabil mai sunt vreo sută de oameni care şi-ar fi dorit asta.

— Ştiu. A răscolit cu degetele în pământ şi a scos o pietricică, pe care a început s-o învârtă încet în mână. M-am tot gândit în ultimul timp ce-o să fac

după ce se vor termina toate astea. Chris e foarte posibil să... N-o să fie bine, ştii? Ar

trebui să plecăm undeva, să dispărem, dar dacă nu reuşim să ne pierdem în lume? Dacă el e... diferit acum?

Nu e bine, aşa cum nici Beth nu era bine când am văzut-o eu.

— Ai zis că îi place la mare. Şi ţie la fel. Acolo trebuie să vă duceţi.

— Pare un plan bun... S-a uitat la mine. Voi ce-o să faceţi cu Beth? La naiba, ce-o să faceţi după ce o recuperaţi? Daedalus o s-o caute.

— Ştiu. Am oftat şi îmi venea să mă bag în pământ. O să trebuiască s-o ascundem. Presupun. Să vedem cum se simte. Văzând şi făcând, ceva de genul ăsta, dar atâta timp cât suntem împreună, cred că o să găsim noi o soluţie.

— Da...

S-a oprit, cu buzele strânse. A dat braţul într-o parte şi a aruncat pietricica în lac. S-a ridicat de trei ori la suprafaţă înainte de a se scufunda. Apoi el s-a ridicat.

— Te las singură, dar o să fiu prin preajmă.

Până să apuc să răspund, s-a îndepărtat rapid. Încruntată, m-am ridicat uşor ca să mă uit după el. Malul lacului era pustiu, cu excepţia unor sturzi care ţopăiau pe lângă un copac.

Ei, da, fusese o conversaţie ciudată.

M-am lăsat iar pe spate, am închis ochii şi m-am străduit să nu mă mai gândesc la nimic. Din clipa în care am rămas singură nu s-a mai auzit nimic, o mie de gânduri de toate

felurile s-au năpustit asupra mea. Când îmi era greu să adorm, obişnuiam să-mi închipui plaja aceea din Florida unde îi plăcea tatei să meargă. Îmi cream imaginea valurilor înspumate albastre-verzui care se izbeau ritmic de mal şi urmăream întruna imaginea aceea monotonă. Şi acum, nu am mai lăsat nimic în mintea mea decât imaginea aceea a valurilor. Nu îmi propusesem de fapt să mă culc acolo, dar, cum eram epuizată, am adormit destul de repede.

Nu ştiu sigur ce m-a trezit, dar când am deschis ochii, am văzut în faţa mea o pereche de ochi verzi strălucitori.

— Hei, am murmurat eu.

Unul dintre colţurile gurii lui s-a ridicat.

— Hei, frumoasă adormită...

Peste umărul lui am văzut cerul de culoare bleumarin.

— M-ai sărutat ca să mă trezeşti?

— Da.

Daemon stătea culcat pe o parte, cu capul sprijinit în mână. Și-a pus mâna pe stomacul meu şi inima mea a fluturat repede ca răspuns la atingerea lui.

— Ţi-am mai spus, buzele mele au puteri supranaturale. Umerii mei s-au mişcat într-un râs mut.

— De cât timp stai aici?

— Nu de mult. Mi-a căutat ochii. L-am descoperit pe Blake patrulând prin pădure. Nu a vrut să plece cât timp tu erai aici.

Am dat ochii peste cap.

— Oricât de tare mă enervează tipul, îmi pare bine că a făcut aşa, a spus.

— Uau. Zboară porcii.

Când şi-a îngustat ochii, am ridicat mâna şi mi-am trecut degetele prin valurile mătăsoase de păr care îi cădeau pe frunte. El a închis ochii şi respiraţia mea s-a oprit.

— Ce face Dawson?

— S-a calmat. Ce face Kitten?

— E somnoroasă.

— Şi?

Încet, mi-am plimbat degetele pe faţa lui, pe obrazul larg și mai jos, pe linia dură a bărbiei. El s-a întors spre palma mea și şi-a lipit buzele de ea.

— Îi pare bine că eşti aici.

Degetele lui au făcut o mişcare rapidă şi au desfăcut puloverul pe care îl purtam, dându-l la o parte. Apoi a trecut cu dosul palmei peste tricoul pe care îl aveam pe dedesubt.

— Şi?

— Şi se bucură că n-a fost mâncată de un coiot sau de un urs. Se pare că sunt o problemă pe-aici.

El a ridicat o sprânceană.

— Hai să întoarcem la mine.

În loc să-i spun, i-am arătat. Aşa cum ar fi spus

Daemon, se manifesta amatoarea de carte din mine. Era mult mai frumos să-i arăt decât să-i spun. I-am mângâiat cu degetele buza de jos

şi apoi am lăsat mâna să alunece pe pieptul lui. Am ridicat capul şi el a venit în întâmpinarea mea.

Sărutul a fost la început ezitant şi delicat. Săruturile acelea tandre stârneau în mine o dorinţă pe care acum o cunoşteam foarte bine. Senzaţia buzelor lui pe buzele mele, faptul că eram conştientă de ce vreau, se aprindea în adâncul nostru şi inimile noastre băteau la unison, mai tare şi mai repede. M-am lăsat să alunec în sărutul acela, să mă scufund în el, se devin una cu el. Valul copleşitor de senzaţii era greu de explicat. Încântător şi înfricoşător în acelaşi timp. Eram pregătită, fusesem pregătită, și cu toate astea ştiam că sunt speriată, fiindcă, aşa cum spusese Daemon mai demult, oamenii se tem de necunoscut. Iar eu şi Daemon ezitam de ceva timp pe marginea necunoscutului.

M-a împins în jos, lipindu-mă cu spatele de pământ, iar el era peste mine, cu greutatea lui perfectă şi înnebunitoare. Mâna lui a alunecat în sus, apăsând stofa hainelor, strângându- mă cu degetele. Atingerea lui era prea mult pentru mine și totuşi nu era de ajuns. Inima mea se ridica şi cădea repede, în timp ce el îşi mişca piciorul peste picioarele mele, printre ele. Când ne-am desfăcut din îmbrăţişare, eu am respirat lacom, încercând să-mi recapăt controlul

pe care simţeam că începusem să-l pierd.

— Trebuie să mă opresc, a spus el răguşit, cu ochii strânşi cu putere şi cu genele lungi umbrindu-i pometţii. Chiar în clipa asta.

Mi-am trecut degetele prin buclele lui de pe ceafă, sperând că nu o să observe cât de tare îmi tremură mâna.

— Da, ar trebui.

El a dat din cap, apoi s-a aplecat peste mine şi m-a sărutat din nou. M-am bucurat extraordinar de tare să văd că şi el are aceeaşi putere de stăpânire ca şi mine, adică zero. Mâinile mele au alunecat pe spatele lui, au ridicat febril tricoul pe care îl purta și au intrat pe dedesubt, mângâindu-i pielea caldă. Mi- am strâns picioarele în jurul picioarelor lui. Eram aproape, aşa de aproape unul de altul, încât, dacă inimile noastre n-ar fi bătut înainte în tandem, n-ar mai fi contat, fiindcă acum oricum ar fi bătut la fel. Era o nebunie. Era perfect.

Mâna i s-a strecurat sub tricoul meu, alunecând în sus şi-n jos, şi aş fi vrut să apăs pe butonul *stop* al lumii şi apoi pe *repeat* pentru a mă simţi din nou aşa, iar şi iar, la nesfârşit.

Daemon s-a încordat.

— Vai, Doamne Dumnezeule şi Maica Domnului, ce-mi văd ochii! a ţipat Dee. Ce-mi văd ochii!

Şi pleoapele mele s-au ridicat brusc. Daemon a

înălţat capul, cu ochii plini de lumină. Apoi mi-am dat seama că mâinile mele încă mai erau pe sub tricoul lui. Le-am tras repede afară.

— Dumnezeule, am şoptit, ruşinată.

Daemon a spus ceva care mi-a ars

urechile.

— Dee, n-ai văzut nimic. Apoi a adăugat mai încet: Fiindcă ai reuşit să apari cum nu se poate mai prost.

— Tu erai peste… ea, iar gurile voastre erau aşa.

Nu puteam decât să-mi închipui ce gest a însoţit cuvintele ei. A continuat:

— Şi asta-i mai mult decât aş fi vrut să văd.
Vreodată.

Am împins cu mâinile pieptul lui Daemon şi el s-a tras într- o parte. M-am ridicat şi m-am întors, ţinându-mi capul aplecat, astfel încât părul să-mi ascundă obrajii care ardeau. Am văzut-o cu coada ochiului pe Dee şi, deşi ne prinsese într-o fază aşa de fierbinte, nu doar o simplă giugiuleală, ea zâmbea.

— Ce vrei, Dee? a întrebat Daemon.

Ea a pufnit, punându-şi mâinile în şolduri.

— Păi, de la *tine* nu vreau nimic. Voiam să vorbesc

cu Katy. Am ridicat brusc capul, uitând de ruşine.

— Serios?

— Eu şi Ash vrem să mergem sâmbătă după-amiază la Moorefield, unde s-a deschis un nou magazin. Au haine vintage. Pentru bal, a adăugat ea, văzând că eu mă holbez la ea.

— Pentru bal?

Tot nu înţelegeam.

— Da, balul de la sfârşitul lunii. S-a uitat la fratele ei, cu obrajii uşor îmbujoraţi. O să se cumpere toate rochiile din oraş.

Și nu ştiu dacă aici o să găsim ceva, dar Ash a aflat de el şi ştii că, în privinţa hainelor, ea e expertă. De exemplu, acum vreo două zile găsit un puloveraş foarte drăguţ care...

— Dee, a întrerupt-o Daemon, cu un mic zâmbet.

— Ce? Nu vorbesc cu tine. S-a întors spre mine, exasperată. În fine, vrei să vii cu noi? Sau ţi-ai luat deja rochie? Fiindcă dacă ţi-ai luat, nu ai avea de ce să mergi, dar ai putea măcar...

— Nu. Nu mi-am luat rochie.

Nu-mi venea să cred că mă invita să facem ceva împreună. Eram uluită şi plină de speranţă şi iar uluită.

— Bine! A zâmbit. Atunci rămâne pe sâmbătă. Mă gândeam s-o întreb şi pe Lesa dacă ar vrea să meargă...

Cred că visam. Voia s-o întrebe şi pe Lesa? Ce îmi scăpa aici? M-am uitat la Daemon, în timp ce sora lui continua să sporovăiască, şi el zâmbea.

— Stai, am spus eu. Nu m-am gândit că o să merg la bal.

— Ce?

Dee a rămas cu gura căscată.

— E balul de absolvire.

— Ştiu, dar cu toate câte se întâmplă... Chiar nu m-am mai gândit la el.

Era o minciună, fiindcă la şcoală, unde te întorceai, vedeai numai fluturaşi şi afişe cu balul.

Stupoarea de pe faţa lui Dee s-a accentuat.

— E balul *de absolvire*.

— Dar... Mi-am dat părul pe spate şi m-am uitat la Daemon. Nici măcar nu m-ai invitat.

El a zâmbit.

— Nu m-am gândit că e nevoie să te invit. Am presupus că o să mergem împreună.

— Păi, ştii ce se spune despre cei care presupun[15], a zis Dee, legănându-se pe tocuri.

El nu a luat-o în seamă, dar i-a pierit zâmbetul.

— Ce e,

Kitten? Am

clipit.

— Cum putem să mergem la bal când se întâmplă atâtea chestii? Suntem pe punctul de a obţine destulă imunitate pentru a ne duce iar la Mount Weather şi...

— Iar balul e într-o sâmbătă, a spus el, luându-mi mâna pe care o ţineam pe păr. Deci, hai să zicem că dacă în două săptămâni suntem gata să ne ducem, o să mergem duminica

Dee s-a repezit spre noi, ţopăind de pe un picior pe altul de parcă ar fi mers pe nişte cartofi fierbinţi.

— Şi nu durează decât vreo câteva ore. Aţi putea să întrerupeţi fără probleme automutilarea pentru câteva ore.

[15] *When you assume, you make an ass out of u and me* (Oscar Wilde), aforism celebru, bazat pe un joc de cuvite; în traducere liberă: “Atunci când faci presupuneri, îți bați joc de tine și de mine”.

Problema nu era timpul şi, de fapt, nici măcar onixul. Nu mi se părea în regulă să mergem la bal după toate cele întâmplate, după ce Carissa...

Daemon m-a cuprins de mijloc, aplecându-se spre mine, și mi-a spus cu voce joasă:

— Nu e nimic rău, Kat. Meriţi

asta. Am închis ochii.

— Cum să ne distrăm când ea nu mai

poate? El şi-a lipit obrazul de al meu.

— Noi suntem încă în viaţă şi avem tot dreptul să fim şi să facem din când în când lucruri normale.

Oare?

— Nu e vina ta, a şoptit el şi apoi m-a sărutat pe tâmplă. S-a retras şi mi-a căutat ochii. Vrei să vii cu mine la bal, Kat?

Dee s-a foit iar.

— Chiar ar fi cazul să spui da, ca să putem merge la cumpărături şi să nu fiu nevoită să fiu martoră la un episod ciudat în care tu îl refuzi pe fratele meu. Cu toate că merită să i se mai dea peste nas din când în când.

Am râs, uitându-mă la ea. Dee mi-a zâmbit timid, iar speranţa a început din nou să încolţească în mine.

— Ok. Am respirat adânc. O să vin la bal – doar ca să nu mai avem discuţia asta ciudată.

Daemon mi-a răsucit uşor nasul.

— Mă mulţumesc cu ce primesc atâta timp cât primesc.

Soarele a fost acoperit de un nor care părea că se oprise acolo. Temperatura a scăzut rapid.

Am simţit un fior pe şira spinării şi zâmbetul meu a început să se şteargă. Era un moment fericit – un moment frumos. Aveam speranţe pentru relaţia mea cu Dee. Iar balul era o chestie. Daemon în smoching şi pus la punct avea să arate superb. O noapte o să fim nişte adolescenţi normali, numai că umbra aceea care ne acoperise parcă se strecurase cumva în mine.

— Ce este? m-a întrebat Daemon, neliniştit.

— Nimic, am spus eu, dar era

ceva. Numai că nu ştiam ce.

CAPITOLUL 30

Primul lucru pe care l-am făcut a doua zi a fost s-o invit pe Lesa la cumpărături. Am fost fericită când am simţit că s-a înviorat puţin şi a acceptat. Asta m-a făcut să mă simt mult mai bine în legătură cu decizia mea de a merge la bal. Ca şi cum ar fi avut aprobarea prietenei celei mai bune a Carissei, iar pentru mine asta conta.

Ca şi mine, nu era prea încântată să meargă cu Ash la cumpărături şi, când a început să vorbească despre asta, a început să iasă la lumină ceva din vechea ei personalitate.

— Pun pariu că o să-şi ia ceva ridicol de strâmt şi de scurt care o să ne facă pe noi să arătăm ca nişte paparude absolut neatrăgătoare. Apoi a oftat cu ciudă. Nu. Retrag ce-am spus. Probabil o să meargă la magazin şi o să defileze dezbrăcată în faţa oglinzii.

Am râs.

— Nu mă îndoiesc, dar îmi pare bine că Dee ne-a invitat.

— Şi mie, a spus ea serioasă. I-am simţit lipsa, mai ales după ce... Da, chiar i-am simţit lipsa.

Zâmbetul meu s-a şters puţin. De câte ori venea vorba despre Carissa, nu ştiam ce să zic. Azi, din fericire, ne-a întrerupt Daemon, care s-a gândit să mă

tragă de coadă ca un copil de șase ani.

S-a aşezat în spatele meu şi apoi m-a împuns cu pixul lui favorit.

Am dat ochii peste cap spre Lesa şi apoi m-am întors.

— Tu şi pixul tău afurisit.

— Îţi place pixul meu. S-a aplecat peste bancă şi m-a lovit uşor cu el peste bărbie. În orice caz, speram să mă duci şi pe mine acasă după ore. Chestia aia pe care trebuie s-o facem după s-a amânat cu vreo oră. Şi mama ta o să fie la Winchester atunci, nu?

Un fior de excitare mi-a trecut prin vene. Ştiam ce vrea să spună. Mama nu era acasă. O oră sau pe aproape singuri şi neîntrerupţi – să sperăm.

N-am putut să-mi stăpânesc un suspin visător.

— Ar fi perfect.

— Aşa ziceam şi eu. Şi-a luat pixul şi s-a lăsat pe spate, cu ochii la mine. De-abia aştept.

Oxigenul îmi inundase creierul şi sângele îmi alerga năvalnic prin vene. Cu o senzaţie de plutire, am dat din cap şi m-am întors la banca mea. Expresia pe care o avea Lesa m-a convins că auzise toată discuţia.

Sprâncenele ei s-au ridicat sugestiv şi eu am simţit că-mi arde faţa. O, Doamne…

După trigo, restul orelor de dimineaţă parcă abia s-au târât. Tot cosmosul era împotriva mea. De parcă

toată lumea ştia că nu mai pot de energie şi nerăbdare. Eram şi puţin neliniştită.

Cine n-ar fi fost? Dacă am fi avut timp mai mult când eram singuri, fără întreruperi, iar lucrurile ar fi mers ca unse...

Ar fi mers ca unse?

Mi-am înăbuşit un chicotit.

Blake şi-a ridicat ochii din manualul de bio şi s-a încruntat.

— Ce?

— Nimic, am zâmbit eu.

Nimic. El a ridicat o

sprânceană.

— Daemon ţi-a zis că Matthew are nu ştiu ce şedinţă cu părinţii după ore?

Am chicotit iar, ceea ce l-a făcut să mă privească ciudat.

— Dap, mi-a spus.

Blake m-a privit atent o secundă apoi şi-a lăsat pixul pe bancă. Pe neaşteptate, s-a întins spre mine şi mi-a luat o scamă din păr. Am tresărit şi în acelaşi timp l-am lovit peste mână şi din mişcarea aceea am nimerit cu nasul în încheietura lui.

Mirosul lui proaspăt de citrice mi-a stârnit o senzaţie neplăcută, băloasă. Ca atunci când ai făcut o tâmpenie şi trebuie să înfrunţi umilirea publică. Aveam o senzaţie neplăcută în tot corpul.

De undeva de departe răsărea o amintire. Mirosul

ăla... Îl mai simţisem şi înainte.

— Te simţi bine? a întrebat el.

Am lăsat capul pe umăr, de parcă asta mi-ar fi putut ascuţi mirosul. Unde mai simţisem aroma aia? Evident că o mai

simţisem la Blake înainte. Cu siguranţă era un parfum din alea scumpe, dar mai era ceva.

Ca atunci când auzi vocea unui actor, dar nu îi poţi vedea faţa. Aveam răspunsul pe vârful limbii şi mă enerva că nu-mi dădeam seama.

De ce mi se părea mirosul ăla dureros de cunoscut? Mi-a venit în minte Daemon, dar nu de la el ştiam mirosul. El mirosea a natură, a vegetaţie şi a vânt. Iar mirosul ăla al lui rămânea multă vreme în urma lui, pe hainele mele, pe pernă...

Perna...

Inima mea s-a repezit şi apoi a sărit peste o bătaie. Am simţit că mă scufund, că trec prin scaun. Unda de şoc mi-a străbătut tot corpul, urmată imediat de un fulger de furie aşa de puternic, încât am sărit în sus.

Nu mai puteam sta locului. Nu puteam să respir.

Pe sub tricou simţeam cum pârâie energia statică. Toate firişoarele de păr de pe corp se ridicaseră. Aerul s-a umplut de mirosul de ozon încins. Din faţa clasei, Matthew a ridicat capul. Mai întâi s-a uitat spre Dawson, fiindcă, hei, dacă te aşteptai s-o ia razna cineva, la el te-ai fi aşteptat. Dar Dawson se uita şi el în jur, căutând să-şi dea seama de unde vine energia statică şi fricţiunea din aer.

De la mine venea.

Repezită, am închis manualul şi l-am îndesat în geantă. Fără să mai stau pe gânduri, m-am ridicat cu picioare nesigure. Mi

se părea că pielea îmi zumzăie. Şi poate se şi auzea un sunet cu frecvenţă joasă. Eram străbătută de o energie violentă. O singură dată mă mai simţisem aşa, atunci când Blake...

Am trecut pe lângă Matthew, incapabilă să răspund privirii lui îngrijorate şi fără să iau în seamă privirile curioase. Am ieşit în viteză din clasă, am respirat adânc de mai multe ori, încercând să mă liniştesc. Dulăpioarele cenuşii de lângă mine le vedeam ca prin ceaţă. Discuţiile parcă se estompaseră, ca şi cum se auzeau de la mare depărtare.

Unde să mă duc? Ce să fac? Nici nu se punea problema să mă duc la Daemon, fiindcă în clipa asta, cu atâtea pe cap, numai asta ar mai fi lipsit.

Am început să merg, strângând tare în mână cureaua genţii. Simţeam... Simţeam că îmi vine să vomit. Eram plină de furie şi de greaţă. M-am dus spre toaleta fetelor, care era în capătul holului.

— Katy! Te simţi bine? Stai puţin!

Am simţit că se surpă duşumeaua sub mine, dar am continuat să merg.

Blake m-a ajuns din urmă şi m-a prins de braţ.

— Katy...

— Nu mă atinge! Am tras mâna, oripilată... pur şi

simplu oripilată. Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată.

El se uita fix la mine şi trăsăturile i se aspriseră de furie.

— Care-i problema ta?

O senzaţie groaznică, oribilă, se ridica din mine la suprafaţă.

— Ştiu, Blake. *Ştiu*.

— Ce ştii? Părea nedumerit. Katy, încep să-ţi strălucească ochii. Trebuie să te calmezi.

Am făcut un pas în faţă, dar m-am silit să mă opresc. Eram gata să-mi pierd controlul.

— Tu – tu eşti un

monstru. S-a încruntat.

— Bine, trebuie să îmi dai o explicaţie mai clară decât asta, fiindcă habar n-am ce am făcut ca să te enervezi aşa.

Pentru moment, holul era pustiu, dar oricum nu era locul potrivit pentru o asemenea discuţie. M-am întors şi m-am îndreptat spre scări. Blake a venit după mine şi imediat cum s-a închis uşa în urma noastră, m-am repezit la el.

Nu pumnul meu l-a lovit.

A fost o explozie de energie, ceva ca un şoc electric, probabil, care l-a izbit în piept. Blake s-a izbit cu spatele de uşă, cu gura căscată, cu mâinile şi cu picioarele desfăcute.

— Ce… a suflat el, ce-a fost asta?

Energia statică pârâia în degetele mele. Voiam să-l mai lovesc o dată.

— Ai dormit în patul meu.

Blake s-a îndreptat, frecându-se cu mâna pe piept. Lumina palidă care intra pe palier arunca umbre pe faţa lui.

— Katy, eu...

— Nu minţi. Ştiu că aşa a fost. Ţi-am simţit parfumul. L-am simţit pe perna mea.

Mi se umpluse gura de amăreală şi nu voiam decât să-l snopesc din bătaie.

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să faci ceva aşa de scandalos şi de scârbos?

Am văzut o sclipire fugară în ochii lui. Durere? Furie? Nu ştiam şi nici nu-mi păsa. Ce făcuse el era mult prea urât din toate punctele de vedere, pentru chestii din astea se dădeau ordine de restricţie.

Blake şi-a trecut degetele prin păr.

— Nu e ce crezi tu.

— Nu e. Am hohotit sarcastic. Nu ştiu ce altceva ar putea să fie. Ai intrat în casa mea şi în dormitorul meu neinvitat şi ai... ai stat cu mine în pat, nenorocit dement ce eşti...

— Nu e ce crezi tu! a ţipat el, iar Sursa din mine s-a aprins şi mai tare, ca reacţie la ţipătul lui.

Mă aşteptam să se umple scara de profesori, dar nu a apărut niciunul.

— Am stat de pază în toate nopţile din cauza lui Daedalus. Am patrulat peste tot, la fel ca Daemon şi ceilalţi luxeni.

M-am strâmbat.

— Ei nu se suie în patul meu, Blake.

S-a uitat la mine aşa de senin, că îmi venea să-l pocnesc.

— Ştiu. Aşa cum am spus... nu am făcut-o cu intenţie. A fost un accident.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai alunecat şi ai căzut în patul meu? Fiindcă altfel nu văd cum ai fi putut ajunge acolo accidental.

Pometţii obrajilor lui s-au înroşit.

— Întotdeauna verific împrejurimile, apoi verific şi casa. Hibrizii pot foarte bine să intre la tine, Katy, după cum ştii. Şi cei de la Daedalus ar putea, dacă ar vrea.

Ce-ar fi făcut el dacă era Daemon acolo? Apoi m-a izbit iar o senzaţie de greaţă.

— Şi cât timp stai tu noaptea

aşa? El a ridicat din umeri.

— Vreo două ore.

Deci ar fi ştiut dacă Daemon venea la mine seara, dar a avut un noroc chior. Chiar aş fi vrut să fi încercat asta când Daemon ar fi fost acolo. N-ar mai fi mers pe picioarele lui câteva luni de zile.

Şi acum erau mari şanse să plece de pe scară

şchiopătând. Blake a părut că-mi intuieşte

gândurile.

— După ce am verificat casa, nu ştiu... cum s-a întâmplat. Visai urât.

Mă întreb de ce. Când aveam perverşi care stăteau

cu mine în pat.

— N-am vrut decât să te liniştesc. Atâta tot. S-a rezemat de perete, sub geam, şi a închis ochii. Cred că am adormit.

— Asta nu s-a întâmplat o singură dată. Nici măcar o dată n-ar fi fost în regulă. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da. A deschis puţin ochii. O să-i spui lui Daemon?

Am scuturat din cap. Puteam să mă descurc singură. *O să rezolv* singură asta.

— Te-ar omorî pe loc şi am ajunge în mâinile celor de la Daedalus.

Tot trupul i s-a relaxat.

— Katy, îmi pare rău. Nu e aşa sinistru cum...

— Nu e aşa sinistru? Vorbeşti serios? Nu, nu-mi răspunde. Nu mă interesează. Am făcut un pas spre el şi am spus gâtuit: Nu mă interesează că erai doar îngrijorat şi că mă supravegheai. Nu mă interesează nici dacă o să-mi ia foc casa. Tu acolo n-ai ce să cauţi. Şi în niciun caz n-o să mai dormi în patul meu. Ai terminat...

Am tras aer adânc în piept. Senzaţia aia groaznică şi violentă ieşea iar la suprafaţă.

— Nu mă interesează. Nu vreau să mai fiu în preajma ta decât dacă n-am încotro. Ok? Vreau să te ţii departe de mine. Nu mai supraveghezi, nu mai faci nimic.

Prin ochii lui a trecut o umbră de durere şi o clipă lungă a părut că vrea să protesteze.

— Ok.

M-am îndreptat spre uşă, tremurând din tot corpul. M-am oprit şi m-am întors spre el. Era sub fereastra opacă, stând cu capul în piept. Şi-a trecut mâna prin părul ţepos şi a lăsat-o pe ceafă.

— Dacă mai faci vreodată ce-ai făcut, o să-ţi fac rău, am spus.

Emoţia mă îneca.

— Nu mă interesează ce se întâmplă. O să-ţi fac rău.

* * *

Era greu să-mi mut gândurile de la descoperirea pe care o făcusem. Uneori simţeam o dorinţă nestăpânită să mă duc să fac un duş fierbinte, alteori simţeam o furie aşa de puternică, încât puteam să-i simt gustul. Din fericire, am reuşit să-l conving pe Matthew că Blake mă enervase numai aşa, că era Blake, ceea ce justifica şi faptul că el venise după mine. Lesei i- am spus că nu m-am simţit bine şi de aceea am ieşit din clasă aşa, iar ea s-a gândit că asta o să-mi strice planurile de după- amiază.

Deja erau stricate.

N-aveam de gând să-i spun lui Daemon despre asta. Şi-ar fi pierdut cu siguranţă minţile de furie şi, oricât de mult mă enerva asta, aveam nevoie de Blake.

Ajunseserăm mult prea departe ca să riscăm să fim capturaţi din cauza unei scrisori

nenorocite care putea să fie trimisă oricând. Şi nici nu voiam să ratăm salvarea lui Beth.

De câte ori îmi aduceam aminte de asta, începea să mă furnice pielea. Tot timpul mă gândisem că era Daemon sau un vis, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu am simţit niciodată căldura aceea pe care conexiunea noastră mi-o provoca ori de câte ori era Daemon în apropiere.

Ar fi trebuit să ştiu că Blake era un nemernic şi mai mare decât credeam.

În drum spre casă, am trecut pe la oficiul poştal. Daemon a sărit din maşină şi a venit după mine. Când mai aveam trei paşi până la uşă, m-a prins de talie din spate şi m-a ridicat. M-a întors cu faţa la el aşa de repede, încât picioarele mi-au zburat ca nişte elice.

Din oficiul poştal tocmai ieşea o femeie cu un copil şi a fost gata să o lovesc cu picioarele. A râs, datorită zâmbetului lui Daemon, sunt convinsă.

Când m-a pus jos şi mi-a dat drumul, m-am îndreptat cu paşi nesiguri spre uşă. El a râs.

— Zici că eşti puţin cam beată.

— Nu din cauza ta.

El şi-a lăsat mâna grea pe umărul meu, cu un gest jucăuş. Ne-am oprit la cutia poştală a mamei şi am scos de acolo toată corespondenţa. Erau câteva

pachete cu cărţi şi o grămadă de reclame.

Daemon mi-a luat din mână cărţile împachetate în hârtie galbenă.

— O! Cărţi! Ai primit cărţi!

Am început să râd şi oamenii care stăteau la rând s-au uitat spre noi.

— Dă-le încoace.

El le-a strâns la piept şi a făcut ochii mari.

— Viaţa mea este acum completă.

— Viaţa mea ar fi într-adevăr completă dacă aş putea să-mi postez şi eu recenziile de pe un alt calculator decât cel de la bibliotecă.

Asta făceam de două săptămâni, de când ultimul meu laptop ajunsese pe lumea cealaltă a computerelor. Daemon mă însoţea întotdeauna. Cu cuvintele lui, era acolo să “autentifice” postările mele. Cu alte cuvinte, era acolo ca să deturneze atenţia tuturor.

Mi-a luat din mână şi restul pachetelor şi m-a sărutat pe obraz.

— Ce frumos ar fi. Dar am impresia că ai epuizat bugetul mamei tale pentru laptopuri.

— La niciunul n-a fost vina mea.

Ultimul laptop distrus îl ascunsesem ca să nu-l mai vadă. Dacă ar fi ştiut, ar fi luat-o razna.

— E adevărat.

A ţinut uşa deschisă ca să iasă o doamnă în vârstă, apoi a aşteptat să ies şi eu.

— Dar pot să pun pariu că în fiecare noapte nu visezi decât un laptop nou-nouţ.

M-am oprit lângă maşină şi o adiere caldă mi-a împins o şuviţă de păr peste obraz.

— În afară de visele cu tine?

— Printre visele cu mine, m-a corectat el şi a pus pachetele pe bancheta din spate. Care ar fi primul lucru pe care l-ai face dacă ai avea un nou laptop?

L-am lăsat să-mi ia din mână cheile de la maşină, am urcat în dreapta şi m-am gândit.

— Nu ştiu. Probabil l-aş strânge la piept şi i-aş promite că o să am grijă să nu i se întâmple nimic.

El a râs din nou, cu o sclipire în ochi.

— OK, şi în afară de asta?

— Aş face un video în care i-aş mulţumi Dumnezeului laptopurilor că m-a binecuvântat cu unul. Apoi am oftat, fiindcă de fapt asta ar fi fost singura posibilitate să capăt un alt laptop, şi am spus: Trebuie să-mi iau o slujbă.

— Ce trebuie să faci tu este să aplici pentru facultate.

— Tu nu ai aplicat, am ripostat

eu. El mi-a aruncat o privire

piezişă.

— Te-am aşteptat pe tine.

— Colorado, am spus eu şi, când a dat din cap, mi-a apărut în minte expresia îngrozită a mamei. Mama ar leşina.

— Eu cred că s-ar bucura că te duci la facultate.

Avea dreptate, dar toată chestia asta cu facultatea mi se părea aiurea în clipa asta. Nu ştiam nici măcar ce ne rezervă săptămâna viitoare, ce să mai vorbim de lunile următoare. Dar aveam note bune şi mă interesasem de burse pentru înscrierile de anul viitor.

În Colorado... şi ştiam că Daemon văzuse broşura de la facultate. Perspectiva de a pleca împreună cu Daemon acolo, ca nişte adolescenţi obişnuiţi, era atrăgătoare. Problema era că dacă îmi făceam prea multe speranţe şi apoi nu aş fi reuşit să fac asta, ar fi fost prea dezamăgitor.

Acasă era linişte şi călduţ. Am deschis o fereastră la sufragerie, în timp ce Daemon se servea cu un pahar cu lapte. Când am intrat în bucătărie, se ştergea cu dosul palmei la gură, cu părul ciufulit şi cu ochii verzi ca iarba. Mişcarea aceea îi scotea în evidenţă bicepşii şi pieptul.

Mi-am stăpânit un suspin. Laptele era foarte bun pentru corp.

Zâmbetul lui avea ceva pervers. A pus paharul pe

dulap şi s- a mişcat aşa de repede, încât nu l-am văzut decât când a fost în faţa mea şi mi-a luat obrajii în mâini. Îmi plăcea că se poartă aşa de natural când e cu mine. Înainte credeam că face chestia asta ciudată cu deplasarea ultrarapidă extraterestră doar ca să

mă enerveze, dar acum ştiam că e ceva firesc pentru el. De fapt, tocmai mişcarea cu viteză umană îl făcea să consume mai multă energie.

Dar apoi m-a sărutat şi avea gust de lapte şi de încă ceva, aromat şi bun. Nu mi-am dat seama că mă împinge în spate şi că am ajuns la baza scărilor până când nu m-a luat în braţe, fără să întrerupă sărutul.

Am crezut că faza aia cu Blake o să-mi strice toată după- amiaza, dar subestimasem magnetismul lui Daemon şi al săruturilor lui. I-am strâns mijlocul cu picioarele, bucurându- mă de senzaţia pe care mi-o dădea atingerea muşchilor lui.

Nu s-a oprit nici când am ajuns sus, mă săruta în continuare şi inima mea bătea cu putere. S-a întors, a împins uşor uşa de la dormitorul meu şi apoi inima mea a început să bată în felul acela agitat, fiindcă eram în dormitor şi nu mai era nimeni să ne întrerupă. Eram cuprinsă de o nelinişte plăcută.

Daemon a ridicat capul. Pe buzele lui a apărut un zâmbet seducător şi eu m-am lăsat să alunec jos, respirând precipitat. M-am uitat ameţită la el cum se trage înapoi şi se aşază pe marginea patului meu, cum îmi dă încet drumul la mâini, trecându-şi uşor degetele prin palma mea. Am simţit furnicături până în sus pe braţ.

Apoi s-a uitat spre biroul meu.

M-am uitat şi eu şi am început să clipesc repede şi m-am gândit că am vedenii, fiindcă nu era posibil să văd ce vedeam.

Pe biroul meu era un MacBook Air cu capac roşu ca macul.

— Eu...

Nu ştiam ce să spun. Creierul parcă mi se golise. Era chiar casa mea? M-am uitat în jur, la lucrurile pe care le cunoşteam, şi m-am convins că era chiar casa mea.

Am făcut un pas spre birou şi m-am oprit.

— Este pentru mine?

Pe chipul lui a înflorit încet un zâmbet frumos, care i-a luminat ochii.

— Păi, dacă e pe biroul

tău... Inima parcă mi s-a

oprit.

— Dar nu înţeleg.

— Vezi, este un loc care se numeşte magazinul Apple şi eu m-am dus acolo să iau un laptop. Nu aveau niciunul în stoc. Apoi a făcut o pauză, de parcă ar fi vrut să se asigure că îl urmăresc, dar eu nu eram în stare decât să mă holbez la el. Aşa că am comandat unul, a continuat. Între timp, am comandat şi o husă. Aici mi-am permis o oarecare libertate, din moment ce îmi place roşul.

— Dar de ce?

El a râs încetişor.

— Frate, dacă ai vedea ce

faţă ai! Mi-am pus mâinile
pe obraji.
— De ce?

— Pentru că nu mai aveai şi ştiu cât de mult îţi place să scrii pe blog şi cât de mult înseamnă asta pentru tine. Nu e de ajuns să foloseşti calculatoarele de la şcoală. A ridicat din umeri. Și nici n-am sărbătorit cum trebuie de Sfântul Valentin. Aşa că... asta e.

Abia atunci mi-am dat seama că plănuise asta toată ziua.

— Când l-ai adus aici?

— Azi-dimineaţă, după ce ai plecat la şcoală.

Am luat o gură bună de aer. Eram la cinci secunde distanţă de o criză de isterie.

— Şi mi-ai luat tu ăsta? Un MacBook Air? Astea sunt foarte scumpe.

— Mulţumeşte-le contribuabililor. Banii lor finanţează MA- ul, care, la rândul său, ne finanţează pe noi. A râs când a văzut ce faţă fac. Iar eu sunt econom. Am pus deoparte o mică avere.

— Daemon, e prea mult.

— E al tău.

Am privit iar Mac-ul de parcă ar fi fost Mecca mea personală. Oare de câte ori am pronunţat cuvântul *laptop* fără să visez la un MacBook?

Îmi venea să râd şi să plâng în acelaşi timp.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut

asta. El a ridicat iar din umeri.

— Îl meriţi.

Am simţit că explodează ceva în mine. M-am repezit la Daemon şi el a început să râdă, prinzându-mă cu mâinile de mijloc.

— Mulţumesc. Mulţumesc, repetam eu întruna, copleșindu- l cu săruturi pe toată faţa.

El şi-a rezemat capul de spătarul patului, râzând.

— Uau. Eşti destul de puternică atunci când eşti excitată.

M-am ridicat de pe el, zâmbind. Chipul lui s-a estompat un pic.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut

asta. Şi-a luat o figură arogantă.

— Nu ţi-a trecut prin minte, aşa-i?

— Nu, dar acum îmi dau seama de ce tot aduceai vorba despre blog. L-am lovit peste piept, în joacă. Eşti...

El şi-a pus braţele sub cap.

— Cum sunt?

— Uimitor. M-am aplecat spre el şi l-am sărutat. Eşti uimitor.

— De ani de zile tot spun

asta. Am râs, cu gura

lipită de a lui.

— Dar, serios, nu trebuia să faci asta.

— Am vrut s-o fac.

Nu ştiam ce să spun, îmi venea doar să strig de

bucurie. Să primesc un MacBook era ca şi cum ar fi fost deodată şi Crăciunul, şi Halloweenul.

El şi-a coborât genele.

— E ok. Ştiu ce vrei să faci acum. Du-te şi joacă-te.

— Sigur?

Mă mâncau degetele să-l explorez.

— Da.

Am scheunat de bucurie, l-am sărutat iar şi m-am repezit la laptop. Am luat calculatorul ultrauşor pe pat, m-am aşezat lângă Daemon şi mi l-am pus în braţe. Timp de o oră, m-am familiarizat cu programele şi am trecut prin toate fazele de încântare şi de mirare că am un MacBook Air.

Daemon stătea aplecat peste umărul meu şi îmi arăta nişte caracteristici.

— Asta e camera web.

Am chiţăit şi apoi feţele noastre au apărut pe ecran.

— Ar trebui să faci primul tău vlog chiar acum, a spus el.

În al nouălea cer, am apăsat tasta de înregistrare şi am ţipat:

— Am MacBook Air!

Daemon a început să râdă şi şi-a îngropat capul în părul meu.

— Neroado.

Am oprit înregistrarea şi am văzut cât e ceasul. Am închis laptopul, l-am aşezat lângă noi şi mi-am aruncat iar braţele pe după gâtul lui.

— Mulţumesc.

M-a tras lângă el, a întins mâna şi mi-a aşezat o şuviţă de păr după ureche. Mâna lui a zăbovit puţin acolo.

— Îmi place să te văd fericită, şi dacă pot să fac ceva mărunt pentru asta, o s-o fac.

— Ceva mărunt?

În vocea mea se simţea uimirea.

— Asta nu e ceva mărunt. Cred că a costat...

— Nu contează. Eşti fericită. Sunt

fericit. Mi s-a umflat pieptul.

— Te iubesc. Ştii că te

iubesc, nu? A zâmbit arogant.

— Ştiu.

Am aşteptat. Nimic. Am dat ochii peste cap, m-am lăsat într-o parte şi mi-am scos tenişii. Pe fereastră nu se vedea altceva decât cerul senin. Puteai să mergi şi în şlapi. Şlapi!

— N-o s-o spui niciodată, nu-i aşa?

— Ce să spun?

Patul s-a mişcat puţin când el s-a ridicat pe margine şi m-a prins de şolduri.

M-am uitat la el peste umăr. Genele dese îi umbreau ochii.

— Ştii tu ce.

— Mmm?

A urcat mâinile mai sus, spre talia mea,

distrăgându-mă, aşa cum făcea de obicei.

Poate că pe unele fete le deranjează faptul că iubiţii lor nu spun niciodată cuvântul ăla de şase litere. Ca să fiu sinceră, cred că şi pe mine m-ar fi deranjat dacă ar fi fost vorba despre un alt băiat, dar cu Daemon, ei, pentru el cuvintele acelea nu vor fi niciodată uşor de pronunţat, deşi nu avea nicio problemă să-mi arate sentimentele lui.

Şi mă împăcasem cu asta. Dar nu însemna că nu puteam să- l tachinez.

El a depus un sărut apăsat pe obrazul meu şi s-a dat jos din pat.

— Mă bucur că-ţi place.

— Sunt *înnebunită* după el.

Daemon a ridicat o

sprânceană.

— Serios, chiar sunt. Nu ştiu cum să-ţi

mulţumesc. Acum a mişcat uşor din

sprânceana aceea.

— Ba eu cred că ştii.

M-am ridicat în picioare şi l-am împins uşor, uitându-mă pe jos prin dormitor după şlapii mei. Nu căutasem chiar nimic din noaptea aceea în care Carissa venise aici. Dar găseam mereu lucruri pe care ei le aşezaseră în locuri neobişnuite. M-am aplecat, am ridicat cuvertura cu buline de pe pat şi m-

am uitat cu atenţie în ţara nimănui de sub el.

O grămadă de foi rupte din caiet acoperea toată podeaua. Peste tot, şosete făcute ghemotoc. Peste ele se vedea un pantof, alături de câteva reviste. Celălalt pantof nu se vedea nicăieri,

părea că fugise cu o jumătate dintre şosete, fiindcă niciuna dintre ele nu părea să aibă pereche.

Şlapii erau pe la jumătatea grămezii. M-am aşezat pe burtă pe podea şi m-am întins după ei.

— Ce faci acolo? m-a întrebat Daemon.

— Încerc să-mi scot şlapii.

— Şi e chiar aşa de greu?

Nu i-am răspuns, chinuindu-mă să trag şlapii spre mine. O clipă mai târziu, am atins primul şlap şi, după ce l-am atins şi pe cel de-al doilea, ceva cald şi neted mi-a căzut în palmă.

— Ce dracu'?

Am aruncat şlapul şi am pipăit pe jos să găsesc obiectul. M- am tras de sub pat şi m-am ridicat cu el în palmă.

— O, Doamne, am făcut.

— Ce? Daemon a îngenuncheat lângă mine şi a respirat precipitat. E ceea ce cred eu?

În palma mea se afla o piatră neagră şi lucioasă, cu un firişor roşu în mijloc, ca o flacără strălucitoare. Cu siguranţă că era cea pe care o avusese Carissa şi, cu toate că brăţara de care fusese prinsă nu mai era, dispărând odată cu ea, partea aceasta supravieţuise.

Ţineam în mână o bucată de opal.

CAPITOLUL 31

Un timp ne-am uitat unul la altul ca doi proşti, apoi amândoi deodată ne-am revenit. Am coborât la parter cu piatra, care nu era mai mare decât o monedă. Inimile noastre băteau cu putere.

I-am dat piatra.

— Încearcă şi tu ceva – chestia aia cu reflexia.

Daemon, care probabil că tânjise după o bucată de opal din clipa în care auzise ce poate să facă, nu a refuzat. A luat-o în palmă şi apoi concentrarea i-a asprit chipul.

La început n-a fost nimic, apoi s-a văzut o sclipire slabă care îi înconjura corpul. Aşa cum i se întâmpla lui Dee când era încântată şi începea să-i sclipească braţul şi apoi să-i dispară, numai că acum sclipirea îi acoperea tot corpul, după care Daemon a dispărut.

A dispărut complet.

— Daemon?

Din apropierea canapelei am auzit un chicotit. Mi-am îngustat ochii.

— Nu te văd deloc.

— Deloc?

Am clătinat din cap. Ciudat. Era acolo, dar nu

puteam să-l văd. Am făcut un pas în spate şi m-am chinuit să mă uit mai atent. Apoi am observat o diferenţă. În zona din mijlocul

canapelei, în spatele măsuţei, spaţiul era distorsionat. Cumva vălurit, ca şi cum te-ai uita la o apă printr-un geam, şi mi-am dat seama că e acolo, camuflat ca un cameleon.

— O, Doamne, eşti fix ca

Predator[16]. A fost o pauză şi

apoi a zis:

— Ce tare e.

Câteva clipe mai târziu a apărut din nou, zâmbind ca un copil care a primit cadou primul lui joc video.

— Mamă, ce-o să mă mai strecor la tine în baie ca Omul Invizibil.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dă-mi opalul.

El mi l-a înapoiat, râzând. Piatra avea temperatura corpului, ceea ce mi s-a părut ciudat.

— Vrei să-ţi spun ceva şi mai ciudat decât că am devenit invizibil? Aproape că nu am consumat deloc energie. Mă simt perfect.

— Uau. Am răsucit piatra pe toate părţile. Trebuie să verifcăm chestia asta.

Cu piatra în mână, eu şi Daemon ne-am dus la lac. Aveam un sfert de oră la dispoziţie până să vină ceilalţi.

— Încearcă tu, a spus Daemon.

[16] Creatură extraterestră avansată din punct de vedere tehnologic, eroul filmului horror SF omonim din 1987, cu Arnold Schwarzenegger, Carl Weathers și Jesse Ventura.

Cu opalul în palmă, nu prea ştiam ce să încerc. Cel mai greu lucru, care consuma cea mai multă energie, era să folosesc Sursa ca armă. Aşa că m-am hotărât să încerc asta. M-am concentrat asupra energiei pe care o simţeam în mine şi de la asta a fost altfel – o simţeam puternică şi devoratoare. Am accesat-o mult mai repede, mai uşor, şi în câteva secunde mi-a apărut în mâna cealaltă un glob de lumină alb-roşiatică.

— Uau, am spus eu, zâmbind. Este...

altfel. Daemon a dat din cap.

— Te simţi obosită sau ceva?

— Nu.

Şi asta de obicei mă epuiza foarte tare, aşa că opalul chiar avea o influenţă. Apoi mi-a venit o idee. Am lăsat Sursa să se stingă, am căutat pe jos şi am găsit o crenguţă.

Am dus-o pe malul lacului, am strâns opalul în mână.

— N-am putut niciodată să fac chestia cu aprinsul focului. Ultima oară când am încercat, mi-am ars degetele destul de tare.

— Şi crezi că ar fi bine să încerci

acum? Mda, bine zis.

— Dar eşti tu aici să mă

vindeci. Daemon s-a

încruntat.

— Cel mai prost raţionament de până acum, Kitten.

Am zâmbit şi m-am concentrat asupra crengii. Sursa s-a aprins din nou, s-a plimbat pe crenguţa subţire şi strâmbă,

înconjurând-o din toate părţile. O clipă mai târziu, băţul s-a transformat într-un băţ de cenuşă şi, după ce lumina alb- roşiatică s-a retras, creanga nu mai era.

— Uf, am făcut eu.

— N-a fost foc, dar a fost pe-aproape.

Nu mai făcusem niciodată aşa ceva. Cu siguranţă era opalul cel care susţinea aptitudinile mele extraterestre, fiindcă tocmai făcusem un Pompei dintr-o creangă.

— Dă-mi-o şi mie, a spus Daemon. Vreau să văd dacă are efect şi asupra onixului.

I-am dat piatra şi m-am dus cu el la grămada de onix, scuturându-mi cenuşa de pe degete. Cu opalul în mână, el a descoperit pietrele şi, strângând din falci, a luat una în cealaltă mână.

Nu s-a întâmplat nimic. Ajunseserăm cu toţi să obţinem o oarecare imunitate, dar măcar o tresărire de durere tot mai exista.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat

eu. Daemon a ridicat capul.

— Nimic. Nu simt nimic.

— Dă-mi voie să încerc şi eu.

Mi-a dat piatra şi avea dreptate. Nu mai simţeam muşcătura onixului. Ne-am uitat unul la altul cu ochii mari.

— Fir-ar.

Din luminiş au început să se audă voci şi paşi. Daemon a luat opalul şi l-a băgat în buzunar.

— Nu cred că e cazul să vadă şi Blake asta.

— Normal, am încuviinţat eu.

Ne-am întors şi i-am văzut pe Matthew, Dawson şi Blake ieşind din pădure. O să fie interesant de văzut dacă opalul o să aibă efect şi din buzunarul lui Daemon sau dacă trebuia să-l ţină direct în mână.

— Am vorbit cu Luc, a anunţat Blake după ce ne-am strâns cu toţii în jurul onixului. Zice că duminică e bine şi o să fie gata până atunci.

— Crezi? a întrebat

Dawson. Blake a dat din

cap.

— E acum ori niciodată.

Eşecul nu era o opţiune.

— Deci duminică, după bal?

— Voi vă duceţi la bal? a întrebat Blake, strâmbându-se.

— De ce nu? am ripostat eu

ostentativ. Ochii lui Blake s-au

întunecat.

— Mi se pare cam stupid să faci asta cu o seară înainte. Ar trebui să ne antrenăm sâmbătă.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, a spus Daemon, încleştându-şi pumnii.

Dawson s-a apropiat de fratele lui.

— O noapte nu înseamnă mare lucru.

— Iar eu trebuie neapărat să fiu la bal, a spus Matthew, părând absolut dezgustat de ideea asta.

În inferioritate numerică, Blake a mormăit supărat:

— Foarte bine. Cum vreţi.

Apoi am început şi, când venea rândul lui Daemon, eu stăteam cu ochii pe el. Când lua în mână onixul, tresărea, dar rezista. Dacă nu se prefăcea, înseamnă că opalul trebuia să fie în contact cu pielea. E bine de ştiut.

Două ore ne-am antrenat pe rând cu onixul. Începusem să am dubii serioase că degetele şi muşchii mei îşi vor mai reveni vreodată. Blake se ţinea la distanţa regulamentară de trei metri de mine şi nu a încercat să-mi vorbească. Îmi plăcea să cred că discursul meu tranşant îl potolise.

Dacă nu se potolea… atunci nu puteam să garantez că data viitoare m-aş mai stăpâni.

După ce am terminat antrenamentul, seara, am rămas mai în urmă cu Daemon.

— Nu a funcţionat din buzunar, nu?

— Nu. A scos piatra afară. O să-l ascund undeva. Cred că nu e momentul acum să stârnim vreo luptă pentru el sau să riscăm să cadă în mâinile cui nu trebuie.

Am încuviinţat din cap.

— Crezi că o să fim gata duminică?

Mi se strângea stomacul numai când mă gândeam, chiar dacă aşteptam de mult clipa asta.

Daemon a băgat iar opalul în buzunar şi apoi m-a luat în braţe. Când mă ţinea aşa, mă simţeam incredibil de bine şi mă întrebam cum am putut să-mi refuz acest lucru atâta timp.

— O să fim mai pregătiţi ca niciodată.

Şi-a frecat obrazul de obrazul meu şi eu m-am cutremurat cu ochii închişi.

— Şi nu cred că mai putem să-l ţinem în frâu pe Dawson prea mult timp.

Am dat din cap şi l-am prins în braţe. Acum ori niciodată! Ciudat, în clipa aia mi s-a părut că nu avem destul de mult timp, cu toate că ne antrenam de luni de zile. Poate nu era asta. Poate că mi se părea doar că nu avem suficient timp să fim împreună.

* * *

Sâmbătă, m-am urcat cu Lesa pe bancheta din spate a maşinii lui Dee, Jetta. Cu geamurile lăsate, ne-am bucurat de aerul cald şi plăcut. Şi Dee părea altfel azi. Nu din cauza rochiţei roz şi drăguţe de vară pe care o purta cu un pulover negru şi cu sandale din cureluşe. Îşi prinsese părul într-o coadă lejeră, care i se revărsa în valuri dese pe spate, lăsând

astfel să se vadă simetria perfectă a chipului ei pe care plutea un mic zâmbet – nu acela pe care îl ştiam eu aşa de bine şi de care mi- era dor până la durere, dar aproape. Era cumva mai relaxată, umerii ei nu mai erau aşa de tensionaţi.

În clipa asta fredona o melodie rock care se auzea de la radio, depăşind în viteză maşinile ca un şofer de Nascar.

Azi era un moment crucial.

Lesa s-a agăţat cu mâna de scaunul lui Ash, palidă la faţă.

— Uf, Dee, sper că ai văzut că în zona asta depăşirea e interzisă, nu?

Dee a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— Eu cred că e o sugestie, nu o interdicţie.

— Ba eu cred că e interdicţie, a spus

Lesa. Ash a pufnit.

— Dee consideră că şi “Cedează trecerea” e tot o

sugestie. Am râs, întrebându-mă cum am

putut să uit şofatul

înfiorător al lui Dee. În mod normal, m-aş fi agăţat şi eu de scaun sau de portieră, dar azi nu îmi păsa, nu voiam decât să ajungem cu bine la magazin.

Şi am ajuns.

Am evitat la mustaţă izbirea unei maşini în care se afla o familie de patru persoane şi un autobuz care făcea un tur religios.

Magazinul era în centrul oraşului, într-o casă veche, lipită de altele. Năsucul delicat al lui Ash s-a strâmbat când a început să calce cu tocurile pe pietrişul din parcare.

— Ştiu că nu pare prea grozav pe dinafară, dar chiar e bun. Au nişte rochii foarte mişto.

Lesa a studiat sceptică vechea casă de cărămidă.

— Eşti sigură?

Trecând degajată pe lângă ea, Ash a aruncat un zâmbet superior peste umăr.

— Când vine vorba de haine, n-o să vă duc niciodată la locul nepotrivit. Apoi s-a încruntat şi a întins mâna spre ea, atingând uşor tricoul Lesei cu unghiile ei verzi: Trebuie să te duc la cumpărături într-o zi.

Lesa rămăsese cu gura căscată, în timp ce Ash s-a învârtit pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşa magazinului, pe care scria mare DESCHIS, de mână.

— O pocnesc, a spus Lesa în şoaptă. Ai răbdare. O să-i sparg năsucul ăla frumuşel.

— În locul tău aş încerca să rezist

dorinţei. Ea a rânjit.

— Pot s-o bat.

O, nu, n-ar fi putut.

Nu ne-a fost prea greu să ne găsim rochii. Ash s-a dus la cabină cu una care abia îi acoperea fundul, iar eu am găsit una roşie, chiar superbă, care ştiam că o să-l dea pe spate pe Daemon. După aceea ne-am dus să mâncăm la Smoke Hole.

Mă simţeam bine că eram cu Lesa în oraş, iar faptul că era și Dee era pentru mine cireaşa de pe tort. Ash? Nu ştiu ce să zic despre ea.

Eu am luat un hamburger, în timp ce Dee şi Ash au comandat practic tot ce exista în meniu. Lesa a vrut un sandvici

cu brânză la grătar şi încă ceva care mie mi se părea de-a dreptul greţos.

— Nu ştiu de ce bei cafea rece. Poţi să iei o cafea normală şi s-o laşi să se răcească.

— N-are nicio legătură, a răspuns Dee, în timp ce chelneriţa aşeza băuturile pe masă. Explică-le tu, Ash.

Luxena blondă s-a uitat la noi printre genele alea caraghios de lungi.

— Cafeaua rece e mult mai

sofisticată. M-am strâmbat.

— O să fiu primitivă şi o să iau cafea caldă.

— De ce nu mă surprinde?

Ash a ridicat o sprânceană şi apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra telefonului.

Am scos limba la ea şi mi-am înăbuşit râsul când Lesa m-a înghiontit.

— Eu tot cred că trebuia să-mi iau şi nişte aripi transparente la rochia aia, am spus.

Dee a zâmbit.

— Erau haioase.

Am dat din cap, gândindu-mă că lui Daemon i-ar fi plăcut. Lesa şi-a dat la o parte buclele care îi căzuseră pe faţă.

— Aţi avut noroc să vă găsiţi rochii aşa de repede,

fetelor. Ea îşi luase rochia dinainte, de la nu ştiu ce magazin din

Virginia, când îşi făcuse împreună cu Chad planuri pentru bal,

ca nişte oameni normali. Se dusese acolo mai mult pentru excursie.

Când conversaţia s-a încins şi Dee a început să vorbească despre rochia ei, m-am rezemat de peretele separeului. Mă cuprinsese brusc tristeţea, fiindcă eram copleşită de amintiri dulci-amare. Mă gândeam că o cunoşteam pe Carissa, dar adevărul e că nu o cunoşteam. Oare cunoscuse vreun luxen? Sau fusese luată de cei de la Daedalus şi folosită de ei? Trecuseră lunile şi nu găsisem niciun răspuns; singura amintire de la ea era opalul pe care îl descoperisem sub pat.

Zile la rând nu simţisem decât furie, dar azi am izgonit-o de pe umerii mei, cu o respiraţie adâncă. Ceea ce se întâmplase cu Carissa nu putea să-i mânjească amintirea pentru totdeauna.

Ash a zâmbit.

— Cred că rochia mea o să dea

lovitura. Lesa a oftat.

— Eu nu ştiu de ce nu te duci pur şi simplu dezbrăcată. Mica rochie neagră pe care ţi-ai luat-o e mică şi atâta tot.

— Nu o provoca, a spus Dee, zâmbind, în timp ce ni se aducea mâncarea.

— Dezbrăcată? s-a strâmbat Ash. Bunăciunile astea

nu sunt de văzut gratis.

— Uimitor, a spus Lesa încet.

A fost rândul meu s-o înghiontesc.

— Deci, vii la bal cu cineva? a întrebat Lesa, ignorându-mă şi făcând semn spre Dee cu sandviciul ei la grătar. Sau te duci solo?

Dee a ridicat dintr-un umăr.

— Nu aveam de gând să merg, ştii, din cauza lui... Adam, dar este ultimul meu an, aşa că... am vrut să merg. A făcut pauză, jucându-se cu bucăţelele de pui fraged din coşuleţ. O să merg cu Andrew.

Aproape că m-am înecat cu mâncarea. Lesa a icnit şocată. Ne-am holbat amândouă la ea.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Ce?

— Tu, cumva... eşti cu Andrew

acum? Obrajii Lesei erau în flăcări –

ai Lesei.

— Adică, dacă e aşa, e ok, de ce

nu? Dee a râs.

— Nu – Doamne, nu. Ar fi mult prea ciudat pentru amândoi. Suntem prieteni.

— Andrew e o jigodie, a rostit Lesa ceea ce

gândeam şi eu. Ash s-a strâmbat.

— Andrew are gusturi. Normal că tu o să zici că e o jigodie.

— Andrew s-a schimbat foarte mult. A fost alături de mine şi viceversa, a spus Dee.

Şi avea dreptate. Andrew se mai potolise un pic.

Toată lumea se schimbase.

— Mergem împreună ca prieteni.

Slavă Domnului, fiindcă, deşi nu-mi plăcea să judec pe nimeni, ar fi fost mult prea aiurea s-o văd pe Dee cuplată cu fratele lui Adam. Şi, în timp ce eu ronţăiam un cartof prăjit, Ash a aruncat bomba bombelor.

— Eu vin cu cineva, a spus ea.

Am crezut că am probleme cu auzul.

— Cu cine?

A ridicat o sprânceană fină.

— Nu îl cunoaşteţi voi.

— Este... eram gata să scap eu. Este

din zonă? Dee şi-a muşcat buzele:

— Este student în primul an la Frostburg. L-a cunoscut la mall, în Cumberland, acum câteva săptămâni.

Dar asta nu răspundea la întrebarea care mă frământa pe mine. Era om? Dee mi-a citit probabil în ochi curiozitatea, fiindcă a dat din cap şi a zâmbit.

Aproape că am scăpat paharul de suc din mână.

Drumuri sfinte de ţară, duceţi-mă acasă, fiindcă trăiam o viață paralelă dacă Ash se ducea la bal cu un om – o fiinţă inferioară, un amărât de om.

Ash şi-a dat ochii peste cap.

— Nu ştiu de ce vă holbaţi la mine aşa, de parcă aş

fi vreo siudată. Şi-a băgat în gură un cartof prăjit. Nu merg niciodată singură la bal. De exemplu...

— Ash, a spus Dee cu ochii îngustaţi.

— Anul trecut am fost cu Daemon, a continuat ea şi mie mi s-a strâns stomacul, ceea ce a făcut să mă enerveze şi mai tare zâmbetul pervers care îi întinsese buzele pline. A fost o noapte de neuitat.

Îmi venea s-o pocnesc.

Am respirat adânc şi m-am silit să zâmbesc.

— Curios că Daemon nu mi-a zis nimic de

noaptea aia. Ochii lui Ash au strălucit

ameninţători.

— Nu e genul care să sărute şi apoi să povestească la toată lumea, dragă.

Zâmbetul meu s-a acrit.

— *Asta* ştiu.

Ea s-a prins şi a abandonat subiectul, din fericire, iar Dee a început să povestească despre nu ştiu ce emisiune pe care o urmăreşte ea la televizor şi, cum-necum, iar s-a ajuns la o discuţie în contradictoriu între Lesa şi Ash, despre care tip e mai sexy în emisiunea aia. Sunt convinsă că astea două s-ar putea certa şi pe culoarea cerului.

Am susţinut-o pe Lesa.

În maşină, la întoarcere, Lesa s-a întors spre mine.

— Deci tu şi Daemon o să vă luaţi o cameră la hotel sau ceva?

— A, nu. Chiar se face chestia asta? Lesa s-a lăsat pe spate şi a râs.

— Da. Eu şi Chad ne-am luat cameră la

Fort Hill. Pe scaunul din faţă, Ash a

chicotit.

— Tu ce o să faci, Ash? a întrebat Lesa, cu ochii strălucitori. Ai de gând să stai până la sfârşit, ca s-o iei la bătaie pe regina balului?

Ash a râs în scaunul ei, dar nu a zis nimic.

— În fine, a făcut Lesa. Tu şi Daemon n-aţi făcut-o încă, nu? Balul...

— Hei! a ţipat Dee, făcându-ne să tresărim. Sunt şi eu aici, aţi uitat? Nu vreau să aud asta.

— Nici eu, a bombănit Ash.

Indiferentă la reacţia lor, Lesa se uita la mine şi aştepta. În niciun caz nu aveam de gând să răspund la întrebarea asta. Dacă minţeam şi spuneam că da, aş fi şocat-o pe Dee pentru totdeauna, iar dacă spuneam adevărul, eram convinsă că Ash ar fi început să facă o analiză detaliată a experienţelor ei sexuale din trecut.

În cele din urmă, Lesa a lăsat-o baltă, dar acum, din cauza ei, numai la asta mă gândeam. Am oftat, uitându-mă pe geam. Nu era chestia că nu ne simţeam pregătiţi. Cred. Vreau să zic, cum poţi să ştii când eşti cu adevărat pregătit? Nu cred că e cineva care chiar ştie asta. Sexul nu era ceva care se poate

planifica. Se întâmpla sau nu se întâmpla.

Să-ți iei o cameră de hotel fiind hotărât să faci sex? Hotelurile sunt aşa de... slinoase.

Mă întrebam dacă nu cumva sunt eu prea încuiată, dar nu prea îmi venea să cred. La şcoală, în pauze, le mai auzeam pe fete vorbind despre ce sperau ele sau ce îşi planificaseră să se întâmple după bal. Îi auzeam şi pe băieţi. Dar cred că eu aveam prea multe chestii pe cap.

Şi, de fapt, cine eram eu să judec? Acum câteva zile, eram convinsă că motivul pentru care Daemon venise cu mine acasă după ore era… s-o facem. Dar, la dracu', în ritmul în care ne mişcăm noi, o s-o facem la cincizeci de ani.

Până am ajuns acasă, mi-am scos din minte toată povestea asta, mi-am luat la revedere de la Lesa şi chiar de la Ash. Nu mai puteam de nerăbdare să-l văd şi eu pe băiatul ăla, studentul.

Am rămas singură cu Dee.

Ea a pornit spre casa ei, în timp ce eu rămăsesem acolo ca o idioată, neştiind ce să-i spun. Dar ea s-a oprit şi s-a întors. Se juca alene cu o şuviţă de păr, cu ochii plecaţi.

— M-am simţit bine azi. Îmi pare bine că ai venit.

— Şi mie.

S-a mutat de pe un picior pe celălalt.

— Lui Daemon o să-i placă rochia ta.

— Crezi? Am ridicat sacoşa cu rochia. E

roşie. A zâmbit şi a făcut un pas în spate.

— Dacă vrei, înainte de bal putem să ne întâlnim, ca să ne pregătim împreună... ca la Balul Bobocilor?

— Mi-ar plăcea.

Zâmbetul mi-a întins gura aşa de tare, încât pun pariu că arătam un pic cam sărită.

Ea a dat din cap, şi mie îmi venea să mă reped la ea s-o îmbrăţişez, dar nu eram prea sigură că am ajuns până acolo. A fluturat uşor mâna, s-a întors şi a urcat în verandă. Am stat o clipă pe loc, cu rochia mea în mână, şi am oftat fericită.

Era un mare progres. Poate că niciodată relaţia noastră n-o să mai fie la fel, dar măcar aşa dacă ar fi fost, tot era bine.

Am pornit spre casă, cu sacoşa în braţe, şi am dat un picior la uşă. Mama plecase deja la serviciu, aşa că am urcat şi mi-am agăţat rochia de uşa şifonierului. Mă întrebam ce o să mănânci diseară.

Am scos telefonul şi i-am trimis un mesaj scurt lui

Cf?

Daemon. El a răspuns după câteva clipe.

M-am uitat spre sacoşă şi mi-am adus aminte ce rochie sexy am. M-am obrăznicit şi i-am răspuns:

Pe tine

Răspunsul a venit cu viteza luminii şi am râs.

Pe bune?

Şi apoi

Normal, ştiam asta.

Şi, până să-i răspund, a sunat telefonul. Era

Daemon. Am răspuns, având pe faţă un zâmbet stupid.

— Hei.

— Aş fi vrut să fiu acasă, a spus el şi s-a auzit un claxon de maşină. Ajung acolo în câteva clipe.

M-am îndreptat spre scări, dar m-am oprit şi m-am rezemat de perete.

— Nu. Nu petreci prea mult timp cu băieţii. Stai cu ei.

— Nu vreau să petrec timp cu băieţii. Eu vreau timp cu Kitten.

Mi-au luat foc obrajii.

— Bine, o să ai timp cu Kitten când ajungi

acasă. El a mârâit şi apoi:

— Ţi-ai luat rochie?

— Da.

— O să-mi placă?

Am zâmbit şi mi-am dat ochii peste cap când am realizat că îmi răsuceam o şuviţă de păr pe deget.

— E roşie, aşa încât cred c-o să-ţi placă.

— Super-sexy.

Cineva l-a strigat pe nume – părea să fie Andrew – şi el a oftat.

— Ok. Mă duc înăuntru. Vrei să-ţi aduc ceva? Andrew, Dawson şi cu mine mergem la Smoke Hole.

M-am gândit la hamburgerul pe care tocmai îl mâncasem. Mai târziu o să-mi fie foame.

— Au friptură de pui?

— Da.

— Cu sos de casă? l-am chestionat eu, coborând pe scări. Daemon a râs amuzat.

— Cel mai bun sos din tot oraşul.

— Perfect. Asta vreau.

A promis că-mi aduce o porţie de om flămând şi apoi a închis. Am intrat în sufragerie mai întâi şi mi-am lăsat telefonul pe măsuţă. Apoi am înhăţat una dintre cărţile pe care le primisem săptămâna asta pentru recenzii şi am pornit-o spre bucătărie să-mi iau ceva de băut.

Am întors cartea, am citit coperta şi am încetinit pasul fiindcă era gata să mă lovesc de perete. Râzând în sinea mea, am intrat în bucătărie şi am ridicat capul.

Will stătea la masă.

CAPITOLUL 32

Cartea mi-a căzut pe podea din degetele lipsite de viaţă. Bufnitura aceea parcă a reverberat în mine, în jurul meu. Am încercat să respir, dar aerul parcă rămăsese înţepenit în inima care bătea să-mi spargă pieptul.

Am crezut că ochii îmi joacă feste. Era imposibil să fie aici. Şi era imposibil să arate aşa. Era Will... dar nu era el. Era ceva înfiorător de aiurea la el.

Stătea aplecat peste masă, cu spatele la frigider. Ultima dată când îl văzusem, părul lui castaniu-închis era des şi bogat, cu câteva fire argintii la tâmple. Acum, printre firele de păr scurte ca o blană de şoarece se vedea pielea.

Will... Will fusese un bărbat frumos, dar omul ăsta care se afla acum în faţa mea îmbătrânise dramatic. Pielea era pământie şi întinsă pe oase. Nu se vedea pe el niciun pic de grăsime sau de formă, îmi amintea de decoraţiunile alea în formă de schelet cu care se sperie copiii de Halloween. Pe frunte avea un fel de iritaţie care semăna cu o grămăjoară de zmeură. Buzele erau incredibil de subţiri, la fel şi braţele şi umerii.

Numai ochii erau la fel cum mi-i aminteam. Albastru- deschis, plini de forţă şi hotărâre, erau fixaţi pe mine. Mai era ceva în ei, care îi asprea. Determinare? Ură? Nu prea îmi

dădeam seama, dar chestia aia care sclipea în adâncul ochilor era mai înfricoşătoare decât priveliştea unei hoarde de arumi.

Will a râs uscat şi cumva dureros.

— Sunt o încântare pentru ochi, nu-i aşa?

Nu ştiam ce să spun şi nici ce să fac. Oricât era de înfricoşător să-l văd aici, era clar că nu era în stare să-mi facă nimic. Asta mi-a mai dat un pic de curaj.

El s-a rezemat de scaun; mişcarea aceea a părut că îi provoacă dureri cumplite.

— Ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat eu.

Will m-a privit lung câteva clipe, apoi a pus o mână pe masă.

— Eşti mai deşteaptă decât vrei să pari, Katy. Este evident. Mutaţia nu s-a produs.

Pricepusem şi eu, dar asta nu explica de ce arăta ca un proprietar de criptă.

— Îmi făcusem planuri să mă întorc aici după vreo câteva săptămâni. Ştiam că o să-mi fie foarte rău – ştiam că o să am nevoie de timp ca să ajung să-mi controlez puterile. Apoi m-aş fi întors şi am fi alcătuit o familie mare şi fericită.

M-am înecat.

— În niciun caz n-aş fi permis aşa ceva.

— Mama ta îşi dorea

asta. Am încleştat
pumnii.

— La început, a părut că merge.

Trupul scheletic i-a fost zguduit de o tuse seacă şi am crezut că o să cadă grămadă.

— Au trecut săptămâni, iar lucrurile pe care puteam să le fac...

Buzele lui uscate s-au întins într-un zâmbet slab şi casant.

— Puteam să mişc lucrurile doar cu o fluturare de mână, fugeam kilometri întregi fără să obosesc niciun pic... Mă simţeam mai bine ca niciodată. Toate păreau că se întâmplă exact aşa cum planificasem, pentru asta *plătisem*.

Îi priveam oripilată pieptul scobit.

— Şi după aia ce s-a

întâmplat? Braţul stâng i-a

tresărit.

— Mutaţia n-a ţinut, dar asta nu înseamnă că nu m-a schimbat până la nivel celular. Ceea ce încercam să opresc a ajuns să fie... accelerat de mutaţie. Cancerul meu, a spus el, strâmbând buzele. Cancerul meu era în remisie. Aveam mari şanse de recuperare completă, dar când mutaţia a început să dispară, s-a... A făcut un semn moale cu mâna spre el. S-a întâmplat asta.

Am clipit din ochi, uluită.

— Ţi-a revenit cancerul?

— Şi mai puternic decât a fost, a spus el cu râsul

acela groaznic, fragil. Nu se mai poate face nimic. Sângele meu este ca o toxină. Organele mele cedează cu o viteză neobişnuită. Se

pare că teoria aia cum că există o legătură între cancer şi ADN are totuşi ceva adevăr în ea.

Aveai impresia că fiecare cuvânt pe care îl rosteşte îl epuizează şi nu era niciun dubiu că se afla la un pas-doi de moarte. M-a cuprins un fel de compasiune şovăitoare. Cât de naşpa era că, după ce încercase totul numai ca să-şi asigure sănătatea, ajunsese de fapt la moarte.

Am scuturat din cap. Ironia asta a sorţii!

— Dacă ai fi stat la locul tău, acum ai fi

fost bine. M-a privit în ochi.

— Ai de gând să-mi dai peste nas cu asta?

— Nu.

Şi chiar nu voiam. Mai degrabă îmi făcea rău.

— Numai că e trist, e foarte

trist. El s-a îndreptat de

spate.

— N-am nevoie de mila ta.

Ok. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să mă

răzbun. Am ridicat

sprâncenele.

— Pentru ce? Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

— Am făcut totul aşa cum trebuia!

A trântit pumnul pe masă şi zguduitura m-a făcut să tresar. Ei bine, era mai puternic decât părea.

— Am făcut exact ce trebuia. El e de vină – Daemon. Nu a făcut ce trebuia să facă.

— Te-a vindecat, aşa cum ai vrut tu.

— Da! M-a vindecat! Şi mi-a făcut o mutaţie

temporară. O altă criză de tuse i-a întrerupt

cuvintele.

— El... nu m-a hibridizat. Nu a făcut decât... să obţină ce vrea şi să câştige timp, crezând că o să scape.

M-am uitat fix la el.

— Toată chestia asta cu vindecarea şi cu mutaţia nu e o ştiinţă exactă.

— Corect. MA-ul are organizaţii întregi angajate să descopere cum se obţine un hibrid reuşit.

Nu era nicio noutate.

— Dar Daemon e cel mai puternic. Nu era niciun motiv să nu ţină.

— E imposibil să ştii ce se va întâmpla.

— Nu te preface că nu ştii, a scuipat el. Mizerabilul ştia foarte bine ce face. Am văzut asta în ochii lui. Numai că atunci nu mi-am dat seama.

M-am uitat într-o parte, apoi l-am privit în ochi.

— Trebuie să existe o dorinţă sinceră de vindecare ca să meargă. Altfel nu funcţionează... sau cel puţin asta am descoperit noi.

— Astea-s rahaturi mistice.

— Zici tu?

Privirea mea a alunecat peste el. Dap, eram rea, dar el mă băgase într-o cuşcă, mă torturase şi se culcase cu mama mea ca să obţină ce vrea. Îmi era milă de individ, dar, în toată complicaţia asta, primise ce merita.

— Mie nu mi se pare aşa.

— Eşti cam tupeistă, Katy. Ultima oară când te-am văzut, urlai din toţi plămânii.

A zâmbit iar, cu capul tremurat.

Şi aşa s-a dus naibii compasiunea mea.

— Ce vrei, Will?

— Ţi-am spus. S-a ridicat cu o mişcare curioasă, aplecându- se spre stânga mesei. Vreau răzbunare.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu prea văd cum ai de gând s-o

obţii. El şi-a pus mâinile pe dulap,

să se sprijine.

— E vina ta – şi a lui Daemon. Am avut o înţelegere. Eu mi- am respectat cuvântul.

— Dawson nu era acolo unde ai spus tu.

— Nu. Îi dădusem drumul dinainte din clădirea de

birouri. Zâmbetul lui arogant semăna cu o grimasă.

— Trebuia să-mi iau timp, ca să pot pleca. Ştiam că Daemon va veni după mine.

— Nu. Nu ar fi venit, pentru că nu ştia dacă

mutaţia s-a produs sau nu. Dacă ar fi fost aşa...

M-am oprit.

— Am fi fost legaţi unul de altul, iar el n-ar mai fi putut face nimic? a completat el. Asta am sperat şi eu.

M-am uitat la el cum îşi pune mâna pe şoldul osos şi eram bucuroasă în acelaşi timp că mama nu îl vede în halul ăsta. Will i-ar fi amintit de tata. Într-un fel, parcă simţeam nevoia să-l ajut să se aşeze sau ceva de genul ăsta.

El a rânjit cu nişte dinţi galbeni.

— Dar voi doi sunteţi uniţi, nu? O singură viaţă împărţită la doi. Moare unul, moare şi celălalt.

Am devenit atentă. Îmi întorcea stomacul

pe dos. El a văzut reacţia mea.

— Dacă ar fi după mine, l-aş face să sufere, să trăiască la nesfârşit fără persoana pe care o iubeşte cel mai mult, dar... n-o să moară instantaneu, nu? O să ştie ce i se întâmplă – iar clipele alea în care o să ştie...

Abia acum îi pricepeam intenţiile. Urechile îmi vuiau şi gura mi se uscase. Voia să ne omoare. Cu ce? Cu deochiul?

Will a scos un pistol de sub tricoul

larg. Ei, da, asta era o soluţie.

— Nu cred că vorbeşti serios, am spus, clătinând din cap.

— Ba sunt foarte serios.

A luat o gură de aer şi s-a auzit un hârâit de parcă

îşi dădea ultima suflare.

— Şi după aia o să stau aici şi o s-o aştept pe frumuşica ta mamă să vină acasă. Mai întâi o să-ţi vadă cadavrul şi apoi o să vadă ţeava pistolului.

Inima mea bătea nebuneşte. Îmi simţeam pielea scăldată ca de o apă rece. Vuietul din urechi se transformase în urlet. Ca şi cum fusese apăsat un buton, în interiorul meu altceva preluase controlul. Nu mai era timida şi naiva Katy care se dusese cu el în maşină. Nu mai era aceea care acum câteva secunde stătea în bucătărie, compătimindu-l.

Era fata care stătuse în faţa lui Vaughn şi care privise cum se scurge din el ultima picătură de viaţă.

Poate mai târziu o să-mi displacă schimbarea asta rapidă pe care o suferisem. Cât de uşor a fost pentru mine să mă transform din fata care abia îşi cumpărase rochia pentru bal şi care flirta cu iubitul ei în fiinţa asta străină care îmi ocupa acum corpul şi care era gata să facă orice ca să-i apere pe cei pe care îi iubeşte.

Dar în clipa de faţă nu îmi păsa.

— N-o să-i faci rău lui Daemon. N-o să-mi faci rău nici mie, am spus. Şi în niciun caz n-o să-i faci rău mamei mele.

Will a ridicat pistolul. Arma de metal părea mult prea grea pentru mâna lui anemică.

— Ce-o să faci, Katy?

— Tu ce crezi? Am făcut curajos un pas spre el, iar creierul şi gura mea erau acum stăpânite de străina aceea. Haide, Will, eşti destul de isteţ să-ţi dai seama şi singur.

— N-ai curaj.

Eram absolut calmă şi am simţit că încep să zâmbesc.

— Nu ştii de ce sunt în stare.

Până atunci, nici eu nu ştiam de ce sunt în stare, sincer nu ştiam, dar, uitându-mă la Will, privind ţeava pistolului pe care îl ţinea în mână, am ştiut perfect de ce sunt în stare. Şi, chiar dacă nu era în regulă, eram foarte împăcată cu ceea ce aveam de gând să fac.

Acceptasem tot.

Era o parte din mine care se speriase de cât de repede venise această împăcare şi ar fi vrut într-un fel să rămână Katy cea veche, care ar fi avut o problemă cu asta. Care ar fi fost îngrozită de toate astea şi de cuvintele pe care le spuneam acum.

— Să ştii că pari cam bolnav, Will. Poate ar trebui să-ţi faci un control. A, am uitat! Am făcut ochii mari, cu un aer inocent: Nu poţi să te duci la un doctor normal, fiindcă, deşi e clar că mutaţia nu a mers, sunt convinsă că totuşi te-a schimbat, şi nici la MA nu poţi să te duci, fiindcă asta ar echivala cu o sinucidere.

Mâna cu care ţinea pistolul a început să tremure.

— Te crezi cam prea deşteaptă şi curajoasă, nu ţi se pare, fetiţo?

Am ridicat din umeri.

— Se poate, dar cel puţin ştiu sigur că sunt absolut sănătoasă. Tu cum eşti, Will?

— Taci din gură, a hârâit el.

M-am apropiat de masă, cu ochii la pistol. Dacă aş fi putut să-i distrag atenţia, l-aş fi pus la pământ. Chiar nu voiam să ajung să verific pe pielea mea teoria cu oprirea gloanţelor.

— Gândeşte-te numai la câţi bani ai dat şi nici măcar n-ai obţinut ceva, am spus eu. Şi ai pierdut tot – cariera, banii, pe mama, sănătatea. Karma asta e aşa de javră, nu?

— Proasta dracului.

Stropi de salivă s-au împrăştiat de pe buzele strânse.

— O să te omor şi o să mori ştiind că şi iubitul tău ciudat o să moară. Şi după aia o să stau aici şi o s-o aştept pe maică-ta.

Umanismul meu s-a dus. Eram sătulă de toate

astea. Will a zâmbit.

— Ai amuţit acum?

Mi-am fixat privirea spre pistol şi am simţit Sursa prelingându-mi-se pe piele. Am desfăcut degetele, care deja îmi fremătau. Am tras în mine puterea,

concentrându-mă pe armă. Mâna lui a tremurat iar. Ţeava pistolului s-a mişcat spre stânga. Degetul pe care îl ţinea pe trăgaci a tresărit.

Will a înghiţit în sec, cu un spasm.

— Ce... Ce faci?

Am ridicat ochii şi am

zâmbit. Ochii lui injectaţi

s-au căscat.

— Tu...

Am fluturat mâna spre stânga şi s-au întâmplat mai multe lucruri deodată. S-a auzit o pocnitură, ca un dop de şampanie, dar sunetul acela şi toate celelalte s-au pierdut într-un huruit electric care a cuprins toată camera, iar pistolul i-a zburat din mână.

A fost ca un fulger de lumină – pur şi puternic.

Dunga de lumină alb-roşiatică s-a arcuit prin aer şi l-a lovit pe Will în piept. Poate – poate dacă nu ar fi fost aşa de bolnav, nu i-ar fi făcut mare lucru, dar tipul era slăbit, iar eu nu eram.

A zburat în spate, lovindu-se de peretele de lângă frigider, cu capul bălăngănindu-i-se ca la o păpuşă de cârpă. A căzut pe podea fără sunet, ca o grămadă de carne fără oase. Asta era – se terminase. Gata cu întrebările despre Will, unde o fi, ce o fi făcând. Capitolul ăsta din viaţa noastră se încheia.

Casa mea a ajuns un câmp de luptă, m-am gândit eu.

Am expirat şi ceva... nu ştiu, ceva nu era în regulă. Aveam aer în gât, în plămâni, dar când am încercat să-l dau afară am simţit o durere arzătoare, pe care

nu o observasem până atunci. Iar pe măsură ce Sursa reintra în mine, arsura se făcea tot mai mare, în piept, în stomac.

M-am uitat în jos.

Pe tricoul meu albastru-deschis se formase o pată roşie, care se mărea... mai mult şi mai mult, un cerc neregulat şi roşu. Am apăsat cu mâinile pe pata aceea – era udă, caldă şi lipicioasă. Sânge. Era sânge – sângele meu. Mi se învârtea capul.

— Daemon, am şoptit.

CAPITOLUL 33

Nu-mi amintesc cum am căzut, dar m-am trezit cu ochii în tavan, încercând să îmi ţin mâinile apăsate pe rană, aşa cum văzusem la televizor că se face, numai că nu-mi mai simţeam mâinile, aşa că nu îmi dădeam seama dacă le ţin pe rană sau nu.

Faţa mea era udă.

În câteva minute aveam să mor, poate şi mai repede, şi simţeam că i-am distrus pe Daemon şi pe mama. I-am distrus, fiindcă Daemon avea să moară şi el, iar mama – o, Doamne, mama mea avea să vină acasă şi o să vadă asta. N-o să-şi mai revină, nu după ce s-a întâmplat şi cu tata.

Am simţit un cutremur în tot corpul şi plămânii mei se chinuiau să respire. Nu voiam să mor singură, pe podeaua rece şi tare. Nu voiam deloc să mor. Am clipit şi, când am deschis din nou ochii, tavanul era înceţoşat.

Totuşi nu mă durea nimic. Era adevărat ce se spunea în cărţi. Exista un moment în care durerea se făcea aşa de mare, încât nu mai eram în stare s-o procesez, sau poate trecusem şi de momentul ăla. Cred că mai degrabă trecusem de el...

Uşa de la intrare s-a deschis şi o voce cunoscută a strigat:

— Katy? Unde eşti? S-a întâmplat ceva cu Daemon...

Am mişcat buzele, dar nu am reuşit să scot niciun sunet. Am încercat încă o dată.

— Dee?

Am auzit paşii apropiindu-se şi apoi:

— O, Doamne... o, Doamne.

Dee a apărut brusc în raza mea vizuală, iar conturul feţei era înceţoşat.

— Katy, fir-ar să fie, Katy... rezistă.

Mi-a dat la o parte mâinile mânjite de sânge şi le-a pus pe ale ei peste rană, s-a uitat în jur şi l-a văzut pe Will grămadă lângă frigider.

— Doamne...

M-am chinuit să scot cu greu un cuvânt.

— Daemon...

Ea a clipit repede din ochi, silueta s-a estompat o secundă, apoi faţa ei a apărut în faţa mea, cu ochii strălucitori ca diamantele, iar eu nu puteam să-mi mai iau ochii de la ea. Ochii ei, cuvintele ei mă dominau.

— Îl aduce Andrew aici. E bine. O să fie bine, fiindcă şi tu o să fii bine. Ai înţeles?

Am vrut să răspund, dar m-a înecat tusea şi am simţit ceva umed şi cald pe buze. Probabil că era rău – sânge – fiindcă faţa lui Dee a pălit şi mai tare, în timp ce îşi punea amândouă mâinile pe rană şi închidea ochii.

Pleoapele mi se făcuseră grele, iar căldura care a început să iradieze deodată din mâinile ei a început

să mă cuprindă. Silueta ei s-a estompat şi a luat forma adevărată – luminoasă şi

strălucitoare ca un înger – şi m-am gândit că dacă o să mor, măcar am văzut ceva frumos înainte de moarte.

Dar trebuia să rezist, fiindcă nu era vorba numai de viaţa mea. Era şi viaţa lui Daemon. Aşa că m-am chinuit să ţin ochii deschişi, urmărind-o pe Dee, urmărindu-i lumina care se reflecta pe pereţi, strălucind în toată camera. Oare dacă mă vindeca, o să fiu legată şi de ea? Toţi trei? Nu puteam să mă concentrez la asta. Şi n-ar fi fost corect pentru Dee.

Apoi am auzit voci. Am recunoscut vocea lui Andrew şi a lui Dawson. Apoi am auzit un bufnet înfundat alături de mine și el era acolo, cu faţa lui frumoasă cuprinsă de paloare şi încordată. Nu îl văzusem niciodată aşa de palid şi, dacă mă concentram, puteam să-i simt inima chinuindu-se să bată, la fel ca a mea. Mâinile lui tremurau când mi-au atins obrajii şi le-am simţit moi pe buzele mele.

— Daemon...

— Ssst, a făcut el, zâmbind. Nu vorbi. E ok. E totul ok. S-a întors spre sora lui, dându-i delicat mâinile la o parte. Poţi să te opreşti.

Probabil că ea i-a spus ceva, fiindcă Daemon a clătinat din cap.

— Nu putem să riscăm să faci asta. Trebuie să te

opreşti. Cineva, parcă era Andrew, a spus:

— Frate, eşti prea slăbit să faci asta.

Apoi mi-am dat seama că el era, stătea lângă mine, pe partea cealaltă. Cred că mă ţinea de mână. Dar poate aveam halucinaţii, totuşi, fiindcă mi s-a părut că văd doi Daemon.

Stai. Al doilea era Dawson. El îl ţinea pe Daemon, ca să stea drept. Daemon nu avusese niciodată nevoie de ajutor. Era cel mai puternic – este cel mai puternic. M-a cuprins panica.

— Las-o pe Dee să facă asta, i-a spus Andrew pe un ton rugător.

Daemon a clătinat din cap şi, după un timp, care mie mi s-a părut o veşnicie, Dee s-a retras şi a revenit la forma umană. S-a dat la o parte, clătinându-se, şi mâinile îi tremurau.

— E nebun, a spus ea. E de-a dreptul nebun.

Când Daemon a trecut în forma lui reală şi şi-a pus mâinile pe mine, nu mai eram decât eu şi el. Toată camera a dispărut. Nu voiam să mă vindece dacă era deja slăbit, dar am înţeles de ce nu a vrut s-o facă Dee. Era prea riscant, nu se ştie dacă asta nu ar fi legat-o şi pe ea de noi.

Am simţit că mă cuprinde o fierbinţeală şi apoi n-am mai putut să gândesc. Vocea lui Daemon era în gândurile mele, şoptindu-mi mereu cuvinte liniştitoare. Mă simţeam uşoară, aeriană şi completă.

Daemon... Îi rosteam numele întruna. Nu ştiu de ce, dar mă

simţeam bine numai la auzul numelui său.

Şi când am închis ochii, nu i-am mai deschis. Căldura continuă era în fiecare celulă din corpul meu, trecea prin vene

şi se instala în carne şi în oase. Fierbinţeala şi senzaţia de siguranţă mă făceau să mă scufund şi ultimul lucru pe care l-am auzit a fost glasul lui Daemon.

Acum poţi să te linişteşti.

Şi aşa am făcut.

* * *

Când am deschis din nou ochii, lumina unei lumânări licărea undeva în cameră, împrăştiind umbre pe pereţi. Nu puteam să-mi mişc mâinile şi o clipă nu mi-am dat seama unde mă aflu, dar când am inspirat adânc, am simţit mirosul proaspăt lângă mine.

— Daemon?

Vocea mea era răguşită, uscată de frică.

Patul – mă aflam într-un pat – s-a mişcat puţin şi din întuneric s-a ivit Daemon. Faţa lui era pe jumătate umbrită. Ochii îi străluceau ca diamantele.

— Sunt aici, a spus aici. Sunt lângă

tine. Am înghiţit în sec, cu ochii la

el.

— Nu pot să-mi mişc mâinile.

A pufnit în râs şi m-am gândit că e groaznic să râdă

când eu nu puteam să mă mişc.

— Hai că te rezolv eu.

Am simţit mâinile lui Daemon pe lângă mine, căutând marginea cuverturii. A tras cuvertura la o parte.

— Gata.

— A.

Am mişcat degetele şi mi-am scos mâinile de sub cuvertură. O clipă mai târziu mi-am dat seama că sunt goală, complet goală, sub cuvertură. Am simţit cum mi se înroşesc obrajii şi gâtul. Oare am...? Ce naiba se întâmplase şi nu-mi aminteam?

Am strâns în mâini marginea cuverturii şi am clipit des când am simţit-o pe piele.

— De ce sunt dezbrăcată?

Daemon s-a uitat la mine. A trecut o secundă, apoi două secunde, apoi trei.

— Nu-ţi aminteşti?

Mi-a luat ceva timp ca mintea mea să proceseze toată situaţia şi, când în sfârşit am înţeles, m-am ridicat în fund şi am vrut să dau la o parte cuvertura. Daemon m-a oprit, punând mâna pe mine.

— Eşti bine. Nu a rămas decât o urmă minusculă – o cicatrice, dar abia se vede, a spus el, ţinându-mi mâna în palma lui mare. Serios, mă îndoiesc că cineva poate s-o vadă, decât dacă se uită cu mare atenţie, dar m-ar deranja să se uite cineva cu aşa de mare atenţie.

Am mişcat buzele, fără să pot scoate vreun cuvânt. În jurul nostru, lumânarea arunca umbre pe perete.

Eram în dormitorul lui Daemon, fiindcă patul meu nu era nici pe departe aşa de confortabil şi mare ca al lui.

Will se întorsese. Mă împuşcase – mă împuşcase drept în piept şi eu... nici nu puteam să-mi duc gândul până la capăt.

— Dee mi-a dat o mână de ajutor şi te-a curăţat. Împreună cu Ash.

M-a privit atent.

— Ele două te-au pus în pat. Eu nu... le-am ajutat.

Ash mă văzuse dezbrăcată? Cu totul prosteşte, asta, mai mult decât orice, mă făcea să îmi vină să mă ascund sub pătură. Frate, era cazul să-mi revizuiesc priorităţile.

— Sigur te simţi bine?

A întins mâna spre obrazul meu, dar s-a oprit la câţiva centimetri.

Am dat din cap. Fusesem împuşcată – împuşcată în piept. Gândul ăsta revenea mereu. Mai fusesem o dată pe moarte, atunci când ne-am luptat cu Baruck, dar era cu totul altceva să fii împuşcat. Aveam nevoie de ceva timp să realizez cu adevărat situaţia, mai ales că mi se părea incredibil.

— Puteam să nu mai fiu aici, stând de vorbă cu tine, am spus eu cu totul stupid, privind printre gene. Asta e...

— Ştiu. E cam mult. Apoi m-a atins, punându-şi degetele uşor pe buzele mele. A şoptit întretăiat: E

chiar foarte mult.

Am închis o clipă ochii, abandonându-mă zumzetului plăcut şi căldurii pe care mi le provocau atingerea lui.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Am simţit brusc că nu mai pot să respir, a spus el, luându-şi mâna şi venind mai aproape de mine. Apoi am simţit ceva fierbinte în piept. Muşchii nu mă mai ascultau. Am ştiut că s-a întâmplat ceva. Din fericire, Andrew şi Dawson au reuşit să mă scoată afară fără circ. Scuze, nu ţi-am mai adus friptură.

Aveam impresia că n-o să mai mănânc

vreodată. Pe buzele lui s-a ivit un zâmbet.

— N-am fost aşa de speriat în viaţa mea. L-am pus pe Dawson s-o sune pe Dee să vină să vadă ce faci. Eu... nu eram în stare să vin singur.

Mi-am amintit ce palid era şi cum îl sprijinea Dawson.

— Cum te simţi acum?

— Perfect. A lăsat capul pe umăr. Tu?

— Mă simt bine.

Mai aveam o durere surdă, dar nu era mare lucru.

— Mi-ai salvat viaţa – ne-ai salvat vieţile.

— N-a fost mare chestie.

Am căscat gura. Numai Daemon putea să spună că n-a fost mare chestie.

Apoi m-a cuprins iar îngrijorarea. M-am răsucit în pat şi m- am uitat spre ceasul de pe noptieră, prin întuneric. Cifrele luminoase de culoare verde arătau că era trecut de unu dimineaţa. Dormisem vreo şase ore.

— Trebuie să mă duc acasă, am spus eu, adunând cuvertura în jurul meu. Probabil că e plin de sânge acolo şi, când o să vină mama dimineaţă, nu ştiu...

— S-a rezolvat asta. M-a prins de mână să mă oprească. Au rezolvat şi cu Will, iar casa e curată. Când o să vină mama ta, n- o să-şi dea seama de nimic.

Am simţit o mare uşurare şi m-am relaxat, dar n-a durat mult. Mi-a venit în minte scena în care stăteam în bucătărie, când zâmbeam şi îl ironizam pe Will, şi m-am cutremurat. S-a lăsat tăcerea şi eu scrutam întunericul, rememorând iar şi iar ce se întâmplase în seara aceea. Eram la fel de uimită de calmul care pusese stăpânire pe mine, de răceala cu care mă hotărâsem că o să... că o să-l ucid pe Will.

Şi am şi făcut-o.

Am simţit în gură un gust amar. Am omorât şi oameni, şi arumi. O viaţă e o viaţă, aşa spunea Daemon. Deci câţi am omorât? Trei? Înseamnă că am omorât patru fiinţe vii.

Respiraţia mea se precipitase şi rămăsese blocată în nodul care mi se formase în gât. Mai rău era să ştiu că luasem acele vieţi perfect împăcată. Nu avusesem nicio ezitare atunci când s-a întâmplat şi eu nu eram aşa – era imposibil să fiu aşa.

— Kat, a spus Daemon încet. Kitten, la ce te gândeşti?

— L-am omorât.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi care curgeau şiroaie pe obraji, fără să le pot opri.

— L-am omorât şi nici nu mi-a păsat. El şi-a pus mâinile pe umerii mei goi.

— Ai făcut ce trebuia, Kat.

— Nu. Tu nu înţelegi. Mă simţeam gâtuită şi respiram cu greutate. *Nu mi-a păsat*. Şi ar trebui să-mi pese de o chestie ca asta. Am râs răguşit. O, Doamne...

În ochii lui strălucitori se vedea suferinţa.

— Kat...

— Ce nu e în regulă cu mine? Ceva nu e în ordine. Puteam să-l opresc doar dezarmându-l. Nu trebuia să-l...

— Kat, a vrut să te omoare. Te-a împuşcat. Ai acţionat în legitimă apărare.

Lui i se părea justificat. Dar mie? Tipul era slab şi dărâmat, în loc să-l întărât, puteam să-l dezarmez şi gata. Dar eu l-am omorât...

Am simţit că-mi pierd controlul cu totul. Mă simţeam chircită pe dinăuntru, de parcă toate măruntaiele mi se contorsionaseră, şi am avut impresia că niciodată n-o să mă pot îndrepta. În clipele acelea fusesem aşa de convinsă că fac ce trebuie, că pot să ucid fără probleme, şi când s-a ajuns la asta, *chiar am ucis*, dar Daemon avusese dreptate. Nu crima e partea cea mai grea. Abia pe urmă vine

partea grea – sentimentul de vinovăţie. Era prea mult pentru mine. Mi-au apărut în faţa ochilor chipurile tuturor celor pe care îi omorâsem şi ale celor care muriseră din cauza mea, mă înconjurau din toate părţile şi

mă sufocau, până când singurul sunet pe care am putut să-l scot a fost un strigăt răguşit.

Daemon a gemut şi m-a tras în braţele lui, cu tot cu pătură. Au început să curgă lacrimile şi au tot curs, iar el mă legăna uşor, ţinându-mă strâns la piept. Şi nu era nici drept şi nici normal să mă alinte. El nu ştia cât de simplu fusese pentru mine să apăs butonul ăla, să devin altcineva. Nu mai eram aceeaşi fată. Nu eram acea Katy care îl schimbase pe el şi care îl inspirase să fie altfel.

Nu eram ea.

M-am smucit, am vrut să mă eliberez, dar el mă ţinea strâns şi eu detestam asta – detestam că nu poate să vadă ce văd şi eu.

— Sunt un monstru. Sunt exact ca Blake.

— Ce?

Vocea lui era îngroşată de uimire.

— Nu eşti nici pe departe ca el, Kat. Cum poţi să spui aşa ceva?

Lacrimile îmi curgeau şuvoaie pe obraji.

— Ba da. Blake – a ucis din disperare. De ce e altceva decât am făcut eu? Nu e!

El a clătinat din cap.

— Nu e acelaşi lucru.

Am luat o gură bună de aer.

— Şi aş face-o din nou. Jur că aş face la fel. Dacă cineva ar ameninţa-o pe mama sau pe tine, aş face la fel. Şi am ştiut asta

de când s-a întâmplat povestea cu Adam şi Blake. Nu aşa reacţionează oamenii – nu e normal.

— Nu e nimic rău în a-i apăra pe oamenii la care ţii, a argumentat el. Crezi că mie mi-a făcut plăcere să omor? Nu mi-a făcut plăcere. Dar nu aş schimba nimic din ce am făcut.

Mi-am şters obrajii şi umerii mi se scuturau în continuare.

— Daemon, e altceva.

— Cum e altceva?

Mi-a prins faţa în mâinile lui, obligându-mă să-l privesc printre genele pline de lacrimi.

— Îţi aduci aminte când i-am doborât pe cei doi ofiţeri de la MA acolo, lângă depozit? N-am vrut să fac asta, dar n-am avut de ales. Dacă ar fi anunţat că ne-au văzut acolo, ne-ar fi înconjurat şi în niciun caz nu puteam să-i las să te prindă.

Mi-a şters lacrimile cu mâna şi a apropiat capul de mine ca să se uite în ochii mei, când eu am vrut să-mi mut privirea.

— Şi nu mi-a plăcut ce am făcut – nu mi-a plăcut niciodată să iau viaţa cuiva, fie el arum sau om, dar uneori nu ai de ales. Nu accepţi. Nu te împaci cu ideea, dar ajungi să înţelegi.

L-am prins de încheieturi. Erau aşa de groase, încât abia puteam să i le cuprind în mână.

— Dar dacă... dacă eu n-am avut nicio problemă să fac asta?

— N-a fost aşa, Katy.

Încrederea cu care vorbea, încrederea lui în mine, care se citea în cuvintele lui – nu puteam să înţeleg acea încredere oarbă.

— Ştiu eu că n-a fost aşa.

— Cum poţi să fii aşa de sigur? am şoptit eu.

Daemon a zâmbit uşor. Nu era zâmbetul acela plin care îmi tăia respiraţia, dar tot a ajuns la mine, încălzindu-mi inima.

— Ştiu că eşti o persoană bună. Ai o căldură şi o lumină şi o mulţime de calităţi pe care eu nu le merit, dar tu – tu consideri că le merit. Ştii foarte bine ce am făcut în trecut altor oameni, şi ţie, şi totuşi crezi că te merit.

— Eu...

— Şi asta fiindcă eşti bună – ai fost întotdeauna bună şi aşa vei fi şi în continuare. Şi-a lăsat mâinile să alunece pe gâtul meu şi apoi pe umeri. Nimic din ceea ce spui sau din ceea ce faci n-o să schimbe asta. Aşa că poţi să suferi pentru ce *a trebuit* să faci. Poţi să plângi, dar niciodată, niciun moment, să nu te învinovăţeşti pentru lucruri pe care nu le poţi controla.

Nu ştiam ce să spun.

Zâmbetul lui blând s-a transformat într-unul arogant, care m-a înfuriat şi m-a înfiorat în acelaşi timp.

— Acum scoate-ţi prostiile astea din cap, fiindcă tu

nu eşti aşa; eşti mai mult decât atât.

Cuvintele lui, bine, poate nu au reuşit să şteargă cu buretele totul şi poate că nu au reuşit să transforme partea aceea din

mine care nu era aşa cum trebuie, dar m-au învăluit ca o pătură moale şi caldă. Erau de ajuns pentru momentul de faţă, să... să înţeleg ce am făcut şi asta era foarte important, era totul. Nici nu aveam cuvinte să spun cât de mult mă bucuram pentru ce spusese şi pentru ce făcuse. Un simplu mulţumesc nu era de ajuns.

Încă tremurând, cu pumnii strânşi, m-am aplecat spre el şi mi-am lipit buzele de buzele lui. Degetele lui s-au strâns pe umerii mei, iar pieptul i s-a ridicat repede. Am simţit gustul sărat al lacrimilor mele pe buzele lui şi, pe măsură ce sărutul se încingea mai tare, am simţit gustul fricii mele.

Dar mai era ceva.

Era iubirea noastră – era speranţa noastră că vom scăpa din toate astea, că avem un viitor. Era faptul că ne acceptam unul pe altul – cu bune, cu rele, oricât de groaznice. Era aşa de multă dorinţă reprimată. Aşa de multă emoţie în sufletul meu şi al lui, ştiam asta, fiindcă simţeam cum îi bate inima. A mea bătea la fel ca a lui – era făcută pentru inima lui. Toate astea se simţeau într-un simplu sărut şi era mult prea mult, şi nu era de ajuns, şi era perfect.

M- am retras şi am respirat adânc. Privirile noastre s-au încrucişat. În ochii lui verzi şi

strălucitori sclipea un val de emoţie. Mi-a cuprins obrazul în palmă cu tandreţe şi mi-a vorbit în limba lui fermecătoare. Erau trei cuvinte muzicale – ca un vers scurt şi minunat.

— Ce-ai spus? am întrebat eu, cu mâinile în sfârşit relaxate peste pătură.

Zâmbetul lui avea ceva misterios şi apoi buzele lui s-au lipit din nou de ale mele şi am închis ochii. Am lăsat pătura, am simţit cum alunecă peste coapsele mele şi am simţit cum respiraţia lui Daemon s-a oprit o clipă.

M-a împins uşor pe spate şi eu l-am îmbrăţişat. Ne-am sărutat lung, parcă trecuse o veşnicie, şi totuşi nu era de ajuns. Puteam să stau aşa la nesfârşit, să nu mă opresc niciodată, fiindcă în clipa aceea noi reuşeam să creăm un univers în care nu mai exista nimic altceva. Ne-am pierdut unul într-altul multă vreme, iar timpul părea că zboară şi se opreşte în loc.

Ne-am sărutat până când am rămas fără suflare, făcând pauză doar să ne atingem. Corpul meu se lipise de al lui şi, când am scos un geamăt, el a rămas nemişcat.

A ridicat capul, dar nu a spus nimic. S-a uitat la mine aşa de mult şi de atent, încât eram încordată toată. Mi s-a strâns pieptul. Am întins mâna care încă îmi tremura şi l-am atins pe obraz.

El şi-a lipit capul de obrazul meu, iar vocea lui era răguşită şi aspră.

— Spune-mi să mă opresc şi o voi face.

Nu voiam să-i spun. Nu acum. Nu după toate câte se întâmplaseră. Nu mai era nimic de negat, iar răspunsul meu a fost un sărut şi, fără cuvinte, el a înţeles.

A venit deasupra mea, fără să mă atingă, sau aproape. Electricitatea dintre noi se ciocnea şi ne trăgea unul spre altul. O senzaţie nebună îmi pulsa prin vene. Am ridicat mâinile şi mi le-am cufundat în părul lui şi l-am tras mai aproape. Mi-am trecut buzele peste buzele lui, iar corpul lui a început să tremure. Ochii lui ciudaţi s-au închis când degetul meu i-a mângâiat buza de jos. Mâinile mele se mişcau întruna, alunecau pe muşchii puternici ai gâtului său, pe spate, peste piept şi mai jos. Mai jos, pe muşchii fermi ai abdomenului său. El a respirat precipitat. Conturul corpului său a început să strălucească, învăluind toată camera într-o lumină caldă. Valuri de căldură ieşeau din trupul lui. Daemon a deschis brusc ochii, s-a aşezat pe spate şi m-a tras în braţele lui. Ochii lui nu mai erau verzi, erau doar nişte globuri de lumină pură. Inima mea bătea să-mi spargă pieptul. Am simţit că mi se aprinde un foc în stomac, un foc care se împrăştie în tot corpul ca un val de lavă.

Mâinile lui tremurau pe coapsele mele şi dezlănţuirea neaşteptată de putere nouă, de neoprit, m-a copleşit. Parcă atingeam un foc sau parcă mă lovise un curent de electricitate de o mie de volţi. Era tulburător.

Niciodată nu fusesem mai excitată, mai pregătită.

Când buzele lui le-au atins pe ale mele, am fost invadată de mii de emoţii. Gustul lui era delicios şi dădea dependenţă. M- am lipit de el, iar săruturile noastre erau tot mai aprinse, iar eu

eram ameţită de senzaţii care intrau prin toţi porii. Acolo unde mă atingea, pielea mea parcă învia. Buzele lui desenau o linie fierbinte, până la baza gâtului meu. În jurul nostru, lumina lui licărea, ca o mie de stele înşirate pe pereţi, pâlpâind.

Mâinile noastre erau peste tot. Degetele lui erau pe stomacul meu, se duceau în sus, între coaste. Parcă mişcările lui erau mai lente. Fiecare atingere părea măsurată şi precisă. Respiram din ce în ce mai greu, pe măsură ce atingerile noastre se înmulţeau. Pentru el nu era prima oară şi nu se grăbea şi nu se cutremura aşa ca mine. Blugii lui au ajuns undeva pe jos şi acum trupurile noastre erau goale. Mâinile se grăbeau să ajungă tot mai jos. La un moment dat, când a simţit că mă mişc prea repede, Daemon s-a oprit puţin. A încetinit şi mi s-a părut că durează o veşnicie… dar până la urmă nici el n-a mai rezistat. Mi-am amintit ce îmi spusese Dee despre cum fusese pentru ea prima dată. La noi nu fusese nimic stânjenitor. Nu mă surprindea mai nimic. Daemon s-a protejat şi apoi am simţit un *disconfort*… la început. Bine. A durut, dar Daemon…

M-a făcut să mă simt *mai bine*. Şi apoi ne-am strâns unul în altul.

Să fiu aşa cu el era ca şi cum aveam acces la Sursă,

dar mult mai intens. Senzaţia aceea de carusel o simţeam şi acum, dar altfel, mai profund, şi el era alături de mine. Era mai mult decât perfect şi frumos.

După un timp, când mie mi s-a părut că trecuseră ore întregi, şi poate chiar ore au fost, Daemon m-a sărutat delicat şi tandru.

— Te simţi bine?

Oasele mele parcă se înmuiaseră, într-un fel minunat.

— Perfect.

Apoi am căscat, chiar în nasul lui. Ce romantic.

Daemon a izbucnit în râs, iar eu mi-am ascuns faţa în pernă. Dar el nu m-a lăsat să mă ascund. Nici nu mă aşteptam. S-a rostogolit pe o parte, m-a tras lângă el şi mi-a ridicat capul.

M-a privit în ochi.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

Îmi plăcea la nebunie senzaţia pe care mi-o dădeau braţele lui în jurul meu, cum ni se potriveau aşa de bine corpurile unul lângă altul, unul moale şi altul ferm.

A trecut cu degetele de-a lungul braţului meu şi am rămas uimită ce fiori mi-a dat atingerea aceea.

— Pentru tot, a spus el.

Pieptul meu se umpluse de fericire, aşa cum stăteam, ţinându-ne în braţe, respirând precipitat, cu trupurile înlănţuite, fără să ne putem sătura unul de altul. Ne-am sărutat. Am vorbit. *Am trăit*.

CAPITOLUL 34

Sâmbătă dis-de-dimineaţă, am plecat de la Daemon şi el a stat cu mine acasă până când s-a auzit maşina mamei intrând pe alee. Apoi a făcut chestia aia ciudată cu super-viteza extraterestră şi a ieşit fără să fie văzut. Dar când stătea în pat lângă mine, pentru că nu voia să mă lase singură după toată povestea cu Will, mă simţeam mai în siguranţă ca oricând. Nu avea nicio legătură cu sexul, dar mai târziu, când s-a întors după-amiază ca să mergem să luăm ceva de mâncare pentru noi şi pentru mama, fiecare privire şi fiecare atingere, oricât de mică, avea o semnificaţie infinită – senzaţia aceea că ne mai atinseserăm, un fel de tandreţe, dar mult mai profundă.

Arătam la fel ca înainte. Mi se părea că acum o să se vadă pe faţa mea, sau aşa ceva, şi mă cam temeam că mama o să ghicească ce s-a întâmplat şi că o să avem iar conversaţia aia penibilă cu albinuţe şi păsărele, dar n-a văzut nimic.

Viaţa se scurgea ca şi până acum şi o vreme a fost exact la fel... puţin mai bine în anumite aspecte, dar, în săptămâna care a urmat, Daemon şi cu mine nu am avut prea mult timp de petrecut împreună.

Nimeni nu vorbea despre Will, decât ca să mă întrebe dacă sunt bine. Chiar şi Andrew m-a întrebat şi chiar părea sincer. În afară de asta, parcă nu se întâmplase nimic. Era o mare probabilitate ca lucrul ăsta să i se datoreze lui Daemon.

Antrenamentele noastre s-au înmulţit şi, pe lângă Dawson, Matthew şi Blake, veneau acum şi ceilalţi din echipă. Toată lumea ştia ce are de făcut. Toată lumea ştia şi că dacă eşuăm duminica asta, altă şansă n-o să mai avem.

Deja ne forţam norocul.

Blake se ţinea mai departe de grup. De când mă certasem cu el din cauza comportamentului său oribil de pervers, aşa făcea... Slavă Domnului.

— Timpul e acelaşi. Avem cincisprezece minute să intrăm şi să ieşim cu ei.

— Şi dacă se întâmplă ceva? a întrebat Dee, răsucindu-şi nervos pe degetele subţiri o şuviţă de păr.

Daemon a luat o bucată de onix. Ajunseserăm acum la performanţa că toţi puteam să îl ţinem în mână cam un minut şi douăzeci. Iar dacă aveam bucata de opal, Daemon sau eu nu aveam chiar deloc probleme.

— O să ne descurcăm cu scuturile de onix. A aruncat iar piatra în grămadă. Fiecare dintre noi rezistă acum destul.

— Dar ăsta nu e pulverizat pe voi, a protestat Dee, cu ochii mari. Pe ăsta îl ţineţi în mână.

Blake s-a apropiat puţin.

— Niciodată nu mi-a fost pulverizat în faţă. Nu

am făcut decât să îl ating tot timpul. E singura explicaţie logică.

— Nu. Nu e, a spus Dee şi s-a întors spre fratele său. Să ţii onixul în mână e una şi să ai imunitate e altceva. Nu e totuna dacă ţi-l pulverizează în faţă.

Dee avea dreptate, dar mai mult de atât nu puteam

face. Dawson a zâmbit şi întotdeauna mi se părea

foarte ciudat

când zâmbea, fiindcă rareori zâmbea cu adevărat, iar atunci când o făcea, i se schimba toată faţa.

— O să ne descurcăm, Dee. Îţi promit.

— Şi laserele – trebuie să aveţi grijă şi la lasere, a intervenit şi Andrew, cu o strâmbătură.

— Normal, a spus Blake. Dar alea n-ar trebui să fie o problemă. Uşile de urgenţă se activează numai când porneşte alarma şi, dacă totul merge bine, o să ne descurcăm.

— Dacă, a mormăit Dee.

La naiba, aşa era, *dacă*, numai că acum nu mai era cale de întoarcere. Era de ajuns să te uiţi la Dawson ca să-ţi dai seama de ce trebuia să ne riscăm din nou viaţa. Fiindcă eram ferm convinsă că şi eu, dacă Daemon ar fi fost captiv la Mount Weather, aş fi riscat orice să-l scot de acolo.

O parte din Dawson lipsea şi partea aceea era Beth. Nimeni nu putea să se aştepte ca Dawson să renunţe. Şi fiecare dintre noi ar fi mers până la capătul

pământului pentru persoana dragă.

După încă o repriză chinuitoare cu onixul, am încheiat antrenamentul şi ne-am întors leşinaţi spre casă. Matthew şi

Thompsonii au plecat, la fel şi Blake. Dee a intrat în casă, iar noi trei am mai rămas puţin, după care Dawson a dispărut şi el undeva prin zonă.

Daemon m-a apucat de mână şi s-a aşezat pe a treia treaptă, m-a tras şi pe mine între picioarele lui, astfel încât stăteam rezemată cu spatele de pieptul lui.

— Te simţi bine?

— Da, am spus.

Aceeaşi întrebare o punea de fiecare dată după antrenament. Şi, da, cumva îl iubeam pentru asta.

— Tu?

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Mi-am dat ochii peste cap, dar m-am lăsat pe spate, fiindcă îmi plăcea să-i simt pieptul şi felul în care îşi ţinea braţele în jurul meu. A lăsat capul jos şi a apăsat buzele exact pe locul unde se simţea cel mai tare pulsul meu. Ştiam foarte bine la ce se gândeşte şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Dawson a revenit, soarele care apunea arunca un fel de halou în jurul lui. Şi momentul nostru s-a dus pe apa sâmbetei. El şi-a îndesat mâinile în buzunarele de la blugi şi a început să se legene pe călcâie, fără să spună un cuvânt.

Daemon a oftat şi s-a îndreptat de spate.

— Ce e?

— Nimic, a spus el, uitându-se cu ochii îngustaţi spre cerul care se întuneca rapid. Mă gândeam doar.

Am aşteptat tăcuţi, fiindcă amândoi ştiam că n-aveai cum să-l zoreşti pe Dawson. El spunea ce voia să spună fix atunci când era el gata să spună. M-am trezit iar gândindu-mă cum o fi fost el înainte de a i se întâmpla chestia asta oribilă.

În sfârşit, Dawson a vorbit.

— Voi nu sunteţi obligaţi să veniţi

duminică. Daemon mi-a dat drumul din

braţe.

— Ce?

— Voi n-ar trebui să faceţi asta. Dee are dreptate. Este mult prea riscant. Nici măcar nu ştim dacă o să putem trece de scuturile alea de onix. Cine ştie, până la urmă, care-i treaba cu Blake? Asta nu vă priveşte pe voi. Apoi Dawson s-a uitat la noi şi se vedea că e sincer. N-ar trebui să faceţi asta. Lăsaţi-mă să intru doar cu Blake. Noi trebuie să ne asumăm riscul.

Daemon a amuţit câteva secunde.

— Eşti fratele meu, Dawson, deci riscurile pe care ţi le asumi tu trebuie să mi le asum şi eu.

Am zâmbit şi am dat capul pe spate.

— Şi riscurile pe care şi le asumă Daemon sunt şi riscurile mele.

— Cu asta eu nu sunt de acord, dar înţelegi ce

spunem noi aici? Daemon a pus mâinile pe umerii mei. Suntem împreună, la bine şi la al dracului de rău.

Dawson a plecat genele.

— Nu vreau ca vreunul dintre voi să păţească ceva. Nu cred că aş putea să trăiesc cu gândul ăsta.

— N-o să păţim nimic, a spus Daemon aşa de convins, încât am fost sigură că el credea cu adevărat asta.

Mâinile lui s-au lăsat pe umerii mei, masându-mi muşchii încordaţi.

— O să ieşim cu toţii de acolo, împreună cu Beth şi cu Chris.

Dawson a scos mâinile din buzunare şi şi le-a trecut prin păr.

— Mulţumesc. A lăsat mâinile jos şi buzele i-au tresărit puţin. Ştiţi, eu o să... o să fiu nevoit să plec după aceea... Poate... o să rămân să termin semestrul, dar apoi eu şi Beth va trebui să plecăm.

Mâinile lui Daemon s-au oprit brusc şi am simţit cum inima lui începe să bată mai tare, dar apoi a început iar masajul.

— Ştiu, frate. O să avem grijă s-o ţinem ascunsă pe Beth până plecaţi. O să fie nasol, dar... îmi dau seama că aşa trebuie să faceţi.

Fratele lui a dat din cap.

— O să ţinem legătura.

— Normal, a spus Daemon.

Am lăsat ochii în jos şi mi-am muşcat buzele.

Frate, îmi venea să urlu. Nu era corect ca familia lor să se destrame iar. Şi asta fiindcă erau cine erau, nu din vina lor. Nu era corect.

Şi ce era mai rău, nu puteam să facem nimic să schimbăm asta.

* * *

Joi seara, după încă o şedinţă de antrenament care ne-a amorţit mâinile, eu şi Daemon ne-am abandonat nevoii de zaharuri şi ne-am dus la un fast-food din apropiere – să bem ceai dulce în cinstea victoriei. Nu am intrat, ne-am închis în SUV-ul lui şi ne-am relaxat acolo. Cerul era senin şi stelele sclipitoare începeau să apară. De câte ori mă uitam la stele, mă gândeam la Daemon şi la specia lui.

El m-a înghiontit în joacă.

— La ce te gândeşti?

Am zâmbit pe deasupra paiului.

— Uneori uit cine eşti, dar când mă uit la stele îmi amintesc.

— Uiţi şi cine eşti tu?

Am râs şi am lăsat paharul.

— Da, cred că da.

— Mişto.

Mi-am legănat picioarele.

— Nu, serios, chiar uit. Eu cred că dacă lumea ar şti de existenţa voastră, ar ajunge să se obişnuiască

cu voi.

— Serios?

Părea şocat.

Am ridicat din umeri.

— Chiar nu sunteţi mult prea diferiţi de noi.

— Numai chestia cu viermele strălucitor, a glumit el.

— Da, numai asta.

El a chicotit şi s-a aplecat spre mine, frecându-şi bărbia de umărul meu ca o felină enormă. Am zâmbit, gândindu-mă că i- ar plăcea să-l compar cu un leu sau ceva de genul ăsta.

— Duminică vreau să iei la tine opalul, a spus el.

— Ce? M-am îndepărtat puţin şi m-am întors spre el. De ce? Tu eşti cel mai puternic dintre noi toţi.

I-a apărut zâmbetul acela îngâmfat.

— Şi tocmai de-asta nu am nevoie de opal.

— Daemon...

Am oftat şi i-am dat ceaiul care mai rămăsese. El l-a luat.

— Logica ta e ratată. Tocmai fiindcă eşti puternic, poţi face mai multe cu opalul.

El a început să bea ceaiul cu paiul, cu ochii de-a dreptul scânteietori.

— Vreau să ai opalul, în caz că se întâmplă ceva. Nu vreau să avem discuţii.

— Mă rog.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Şi dacă nu eşti de acord, o să te leg – nu aşa cum crezi tu

– şi o să te închid în
dormitor. Am rămas cu
gura căscată.

— Bine, poate aşa cum crezi tu. Pentru mai târziu, după ce se termină totul, mă întorc şi...

L-am întrerupt.

— Aş vrea să văd cum ai face

asta. A ridicat o sprânceană.

— Sunt convins că ai vrea.

— Taci din gură, am marait eu. Vorbesc serios.

— Şi eu. O să iei opalul la

tine. M-am strâmbat.

— N-are niciun sens.

— Ba are foarte mult sens. M-a sărutat pe obraz. Pentru că eu sunt perfect.

— Of, Doamne.

I-am tras un cot şi el a râs. Mi-am întors iar privirea către cerul plin de stele şi apoi brusc un gând m-a izbit ca o cărămidă în cap. Cum de nu ne-a trecut prin minte până acum?

— Am o idee!

— Presupune

dezbrăcarea? I-am dat

iar un cot.

— Doamne! Nu. Perversule ce eşti. Presupune opal. Dacă l- am sparge şi l-am împărţi între noi?

El s-a încruntat de concentrare.

— S-ar putea să meargă, dar e un risc uriaş. Dacă

se face praf? Mă îndoiesc că ar putea să funcţioneze şi ca pudră. Şi

chiar dacă am reuşi să-l facem bucăţi, oare va mai avea acelaşi efect?

Erau întrebări bune.

— Nu ştiu, dar nu ar fi bine dacă am încerca? Atunci toată lumea ar fi protejată, măcar puţin.

Multă vreme n-a zis nimic.

— E cam prea riscant. Prefer să fiu sigur că tu eşti protejată, în loc să sper doar că eşti. Şi ştiu că sună egoist, dar aşa sunt eu. Sunt incredibil de egoist când e vorba de tine.

— Dar Dawson?...

Daemon s-a uitat la

mine.

— Aşa cum ţi-am zis, sunt incredibil de egoist când e vorba de tine.

Chiar nu ştiam ce să mai spun.

El a oftat şi şi-a frecat obrazul cu palma.

— Dacă distrugem opalul, atunci o să intri acolo fără nicio protecţie. Matthew, Dawson şi cu mine suntem luxeni. O să fim mai puternici decât tine. Nu obosim aşa de repede. Noi nu avem nevoie de opal, nu aşa de mult ca tine.

— Dar...

— Nu am de gând să risc. Dacă după ce îl spargem n-o să mai aibă aceeaşi putere, cu ce ne mai ajută? A

clătinat din cap. Noi nu avem nevoie de extra-protecţie. Tu ai.

Mi-au căzut umerii auzindu-l vorbind aşa de tranşant. M- am simţit frustrată. Nu că nu înţelegeam punctul lui de vedere, numai că nu eram de acord cu el.

Mai târziu, Daemon a scos opalul din ascunzătoarea lui secretă şi mi l-a pus în palmă, pe verandă, strângându-mi mâna într-a lui. Păsările de noapte cântau peste tot, un adevărat cor de ciripeli şi de chemări. Trandafirii primăvăratici pe care îi răsădisem săptămâna trecută, după ce venisem de la şcoală, umpleau aerul de miros proaspăt.

Ar fi fost romantic dacă nu mi-ar fi venit să-l pocnesc.

— Ştiu că eşti furioasă, a zis Daemon şi s-a uitat în ochii mei. Dar asta mă face să mă simt mai bine. Ok?

— Acum câteva zile i-ai spus lui Dawson că n-o să se întâmple nimic.

— Aşa i-am spus, dar, pentru orice eventualitate... vreau să pot să te scot de acolo indiferent ce se va întâmpla.

Mi s-a oprit inima.

— Ce... ce tot spui?

El a zâmbit, dar era un zâmbet forţat şi nu-mi plăcea deloc.

— Dacă se întâmplă ceva, vreau să ieşi de acolo.

Dacă va trebui să părăseşti oraşul ăsta nenorocit sau statul ăsta, aşa să faci. Chiar dacă eu rămân acolo, cine ştie cum, să nu te opreşti, înţelegi ce-ţi spun?

Tot aerul mi-a ieşit din plămâni, dureros.

— Vrei să te părăsesc?

El a dat din cap, cu ochi strălucitori.

— Da.

— Nu, am ţipat eu, dându-mă înapoi. N-o să te părăsesc niciodată, Daemon.

El mi-a cuprins obrajii în mâini, ţinându-mă nemişcată.

— Ştiu...

— Nu ştii nimic! L-am prins de încheieturi şi mi-am înfipt degetele în ele. Tu m-ai lăsa dacă mi s-ar întâmpla ceva?

— Nu.

Faţa lui s-a strâmbat violent.

— N-aş face asta niciodată.

— Şi atunci cum poţi să-mi ceri mie s-o fac?

Eram gata să izbucnesc în plâns, în primul rând fiindcă nu suportam nici măcar ideea că ar putea să fie capturat şi să i se întâmple ceea ce i se întâmplase fratelui său.

— Nu poţi să faci asta.

— Îmi pare rău.

Liniile feţei lui s-au relaxat puţin, a aplecat capul şi m-a sărutat.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să-ţi

cer asta. Am clipit cu furie.

— Cum a putut să-ţi treacă prin cap aşa ceva?

Chiar voiam să-l cert rău, fiindcă din cauza lui

inima mea bătea acum nebuneşte şi capul meu era plin de imagini oribile. Dar apoi... mi-am dat seama de ceva.

— Ai cedat cam repede, am şoptit eu, neîncrezătoare.

El a râs, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a tras spre el.

— Pur şi simplu am înţeles ce ai spus.

Păi, da, asta era ciudat. Am dat capul pe spate ca să-i văd faţa, căutând să-mi dau seama. Dar nu am văzut decât tandreţe şi stropul acela de aroganţă care nu îl părăsea niciodată. Nu m- am mai deranjat să-l întreb dacă îmi ascunde ceva, fiindcă oricum nu mi-ar fi spus, şi voiam cu tot dinadinsul să cred că îşi dăduse seama că judecase greşit.

Dar nu eram proastă.

CAPITOLUL 35

După-amiază, înainte de bal, Dee era în dormitor la mine, încreţindu-mi părul cu un ondulator mediu. La început, conversaţia a fost puţin cam dificilă, dar pe la mijlocul procesului de coafare intrase aproape în normal. Când a ajuns să-mi prindă părul într-un coc complicat, care demonstra din plin efortul ei, deja sporovăiam cu uşurinţă.

Eu mă machiam la ochi, iar ea stătea pe marginea patului cu mâinile în poală. Îşi aranjase părul foarte simplu – o coadă pe care o înfăşurase într-un coc greu, o coafură elegantă care îi scotea în evidenţă perfect conturul fin al feţei.

Am dat cu pensula sub ochi, să întind fardul maroniu.

— Îţi pare bine că mergi la bal? am

întrebat-o. A ridicat din umeri.

— Vreau să merg neapărat, fiindcă e ultimul an, înţelegi? Probabil că o să fie şi ultimul an când vom mai fi împreună – aşa, cu toţii – şi vreau să rămân cu amintirea asta. Ştiu că Adam ar fi vrut să ies şi să mă distrez.

Mi-am pus creionul dermatograf în geantă şi am răscolit după rimei.

— Aşa este, am spus eu, uitându-mă la ea. Mi s-a părut că era genul de băiat care ar fi vrut tot ce e mai bun pentru tine, indiferent ce ar fi însemnat asta pentru el.

Pe buzele ei a licărit un zâmbet, dar apoi s-a stins.

— Aşa era.

M-am întors la oglindă întristată şi mi-a căzut privirea pe tubul auriu. Ar fi trebuit să fie cu Adam în seara asta.

— Dee, eu...

— Ştiu.

Stătea pe pat, dar într-o clipă a fost la uşă. Partea de jos a trupului ei se estompase şi, uau, ce ciudat era s-o văd aşa.

— Ştiu că-ţi pare rău. Ştiu că nu ai vrut ca Adam să

moară. M-am întors spre ea, răsucind între

degete bucăţica de

obsidian.

— Dacă aş putea, aş schimba totul.

Ea şi-a mutat privirea de la mine, uitându-se peste umărul meu, şi a spus:

— Ţi-e frică pentru mâine?

M-am întors iar cu faţa la oglindă, clipind repede ca să-mi reprim lacrimile. La un moment dat mi se păruse că făcusem foarte multe progrese, dar apoi parcă mi-a închis cineva uşa în nas. Bine, avansasem un pic, dar nu aşa de mult cât aş fi vrut eu.

Aşa că nu mai fi mămăligă, mi-am poruncit eu. *O să strici o groază de fard.*

— Katy?

— Mi-e frică, am recunoscut eu, râzând încet. Cui nu i-ar fi? Dar încerc să nu mă gândesc la asta. Data trecută m-am tot gândit şi era să mor de frică.

— Mie mi-ar veni oricum să mor de frică – chiar îmi e frică, de fapt, şi eu nu am altceva de făcut decât să aştept la maşină.

A dispărut o secundă de la uşă şi a reapărut lângă şifonier. A desfăcut cu grijă rochia mea de bal.

— Să ai grijă şi să ai grijă şi de fraţii mei. Bine?

Inima mea a bătut mai tare şi am răspuns fără şovăire:

— Bine.

Am schimbat locurile şi s-a machiat şi ea, iar eu m-am îmbrăcat. A apărut şi mama în dormitor, cu aparatul de fotografiat în mână, şi a început circul. Ne-a făcut poze, mie şi lui Dee, i s-au umplut ochii de lacrimi, şi-a amintit cum mă încălţam eu cu pantofii ei şi alergam dezbrăcată prin casă şi tot aşa până a plecat Dee şi a venit Daemon.

De aici încolo avea să fie şi mai rău.

Dar când Daemon a intrat în sufragerie, unde îl aşteptam eu, învârtind în mână un clutch pe care mi-l împrumutase mama, am rămas mască.

Daemon arăta bine oricum era îmbrăcat – în blugi, în trening, în salopetă de muncitor –, dar îmbrăcat într-un smoching negru, croit frumos pe umerii lui largi şi pe şoldurile înguste, era absolut uluitor.

Părul negru îi cădea pe frunte, aranjat uşor spre dreapta. Avea şi un bucheţel frumos de flori. Şi-a

aranjat cravata şi a început să mă inspecteze, din vârful picioarelor până sus, întârziind cu privirea în anumite locuri, ceea ce speram ca

mama să nu observe. Rămăsese cu mâna pe cravată, iar eu am roşit sub intensitatea privirii lui aprobatoare.

Lui Daemon chiar îi plăcea culoarea roşie.

Aşa că obrajii mei trebuiau să se asorteze cu ea.

A păşit spre mine cu mersul ăla de star rock şi s-a oprit la un pas, a înclinat capul şi a şoptit:

— Arăţi superb.

Stomacul meu s-a umplut de fluturaşi care mi s-au împrăştiat în tot corpul.

— Mulţumesc. Nici tu n-arăţi rău.

Mama se învârtea pe lângă noi ca o păsărică agitată, făcându-ne poze şi extaziindu-se. De câte ori se uita la Daemon, făcea o faţă înduioşată. Era pur şi simplu topită după el.

I-a făcut o mie de poze, cum îşi scotea bucheţelul de la piept şi cum mi-l punea mie la mână. Bucheţelul era de fapt un singur trandafir complet desfăcut, înconjurat de frunze verzi şi floarea-miresei. Superb. Am pozat pentru mama şi totul era aşa de natural, nu se putea compara cu Balul Bobocilor, când venise Simon. Am mai făcut vreo câteva poze, timp în care mi- a zburat puţin gândul la Simon, apoi Daemon a luat aparatul să-mi facă poze şi cu mama.

Oare Simon mai era în viaţă? Blake jurase că

ultima oară când îl văzuse el trăia, când fusese luat de MA. Indiferent ce i se întâmplase, era numai din cauză că mă văzuse pe mine

scăpând Sursa de sub control. O altă posibilă moarte care se lega de mine, iar Simon era sigur mort, fiindcă nu văd de ce ar fi dorit MA-ul sau Daedalus să-l ţină în viaţă. Era un om obişnuit...

M-am gândit la Carissa.

Daemon mi-a pus mâna pe mijloc.

— Unde eşti?

Am clipit des, revenind cu picioarele pe pământ.

— Exact aici, cu tine.

— Sper.

A venit mama şi m-a strâns în braţe.

— Iubito, eşti aşa de frumoasă – şi vă stă aşa de bine împreună.

Daemon s-a dat într-o parte şi mi-a zâmbit din spatele ei.

— Nu-mi vine să cred că am ajuns aici. Balul tău de absolvire, a spus ea şi s-a retras, trăgându-şi nasul, apoi s-a întors la Daemon. Parcă ieri alerga prin casă, trăgând scutecul de pe ea...

— Mamă, am izbucnit eu, intervenind în sfârşit în discuţie. Nu era destul că îi împuiase capul lui Dee cu poveşti din copilăria lui Katy. Era jenant, indiferent cine le-ar fi auzit. Dar cu Daemon mi se părea de-a dreptul înfiorător. Ochii lui au licărit cu interes.

— Nu aveţi fotografii? Haideţi, vă rog, spuneţi-mi că aveţi fotografii.

Faţa ei s-a luminat de un zâmbet larg.

— Sigur că am! S-a întors repede pe călcâie şi s-a dus la dulapul din colţ, care era înţesat de poze penibile. Am urmărit fiecare...

— Ah, ia uite cât e ceasul.

L-am luat pe Daemon de braţ şi l-am tras după mine. El nici nu s-a clintit.

— Chiar trebuie să plecăm.

— Mai e şi mâine o zi, i-a spus el mamei, făcându-i cu ochiul. Nu?

— Eu plec la serviciu abia la

cinci. A zâmbit.

În niciun caz n-o să se întâmple asta. Înainte de a pleca, s-a oprit şi m-a îmbrăţişat încă o dată.

— Arăţi superb, iubito. Serios.

— Mulţumesc.

Am strâns-o şi eu în braţe. Ea m-a îmbrăţişat lung, de parcă n-ar fi vrut să-mi mai dea drumul, şi nici eu nu m-am desprins din îmbrăţişare, fiindcă era foarte posibil ca mâine-seară să nu mă mai întorc acasă. Aşa că aveam nevoie de îmbrăţişarea mămicii mele şi nu mi-era ruşine să arăt asta.

— Mă bucur pentru tine, mi-a şoptit ea. E un

băiat bun. Am zâmbit lăcrimos.

— Ştiu.

— Bine. S-a retras, bătându-mă uşor pe braţe. Regula?

— Păi...

— Azi nu ai reguli. Spre stupoarea mea, a zâmbit. Numai să ai grijă şi să nu faci ceva de care mâine-dimineaţă să-ţi pară rău.

Privirea i-a alunecat peste umărul meu şi a şoptit:

— Nici n-ar fi greu.

— Mamă!

Ea a început să râdă şi m-a împins uşor.

— Oi fi eu bătrână, dar nu sunt moartă. Acum şterge-o şi distrează-te.

Am ieşit cât de repede am putut.

— N-ai auzit nimic, nu?

Daemon a zâmbit.

— O, Doamne...

El a dat capul pe spate, râzând, şi m-a luat de mână.

— Poftiţi, doamnă, trăsura vă aşteaptă.

Am râs urcându-mă în Dolly a lui şi apoi am început să ne certăm pe posturile de radio până pe la jumătatea drumului spre şcoală, când Daemon s-a uitat la mine dintr-o parte şi mi- a spus:

— Chiar arăţi superb, Katy. Vorbesc serios.

Am zâmbit, mângâind uşor curelele clutch-ului.

— Mulţumesc.

Apoi a fost o

pauză.

— Şi la Balul Bobocilor erai superbă.

Am întors repede capul spre el, lăsând clutch-ul.

— Serios?

— Al dracului de serios. Eram furios că nu erai cu mine.

A râs când a văzut ce faţă fac şi apoi a întors ochii la drum. Zâmbetul lui uşor îmi mergea drept la inimă.

— Când te-am văzut cu Simon... Îmi venea să-l bat să-i sune apa-n cap şi să te iau pe sus.

Am râs. Uneori uitam că în lunile furtunoase de la început, când ne cunoscuserăm, o mică-mititică parte din el chiar mă plăcea.

— Aşa că, da, mi-a plăcut cum arătai atunci.

Mi-am muşcat buzele şi apoi am sperat să nu mi se fi şters glossul.

— Eu am considerat întotdeauna că eşti...

Superb parcă nu se potrivea unui bărbat, aşa că am spus:

— Foarte frumos.

— De fapt, vrei să spui că m-ai considerat întotdeauna incredibil de sexy şi nu-ţi puteai lua ochii de la mine.

— Chiar trebuie să ne ocupăm de modestia ta.

Pe fereastră pădurea se zărea în ceaţă şi am reuşit să-mi văd zâmbetul reflectat pe geam.

— Dar, Doamne, cât ai putut să mă enervezi.

— Face parte din farmecul

meu. Am pufnit.

Balul se ţinea tot acolo unde fusese şi Balul Bobocilor – în sala de festivităţi a liceului. Era frumos acolo. Parcarea era plină şi, fiindcă eram în întârziere, a trebuit s-o lăsăm pe Dolly undeva mai departe.

Daemon m-a luat de mână şi am pornit spre şcoală. Aerul era călduţ, doar puţin răcoros. Aici nopţile de mai erau destul de reci, dar nu aveam nevoie de şal sau altceva, nu când era Daemon lângă mine. El întotdeauna iradia o căldură uimitoare. La Balul Bobocilor, sala fusese decorată de toamnă, dar acum, din tavan şi până la scaune erau numai beculeţe albe, care creau impresia unei cascade strălucitoare. Aduseseră în sală nişte ghivece cu plante bogate, mari, pe care le aşezaseră în jurul meselor lungi, acoperite cu pânză albă, de lângă ringul de dans.

Muzica răsuna foarte tare şi de-abia am putut să aud ce îmi spune Daemon în timp ce mergeam prin sală. De undeva şi-a făcut apariţia Lesa, care m-a luat de mână şi m-a tras spre ringul de dans. Arăta perfect în rochia ei albastru-închis, de sirenă, care îi scotea în evidenţă forma de clepsidră a corpului.

Pe ringul de dans am fost imediat înconjurate de

alte fete. Râsetele se amestecau cu ritmul muzicii şi mi-am adus aminte de clubul din Martinsburg şi de cuştile acelea atârnate de tavan.

Două lumi complet diferite.

Daemon a apărut iar, luându-mă din mijlocul fetelor. Era o melodie lentă şi braţul lui se potrivea perfect pe talia mea. Mi- am sprijinit bărbia de umărul lui şi eram bucuroasă că el şi Dee mă convinseseră să vin la bal. Era extraordinar să ies şi să facem asta, parcă mi s-ar fi ridicat de pe umeri o greutate de şapte tone.

Daemon fredona melodia, atingându-mă din când în când cu bărbia pe obraz. Îmi plăcea să simt cum îi bate inima lângă inima mea şi îmi aminteam de atingerea plăcută a corpului său. Spre sfârşitul dansului am deschis ochii şi l-am văzut pe Blake.

Am respirat adânc. Nu mă aşteptasem să-l văd aici, aşa că am fost un pic şocată când l-am văzut. Oare venise cu cineva? Nu era nicio fată lângă el, dar asta nu însemna nimic. Ceva din felul în care stătea acolo şi se uita la noi depăşea nivelul de ciudăţenie pe care puteam să-l tolerez eu.

A apărut un cuplu în raza mea vizuală, băiatul îi pusese mâna pe fund fetei şi amândoi au început să râdă. După ce au trecut, Blake nu mai era, dar am simţit brusc o senzaţie aiurea, enervantă, în stomac. Aceeaşi senzaţie o aveam ori de câte ori îl vedeam şi de aceea preferam să nu mă gândesc deloc la el.

Dar văzându-l, mi-am adus aminte de altcineva, totuşi. Am ridicat capul.

— Dawson nu a venit?

Daemon a clătinat din

cap.

— Neh, cred că i s-a părut că ar trăda-o pe Beth venind aici.

— Uau, am şoptit eu, neştiind prea bine cum să interpretez asta.

Devotamentul lui faţă de Beth era mai mult decât admirabil

– era cumva ieşit din comun. Poate era ADN-ul lui extraterestru.

Braţul lui Daemon s-a strâns în jurul meu şi smochingul i s- a întins pe umeri.

Da, ADN-ul ăsta extraterestru avea multe calităţi.

După melodia cea lentă, au venit lângă noi Andrew şi Dee. Ea arăta divin în rochia ei, exact aşa cum îmi imaginasem, proaspătă şi curată. Am observat că ea şi Andrew se ţin cam la distanţă. Pentru mine era clar că nu erau decât prieteni – mai mult pentru faptul că împărtăşeau aceeaşi pierdere.

Când Daemon s-a dus să aducă ceva de băut, am fost orbită de apariţia lui Ash cu iubitul ei uman... şi cu rochiţa ei neagră.

Ash zâmbea ca o pisică după ce mâncase o familie întreagă de canari.

— David, ea e Katy. Nu te stresa să-i ţii minte numele. Probabil o să-l uiţi.

Nu am băgat-o în seamă şi i-am întins mâna.

— Îmi pare bine.

David era frumos – foarte frumos – şi putea să concureze oricând cu un luxen. Avea părul şaten ondulat şi ochii lui căprui-deschis erau prietenoşi.

Mi-a scuturat mâna ferm.

— Mă bucur să te cunosc.

Era şi politicos. Ce naiba căuta cu Ash?

— Am eu câteva talente, mi-a şoptit ea la ureche, de parcă mi-ar fi citit gândurile, iar eu m-am încruntat. Întreabă-l pe Daemon. Poate să-ţi spună el.

S-a îndepărtat râzând.

În loc să-i dau un pumn, chestie pe care mi-aş fi dorit foarte tare s-o fac – şi simţeam cum Sursa mă imploră s-o folosesc – i- am zâmbit dulce, am trecut pe lângă ea şi i-am pus mâna pe spatele gol. O încărcătură electrică de înaltă tensiune a trecut din mâna mea pe pielea ei.

Cu un ţipăt înăbuşit, Ash a sărit şi s-a întors spre mine.

— Tu...

Alături de ea, David părea nedumerit, dar, în spatele lui, Dee a izbucnit în râs. Eu zâmbeam în continuare şi, înainte să plec, i-am făcut lui Ash cu ochiul. Daemon se apropiase cu două pahare în mână şi rămăsese acolo, cu o sprânceană ridicată.

— Kitten cea obraznică, a murmurat el.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat, zâmbind. Un sărut inocent – sau poate aşa intenţionam eu să fie, dar Daemon l-a transformat în cu totul *altceva*. Când ne-am despărţit, nu mai aveam aer.

Am plecat de lângă grup şi ne-am dus din nou să dansăm, aşa de strânşi unul în altul, încât mă aşteptam ca din moment în moment să apară vreun profesor care să ne spună să păstrăm distanţa. Am dansat de mai multe ori cu Lesa şi o dată a venit chiar şi Dee cu noi. Arătam ca nişte caraghioase, dând din mâini şi râzând.

Când am ajuns din nou în braţele lui Daemon, trecuseră deja două ore de când veniserăm. Unii copii plecau, ducându- se la petrecerile celebre care se ţineau pe la ferme.

— Eşti gata de plecare? m-a întrebat el.

— Ai ceva în plan?

O, Doamne, mintea mea cred că o luase razna.

— Am. A zâmbit pervers. Am o surpriză.

Şi mintea mea a plecat deja departe în clipa aceea, cam spre sud. Cuvintele *Daemon* şi *surpriză* în aceeaşi propoziţie însemnau de obicei o aventură minunată.

— Bine, am spus, sperând ca vocea mea să sune matur, în timp ce inima mea executa un dans stupid de fetiţă.

Ne-am dus s-o căutăm pe Lesa, să-i spunem că plecăm, şi am îmbrăţişat-o.

— Vă duceţi la hotel? a întrebat ea cu ochii

sclipitori în lumina albă a sălii.

I-am dat peste mână, în joacă.

— Nu. Doamne. Adică... nu cred. Mi-a zis că are o surpriză pentru mine.

— E clar că vă duceţi la hotel, a ţipat ea. O, Doamne, o să faceţi, ştii tu ce, cuvântul din trei litere.

Am zâmbit.

Lesa a îngustat ochii şi apoi i-a făcut mari

— Stai. Voi aţi...

— Trebuie să plec.

Am plecat de lângă ea, dar ea a venit după mine.

— Trebuie să-mi spui! Trebuie să

ştiu. În spatele ei, Chad ne privea

curios.

M-am desprins de ea şi am scuturat din cap.

— Chiar trebuie să plec. Vorbim mai târziu. Distracţie frumoasă.

— Păi să fii sigură că vorbim mai târziu. Îţi ordon.

I-am promis că o sun, apoi am căutat-o pe Dee, dar nu am văzut-o decât pe Ash, care, după ce o curentasem mai devreme, avea aerul că vrea să se răzbune. Am pornit în direcţia opusă, căutând cu privirea printre dansatori fata cu părul negru ca pana corbului.

Am renunţat s-o mai caut când am dat iar cu ochii de Daemon.

— N-ai văzut-o pe

Dee? El a dat din cap.

— Cred că a plecat cu Andrew. S-au gândit să se

ducă la restaurant să mănânce.

M-am uitat la el cu ochii mari.

Daemon a ridicat din umeri.

Acum nu prea mai eram aşa de convinsă ca mai înainte de relaţia lor. Adam şi Dee erau celebri că făceau chestii de genul ăsta. Pe de altă parte, luxenilor le plăcea să mănânce... tot timpul.

— Tu crezi că ei...?

— Nici măcar nu vreau să ştiu.

Nici eu, mi-am zis eu. Am luat mâna pe care mi-a întins-o şi am ieşit din sala de festivităţi încinsă, pe holul lung şi înţesat cu ghirlande. Temperatura scăzuse apreciabil, dar aerul rece îmi plăcea, la cât eram de încălzită.

— Ai de gând să-mi spui de surpriza aia?

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi o surpriză, a

replicat el. M-am îmbufnat.

— Dar acum e o surpriză.

— Bună încercare. A râs şi mi-a deschis portiera. Urcă şi poartă-te frumos.

— Mă rog.

Dar am urcat, punând cu grijă picior peste picior. Daemon a râs din nou, apoi a trecut în partea cealaltă a maşinii şi s-a aşezat la volan.

După ce mi-a aruncat o privire, a clătinat din cap.

— Mori de curiozitate, nu-i aşa?

— Da. Ar trebui să-mi spui.

El nu a mai spus nimic şi a tăcut tot drumul până acasă, spre uimirea mea. Mă cuprinsese o agitaţie nervoasă. Nu mai fuseserăm singuri decât câteva minute, când şi când, de la acea sâmbătă monumentală.

Ciudat cum într-o singură noapte se poate întâmpla şi ceva aşa de groaznic şi ceva aşa de superb – cea mai frumoasă şi cea mai rea noapte din viaţa mea, îmi dădeam eu seama.

Nu voiam să mă gândesc la Will.

Daemon a parcat maşina pe aleea din faţa casei lui. Lumina era aprinsă în sufragerie.

— Rămâi în maşină, bine?

Când am dat din cap, a ieşit din maşină şi a dispărut – s-a evaporat într-o clipă. Curioasă, m-am întors în scaun, dar nu l- am văzut nici pe el, nici pe altcineva. Oare ce punea la cale?

Pe neaşteptate, portiera s-a deschis şi Daemon mi-a întins mâna.

— Eşti gata?

Puţin cam zguduită de apariţia lui bruscă, i-am dat mâna şi am coborât din maşină.

— Deci, cum e cu surpriza mea?

— O să vezi.

Am pornit mână în mână. Am crezut că mă va

conduce spre casa lui, dar nu a făcut-o, am trecut şi de casa mea şi am pornit pe şosea, iar eu nu aveam nici cea mai mică idee cam ce are de gând să facă. Asta până când mi-am dat seama că ne îndreptăm

spre autostradă şi, când ne-am oprit acolo, parcă m-am întors în timp, acum mai multe luni, când am aflat prima oară de existenţa luxenilor.

Când am sărit în faţa camionului.

Dap, tâmpită chestie, dar eram supărată şi nu gândeam prea limpede. Daemon în varianta lui nemernică era de vină.

Am traversat autostrada şi cred că începusem să-mi fac o idee cam încotro ne îndreptăm. Lacul. Am strâns mâna lui Daemon, încercând să-mi reţin un zâmbet prostesc.

— Crezi că poţi să te descurci cu tocurile alea? m-a întrebat încruntându-se, de parcă nu s-ar fi gândit la asta până acum.

Mă îndoiam, dar nu voiam să-i stric plăcerea.

— Da, mă descurc.

El a început oricum să meargă încet, cu grijă să nu cad în nas sau să-mi rup gâtul. Nemaipomenit de dulce, de fapt, cum dădea el toate crengile joase la o parte, ba chiar la un moment dat a trecut parţial în forma lui reală. Lumina albă îi înconjura mâna, ca să se vadă pământul denivelat.

Cine ar avea nevoie de lanternă când era cu Daemon?

A durat mai mult decât de obicei să ajungem la lac, dar mie îmi plăcea plimbarea, ca şi compania lui. Şi

când am trecut de ultimul pâlc de copaci şi am văzut scena din faţa mea, nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Lumina lunii se reflecta în apa liniştită şi pe câţiva metri buni din mal, unde începuseră să înflorească flori albe

sălbatice, lângă care se aflau o mulţime de pături întinse, puse una peste alta, alcătuind un culcuş care părea foarte confortabil. Erau acolo şi câteva perne şi un frigider mare. Lângă lac pâlpâia un foc, într-un cerc mare de pietre.

Nu aveam cuvinte.

Decorul ăsta era de un romantism excepţional, dulce, uimitor şi atât de perfect, încât începusem să mă întreb dacă nu cumva visez. Ştiam că Daemon poate să mă surprindă – mereu mă surprindea –, dar aşa ceva?... Inima mea s-a umplut de fericire aşa de repede, încât am crezut că o să încep să plutesc.

— Surpriză, a făcut el, luând-o înainte, cu spatele spre foc. M-am gândit că asta e mai frumos decât o petrecere sau ştiu eu ce altceva. Şi îţi place şi lacul. Şi mie îmi place.

Am clipit des ca să-mi stăpânesc lacrimile. Doamne, trebuia să fac ceva ca să nu mai plâng aşa des, mai ales în seara asta, când aveam genele pline de rimei.

— E perfect, Daemon. Dumnezeule, e minunat.

— Chiar?

Am simţit o uşoară nelinişte în vocea lui.

— Chiar îţi place?

Nu-mi venea să cred că putea să se îndoiască.

— La nebunie.

Apoi am început să râd, ceea ce era mai bine decât să plâng.

— Chiar îmi place la nebunie.

Daemon a zâmbit.

M- am repezit la el, încolăcindu-mi mâinile şi picioarele în jurul lui ca o maimuţă dementă.

El m-a prins râzând şi nu s-a împiedicat.

— Chiar că îţi place, a spus el, înaintând cu spatele. Mă bucur.

Eram încărcată de aşa multe emoţii, că nu puteam să mă opresc la una singură, dar toate erau plăcute. Când m-a lăsat jos, mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am dus pe pături. Le simţeam moi şi pufoase sub tălpi.

M-am aşezat şi mi-am strâns picioarele sub mine.

— Ce ai în frigider?

— A, bunătăţi.

A dispărut şi s-a ivit lângă frigider, unde a îngenuncheat. A deschis uşa şi a scos o sticlă de vin şi două pahare.

— Vin de fructe – de căpşuni. Preferatul

tău. Am râs.

— O, Doamne.

A scos dopul cu o metodă ciudată extraterestro-mentală- Surso-Jedi şi a turnat în cele două pahare. Am luat paharul din mâna lui şi am sorbit lichidul acidulat. Îmi plăcea băutura asta fiindcă nu avea gust de alcool, iar eu nici nu aveam prea multă experienţă cu alcoolul.

— Ce altceva mai ai? am întrebat, aplecându-mă spre el.

A scos o casoletă, căreia i-a desfăcut cu grijă folia de deasupra şi mi-a întins-o. În ea s-au rostogolit ispititoare căpşuni glazurate cu ciocolată.

Mi-a lăsat gura apă.

— Tu le-ai făcut?

— Ha. Nu.

— Ăăă... Dee?

Asta l-a făcut să râdă.

— Le-am comandat la o cofetărie din oraş. Vrei să

încerci? Am luat una şi am avut impresia că gura

mea a murit şi a

ajuns în rai. Nu era exclus să-mi fi curs puţin şi balele.

— Sunt aşa de bune.

— Mai am şi altele.

A scos o cutie de plastic plină de felii de brânză şi biscuiţi săraţi.

— Tot de la magazin, fiindcă eu în niciun caz nu sunt bucătar.

Cui îi păsa cum făcuse rost de ele? El făcuse toate astea – era opera lui.

Mai avea sandviciuri cu castraveţi şi pizza vegetariană. Mâncare numai bună de ciuguleală, aşa că am şi început să ne înfruptăm, râdeam şi mâneam, în timp ce focul se stingea încet-încet.

— Când ai făcut toate astea? am întrebat eu,

întinzându-mă după cam a cincea felie de pizza.

El a luat o căpşună, studiind-o cu ochii îngustaţi.

— Am avut toate chestiile astea deja băgate aici la frigider, iar păturile erau adunate într-o pânză. Când am ajuns acasă nu a trebuit decât să vin repede, să le întind şi să aprind focul.

Mi-am terminat felia de pizza.

— Eşti uimitor.

— Sunt convins că nu ţi-ai dat seama de asta abia acum.

— Nu. Am ştiut întotdeauna. M-am uitat la el cum îşi alege o altă căpşună. Poate nu chiar de la început...

El s-a uitat la mine.

— Cea mai mare calitate a minunăţiei mele este că stă ascunsă.

— Serios?

Se făcuse frig şi m-am ghemuit mai aproape de el şi de focul care aproape se stinsese, tremurând, dar nici nu mă gândeam să ne întoarcem acasă.

— Mmm-mmm.

A zâmbit, a pus capacul casoletei la loc şi a băgat mâncarea rămasă la loc în frigider. Mi-a aruncat o cutie de suc şi a început să strângă. Renunţaserăm de mult la vinul de fructe.

— Nu pot să-ţi arăt toate calităţile mele deodată.

— Sigur că nu. Unde ar mai fi

misterul? El a luat o pătură moale.

— Nu e niciun mister.

Mi-a pus pătura pe umeri şi s-a aşezat lângă mine.

— Mulţumesc. Am tras pătura moale mai aproape de mine. Cred că masele ar fi şocate dacă ar afla cât de dulce poţi să fii.

Daemon s-a lungit, aşezat pe o parte.

— Nu vor şti niciodată.

Am zâmbit, m-am aplecat spre el şi l-am sărutat.

— O să duc secretul cu mine în mormânt.

— Bine. A bătut cu palma lângă el. Putem să mai venim aici când vrei tu.

— Nu vreau să plec.

— Atunci mişcă-ţi funduleţul tău de hibrid aici.

Am venit lângă el şi m-am întins şi eu. Daemon a tras o pernă şi mi-a pus-o sub cap. Mă strânsesem aşa de tare lângă el, încât ar fi fost nevoie de o armată de arumi să ne despartă.

Am vorbit despre dans, despre şcoală şi chiar despre universitatea din Colorado.

Am vorbit aşa până mult după miezul nopţii.

— Nu eşti deloc îngrijorat pentru mâine? l-am întrebat eu, trecându-mi degetele peste linia arcuită a obrazului său.

— Sunt îngrijorat – doar un nebun nu ar fi îngrijorat. Când am ajuns spre buzele lui, mi-a sărutat degetul.

— Dar nu din motivul la care te gândeşti tu.

— Dar de ce?

Mâna mea a alunecat pe gâtul lui, peste cămaşă. Îşi scosese haina ceva mai devreme. Pe sub materialul subţire îi simţeam pielea caldă şi fermă.

Daemon a venit mai aproape.

— Mă gândesc că Beth nu o să fie aşa cum şi-o aminteşte Dawson.

— Şi eu.

— Totuşi, sunt convins că o să facă faţă. A venit chiar lângă mine, a strecurat mâna sub pătură şi mi-a prins umărul gol. Aş fi vrut doar să-i fie bine. Merită.

— Merită... Mi-am ţinut respiraţia, fiindcă mâna lui ajunsese mai jos, pe scobitura taliei, apoi pe rotunjimea coapsei. Sper ca ea să fie bine, am adăugat, sper ca toată lumea să fie bine, chiar şi Chris.

El a dat din cap şi m-a împins uşor pe spate. A trecut delicat cu mâna peste partea de jos a rochiei mele, până la genunchi. M-am înfiorat. El a zâmbit.

— Altceva te preocupă pe tine, a spus.

Când mă gândeam la ziua de mâine şi la ce ne-ar putea rezerva viitorul, o groază de chestii începeau să mă preocupe.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva, am răspuns şi mi s-a tăiat vocea. Nu vreau să se întâmple nimic nimănui.

— Ssst. M-a sărutat tandru. N-o să se întâmple nimic, nici cu mine, nici cu altcineva.

L-am strâns la piept cu mâinile încleştate, de

parcă aş fi putut să împiedic să se întâmple ceva rău ţinându-l aşa lângă mine.

Era stupid, ştiu, dar când îl strângeam aşa, parcă reuşeam să-mi ţin în frâu cea mai mare frică din toate.

Că aş fi putut ajunge în situaţia ca eu să plec de la Mount Weather şi el nu.

— Ce-o să fie dacă o să avem succes mâine-seară?

— Vrei să zici *după ce* o să avem succes. Şi-a urcat piciorul peste mine şi l-a strecurat printre picioarele mele. Luni ne ducem la şcoală – plictisitor, ştiu. Apoi să sperăm că trecem clasa, trebuie să trecem. Apoi absolvim. Şi apoi avem toată vara la dispoziţie...

Greutatea corpului său îmi altera gândurile, dar panica era prea aproape de mine.

— Cei de la Daedalus o să vină să-i caute pe Beth şi pe Chris.

— Şi n-o să-i găsească... Şi-a lipit buzele de tâmpla mea, apoi de sprânceană. Asta, dacă ajung să se apropie.

Mi s-a strâns stomacul.

— Daemon...

— O să fie bine. Nu-ţi face griji.

Voiam să cred. Sau mai degrabă aveam nevoie să cred.

— Hai să nu ne mai gândim la ziua de mâine, a şoptit el, apucându-mi cu buzele obrazul, apoi falca. Hai să nu ne mai gândim la săptămâna viitoare sau

la noaptea viitoare. Acum suntem doar noi doi, nimic altceva.

Cu inima bubuind, am dat capul pe spate şi am închis ochii. Mi se părea imposibil să uit ce urma să fie, dar când mâna lui a început să urce de pe genunchi în sus, pe sub marginea rochiei, chiar nu am mai fost decât noi şi nimic altceva.

CAPITOLUL 36

La fel ca data trecută, înainte de a o porni spre Mount Weather, aproape toată ziua de duminică mi-am petrecut-o cu mama. Am plecat să luăm în oraş un mic dejun întârziat şi am pus-o la curent cu evenimentele de la bal. Când i-am povestit despre surpriza pe care mi-a făcut-o Daemon la lac, avea ochii umezi. La naiba, şi eu aveam ochii umezi şi îmi tresălta inima în piept când îi povesteam.

Rămăsesem acolo cu Daemon până când stelele începuseră să se stingă şi cerul se făcea albastru-închis. Fusese absolut perfect şi ce am făcut în orele acelea târzii mă înfiora şi acum până în vârful degetelor.

— Eşti îndrăgostită, a spus mama, alergând cu furculiţa prin farfurie după o bucată de pepene galben. Nu e niciun dubiu. Se vede în ochii tăi.

Obrajii mi s-au făcut roşii.

— Mda,

sunt. Ea a

zâmbit.

— Ai crescut prea repede, scumpa mea.

Nu avea întotdeauna impresia asta, de exemplu azi- dimineaţă, când nu reuşeam să-mi găsesc un şlap

şi am fost la două secunde distanţă de o criză de isterie.

Apoi a vorbit foarte încet, ca să nu fie auzită de mulţimea din jur:

— Sper că ai grijă, da?

Curios e că nu m-am mai simţit penibil la replica asta. Poate că avea vreo legătură cu poveştile ei de ieri despre “bebeluşa Katy cea dezbrăcată care îşi arunca scutecul de pe ea”. În orice caz, îmi părea bine că mă întreba – că îi păsa de asta. Poate că mama mea era ocupată cu serviciul, ca mai toţi părinţii singuri, dar asta nu înseamnă că era absentă.

— Mamă, ştii că aş fi întotdeauna atentă cu chestiile astea. Am luat o gură de suc şi am adăugat: Nu-mi doresc bebeluşi Katy alergând în toate părţile.

Ochii ei s-au lărgit de uimire şi apoi iar s-au umezit. O, Doamne...

— Chiar ai crescut, a spus ea şi şi-a pus mâna pe mâna mea. Şi sunt mândră de tine.

Era plăcut să auzi asta, fiindcă nu ştiam prea bine ce ar putea s-o facă pe ea mândră, din perspectiva ei. Bine, mergeam la şcoală, nu intram în belele – în general – şi aveam note bune. Dar până acum ratasem chestia cu facultatea şi ştiam că asta o supără. Iar de restul chestiilor cu care mă confruntam eu nu ştia nimic.

Şi totuşi era mândră de mine, iar eu n-aş fi vrut s-o dezamăgesc pentru nimic în lume.

Când am revenit acasă, Daemon a trecut pe la noi, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă s-o ţin cât mai departe de albumele foto pe mama, până când s-a dus să se culce puţin

înainte de a pleca la serviciu şi ne-a lăsat pe mine şi pe Daemon de capul nostru, numai că eu eram din ce în ce mai încordată, cu cât treceau orele.

După ce mi-am pus treningul negru, Daemon mi-a cerut opalul. I l-am dat.

— Nu te uita aşa la mine, a spus el, de pe cealaltă margine a patului. A băgat mâna în buzunar şi a scos un şnur subţire, alb. Decât să-l ţii în buzunar, m-am gândit să ţi-l pui ca medalion.

— A. Bună idee.

M- am uitat la el cum înfăşoară şnurul în jurul opalului, lăsând destul din el cât să nu mă strângă de gât. Am stat să mi-l lege şi a băgat piatra pe sub tricou. Opalul a alunecat uşor peste obsidianul care era deja acolo.

— Mulţumesc, am spus eu, deşi tot mai credeam că ar fi fost mai bine să ne asumăm riscul şi să-l facem bucăţi.

El a zâmbit.

— Cred că mâine ar trebui să nu ne ducem la masă şi să mergem la film.

— Ce?

— Mâine – cred că ar trebui să ne ducem la şcoală doar dimineaţa.

Nu era pe lista mea de priorităţi să fac planuri

despre chiulul de la orele de mâine după-amiază şi eram gata să-i spun şi lui asta, când mi-am dat seama ce vrea să facă. Voia să-mi distragă atenţia de la posibilitatea ca ziua de mâine să fie o zi

pe care să nu vreau s-o văd, să păstreze aparenţa de normalitate şi eventual speranţa.

Am ridicat ochii spre el şi ne-am uitat lung unul la altul. Irisul lui verde ardea extraordinar de puternic şi apoi s-a făcut alb când m-am aşezat în genunchi, i-am luat obrajii în mâini şi l-am sărutat – l-am sărutat exact ca şi cum el era aerul de care eram eu însetată.

— Pentru ce a fost asta? m-a întrebat el când m-am retras. Nu că m-aş plânge.

Am ridicat din umeri.

— Aşa, pur şi simplu. Iar ca să-ţi răspund la întrebare, cred că ar fi perfect să chiulim toată ziua.

Daemon s-a mişcat aşa de repede, încât nici n-am văzut când s-a ridicat şi m-am trezit cu el peste mine, ţinându-mă de cap cu mâinile lui ca nişte benzi de oţel, aşezată pe spate, uitându-mă în sus la el.

— Ţi-am mai spus până acum că am o slăbiciune pentru fetele obraznice? a murmurat el.

Silueta lui se estompa pe margine, căpătase un alb delicat, de parcă cineva luase o pensulă şi mâzgălise în jurul lui un contur. O şuviţă de păr i-a alunecat pe frunte, peste ochii aceia uimitori, ca nişte diamante.

Nu reuşeam să-mi recapăt respiraţia.

— Ai slăbiciune pentru chiulangioaice?

Când şi-a apropiat corpul de al meu, s-a auzit un fel de zumzet electric, apoi, când trupurile noastre s-au atins, au sărit scântei.

— Pentru *tine* am o slăbiciune.

— Întotdeauna? am şoptit.

Mi-a atins uşor buzele cu buzele lui.

— Întotdeauna.

* * *

Ceva mai târziu, Daemon a plecat să se întâlnească cu Matthew şi Dawson. Ei trei voiau să mai repete o dată ce au de făcut, iar Matthew, care era prin definiţie un meticulos, voia să mai facă vreo câteva exerciţii cu onixul.

Am rămas acasă, învârtindu-mă pe lângă mama ca un copilaş, în timp ce se pregătea de plecare. Fiindcă mă simţeam excesiv de disperată, chiar am urmat-o afară când a plecat, uitându-mă cum iese cu spatele de pe alee cu Priusul ei.

Rămasă singură, privirea mi-a alunecat spre florile care înconjurau veranda. Compostul uscat trebuia de mult înlocuit şi frunzele uscate trebuiau smulse.

Am coborât din verandă, m-am dus la tufele

micuţe de trandafiri şi am început să rup petalele uscate. Auzisem undeva că asta i-ar ajuta să înflorească mai des. Nu ştiu dacă era aşa sau nu, dar acţiunea aceasta monotonă de curăţare atentă a uscăciunilor îmi calma nervii.

Mâine, eu şi Daemon o să plecăm de la prânz.

În weekendul următor, o s-o conving pe mama că trebuie să refac grădiniţa.

La începutul lui iunie, o să fiu absolventă.

Şi tot în luna aceea, o să mă ocup serios de hârţogăria pentru înscrierea la Universitatea din Colorado şi o să arunc bomba pentru mama.

În iulie, o să-mi petrec fiecare zi cu Daemon, înotând în lac şi căpătând un bronz impecabil.

La sfârşitul verii, relaţia mea cu Dee o să revină la normal. Iar când va veni toamna, o să scăpăm de toate. Nimic n-o să mai fie la fel. Nu mai eram un simplu om. Iubitul meu – tipul pe care îl iubeam – era un extraterestru. Şi s-ar putea să vină un moment, cândva, când şi noi, la fel ca Dawson şi ca Blake, va trebui să ne pierdem urma.

Dar, oricum ar fi, va exista şi ziua de mâine, şi săptămâna viitoare, şi vara viitoare şi toamna viitoare.

— Numai tu puteai să grădinăreşti în momentul ăsta.

M-am răsucit repede la auzul vocii lui Blake. Stătea rezemat de maşina mea, îmbrăcat în negru, gata de plecare.

Era prima dată după confruntare când Blake se apropia de mine când eram singură, iar partea

extraterestră din mine a reacţionat imediat. Senzaţia aia de carusel a apărut imediat. Energia statică pârâia pe pielea mea.

M-am stăpânit.

— Ce vrei, Blake?

El a râs uşor, cu ochii în pământ.

— Curând trebuie să plecăm, nu? Am ajuns un pic mai devreme.

Iar eu eram un pic cam dusă cu pluta. Da, sigur.

I-am aruncat o privire furioasă, scuturându-mi praful de pe degete.

— Cum ai ajuns aici?

— Am parcat în capătul străzii, lângă casa părăsită. A făcut un semn cu bărbia în direcţia aceea. Ultima dată când am lăsat maşina aici, am impresia că cineva mi-a topit vopseaua de pe capotă.

Probabil Dee, cu mâinile ei de microunde. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Dee şi Andrew sunt acasă, am simţit eu nevoia să-i spun.

— Ştiu. A scos o mână din buzunar şi şi-a trecut-o prin părul ţepos. Arătai foarte bine la bal.

Am simţit iar neliniştea aia în stomac.

— Da, te-am văzut acolo. Ai fost

singur? El a dat din cap.

— N-am stat decât câteva minute. Niciodată n-am fost la balurile astea de la şcoală. Destul de dezamăgitor.

Nu am spus nimic.

Blake a lăsat mâna

jos.

— Eşti îngrijorată pentru diseară?

— Cine n-ar fi?

— Fată deşteaptă, a spus el şi a zâmbit

un pic. Era mai mult un fel de

strâmbătură.

— Din câte ştiu eu, nimeni nu a reuşit să pătrundă în centrele lor până acum, nici măcar atât cât am intrat noi. Niciun luxen şi niciun hibrid şi nu-mi închipui că n-a mai încercat nimeni până la noi. Pun pariu că mai sunt zeci de Dawsoni şi Beth, de Blake şi de Chris.

Mi s-au încordat muşchii gâtului şi umerii.

— Dacă asta a vrut să fie un discurs de încurajare, să ştii că nu ţi-a ieşit deloc.

Blake a râs.

— N-am vrut să iasă aşa. Voiam doar să spun că, dacă reuşim să facem asta, înseamnă că suntem cei mai tari, să ştii. Cei mai buni hibrizi şi cei mai buni luxeni.

Amuzant sau poate doar ironic era că exact cei pe care Daedalus şi-i dorea aşa de tare erau singurii care puteau să-i înfrunte, m-am gândit eu.

Am băgat mâna în buzunar şi am simţit marginile fine şi călduţe ale opalului.

— Suntem cei mai grozavi, îmi

imaginez. A zâmbit iar cu tristeţe şi

apoi a spus:

— Pe asta mă bazez şi eu.

* * *

Eram toţi îmbrăcaţi în negru, ca o adunătură de ninja rataţi. Îmi simţeam pielea transpirată pe sub tricoul gros cu mânecă lungă. Ideea era să avem cât mai puţină suprafaţă de piele expusă, ca impactul onixului să fie mai mic.

Ultima dată nu ne gândiserăm la asta, dar acum trebuia să ne luăm toate măsurile de precauţie.

Opalul parcă îmi ardea buzunarul.

Drumul prin munţii din Virginia l-am făcut în tăcere. De data asta, nici măcar Blake nu mai vorbea. Lângă el, Dawson era un ghem de energie. La un moment dat – din fericire nu trecea nicio maşină atunci – şi-a luat forma lui adevărată, orbindu-ne pe toţi.

Cuvintele lui Blake răsunau şi acum în capul meu. *Pe asta mă bazez şi eu.* Probabil eram paranoică, dar se instalaseră în capul meu şi nu mai scăpăm de ele. Normal că se baza pe noi să facem imposibilul. Avea de câştigat şi el la fel de mult ca noi.

Apoi m-am gândit la avertismentul lui Luc: *Să n-ai încredere niciodată în cineva care are ceva de câştigat sau ceva de pierdut.* Dar aşa ar fi trebuit să nu avem încredere în niciunul dintre prietenii noştri. Toţi aveam ceva de câştigat sau de pierdut.

Daemon s-a întins spre mine şi mi-a strâns mâna.

Nu era bine să mă gândesc aşa de mult la toate astea. Nu făceam decât să mă agit şi să mă sperii şi mai tare.

I-am zâmbit lui Daemon şi m-am hotărât să nu mă gândesc decât la după-amiaza pe care am petrecut-o împreună. De fapt, n-am făcut nimic concret. Doar am stat ţinându-ne în braţe, treji şi, într-un fel, a fost mai intim ca niciodată. Azi-noapte sau azi-dimineaţă a fost cu totul altceva.

Daemon era un tip plin de imaginaţie.

Tot restul drumului obrajii mei au fost îmbujoraţi.

Când cele două SUV-uri au ajuns la mica fermă din capătul drumului de acces, cufundat în beznă, mai erau cinci minute. Când am coborât, Blake a primit de la Luc mesajul de confirmare.

Eram gata de plecare.

Nu am mai făcut nicio încălzire, am stat toţi nemişcaţi, conservându-ne energia. Ash, Andrew şi Dee au rămas la maşină. Noi am pornit spre câmpul plin de buruieni.

Speram să nu ne umplem de căpuşe.

Am aruncat o ultimă privire spre luxenii rămaşi la maşină; era timpul să pornim. Am lăsat Sursa să-mi invadeze sângele şi oasele, să se prelingă pe pielea mea, şi am ţâşnit în întuneric, prin noaptea întunecată, fără o rază de lună. Ca şi ultima dată, Daemon stătea lângă mine. Asta mai lipsea, să mă împiedic de ceva şi să cad înapoi la vale.

Când am ajuns la marginea pădurii, era linişte şi multă încordare şi ne-am oprit să verificăm dacă într-adevăr e un singur paznic care supraveghează gardul.

De data asta Daemon l-a pus la pământ. Apoi ne-am apropiat de poartă şi am tastat primul cod.

Icar.

Am trecut apoi în goană prin curtea interioară, ca nişte fantome. Cineva ar fi putut să sesizeze o mişcare, dar nu ar fi putut să ne vadă.

La cele trei uşi, Dawson a introdus cel de-al doilea cod.

Labirint.

Iar acum, ori o făceam, ori muream. Luni întregi ne pregătiserăm pentru asta. Oare antrenamentul ăla cu onix făcea măcar cât o ceapă degerată? Daemon mi-a aruncat o privire. Am băgat mâna în buzunar şi am strâns opalul în mână.

Duşul cu onix tot avea să doară ca dracu', dar, dacă Blake avea dreptate, ar fi trebuit să facem faţă.

Uşa s-a deschis ca la o cameră depresurizată şi Daemon a intrat primul.

S-a auzit un pufăit şi el a tresărit, dar a mai făcut un pas şi a intrat, era acum înăuntru. S-a oprit, s-a uitat peste umăr şi a zâmbit cu un colţ al gurii.

Am răsuflat uşuraţi, toţi în acelaşi timp.

Am trecut pe rând pe sub scutul de onix. Spray-ul a fost primit de fiecare cu o strângere de ochi şi o grimasă de durere. Eu abia l-am simţit.

Pentru că eram prima oară înăuntru la Mount

Weather, ne- am aliniat toţi în spatele lui Blake, care ştia drumul. Tunelul

era întunecat, cam din şase în şase metri erau nişte lămpiţe montate pe pereţii portocalii. M-am uitat să văd unde ar putea să fie uşile alea criminale de urgenţă, dar era mult prea întuneric.

Am ridicat capul şi am observat că tavanul arată înfiorător. Era lucios – ziceai că e ud sau ceva, dar nu era nici urmă de lichid.

— Onix, a şoptit Blake. Totul e acoperit de onix.

În cazul în care n-au făcut o reamenajare recentă, Blake ar fi trebuit să ştie asta. Simţind opalul în mână, în timp ce ne grăbeam prin tunel, am încercat să accesez Sursa şi am aşteptat să apară valul acela de energie.

A fost o scânteie ceva mai mare, dar nici nu se putea compara cu ce fusese când îl testasem atunci cu Daemon. Îmi simţeam inima grea în timp ce ne apropiam de capătul tunelului. Probabil că tot onixul ăla slăbea cumva puterea opalului.

În capăt, tunelul se deschidea în două părţi. La mijloc erau lifturile. Matthew s-a apropiat de cele două coridoare, să verifice.

— Liber, a spus el, apoi s-a estompat, mişcându-se aşa de repede, încât nici nu l-am văzut când a apăsat butonul de la lift şi s-a întors lângă noi.

Când s-au deschis uşile, am intrat toţi odată în cabina de oţel. Se pare că uşa de la scări era cu parolă şi eu m-am întrebat ce fac ăştia dacă sunt nevoiţi să iasă de urgenţă pe acolo.

M-am uitat prin lift şi am observat câteva bucăţele negre- roşiatice sclipind în lumina de deasupra capului. Eram aproape convinsă că o să avem parte şi aici de un duş cu onix, dar nu s-a întâmplat aşa.

Daemon mi-a atins uşor mâna şi eu am ridicat capul spre el. Mi-a făcut cu ochiul. Am clătinat din cap, mutându-mă de pe un picior pe altul, neliniştită. Aveam impresia că e liftul cel mai lent din lume. Puteam să rezolv şi un exerciţiu de trigonometrie mai repede decât se mişca ăsta.

Daemon mi-a strâns mâna, de parcă ar fi simţit cât sunt de agitată.

M-am ridicat pe vârfuri şi i-am luat obrazul în mână, trăgându-l spre mine. L-am sărutat apăsat, fără inhibiţii.

— Ca să-ţi poarte noroc, am spus eu după ce m-am oprit, cu respiraţia tăiată.

Ochii lui de smarald au sclipit şi am văzut în ei o mulţime de promisiuni care m-au făcut să mă înfior în cu totul alt fel. Când o să ne întoarcem acasă, nici

nu se discută că o să ne facem timp să fim doar noi.

Pentru că o să ne întoarcem, toţi. Nu se poate să nu ne întoarcem.

În sfârşit, uşile liftului s-au deschis şi am văzut un fel de sală de aşteptare. Pereţi albi. Tavan alb, podea albă.

Ajunseserăm în spitalul de nebuni.

— Drăguţe culori decorative, a spus Matthew.

Daemon s-a strâmbat.

Fratele lui a luat-o înainte şi s-a oprit în faţa uşii. Era imposibil de spus ce ne aştepta dincolo de uşa aceea. După ce tastam codul, intram în necunoscut.

Dar ajunseserăm până aici. Eram plină de nerăbdare.

— Cu grijă, frate, a spus Daemon. S-o

luăm încet. El a dat din cap.

— N-am fost niciodată aici.

Blake? Blake s-a dus lângă el.

— Ar trebui să fie un alt tunel, mai scurt şi mai larg, şi pe partea dreaptă sunt nişte uşi. Celule, de fapt, dotate cu un pat, un televizor şi o baie. Sunt cam douăzeci de camere. Nu ştiu dacă toate sunt ocupate.

Toate? Nici măcar nu mă gândisem că mai pot fi şi alţii. M- am uitat la Daemon.

— Nu putem să-i lăsăm aşa pe

ceilalţi. Până să răspundă, a

intervenit Blake.

— N-avem timp, Katy. Dacă am lua mai mulţi, am întârzia prea mult şi nici măcar nu ştim în ce stare sunt.

— Dar...

— De data asta sunt de acord cu Blake. Daemon s-a uitat în ochii mei şocaţi. Nu putem, Kitten. Nu acum.

Nu eram deloc de acord cu asta, dar nici nu puteam s-o iau la fugă pe hol ca să le dau drumul. Nu intra în planurile noastre şi nu aveam destul timp. Era nasol – era mai nasol decât piratarea unei cărţi, mai nasol decât să aştepţi un an întreg să apară următoarea carte din seria ta preferată şi mai nasol decât o carte care se termină în coadă de peşte. Faptul că îi lăsam aici, că ştiam de existenţa unor oameni nevinovaţi, pe care nu i- am putut salva, o să mă chinuie toată viaţa.

Blake a respirat adânc şi a tastat ultimul cod.

Daedalus.

Liniştea din jur a fost spartă de zgomotul mai multor încuietori care se retrag şi deasupra uşii, în dreapta, s-a aprins o lumină verde.

Blake a crăpat încet uşa, iar Daemon s-a aşezat în faţa mea. Matthew trecuse în spatele meu, iar eu eram acum ca în spatele unor scuturi. Ce naiba?...

— E liber, a spus Blake, uşurat.

Am intrat pe uşă, descoperind un alt scut de onix. Mai aveam încă două până să ajungem acolo. N-o să fie prea simplu.

Tunelul era ca şi cel de jos, numai că era alb şi, aşa cum ne spusese Blake, era mai scurt şi mai larg.

Toată lumea pornise

deja, în afară de mine. Reuşiserăm – eram aici. Stomacul mi se strânsese şi mă furnica pielea.

Aproape că nu-mi venea să cred. Eram fericită şi speriată în acelaşi timp, am simţit că Sursa reacţionează, dar numai puţin, după care s-a stins. Cantitatea de onix din clădirea asta era o demenţă.

— A treia celulă e a ei, a spus Blake, fugind pe hol spre ultimul grup de celule.

M-am întors spre uşă şi mi-am ţinut respiraţia, în timp ce Dawson a pus mâna pe mânerul de onix al uşii şi l-a răsucit. S-a deschis imediat.

Dawson a intrat în cameră, cu picioare nesigure, tremurând din tot corpul, iar vocea i-a sunat răguşit când a rostit:

— Beth?

Un singur cuvânt, numai acele sunete au reuşit să iasă din gura lui Dawson şi noi toţi ne-am oprit şi iar ne-am ţinut respiraţia.

Peste umărul lui am reuşit să văd o siluetă subţire, stând în fund pe un pat îngust. Când am văzut-o, eram gata să ţip de bucurie – aşa aş fi vrut, fiindcă ea era, era Beth... deşi nu arăta deloc aşa cum o văzusem eu ultima dată.

Părul şaten nu mai era murdar şi încâlcit, ci strâns frumos în coadă. Câteva şuviţe atârnau pe lângă

urechi, încadrându-i faţa palidă şi delicată de spiriduş. Mi-era tare teamă că n-o să-l recunoască pe Dawson, că o să se comporte ca o nebună, cum a

fost în seara aceea când am întâlnit-o eu. Mă pregătisem pentru ce-i mai rău. Mă gândeam că ar putea chiar să-l atace pe Dawson.

Dar când i-am văzut ochii întunecaţi, mi-am dat seama că nu sunt aceeaşi ochi goi pe care îi avea acasă la Vaughn. Nu avea nici privirea înfricoşător de fixă pe care o avusese Carissa.

S-a văzut în ochii ei că l-a recunoscut pe Dawson. Timpul s- a oprit în loc pentru cei doi şi apoi s-a accelerat. Dawson s-a apropiat împiedicat de ea şi am crezut că o să cadă în genunchi. Mâinile le ţinea pe lângă corp, când strângea pumnii, când îi desfăcea, de parcă nu putea să se controleze.

Nu putea să spună nimic, doar *Beth*.

Fata s-a dat jos din pat, şi-a aruncat ochii spre noi, apoi şi i- a fixat pe Dawson.

— Dawson? Tu... Nu înţeleg.

Amândoi au pornit în acelaşi moment, s-au repezit unul la altul în aceeaşi clipă. S-au îmbrăţişat şi Dawson a ridicat-o pe sus, îngropându-şi faţa în gâtul ei. Îşi spuneau ceva, dar glasurile lor erau alterate de emoţie, vorbeau prea încet şi prea repede ca să pot să-i înţeleg. Din felul în care se ţineau în braţe, înţelegeai că niciodată n-o să se mai despartă.

Dawson a ridicat capul şi a spus ceva în limba lui şi

suna la fel de frumos ca atunci când vorbea Daemon. Apoi a sărutat-o şi eu m-am simţit ca o perversă uitându-mă la ei, dar nu puteam să îmi mut privirea. Era atâta frumuseţe în reîntâlnirea

lor, în felul în care el îi acoperea obrajii uzi de lacrimi cu sărutări delicate.

Am simţit că îmi vine să plâng. Lacrimi de fericire mi-au înceţoşat ochii. Am simţit mâna lui Matthew pe umărul meu, strângându-mă uşor. Am dat din cap, smârcâind.

— Dawson.

Îngrijorarea din vocea lui Daemon ne-a adus pe toţi cu picioarele pe pământ, amintindu-ne că nu aveam prea mult timp.

Dawson s-a retras, a luat-o de mână şi s-a întors spre noi, în timp ce din gura lui Beth curgea o ploaie de întrebări.

— Ce faceţi aici? Cum aţi intrat? Ei ştiu că sunteţi aici?

Şi nu mai termina, în timp ce Dawson, care avea un zâmbet prostesc pe faţă, încerca s-o facă să tacă.

— Mai târziu, a spus el. O să trebuiască să intrăm pe uşile alea şi o să doară...

— Scuturile de onix, ştiu, a spus ea. Ei, asta ne scutea de o problemă.

M-am întors, văzând că se întoarce şi Blake, cărându-l în braţe pe prietenul lui luxen cu părul negru. Obrazul băiatului era plin de sânge.

— Se simte bine?

Blake a dat din cap. Era palid şi crispat.

— Eu... Nu m-a recunoscut. A trebuit să-l fac să tacă.

Am simţit o uşoară durere în inimă. Expresia din ochii lui Blake era aşa de disperată şi sumbră, mai ales după ce s-a uitat la Dawson şi Beth. Tot ce făcuse el: minciunile, înşelătoriile, crimele, toate fuseseră pentru băiatul pe care îl ţinea în braţe. O persoană pe care el o considera un frate. Iar îmi părea rău de compasiunea pe care o simţeam pentru el.

Dar îmi era milă de el.

Beth a ridicat capul şi a încetat cu întrebările.

— Nu poţi să...

— Trebuie să plecăm. Blake a întrerupt-o şi a trecut pe lângă noi. Aproape că am depăşit timpul.

Şi chiar aşa era. M-am cutremurat când am auzit şi i-am zâmbit fetei, cu speranţa că pot s-o încurajez.

— Trebuie să plecăm. Acum. Restul poate să mai

aştepte. Beth clătina însă cu putere din cap.

— Dar...

— Trebuie să plecăm, Beth. Ştim.

Ea a dat din cap când l-a auzit pe Dawson, dar în ochii ei se citea panica.

Teama ne-a umplut de adrenalină până la refuz şi am pornit toţi cinci pe hol fără să mai întârziem. Daemon a tastat codul pe panoul de control din perete şi uşa s-a deschis.

Camera complet albă nu era însă goală.

În mijlocul ei se afla Simon Cutters – dispărutul, presupusul mort Simon Cutters – la fel de mare şi bolovănos ca odinioară.

Toţi am fost luaţi prin surprindere. Daemon a făcut un pas înapoi. Matthew s-a oprit. Mie nu-mi venea să cred că trăieşte, nu pricepeam de ce stă acolo, de parcă ne aştepta pe noi.

Firişoarele de păr de pe braţe au început să mi se ridice.

— Rahat, a făcut Daemon.

Simon a zâmbit.

— V-a fost dor de mine? Mie mi-a fost dor de voi.

Apoi a ridicat o mână. Lumina s-a reflectat într-o brăţară de metal. S-a văzut sclipirea unei bucăţi de opal identice cu cea pe care o aveam eu la gât. Totul s-a întâmplat foarte repede. Simon a desfăcut mâna şi parcă brusc s-a stârnit un uragan. Am simţit cum mă ridic de la pământ, aruncată prin aer. M-am izbit într-o uşă, nimerind cu şoldul în mânerul de metal. A urmat o explozie de durere, care mi-a scos tot aerul din plămâni, şi am căzut pe podea.

O, Doamne... Simon era...

Creierul meu se chinuia să proceseze evenimentele. Dacă Simon avea o bucată de opal, înseamnă că trebuia să fie hibrid. Poate că nu ar fi reuşit să ne lovească aşa dacă ne-am fi aşteptat la asta. Cum a fost şi Carissa. Era ultima persoană la care mă aşteptam.

Daemon se ridica de jos la câţiva metri mai încolo,

pe hol, ca şi Matthew. Dawson şi Beth erau lipiţi de perete. Blake era mai aproape de mine, apărându-l pe Chris cu propriul trup.

Am făcut un efort şi m-am ridicat, strângând din ochi la durerea care mi-a fulgerat piciorul. Am încercat să stau drept, dar piciorul mi-a cedat. Blake s-a repezit la mine şi m-a prins înainte să mă izbesc pentru a doua oară de podea.

Simon s-a apropiat de noi şi a

zâmbit. Daemon s-a ridicat cu greu

în picioare.

— Ah, eşti mort.

— Păi, eu zic că asta-i replica mea, a răspuns Simon.

O explozie de energie a ţâşnit din mâna lui şi eu am urlat speriată la Daemon. Abia a reuşit să evite o lovitură în plin. Pupilele lui Daemon începuseră să strălucească alb. S-a dat înapoi. Arcul electric a trecut prin cameră, o lumină alb- roşiatică. Simon l-a evitat, râzând.

— O să te epuizezi, luxenule, a rânjit el.

— Nu mai repede ca tine.

Simon a făcut cu ochiul şi apoi s-a întors spre noi, aruncând iar mâna. Blake şi cu mine ne-am tras repede în spate. Eram gata să cad şi Blake m-a prins. Nu ştiu cum, braţul lui ajunsese pe după gâtul meu. Parcă mă îmbrăţişa, dar în clipa următoare Daemon a fost lângă mine şi m-a ascuns în spatele lui.

— Nu e bine deloc, a spus Blake, apropiindu-se

puţin de Simon. Nu mai avem timp.

— Nu mai spune, a scuipat Daemon.

Dawson a ţâşnit spre Simon, dar acesta l-a aruncat înapoi, râzând. Era ca un hibrid care fusese îndopat cu steroizi. Încă o

încărcătură de energie a zburat spre Blake, apoi spre Matthew. Amândoi au plonjat la podea ca să evite lovitura. Simon continua să avanseze, zâmbind întruna. M-am uitat spre el şi privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui nu aveau în ei niciun fel de emoţie omenească. Erau ireali. Inumani.

Şi atât de îngrozitor de reci. Cum fusese oare hibridizat? Cum de reuşiseră? Şi cum se transformase în acest monstru insensibil? Erau aşa de multe întrebări, dar niciuna nu conta în clipa asta. Durerea care îmi tăia răsuflarea mă împiedica să mă concentrez, mă împiedica şi să stau în picioare. Zâmbetul lui Simon s-a întins pe toată faţa şi, când am accesat Sursa, am simţit un cutremur şi scânteia aceea, undeva, în adâncul fiinţei mele. Înainte s-o eliberez, el a început să vorbească.

— Vrei să ne jucăm, Kitty Kat?

— Ah, la dracu', a hârâit Daemon.

Daemon era mult mai rapid decât mine. A trecut ca un fulger pe lângă Blake şi Matthew, apoi pe lângă Dawson şi Beth. Mişcarea asta rapidă sunt convinsă că îi făcea rău, cu atâta onix în jur, dar se mişca precum fulgerul. În mai puţin de o clipă era în faţa lui Simon, cu mâinile de o parte şi de alta a capului acestuia.

Un pârâit sinistru a răsunat pe tot holul. Simon a căzut la pământ.

Daemon s-a dat înapoi, respirând adânc.

— Nu mi-a plăcut niciodată gunoiul ăsta.

M-am clătinat într-o parte, cu inima bubuind din cauza Sursei care se agita fără încetare în mine. Cu ochii căscaţi, am înghiţit în sec.

— Este... Era...

— Nu avem timp.

Dawson a tras-o pe Beth pe hol, spre camera din faţa liftului.

Blake l-a tras de jos pe Chris şi, când a trecut pe lângă trupul inert al lui Simon, s-a uitat o clipă la el. N-a spus nimic, dar ce era de spus?

Stomacul mi se strânsese de tot şi panica era pe punctul de a pune stăpânire pe mine. M-am chinuit să merg, încercând să ignor durerea atroce care iradia în picior, de sus până jos.

— Eşti bine? m-a întrebat Daemon, trecându-şi degetele printre ale mele. Te-ai lovit rău.

— Sunt bine.

Eram în viaţă şi puteam să merg singură, aşa că asta ar fi trebuit să însemne că sunt bine.

— Tu?

El a dat din cap şi am intrat în sală. Gândul că o să ne suim în lift mă îngrozea aşa de tare, încât credeam că o să încep să vomit, dar nu exista nicio uşă spre scări. Nimic. Era singura opţiune.

— Haide.

Matthew a intrat în lift, alb la faţă.

— Trebuie să ne aşteptăm la orice când se vor deschide uşile.

Daemon a încuviinţat din cap.

— Cum vă simţiţi?

— Nu prea grozav, a răspuns Dawson, care strângea şi desfăcea întruna mâna pe care o avea liberă. E nenorocitul ăsta de onix. Nu ştiu dacă mai rezist mult.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu Simon?

Daemon s-a întors spre Blake, după ce liftul s-a pus în mişcare.

— Ai fi zis că n-are nicio treabă cu

onixul. Blake a clătinat din cap.

— Nu ştiu, frate. Nu ştiu.

Beth bolborosea ceva, dar nu puteam să fiu atentă la ea. În stomacul meu se adunase un ghem de spaimă, care începea să- mi cuprindă tot corpul. Cum se putea ca Blake să nu ştie? Am simţit că Daemon se mişcă lângă mine şi apoi buzele lui mi-au atins fruntea.

— O să fie bine. Mai avem puţin şi ieşim. Am rezolvat-o, mi-a şoptit el la ureche şi era încordat, ca şi mine.

Apoi a zâmbit. Era un zâmbet neforţat, unul adevărat, aşa de larg şi de frumos, încât am început şi eu să zâmbesc.

— Îţi promit, Kitten.

Am închis ochii o clipă, sorbindu-i cuvintele, agățându-mă de ele. Trebuia să cred în ele, fiindcă mai aveam un pic și o luam razna. Numai un tunel ne mai despărţea de libertate.

— Timpul? a întrebat

Blake. Matthew s-a uitat

la ceas.

— Două minute.

Uşile s-au deschis cu un sunet ca de ventuză și a apărut tunelul lung şi îngust, din fericire minunat de pustiu și fără surprize şocante. Blake a ieşit primul, cu povara lui, făcând paşi mari şi repezi. Eu şi Daemon ne-am aşezat de-o parte şi de alta a lui Dawson şi Beth, iar Matthew în faţa lor, pentru orice eventualitate.

— Stai în spatele meu, a spus Daemon.

Am dat din cap, cu ochii în toate părţile. Tunelul se vedea în ceaţă, aşa de repede ne mişcăm. Durerea din picior creştea cu fiecare pas pe care îl făceam. Când Blake a ajuns la uşa din mijloc, l-a urcat pe Chris pe umărul lui şi a introdus codul. Uşa a zornăit un pic şi s-a deschis.

Blake stătea acolo, înconjurat de întunericul nopţii fără lună. În braţele lui, luxenul inert era palid şi părea aproape mort, dar în câteva secunde avea să fie

liber. Blake obţinuse în sfârşit ce îşi dorise. Ochii noştri s-au întâlnit de la distanţă. Era ceva tulbure în punctele alea verzi din ochii lui.

Am avut brusc o presimţire care prindea rapid contur. Imediat am dus mâna la gât după opal, dar nu am simţit decât lănţişorul de care atârna obsidianul.

Colţurile gurii lui Blake s-au ridicat încet. Mi s-a oprit inima şi mi s-a strâns aşa de tare stomacul, încât am crezut că o să mi se facă rău. Zâmbetul acela... Zâmbetul acela însemna *V- am făcut-o*. Un val de teroare nestăpânită mi-a îngheţat pielea. Dar nu se putea. *Nu. Nu. Nu. Era imposibil.*

Blake s-a dat un pas în spate şi a lăsat capul într-o parte. A deschis mâna pe care o avea liberă. Şnurul alb şi subţire îi atârna printre degete. Bucăţica de opal se legăna pe şnur, în mâna lui.

— Îmi pare rău, a spus el şi ai fi zis că-i pare

sincer rău. Era incredibil.

— Aşa trebuia să se întâmple.

— Nenorocitule! a urlat Daemon, plecând de lângă mine.

A ţâşnit înainte şi, din felul în care s-a dus după Blake, am ştiut că o să se termine cu vărsare de sânge.

Pe piept am simţit brusc o arsură, la fel de neaşteptată şi de înfricoşătoare ca o armată de soldaţi de la MA. Am băgat mâna sub tricou şi am scos obsidianul. Era roşu strălucitor.

Daemon s-a oprit, mârâind.

Întunericul din spatele lui Blake s-a îngroşat, s-a

întins şi a pătruns în tunel. Negreala se prelingea pe pereţi. Lămpile au făcut flamă şi s-au stins. Umbrele au căzut pe podea,

cuprinzând totul în jurul lui Blake. Fără să-l atingă. Fără să-l oprească. Fumul s-a transformat mai întâi în coloane, apoi a luat forme umane. Pielea lor era ca un ulei întunecos, vâscos şi lucios.

În jurul lui Blake s-au ivit arumii – şapte la număr. Toţi îmbrăcaţi la fel. Pantaloni negri. Bluze negre. Ochelari de soare care le ascundeau ochii. Au început să zâmbească, unul după altul.

Pe Blake nu l-au băgat în seamă. I-au *permis* să plece.

Blake a dispărut în noapte, iar arumii au venit spre noi. Daemon s-a dus în întâmpinarea primului dintre ei, l-a izbit de perete, după care forma lui umană a început să pâlpâie. Dawson l-a aşteptat pe un altul să se apropie, după ce a împins-o pe Beth la o parte şi l-a doborât.

Matthew s-a aplecat şi a scos de undeva un ciob subţire de obsidian ascuţit. S-a răsucit şi l-a înfipt adânc în burta arumului care venea spre el.

Arumul s-a micşorat, şi-a pierdut forma umană şi s-a ridicat spre tavan. A atârnat acolo o clipă şi apoi s-a făcut pulbere, de parcă ar fi fost alcătuit doar din oase casante.

M-am dezmeticit brusc.

Ştiam că niciunul dintre ei, şi nici eu, nu ne vom putea baza pe Sursă prea mult timp şi mi-am dat seama că asta avea să fie o luptă corp la corp. Am smucit obsidianul de la gât şi

lănţişorul s-a rupt chiar în clipa în care unul dintre arumi ajunsese la mine. Mi-am văzut faţa palidă în lentilele negre ale ochelarilor lui şi am căutat în mine Sursa.

El s-a întins spre mine şi din interiorul meu a erupt o lumină alb-roşiatică, ce l-a izbit în plin şi l-a făcut să cadă pe spate. Energia ţâşnea din mine ca un râu care ieşea din matcă. Onixul atenuase forţa loviturii, iar arumul s-a ridicat, tocmai când Daemon reuşise să-l distrugă pe cel cu care se luptase. O altă explozie de fum negru a zguduit coridorul.

Arumul pe care îl trântisem la pământ era acum în faţa mea, fără ochelarii de soare. Ochii lui erau de un albastru foarte palid, culoarea cerului de iarnă. Erau la fel de reci ca ai lui Simon, ba poate şi mai reci.

M-am tras înapoi, cu mâna încleştată pe obsidian.

Arumul a zâmbit, apoi s-a răsucit într-o parte, a întins un picior şi mi-a agăţat cu el piciorul rănit. Am simţit că cedez şi am ţipat. Începusem să cad, dar el m-a prins de gât, m-a ridicat în aer. În spatele lui l-am văzut pe Daemon întorcându-se spre noi, am văzut furia lui şi apoi am văzut în spatele lui ridicându- se un alt arum.

— Daemon! am strigat eu şi am înfipt bucata de

obsidian în pieptul arumului care mă ţinea.

Arumul m-a scăpat din strânsoare, iar Daemon s-a răsucit, lovindu-l pe cel din spatele lui. Am căzut iar pe podea pentru a

enşpea oară, iar arumul s-a dezintegrat cu atâta forţă, încât mi- a zburat părul pe spate.

Daemon l-a apucat pe adversarul cel mai apropiat de umeri şi l-a aruncat câţiva metri în spatele meu, în timp ce eu mă ridicam pe picioarele mele nesigure. Îmi tremura mâna pe obsidianul fierbinte.

— Fugi! Trebuie să plecăm!

Dawson a luat-o pe Beth de mână şi s-a repezit spre uşă, doborând un arum.

— Acum!

Nu trebuia să-mi spună de două ori. Asta era o luptă pe care nu aveam cum s-o câştigăm. Nu în condiţiile în care nu mai aveam timp şi mai erau încă patru arumi, care în mod clar nu erau afectaţi de onix.

Am trecut peste durere şi am pornit spre uşă, dar am apucat să fac doar câţiva paşi înainte ca un arum să mă tragă de picior. Am căzut instantaneu şi dureros şi am scăpat obsidianul din mână, în încercarea de a-mi acoperi faţa înainte să se strivească de ciment. Răceala atingerii arumului a trecut prin trening şi a început să urce până sus când mi-a strâns mai tare glezna.

M-am răsucit pe o parte şi l-am lovit cu celălalt picior drept în faţă. Am auzit cu satisfacţie un pârâit

umed şi arumul mi-a dat drumul. M-am ridicat în picioare cu greu, strângând din dinţi de durere, şi m-am dus spre Daemon. El se întorsese şi venea după mine, când a început să se audă un vuiet adânc în

toată clădirea, şi vuietul a crescut şi a crescut până când nu se mai putea auzi nimic altceva. Ne-am oprit cu toţii. Lumina a invadat tunelul, s-a aprins şi pe hol, iar uşile s-au închis automat. Se auzea o succesiune nesfârşită de bum-bum-bum- uri.

— Nu, a spus Matthew, cu ochii în direcţia din care venise zgomotul. *Nu.*

Daemon s-a uitat rapid în spatele meu. M-am întors şi am văzut lumina pâlpâind în tunel, pârâind şi transformându-se într-un zid de lumină albastră. Apoi un alt zid, şi un altul, cam din cinci în cinci metri...

Lumina albastră a căzut exact pe un arum care se afla în spatele meu. L-a prins în ea şi a licărit. S-a auzit un sfârâit, ca şi cum s-ar fi prins o muscă în capcană.

— O, Doamne, am şoptit eu.

Arumul nu mai era – pur şi simplu nu mai era.

Nu vă apropiaţi de lumina albastră, spusese Blake. *Sunt lasere. Te fac praf.*

Daemon s-a repezit cu mâinile întinse spre mine, dar era prea târziu. Până să ajungă la mine, la nici un metru de faţa mea a apărut o peliculă de lumină albastră şi un val de căldură mi-a zburat părul în spate. Daemon a scăpat un ţipăt speriat, iar eu m-am

tras înapoi.

Nu-mi venea să cred. Nu era posibil. *Refuzam* să cred.

Daemon era de partea cealaltă a luminii, aproape de ieşire, iar

eu... eu eram de partea astalaltă, pe partea în care nu trebuia să fiu.

Privirile noastre s-au întâlnit şi expresia din ochii lui, groaza din ochii aceia extraordinar de verzi mi-a sfărâmat inima în milioane de bucăţi inutile. A înţeles – o, Doamne, a înţeles ce se întâmpla. Eram prinsă în capcană cu arumii.

S-au auzit strigăte. Cizme care bocăneau pe podele. Mi se părea că vin de peste tot. Din faţă, din spate, din toate părţile. Dar nu eram în stare să mă întorc, nu puteam să mă uit în spate, nu puteam să-mi iau ochii de la Daemon.

— Kat, a şoptit el, m-a implorat, de fapt.

Sirenele au început să sune strident.

Daemon a reacţionat rapid, dar pentru prima dată în viaţa lui, nu destul de rapid. Nu avea cum. Uşile de urgenţă au început să coboare din tavan şi să se ridice din podea, iar Daemon a ţâşnit într-o parte, izbind cu palma într-un mic panou de control. Nimic nu mai funcţiona. Uşile continuau să se închidă. Lumina albastră era ca o cascadă distrugătoare care ne separa. Daemon s-a repezit spre mine. Şi-a luat avânt să se repeadă spre scutul albastru, iar eu am icnit îngrozită. Ar fi terminat dacă ar atinge laserele!

Am tras cât de multă energie am putut de la

Sursă şi am întins mâna, ignorând fierbinţeala, şi l-am împins pe Daemon cu ultimele mele puteri şi cu ultima mea voinţă, ţinându-i la distanţă de lumina albastră trupul slăbit, până când Matthew a

preluat iniţiativa şi l-a apucat pe Daemon de mijloc. Am alunecat pe podea, fiindcă genunchii nu mă mai ţineau. Daemon se zbătea ca un nebun, dădea cu pumnii în Matthew şi îl târa după el, încercând să vină spre mine, dar Matthew l-a tras departe de lumină, reuşind să-l pună în genunchi.

Era prea târziu.

— Nu! Vă rog! Nu! a urlat el, cu o voce răguşită, cum nu-l mai auzisem niciodată. Kat!

Vocile şi bocăniturile de cizme se auzeau tot mai aproape şi la fel de aproape simţeam şi răceala arumului, care îmi îngheţa oasele. O simţeam pe spate, dar nu puteam să-mi iau ochii de la Daemon.

Privirile noastre s-au întâlnit şi n-am să uit toată viaţa groaza din ochii lui, privirea aceea neajutorată. Mie în schimb mi se părea ireal, ca şi cum nu era vorba despre mine. Am încercat să-i zâmbesc, dar nu ştiu dacă am reuşit.

— O să fie bine, am şoptit şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Uşile se închideau peste tot, din tavan şi din podea.

— O să fie bine.

Ochii verzi ai lui Daemon aveau o strălucire sticloasă. A întins mâna, cu degetele răsfirate. Nu au ajuns până la scutul de laser şi nici la uşă.

— Te iubesc, Katy. Te-am iubit mereu. Te voi iubi mereu, a spus el, cu vocea îngroşată şi răguşită de frică. O să vin după tine. O să...

Uşile de urgenţă s-au închis complet cu un bufnet moale.

— Te iubesc, am spus, dar Daemon... Daemon nu

mai era. Era de cealaltă parte a uşilor, iar eu eram

prinsă în capcană

cu arumii şi cu Daedalus. O clipă, nici nu am putut să gândesc, nici să respir. Am deschis gura să ţip, dar groaza se strecurase în mine, amuţindu-mă.

M-am întors încet, am ridicat capul şi o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz. În faţa mea era un arum, cu capul într-o parte. Nu puteam să-i văd ochii din cauza ochelarilor de soare şi îmi părea bine că nu îi văd.

El a îngenuncheat şi în spatele lui şi al celorlalţi arumi am văzut bărbaţi în uniforme negre. Arumul s-a întins spre mine şi şi-a trecut degetul de gheaţă pe obrazul meu, urmărindu-mi lacrima, iar eu m-am tras în spate, strângându-mă în uşa de urgenţă.

— O să doară, a spus arumul.

S-a aplecat, faţa lui era la doar câţiva centimetri de mine şi i-am simţit respiraţia rece pe buze.

— O, Doamne, am şoptit.

O explozie de durere mi-a cuprins fiecare celulă din

corp şi aerul mi-a zburat din plămâni. Eram suspendată acolo, fără să mă pot mişca. Braţele mele erau inerte. Cineva m-a tras într-o

parte, dar nu mai simţeam nimic. Mi se părea că ţip şi acum, dar nu se auzea niciun sunet.

Daemon nu mai era.

MULŢUMIRI

Mulţumesc minunatei echipe *Entangled Teen* – Liz Pelletier, Stacy Abrams, Stacey O’Neale şi Rebecca Mancini. Şi editorului meu, Kevan Lyon, ai fost tare ca întotdeauna. Dacă nu ar fi fost prietenii şi familia mea, sunt convinsă că acum eram un pustnic scriind într-o peşteră, aşa că vă mulţumesc pentru că m-aţi suportat atunci când eram apucată de criza scrisului. O mulţumire specială pentru Pepe Toth şi Sztella Tziotziosz, fiindcă au fost nişte modele minunate de copertă şi ne-au însoţit în tururile noastre cu *Invazia Daemon*.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibile dacă n-ar fi fost cititorii. Vă iubesc, fraţilor. Aş vrea să vă îmbrăţişez pe fiecare în parte, dar nu mă prea pricep la îmbrăţişări şi pe urmă ar fi cam stânjenitor. Deci, credeţi-mă, mulţumirea asta e mai bună decât o îmbrăţişare. Pe cuvânt.